

СТИВЪН КИНГ ИГРАТА НА ДЖЕРАЛД

Превод от английски: Иванка Спасова, 1993

chitanka.info

„/Сади/ се изпъчи. Никой не би могъл да опише презрението и омразата, които вложи в отговора си: — Ах вие, мъже! Вие долни, мръсни свини! Всички сте еднакви, всички. Свини! Свини!“

У. Съмърсет Моъм
Из „Дъжд“

1

Джеси чуваше слабото неравномерно хлопане на задната врата под напора на октомврийския вятър навън. Есенно време дървената каса винаги се издуваше и вратата трябваше да се хласне наистина силно, за да се затвори. Този път бяха забравили. Хрумна ѝ да каже на Джералд да я затръшне, преди да потънат в заниманията си, защото иначе това хлопане щеше да я подлуди. После си помисли колко нелепо би било подобно нещо при сегашните обстоятелства. Щеше да убие цялото настроение.

Какво настроение?

Уместен въпрос. И когато Джералд завъртя кухото ключе във втората ключалка, а тя чу лекото щракване някъде над лявото си ухо, Джеси осъзна, че поне за нея настроението не си струва да се запазва. Това, разбира се, беше главната причина, поради която обърна внимание на незаклучената врата. За нея сексуалната възбуда от интимните игри не бе продължила дълго.

Но за Джералд не можеше да се каже същото. Сега той беше само по гащета и за нея не бе нужно да вдига поглед чак до лицето му, за да види, че неговият интерес не е стихнал.

„Това е тъпо“ — помисли си тя, но не само в тъпото беше въпросът Имаше и нещо страшничко. Не ѝ се искаше да го признае, но го имаше.

— Джералд, защо не зарежем това?

Той се смръщи леко, поколеба се за миг, после продължи през стаята към тоалетката, която стоеше отляво на вратата за банята. Докато пристъпваше, лицето му се проясни. Тя го наблюдаваше от леглото, върху което бе просната с вдигнати и разперени настрани ръце, почти като Фей Рей, окована и в очакване на огромната маймуна от „Кинг Конг“^[1]. Китките ѝ бяха прикрепени към страничните стълбове на леглото с два чифта белезници. Веригите позволяваха на ръцете ѝ да се движат на разстояние двайсетина сантиметра. Не повече.

Той постави ключовете върху тоалетката — „троп-троп“, съвсем лекичко; ушите ѝ, изглежда, бяха в изключително добра форма като за сряда следобед, — после се обърна към нея. Слънчевите зайчета от езерото танцуваха и трептяха над главата му, върху високия бял таван на спалнята.

— Какво ще кажеш? За мен това доста си поизгуби от чара. — „И по начало никога не е имало кой знае какъв чар“ — не прибави тя.

Той се ухили. Имаше месесто розово лице и гарвановочерен пооредял перчем, а тази ухилена гримаса винаги предизвестяваше нещо, за което не се бе замисляла особено. Не можеше ясно да определи какво точно е то, но...

„Разбира се, че можеш. С тази гримаса изглежда глупав. Направо се вижда как коефициентът му за интелигентност спада с десет точки при всяко разтегляне на гримасата с един-два сантиметра. При максималната ѝ ширина този страхотен фирмен адвокат, твоят съпруг, прилича на разсилен, освободен за трудова терапия от местната клиника за душевноболни.“

Това беше жестоко, но не съвсем неточно. Ала как да кажеш на човека, за когото си омъжена от почти двадесет години, че всеки път, когато се ухили, изглежда така, сякаш страда от позабавено умствено развитие? Отговорът е лесен: естествено, не можеш. Усмивката му беше нещо съвсем друго. Имаше приятна усмивка — струваше ѝ се, че именно нейната топлина и приветливост я бяха накарали да излезе за първи път с него. Напомняше ѝ за нейния баща, за времето, когато преди вечеря той разказваше на семейството си забавни неща за изминалия ден и отпиваше от чашата джин с тоник.

Но това сега не бе усмивката. Това бе гримасата — един от вариантите ѝ той като че пазеше само за тези случаи. Струваше ѝ се, че самият Джералд, който бе зад тази гримаса, я усеща като един вид вълче озъбване. Или може би пиратско. Обаче от нейния ъгъл, така както лежеше с изпънати над главата ръце и само но бикини, гримасата изглеждаше единствено глупава. Не... слабоумна. В края на краищата той не беше някой от онези волни жребци в мъжките списания, над които яростно бе мастурбирал в самотния си пубертет на момче с наднормено тегло; той беше адвокат с доста широко лице, разплуто под перчем, който неумолимо изтъняваше към степента на пълно

оплешивяване. Просто един адвокат с щръкнал член, издуващ предната част на гащетата му. При това доста скромно.

Все пак размерът на ерекцията не беше най-важното. Важното бе гримасата. Тя не се бе променила ни най-малко и това означаваше, че Джералд не е приел думите ѝ на сериозно. Тя трябваше да протестира, това в крайна сметка бе част от играта.

— Джералд, говоря сериозно.

Гримасата се разтегна. Лъснаха още няколко от малките му безобидни адвокатски зъби; коефициентът му за интелигентност се претърколи с още двадесет или тридесет точки надолу. А той все така не я чуваше.

„Сигурна ли си?“

Сигурна беше. Не можеше да чете в него като в отворена книга — предполагаше, че са необходими много повече от седемнадесет години брак, за да се стигне до такъв етап, — но ѝ се струваше, че обикновено има доста ясна представа за онова, което става в главата му. Смяташе, че ако не притежава тази представа, нещо сериозно няма да е наред.

„Ако това е истина, маце, как така той не може да чете в теб? Как така не може да разбере, че това не е просто нова сцена от познатия стар секс-фарс?“

Сега дойде нейният ред леко да се намръщи. Винаги бе чувала вътрешни гласове — предполагаше, че всички чуват, макар хората обикновено да говорят за тях не повече, отколкото за стомашната си дейност — и повечето от тези гласове ѝ бяха стари познайници, мили като домашни чехли. Този обаче бе нов... и в него нямаше нищо мило. Беше силен, а в тона му звучаха младост и жизненост. И нетърпение. Обади се отново, за да отвърне на собствения си въпрос.

„Не че не може да чете в теб, просто понякога не го желае, маце.“

— Джералд, наистина не съм в настроение. Вземи ключетата и ме освободи. Ще направим нещо друго. Ще мина отгоре, ако искаш. Или просто ще си лежиш с ръце на тила, а аз ще го направя по другия начин, нали разбираш.

„Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита новият глас. — Сигурна ли си, че въобще искаш да правиш някаква любов с този мъж?“

Джеси затвори очи, сякаш с това можеше да накара гласа да млъкне. Когато отново ги отвори, Джералд стоеше в долния край на леглото, а гащетата му стърчаха отпред като нос на параход. Е... по-скоро на детска лодчица. Гримасата му се бе разтегнала още повече и откриваше последните му зъби — тези със златните коронки от двете страни на челюстите му. Тя осъзна, че въпросната гримаса не ѝ е просто неприятна — тя вдъхваше у нея презрение.

— Ще те пусна... ако бъдеш много, много добра. Можеш ли да бъдеш много, много добра, Джеси?

„Сантиментално — отбеляза новият безпардонен глас. — Tres^[2] сантиментално.“

Джералд мушна палци под ластика на гащетата си като някакъв абсурден суперстрелец от каубойски филм. Щом преодоляха не твърде деликатните тлъстини около кръста му, гащетата се смъкнаха доста бързо. И ето го отвън. Не представляваше онзи внушителен локомотив на любовта, който бе срещнала за първи път като гимназистка върху страниците на „Фани Хил“, беше нещо хрисимо, розово и обрязано — една съвсем незначителна петнайсетсантиметрова ерекция. Преди две-три години, при едно от редките им пътувания до Бостън, беше гледала филм със заглавие „Шкембето на един архитект“. „Точно така — помисли си тя. — А сега гледам «Членът на един адвокат».“ Наложил се да ухапе бузи отвътре, за да не прихне. В този момент смехът щеше да е нещо твърде недипломатично.

И тогава я осени една мисъл, от която всеки порив към смях у нея секна. Мисълта беше такава: той не знаеше, че тя говори сериозно, защото тук сега при него Джеси Мъхаут Бърлинггейм, съпруга на Джералд, сестра на Мади и Уил, дъщеря на Том и Сали, майка на никого, всъщност изобщо не присъствуваше. Тя бе престанала да присъствува, когато ключовете направиха своето леко стоманено „щрак“ в ключалките на белезниците. Мъжките списания от гимназиалните години на Джералд бяха заменени от купчина порнографии издания в най-долното чекмедже на бюрото му — издания, в които облечени само в бисерни нанизки жени стояха на колена върху мечи кожи, докато мъже с полови атрибути, в сравнение с които този на Джералд изглеждаше точно като детска залъгалка, се готвеха да ги оправят отзад. На последните страници на тези издания, между всичките деветстотин телефона, на които можеше да се обадиш,

за да си говориш мръсотии, имаше реклами на надуваеми женски фигури, които трябваше да са анатомично верни — доста странно понятие според нея. Сега тя мислеше за тези пластмасови кукли с розова кожа, с лишени от плътни очертания тела, сякаш нарисувани и с безизразни лица, обзета от нещо подобно на изумено прозрение. Не беше ужас — не съвсем, — но в съзнанието ѝ блесна някаква ярка светлина и пейзажът, който разкри, бе несъмнено по-страховит от тази глупава игра или от факта, че сега я бяха подхванали в лятната къща край езерото доста след като лятото си беше заминало за още една цяла година.

Но нищо от това не бе засегнало ни най-малко слуха ѝ. Сега тя чуваше дърворезачка, която ръмжеше някъде доста далеч в гората — поне на разстояние от седем-осем километра. По-наблизо, откъм езерото Кашуакамак, гмурец, закъснял за ежегодния си полет на юг, нададе обезумелия си крясък в синия октомврийски въздух. Още по-наблизо, отсам, на северния бряг, излая куче. Грозен, виеш звук, който обаче действа на Джеси успокоително, защото означаваше, че дори в средата на октомври в съседство все пак имаше някой. Иначе тук беше само вратата, разхлабена като стар зъб в изгнил венец, вратата, която се удряше по изкорубената каса. Имаше чувството, че ако трябва да слуша дълго това хлопане, то ще я подлуди.

Джералд, който сега бе чисто гол, коленичи на леглото и запълзя към нея. Погледът зад очилата му все още пламтеше.

Хрумна ѝ, че точно този пламък я бе карал да продължава играта дълго след като първоначалното ѝ любопитство се задоволи. Години я деляха от времето, когато бе виждала Джералд да я гледа с толкова жар. Тя не изглеждаше зле — бе успяла да запази теглото си от младини и почти напълно фигурата си, — но въпреки това интересът на Джералд към нея се топеше. Струваше ѝ се, че причината за това е отчасти в алкохола (сега той пиеше сто пъти повече, отколкото в началото на брака им), но знаеше, че не е само от пиенето. Как беше онази стара поговорка, че сближението ражда презрението? Това не можеше да е вярно за влюбените, поне според поетите на Романтизма, които четеше за часовете по английска литература в колежа, но през следващите години бе открила, че съществуват житейски факти, за които Джон Кийтс и Пърси Шели никога не са писали. Но, разбира се,

те бяха умрели доста преди да достигнат сегашната възраст на тях двамата с Джералд.

А и всичко това нямаше особено значение точно тук и точно сега. Истинско значение може би имаше единствено фактът, че тя бе продължила да участва в играта по-дълго, отколкото в действителност искаше, само защото харесваше това горещо пламъче в очите на Джералд. То я караше да се чувства млада, красива и желана, но...

„... но ако си мислела, че той вижда теб, когато очите му блестят така, значи са те заблуждавали, маце. Или пък сама си се заблуждавала. И може би сега трябва да решиш — наистина, наистина да решиш — дали възнамеряваш все така да се примиряваш с това унижение. Защото не е ли малко кофти да се чувствуваш така? Унизена?“

Тя въздъхна. Да. Кофти беше.

— Джералд, аз наистина говоря сериозно. — Тя повиши тон и за първи път пламъчетата в очите му леко трепнаха. Добре. Явно все пак чуваше. Така че може би все още всичко бе наред. Не идеално — времето, когато можеше да се каже, че всичко е идеално, отдавна бе минало, — но поне наред. Сетне пламъчетата отново лумнаха, последвани след миг от идиотската гримаса.

— Сега ще получиш един урок, горда ми красавице — каза той. Наистина го каза, като при това произнесе „красавице“ тъй, както би го произнесъл господарят от някоя блудкава викторианска мелодрама.

„Дай му да го направи тогава. Просто му дай и всичко ще свърши.“

Този глас тя познаваше много по-добре и смяташе да последва съвета му. Не знаеше и не й пукаше дали Глория Стайнъм^[3] би одобрила това; този съвет бе просто примамлив с абсолютната си практичност. Дай му да го направи и всичко ще свърши. Q.e.d..^[4]

Сетне ръката му — неговата мека, късопръста ръка, чиято плът бе толкова розова, колкото и тази на върха на члена му — се протегна и сграбчи гърдата ѝ, а нещо в нея внезапно подскочи като изопнатата жила. Тя рязко изхвърли нагоре гърба и таза си и отблъсна ръката му.

— Стига, Джералд! Отключи тези тъпи белезници и ме пусни да стана. Това нещо престана да бъде забавно от миналия март, когато

снегът още не се беше стопил. Не се чувствавам възбудена, чувствавам се глупаво.

Този път я чу съвсем ясно. Тя го разбра от начина, по който пламъчетата в очите му изведнъж угаснаха като свещи под напора на силен вятър. Предположи, че двете думи, стигнали най-накрая до него, бяха „тъпи“ и „глупаво“. Той бе прекарал детството си като шишко с дебели очила и не бе ходил на среща с момиче до осемнадесетата си година, когато със строга диета започнал да успява в усилията си да задуши опасващите го тлъстини, преди те да задушат него. От втори курс в колежа досега животът на Джералд бе протекъл, както той се изразяваше, „що-годе под контрол“ (като че животът — неговият собствен живот все пак — беше някакъв бесен мустанг, който са му наредили да укроти), но тя знаеше, че гимназиалните му години са представлявали истински филм на ужасите, оставил у него дълбоко презрение към себе си и подозрителност към другите.

Успехът му като фирмен адвокат (и бракът му с нея — тя смяташе, че и това е изиграло някаква роля, може би дори решаващата) бе допринесъл още за възстановяването на самоувереността и самоуважението му, но според нея някои от кошмарите още не бяха окончателно заличени. Някъде дълбоко в съзнанието му хулиганите на класа все още го риташа в занималнята и все още се присмиваха на неумението му да направи във физкултурния салон каквото и да е, освен няколко лицеви опори като момиче, а определени думи — например „тъп“ и „глупаво“ — отново връщаха всичко това, сякаш бе завършил гимназията едва вчера... или поне тя така предполагаше. Често ѝ се струваше, че психолозите могат да бъдат невероятно тъпи за много неща, но относно упорството на някои спомени... — там нямат грешка. Някои спомени се впиват в човешкото съзнание като зли пиявици и определени думи — например „тъп“ и „глупаво“ — са в състояние мигом да ги върнат към трескавите гърчове на живота им.

Тя се приготви да усети болезнен срам от този удар под кръста и изпита задоволство — или пък беше облекчение, — когато не я споходи нищо болезнено. „Сигурно съм просто уморена от преструвки“ — помисли си Джеси и тази мисъл я наведе на друга: тя може би имаше своя собствена сексуална програма и ако беше така, то тази история с белезниците определено не фигурираше в нея. Белезниците я караха да се чувствава унижена. Самата мисъл за тях я

караше да се чувствава унижена. О, да, някаква неспокойна възбуда бе съпътствувала първите експерименти — онези с шаловите — и при два-три от случаите тя изпита по няколко оргазма, което иначе ѝ се случваше рядко. Въпреки това имаше и странични ефекти, на които не бе обръщала внимание, и това чувство на някакво унижение беше само един от тях. След всеки от тези ранни варианти на Джералдовата игра бе сънувала свои собствени кошмари. Събуждаше се от тях потна и задъхана, със стегнати на топки юмруци, заровени дълбоко между краката ѝ. Помнеше само един от тези сънища, но и този спомен бе далечен и замъглен: тя бе абсолютно гола и играеше крокет, а слънцето изведнъж изчезна.

„Зарежи това, Джеси, можеш да обмислиш тези неща някой друг път. Сега единственото важно нещо е да го накараш да те пусне.“

Да. Защото това не беше тяхната игра, играта беше изцяло негова. Тя продължаваше да участва в нея просто защото Джералд го желаше. А това вече не бе достатъчно.

Гмурецът отново нададе самотния си крясък откъм езерото. Замаяната очакваща гримаса върху лицето на Джералд се смени със смръщен недоволен израз. „Счупи ми играчката, кучко такава“ — казваше той.

Джеси осъзна, че си спомня последния път, когато бе наблюдавала ясно подобен израз върху лицето му. През август Джералд дойде при нея с някаква лъскава брошура, посочи какво иска и тя каза: да, разбира се, той може да си купи порше, щом иска порше, те със сигурност могат да си позволят порше, но според нея би било по-добре да си плати за членство в Здравния клуб на Форест Авеню, както се бе заричал вече две години. „Точно сега фигурата ти не е като за порше“ — каза му тя със съзнанието, че не е много дипломатична, но и с чувството, че не е време за дипломатичност. Освен това той я бе вбесил до такава степен, че хич не ѝ пукаше за чувствата му. Напоследък това бе започнало да ѝ се случва все по-често и я озадачаваше, но Джеси не знаеше какво да направи.

„И какво точно искаш да кажеш?“ — сковано бе попитал Джералд. Тя не си направи труда да му отвърне, беше научила, че когато задава подобни въпроси, те са почти винаги реторични. Важното послание се съдържаше в простия подтекст: „Не си честна, Джеси. Не играеш играта.“

Но в онзи случай — може би като несъзнателна подготовка за този — тя бе предпочела да пренебрегне подтекста и да отговори на въпроса.

„Искам да кажа, че независимо дали имаш порше, или не, тази зима все пак ще станеш на четиридесет и шест, Джералд... и все пак ще тежиш с петнадесет килограма над нормата.“ Жестоко наистина, но тя можеше да стигне и до още по-голяма крайност, можеше да се хване за онази картина, която блесна пред очите ѝ, щом погледна снимката на спортната кола върху лъскавата брошура, която Джералд ѝ беше връчил. В този кратък миг бе зърнала топчесто, розовобузо момченце, заклещено във вътрешна автомобилна гума, която е донесло в училищния басейн.

Джералд грабна брошурата от ръката ѝ, сетне се отправи навън без нито дума повече. Оттогава въпросът за поршето не бе повдиган отново... но тя често го усещаше в неговия втренчен и обиден поглед, който казваше: „Изобщо не е смешно.“

Сега в момента виждаше един още по-ожесточен вариант на този поглед.

— Каза, че ти изглежда забавно. Точно това ти бяха думите: „Изглежда забавно.“

Беше ли казала така? Вероятно да. Но е било грешка. Малко е сглупила, нищо повече, подхлъзнала се е върху вечната динена кора. Естествено. Но как да кажеш това на съпруга си, когато той е издал напред долната си устна като бебе, готово да се развилнее?

Не знаеше как, затова сведе очи... и видя нещо, което въобще не ѝ хареса. Джералдовият вариант на господин Щастливец ни най-малко не бе оклюмал. Явно господин Щастливец не бе чул за промяната в плановете.

— Джералд, аз просто не съм...

— ...в настроение? Е, това е страхотна забележка, не мислиш ли? Взех си цял свободен ден. А ако останем за през нощта, значи и сутринта ще ми бъде свободна. — Той се замисли над това за миг, после повтори: — Каза, че ти изглеждало забавно.

Тя започна да прехвърля извиненията си както уморен стар комарджия картите си („Да, но сега имам главоболие“; „Да, но сега са ме нападнали онези наистина гадни спазми преди менструация“; „Да, но аз съм жена и следователно ми се полага да променям мнението

си“; „Да, но сега, когато действително сме тук, откъснати от света, ти ме плашиш, лошо, красиво, зверско мъжище такова!“), припомняйки си лъжите, които подхранваха заблудите или егото му (те често бяха взаимозаменяеми), но преди да успее да извади някоя карта, която и да е, новият глас отново проговори. За първи път прозвуча наяве и Джеси с изумление откри, че във въздуха тонът му е същият като в главата ѝ — силен, сух, решителен, овладян.

При това изненадващо познат.

— Прав си. Предполагам, че наистина съм го казала, но истински забавното беше да избягаме заедно, както правехме преди името ти да увисне на табелка върху вратата редом с тези на останалите важни клечки. Мислех си, че можем малко да поразклатим пружините, после да поседим на брега и да помълчим. А след залез да поиграем на скрабъл^[5]. Това подсъдно ли е, Джералд? Как мислиш? Кажи ми, защото наистина искам да зная.

— Но ти каза...

Вече пет минути му обясняваше по различни начини, че иска да я освободи от тези проклетни белезници, а той все още не го бе сторил. Нетърпението ѝ преля в ярост.

— Боже мой, Джералд, не ми е интересно почти от самото начало и ако не беше такъв дръвник, щеше да си го разбрал!

— Ах, този твой език! Твоят прекрасен саркастичен език. Понякога ми писва от него...

— Джералд, когато наистина си наумиш нещо, изобщо не разбираш от дума. И кой е виновен за това?

— Не ми харесваш такава, Джеси. Когато си такава, никак не ми харесваш.

Нещата се движеха от зле през по-зле към ужасно, но най-страшното беше бързината, с която ставаше всичко. Изведнъж тя се почувствува много уморена, а в главата ѝ зазвуча един стих от стара песен на Пол Саймън: „Не искам и частица от тази луда любов.“ („Точно така, Пол. Може да си дребосък, но не си тъпак.“)

— Зная, че не ти харесвам. И това е чудесно, защото точно сега въпросът е в тези белезници, не в това колко ти харесвам или не ти харесвам, когато ти казвам, че съм си променила мнението за нещо. Искам да ми махнеш тези белезници. Чуваш ли ме?

Не! — осъзна тя с надигащо се изумление. Наистина не я чуваше. Джералд все още беше с няколко крачки назад.

— Толкова си непоследователна, толкова гадно саркастична си. Обичам те, Джес, но мразя тази твоя гадна уста. Винаги съм я мразил. — Той прокара длан по нацупените си розови устни, после я погледна тъжно — клетият, обиден Джералд, наказан с жена, която го води вдън горите, а после отказва да изпълни сексуалните си задължения. Клетият, обиден Джералд, който не дава никакъв признак, че ще вземе ключовете за белезниците от тоалетката до вратата за банята.

Тя, образно казано, му обърна гръб, а в това време раздражението ѝ вече бе преминало в нещо друго. Беше се превърнало в смесица от гняв и страх, каквито си спомняше, че бе изпитвала и един друг път. Когато беше на дванадесет години, брат ѝ Уил я бодна с пръст в дупето на един рожден ден. Всичките ѝ приятели видяха и се смяха. „Ххаа-ххаа, майтапче, госпожо, налии!“ Но за нея не беше майтап.

Уил се смя най-силно от всички, толкова силно, че се бе превил одве, опрял ръце на коленете си, с провиснала пред лицето коса. Това бе станало една-две години след нашествието на „Бийтълс“, „Стоунс“, „Сърчърс“ и така нататък и Уил имаше доста коса за провесване. Явно тя му бе попречила да види Джеси, защото не бе разбрал колко се е ядосала... а при нормални обстоятелства доста добре схващаше обратите в нейните настроения и реакции. Той продължи да се смее до момента, в който пяната на нейния гняв я изпълни до такава степен, че тя просто трябваше да направи нещо, за да не експлодира. Така че сви малкия си юмрук и когато любимият ѝ брат най-накрая вдигна глава, за да я погледне, стовари едно кроше в устата му. Ударът го претърколи като кегла за боулинг и той наистина рева много.

По-късно тя се опита да убеди себе си, че той е плакал повече от изненада, отколкото от болка, но дори на дванадесетгодишната си възраст бе разбрала, че не е така. Беше го наранила, при това доста. Долната му устна бе цепната на едно място, горната на две — въобще хубаво го беше подредила. А защо? Защото бе направил нещо глупаво? Но тогава той бе само на девет, а на тази възраст всички деца са глупави. Не, не беше заради глупостта му. Беше заради страха ѝ — страха, че ако не направи нищо с онази отвратителна зелена пяна от гняв и смущение, тя ще

(угаси слънцето)

взриви самата нея. В този ден за първи път се сблъска с истината, която бе следната: вътре в нея имаше кладенец, водата в този кладенец беше отровена и когато я бодна отзад, Уилям всъщност спусна вътре кофа, която излезе на повърхността, пълна с мръсна пяна. Тя го намрази за това и, изглежда, именно омразата я накара да го удари. Това скрито нещо я уплаши. Сега, след толкова години, откриваше, че все още я плаши... но и все още я вбесява.

„Няма да угасиш слънцето — помисли си тя без ни най-малка представа какво означава това. — Проклет да си, ако го направиш.“

— Не искам да споря по „тънките подробности“, Джералд. Просто вземи ключовете за тези шибани жезла и ме отключи!

И тогава той каза нещо, което толкова я изуми, че в началото не можа да го проумее.

— Ами ако не те отключа?

Най-напред отчете промяната в тона му. Той обикновено говореше с рязък, грубоват и пряк глас, който заявяваше: „Аз съм шефът тук и всички имаме късмет, че е така, нали?“. А този сега бе нисък, мъркащ и непознат. Пламъчетата се бяха върнали в очите му — онези горещи малки пламъчета, които едно време я разпалваха като цял сноп факли. Не можеше да ги види много добре — очите му се бяха свили в пухкави цепнатинки зад златните рамки на очилата му, — но бяха там. Там бяха.

А после — този странен вариант на господин Щастливец... Господин Щастливец не бе оклюмал ни най-малко. Всъщност май не помнеше някога да е изглеждал по-щръкнал... но това вероятно беше просто плод на въображението ѝ.

„Така ли мислиш, маце? Аз не.“

Тя обработи цялата тази информация, преди най-сетне да се върне към последното нещо, което той бе казал — към този изумителен въпрос: „Ами ако не те отключа?“ Нарочно пренебрегна тона, за да се спре на значението на думите, и когато успя да вникне напълно в него, усети как яростта и страхът ѝ изскрибуцват с едно деление нагоре. Някъде вътре в нея онази кофа се спускаше по своя път, за да загребе нов кален товар — тинеста вода, пълна с микроби, отровни почти колкото блатни змии.

Кухненската врата изхлопа в касата, кучето отново се разляя в гората. Този път звукът идваше съвсем отблизо — продран и отчаян. Ако слуша подобен звук твърде дълго, човек получава мигрена.

— Слушай, Джералд — чу тя да казва новият й силен глас. Съзнаваше, че този глас би могъл да избере по-добро време, за да наруши мълчанието си (в крайна сметка тя се намираще на пустия северен бряг на езерото Кашуакамак, прикована към леглото и обута само в едни доста оскъдни найлонови бикини), но все пак откриваше, че му се възхищава. Почти против волята си откриваше, че му се възхищава. — Слушаш ли ме вече? Зная, че напоследък не ти се случва често да слушаш, когато говоря, но този път е наистина важно да ме чуеш. Е... слушаш ли най-после?

Той бе коленичил върху леглото и я гледаше така, сякаш тя беше някакъв непознат досега вид насекомо. Бузите му, върху които в сложни мрежи се гърчеха и сплитаха тънки алени нишки (тя ги наричаше Джералдовите алкохолни отпечатьци), се бяха налели почти до мораво. Морав сноп прекосяваше и челото му. Беше толкова тъмен и така ясно очертан, че приличаше на родилно петно.

— Да — измърка той и отговорът прозвуча като „дха-ах“. — Слушам, Джеси, разбира се, че те слушам.

— Добре. Тогава ще идеш до шкафа и ще вземеш ключовете. Ще отключиш това. — Тя издрънча с дясната си китка върху таблата на леглото. — А после това. — Тя издрънча по същия начин с лявата си китка. — Ако го направиш веднага, можем да си устроим един малък, нормален, безболезнен секс с взаимен оргазъм, а после да се върнем всеки към своя нормален, безболезнен живот в Портланд.

„Безсмислен — помисли си тя. — Пропусна да го кажеш. Нормален, безболезнен, безсмислен живот в Портланд.“ Може да беше така, а може би тя просто леко драматизираше (откриваше, че човек е склонен към подобни неща, когато е заключен с белезници), но във всеки случай бе пропуснала да го отбележи. Това предполагаше, че новият безпardonен глас все пак не е толкова нетактичен. Тогава го чу отново и сякаш за да опровергае предишното становище, той — който беше неин глас все пак — започна да се извисява и да тупти с неоспоримите пулсации на гнева.

— Но ако продължаваш да се помайваш и да ме дразниш, оттук ще отида направо при сестра ми, ще разбере кой е уредил нейния

развод и ще му се обадя. Не се шегувам. Не желая да участвувам в тази игра!

Сега започна да става нещо наистина невероятно, нещо, което не би допуснала дори като възможност едно на един милион: гримасата му изплуваше отново. Разполагаше се като подводница, която най-накрая е стигнала до свой води след дълго и опасно пътуване. Но не това беше наистина невероятното. Наистина невероятното беше, че с тази гримаса той вече не приличаше на безобидния слабоумен Джералд. Сега приличаше на опасен луд.

Ръката му отново се протегна, погали лявата ѝ гърда, после я стисна болезнено. Завърши това неприятно действие, като ощипа зърното ѝ — нещо, което не бе правил никога досега.

— Ох, Джералд! Боли!

Той кимна тържествено и одобрително, което доста странно се съчета с ужасната му гримаса.

— Много добре, Джеси. Имам предвид всичко. Можеш да станеш актриса. Или момиче на повикване. От най-високо платените. — Той се поколеба, после прибави: — Това трябва да се приеме като комплимент.

— За какво говориш, по дяволите? — Само дето беше напълно убедена, че знае за какво. Сега вече наистина се уплаши. Нещо злокобно беше увиснало в спалнята — въртеше се наоколо като черен пумпал.

Но освен това бе все още ядосана — толкова ядосана, колкото в деня, когато Уил я бодна с пръст отзад. Джералд само се изсмя.

— За какво говоря? За една бройка ти бях повярвал. Ето за какво говоря. — Той отпусна ръка върху дясното ѝ бедро. Когато проговори отново, гласът му беше бодър и странно делови. — Е, искаш ли да ги разтвориш сама, или аз да го направя? Това също ли е част от играта?

— Пусни ме да стана!

— Да... после. — Другата му ръка също се протегна. Този път ощипа дясната ѝ гърда, при това толкова силно, че по цялата и страна чак до хълбока нервите ѝ пламнаха в малки бели искрици. — Хайде сега, разтвори тези прекрасни крака, горда ми красавице!

Тя го погледна по-внимателно и видя нещо ужасно: той знаеше. Знаеше, че тя не се шегува и че наистина не иска да продължава тази

игра. Знаеше, но бе решил да не разбира, че знае. Способен ли е човек на подобно нещо?

„Без съмнение — обади се безпardonният глас. — Ако си една от едрите риби в най-голямата дружествена адвокатска фирма между Бостън и Монреал, би трябвало да можеш да разбираш каквото желаш да разбираш и да не разбираш каквото не желаш да разбираш. Струва ми се, че си в голяма беда, миличка. От онези бедни, с които приключват брачните връзки. По-добре стисни зъби и затвори очи, защото мисля, че те чака зверска инжекция.“

Гримасата. Тази грозна, подлярска гримаса.

„Прави се, че не разбира. И го прави толкова старателно, че би могъл да мине успешно през детектор на лъжата.“ „Мислех, че е част от играта — така щеше да й каже, ококорен и преливащ от огорчение. — Наистина така мислех.“ И ако тя продължаваше да го преследва упорито с гнева си, накрая щеше да прибегне до най-старата защита на всички тях... щеше да се шумгне в нея като гушер в скална пукнатина. „Приятно ти беше. Знаеш, че ти беше приятно. Защо не си признаеш?“

Прави се, че не разбира. Знае, но въпреки това възнамерява да продължи. Беше я приковал към това легло, беше го направил с нейна помощ, а сега, о, мамка му, хайде да не го усукваме, сега смяташе да я изнасили, наистина да я изнасили, докато в това време вратата хлопа, кучето лае, дърворезачката ръмжи, а гмурецът извива глас в писъци някъде при езерото. Наистина смяташе да го направи. Даа, мойто момче, давай, не си имал гадже досега, а сега имаш гадже, което подскача под тебе като пуканка върху горещ тиган. А ако наистина отидеше при Мадри след това упражнение по унижение, той щеше все така упорито да настоява, че изнасилването е било последното нещо, което би му хрумвало.

Той постави розовите си ръце върху бедрата й и започна да ги разтваря. Тя не се възпротиви много — за момента поне беше прекалено ужасена и изумена от това, което ставаше, за да оказва силна съпротива.

„И това е най-правилното поведение — обади се по-познатият глас в нея. — Просто си кротувай и го остави да ти бие инжекцията. Какво толкова в края на краищата? Правил го е вече поне хиляда пъти и още си жива и здрава. Ако случайно си забравила, доста време мина откакто беше невинна девица.“

А какво би станало, ако не послуша съвета на този глас? Каква беше алтернативата?

Като отговор на този въпрос в съзнанието ѝ изникна ужасна картина. Видя се как дава показания в съда по бракоразводните дела. Не знаеше дали в Мейн все още съществуват такива съдилища, но това ни най-малко не замъгли яснотата на картината. Видя се облечена в своя консервативен розов костюм от магазина на Дона Карън, а отдолу с копринената си блуза в прасковен цвят. Прибрала чинно коленете и глезените си. Малката ѝ чанта-плик, онази бялата, лежи в скута ѝ. Представи си как отговаря на един съдия, който прилича на покойния Хари Рийзънър^[6]: да, тя наистина е придружила Джералд в лятната къща по своя собствена воля, да, тя по своя воля го е оставила да я прикове като добиче за леглото с два чифта белезници марка „Крайг“ и да, всъщност те и преди това са си правили подобни игри, макар никога в къщата край езерото.

Да, господин съдия, да.

Да, да, да.

Джералд продължаваше да разтваря краката ѝ, а Джеси се чу да обяснява на съдията, който приличаше на Хари Рийзънър, как бяха започнали с копринени шалове, а после тя позволи играта да продължи, като премине от шалове към въжета и накрая към белезници, макар че бързо ѝ писна от всичко това. Отврати се от него. Всъщност толкова се отврати, че позволи на Джералд да я докара до езерото Кашуакамак, на сто тридесет и три километра от Портланд, в средата на тази октомврийска седмица, толкова се погнуси от факта, че му е позволила да я окове отново като куче, толкова се отегчи от цялата история, че не остави върху себе си нищо освен найлоновите бикини, през които почти можеше да се прочете страницата с обявите на „Ню Йорк Таймс“. Съдията щеше да повярва на всичко това и щеше да изпита към нея най-дълбоко съчувствие. Разбира се. Кой не би изпитал? Тя виждаше съвсем ясно как стои на свидетелското място и казва: „И така, лежах си аз на леглото, прикована с белезници към страничните му стълбове, като върху себе си нямах абсолютно нищо, освен бикини и една усмивка, но в последната минута промених плановете си, което Джералд разбра, и ето защо това беше изнасилване.“

О, да, това щеше да свърши работа. Как не! Сто процента.

Тя се измъкна от тази ужасяваща картина и видя, че Джералд дърпа надолу бикините ѝ. Бе коленичил между краката ѝ, а изключително съсредоточеното изражение, което бе изписано върху лицето му, би изкушило човек да си помисли, че той възнамерява да оправя не отегчената си съпруга, а оценка на държавния си изпит. От средата на пълната му горна устна до брадичката му се точеше дълга бяла лига.

„Дай му да го направи, Джеси, дай му да ти бие инжекцията. Знаеш, че онова нещо в топките му е виновно за тази лудост. То подлудява всички. Когато се отърве от него, отново ще можеш да му поговориш. Ще можеш да се справиш с мъжа си. Така че не вдигай врява — просто си кротувай и го изчакай да облекчи организма си.“

Умен съвет и тя предполагаше, че би се възползвала от него, ако не беше онова ново присъствие вътре в нея. Този безименен пришълец определено смяташе, че обичайният съветник на Джеси — гласът, който през годините тя бе започнала да нарича Благоверната съпруга Бърлингем — беше мижитурка от най-долен тип. Въпреки това Джеси вероятно щеше да остави всичко на самотек, но в един момент се случиха две неща едновременно. Първото беше осъзнаването, че макар китките ѝ да бяха приковани към креватните стълбове, краката ѝ оставаха свободни. И точно когато осъзна това, лигата на Джералд се спусна от брадата му. Провисна надолу, проточи се, после падна върху корема ѝ, точно над пъпа. Нещо в тази ситуация ѝ беше познато и изведнъж я завладя ужасяващо силното усещане, че вече е преживявала подобен момент. В стаята сякаш притъмня, като че някой бе заменил прозорците, през които проникваше дневната светлина, с парчета опушено стъкло.

„Това е спермата му — помисли си тя, макар да знаеше съвършено ясно, че не е. — Това е проклетата му сперма.“

Реакцията ѝ беше насочена не толкова към Джералд, колкото към онова омразно усещане, което се надигна мощно от дълбините на съзнанието ѝ. В определен смисъл тя реагира без въобще да разсъждава, просто с инстинктивната, паническа погнуса на жена, която осъзнава, че пърхащото, заплетено в косите ѝ нещо, е прилеп.

Сви краката си, при което дясното ѝ коляно едва не закачи издадената му брадичка, а после отново ги тласна напред като бутала. Стъпалото на десния ѝ крак се вряза дълбоко в корема му, а петата на

левия се стовари върху твърдата основа на члена и върху топките му, които висяха отдолу като бледи, едва узрели плодове.

Джералд се олюля назад, задникът му се отпусна върху пълните му, неокосмени прасци. Отметна глава нагоре към светлината и нашарения от слънчевите зайчета таван и нададе висок, хриптящ писък. Гмурецът от езерото отново изкряска в злокобен контрапункт; за Джеси това прозвуча като съчувствено послание от един мъжкар към друг.

Очите на Джералд вече не бяха присвити; нито пък пламтяха. Бяха облещени и сини като безоблачното небе в този ден (мисълта, че ще може да види това небе над опустялото есенно езеро, бе изиграла решаващата роля, когато Джералд се бе обадил от кантората, за да й каже, че е отложил един ангажимент, така че, ако тя желае, биха могли да отидат до лятната къща поне за този ден, а защо не и за през нощта) и изразяваха такава агонизираща свирепост, че тя не можеше да ги гледа. Две жили се бяха опнали отстрани на врата му. „Не съм виждала тези жили от онова дъждовно лято, когато той спря да се занимава с градинарство“ — помисли си Джеси.

Писъкът му започна да стихва. Сякаш някой му намаляваше звука със специално дистанционно управление. Не беше така, естествено, той бе пищял необикновено продължително, може би почти тридесет секунди, и просто дъхът му привършваше. „Сигурно съм го ударила доста зле“ — помисли си тя. Червените петна по бузите и снопът върху челото му започваха да стават морави.

„И ти го направи! — извика изуменият глас на Благоверната. — Наистина, наистина го направи!“

„Аха, страхотно попадение, нали!“ — отбеляза новият глас.

„Ти изрита своя съпруг в топките! — кресна Благоверната. — Какво, за Бога, ти дава правото да извършиш подобно нещо? Какво ти дава правото дори да се шегуваш с това?“

Тя знаеше отговора на последния въпрос или поне така си мислеше: беше го направила, защото нейният съпруг възнамеряваше да я изнасили, а после да представи това като недоразумение в една по същество хармонична брачна двойка, която е играла безобидна сексуална игра. „Играта е виновна — щеше да каже той и да свие рамене. — Играта, не аз. Ако не искаш, Джес, повече няма да я играем.“ И щеше да знае, разбира се, че никога не ще може да

предложи нещо, което би я накарало отново да вдигне ръце за белезниците. Не, той знаеше, че това ще му е за последно, и бе решил да получи максималното.

Черното нещо, което бе доловила в стаята, се бе изскубнало от контрол, точно както тя се страхуваше. Джералд като че все още пицеше, макар от свитите му агонизиращи устни да не излизаше никакъв звук (или поне тя не чуваше такъв). Лицето му бе до такава степен налято с кръв, че на места изглеждаше почти черно. Тя виждаше как югуларната му вена — или пък сънната му артерия, ако това имаше значение в подобен момент — пулсира яростно под грижливо избръснатата кожа на шията му. Която и да беше, тя като че всеки момент щеше да се пръсне и Джеси усети как я пронизва някакъв отвратителен, разтърсващ ужас.

— Джералд? — Гласът ѝ прозвуча изтънял и несигурен, глас на момиче, което е счупило някаква скъпа вещ на рождения ден на приятелката си. — Джералд, добре ли си?

Глупав въпрос, разбира се, невероятно глупав, но беше много полесно да зададе него, отколкото онези, които наистина се въртяха в ума ѝ: Джералд, колко зле ей ударен? Джералд, да не умреш?

„Разбира се, че няма да умре — каза нервно Благоверната. — Ти го удари лошо, наистина го удари лошо и трябва да съжаляваш, но той няма да умре. Никой тук няма да умре.“

Свитите сгърчени устни на Джералд продължиха да треперят беззвучно, но той не отговори на въпроса ѝ. Едната му ръка бе слязла върху корема, с другата държеше смазаните си топки. Сега двете заедно се вдигнаха бавно и легнаха точно над лявата му гръд. Отпуснаха се като двойка дундести розови птици, твърде уморени да продължат полета си. Джеси видя как очертанята на едно босо стъпало — нейното босо стъпало — се надигат от закръгления корем на съпруга ѝ. Обвинително червено на фона на розовата му плът.

Той изпусна дъха си или поне се опитваше, при което от устата му излизаше гъста мъгла с миризма на гниещ лук. „Това е резервният дъх — помисли си тя. — Най-долните десет процента от белите дробове са предназначени за резервния дъх, нали така ни учеха по биология в гимназията? Да, май че така беше. Резервният дъх, прословутото последно вдишване на удавници и задушени. Щом го изпуснеш, или припадаш, или...“

— Джералд! — тросна се тя и почти му се скара. — Джералд, дишай!

Очите му изскочиха от орбитите си като стъклени топчета в буца пластелин и той наистина успя да си поеме една единствена глътчица въздух. Употреби я, за да ѝ каже последната си дума — този мъж, който често ѝ бе изглеждал целия изтъкан от думи.

— ...сърце...

И това бе всичко.

— Джералд! — Сега гласът ѝ бе не само троснат, а и шокиран, като глас на застаряла и неомъжена училищна директорка, която е хванала второкласничка кокетка да си вдига полата, за да покаже на момчетата от класа зайчетата върху гащичките си. — Джералд, престани с тези глупости и започни да дишаш, по дяволите!

Джералд не започна. Вместо това очите му се преобърнаха в орбитите си и откриха жълтеникави белтъци. Езикът му изскочи от устата и издаде пърдящ звук. Струя димяща, оранжево обагрена урина направи дъга от увисналия му член и обля коленете и бедрата ѝ с тръпките на безброй горещи капчици. Джеси нададе дълъг пронизителен писък. Този път не осъзна, че търси опора в белезниците, че ги използва, за да се дръпне колкото е възможно по-далеч от него, като в същото време непохватно свива крака под тялото си.

— Стига, Джералд! Стига, защото ще паднеш от лег... Твърде късно. Дори все още да я чуваше, в което нейният рационален ум се съмняваше, вече бе твърде късно. Гърбът му се огъна, горната половина на тялото му се провеси през долната табла и гравитацията си каза думата. Джералд Бърлингем, с когото Джеси някога бе яла сладкиши в леглото, се преметна назад с коленете нагоре и главата надолу, като тромаво момче, което се опитва да смае приятелите си но време на свободния час по плуване в басейна на Християнската младежка асоциация. Звукът от срещата на главата му с твърдия дървен под я накара отново да изпищи. Сякаш някой бе спукал огромно яйце в ръба на каменна купа. Тя би дала всичко само да не бе чула този звук.

После настъпи тишина, нарушавана само от далечния вой на дърворезачката. Във въздуха пред разширените очи на Джеси се разпукваше огромна сива роза. Листата ѝ се разгръщаха и разгръщаха,

и когато я обгърнаха като прашни крила на огромни безцветни молци и за известно време заличиха всичко останало, единственото ясно усещане, което изпита, беше усещането на благодарност.

[1] В класическата филмова версия на „Кинг Конг“ (1933 г.) — Б.пр. ↑

[2] Tres (фр.) — много. — Б.пр. ↑

[3] Съвременна американска журналистка, феминистка. — Б.пр. ↑

[4] Quod erat demonstrandum (лат.) — Което трябваше да се докаже. — Б.пр. ↑

[5] Популярна игра на думи. — Б.пр. ↑

[6] Известен американски адвокат. — Б.пр. ↑

2

Тя сякаш се намираше в дълъг студен коридор, изпълнен с бяла мъгла и силно наклонен на една страна, като онези тунели, в които винаги вървят героите на филми от рода на „Кошмар на Елм Стрийт“ и телевизионни предавания като „Зоната на здрача“. Беше гола и студът наистина я пронизваше, като причиняваше болки в мускулите ѝ, особено тези на гърба, врата и раменете.

„Трябва да изляза оттук, защото иначе ще ми стане лошо — помисли си тя. — Вече започвам да изтръпвам от мъглата и изпаренията.

(Макар да знаеше, че не е от мъглата и изпаренията.)

Освен това на Джералд му има нещо. Не помня точно какво беше, но ми се струва, че може да му е лошо.“

(Макар да знаеше, че „лошо“ не е най-точната дума.)

Но странното бе, че една друга част от нея всъщност въобще не искаше да избяга от наклонения мъглив коридор. Тази друга част предполагаше, че за нея би било много по-добре да остане тук. Че ако се махне, ще съжاليا. Тъй че тя остана още малко.

Това, което най-накрая отново я раздвижи, беше кучешки лай — изключително грозен, в дълбочина плътен, а в горните регистри раздробен на пискливи отрязъци. Всеки път когато го надаваше, животното сякаш повръщаше остри натрошени стъкла. Беше чувала този лай и преди, макар че сигурно беше по-добре — всъщност доста по-добре, — ако съумееше да не си припомни кога и къде, както и какво се бе случвало тогава.

Но този лай поне я раздвижи — леви, десни, раз, два — и изведнъж тя се досети, че би могла да вижда по-ясно в мъглата, ако отвори очите си, тъй че ги отвори. Не видя никакъв призрачен коридор от „Зоната на здрача“, а главната спалня в тяхната лятна къща на северния бряг на езерото Кашуакамак, в областта, позната като Ноч Бей. Установи, че ѝ е студено поради факта, че е само по бикини, а вратът и раменете я болят, защото е прикована с белезници към

страничните стълбове на леглото и тазът ѝ се е смъкнал надолу след припадъка. Никакъв наклонен коридор, никакви мъгливи изпарения. Само кучето беше истинско и лаеше като побъркано. Сега звучеше доста близо до къщата. Ако Джералд го чуеше...

Мисълта за Джералд я накара да трепне, а трепването изпрати по схванатите горни мускули на ръцете ѝ усещането за вихрушка от искри. Тези тръпки се стопяваха напълно някъде при лактите и Джеси осъзна със сантименталното изумление на току-що пробуден човек, че ръцете ѝ от лактите надолу са почти безчувствени, а пръстите и дланите ѝ могат със същия успех да бъдат ръкавици, натъпкани с втвърдено картофено пюре.

„Ще боли“ — помисли си тя и тогава всичко отново се върна в съзнанието ѝ... особено картината с Джералд, който се преобръща с главата надолу зад леглото. Съпругът ѝ е проснат на пода, мъртъв или в безсъзнание, а тя си лежи на леглото и си мисли колко е досадно, че пръстите и китките ѝ са изтръпнали. Докъде може да стигне егоизмът и егоцентризмът ѝ?

„Ако е мъртъв, сам си е виновен“ — каза безпardonният глас. Опита се да прибави още няколко битови мъдрости, но Джеси му затвори устата. В своето полусъзнателно състояние тя имаше по-ясен достъп до дълбоките архиви на паметта си и изведнъж осъзна чий беше този глас — леко носов, завален, винаги готов да избухне в саркастично обагрен смях. Принадлежеше на нейната съквартирантка от колежа, Рут Ниъри. Сега, когато вече знаеше, Джеси откри, че никак не е изненадана. Рут винаги изключително щедро бе раздавала акъл на другите и съветите ѝ често скандализираха нейната деветнадесетгодишна непросветена съквартирантка от Фалмът Форсайд... което несъмнено беше и самият замисъл, или поне част от него. Рут имаше любвеобилно сърце и Джеси никога не се бе съмнявала, че съквартирантката ѝ наистина вярва в шестдесет процента от думите си и наистина е вършила четиридесет процента от нещата, които твърдеше, че е вършила. Що се отнася до сексуалните неща, процентът вероятно бе още по-висок. Рут Ниъри — единствената позната на Джеси жена, която категорично отказваше да бръсне краката и подмишниците си, Рут, която веднъж напълни кальфката за възглавницата на една неприятна надзирателка от общежитието с пяна за баня, ароматизирана с ягодова есенция, Рут,

която ходеше на всеки студентски купон и посещаваше всяка студентска експериментална пиеса. „Дори всичко друго да се провали, маце, поне някой готин пич ще се съблече“ — бе казала тя на изумената и очарована Джеси след завръщането си от една студентска постановка, озаглавена „Синът на Ноевия папагал“. — „Не че се случва винаги, но поне в повечето случаи — според мен точно това е целта на пиесите, писани и режисирани от студенти — момчетата и момичетата могат да се събличат и да се натискат открито.“

Не се бе сещала за Рут от години, а сега тя беше в нейното съзнание и предлагаше самородни късчета мъдрост, точно както едно време. Е, защо пък не? Кой можеше да бъде по-квалифициран съветник за умствено обърканите и емоционално разстроените от Рут Ниъри, която от университета в Ню Хампшър бе преминала през три брака, два опита за самоубийство и четири клинични лечения от алкохол и опиати? Добрата стара Рут, просто още един блестящ пример за това как нявгашното Поколение на любовта прави прехода към средната възраст!

— Боже мой, само това ми липсваше: интимни съвети от преизподнята — каза Джеси и ниският ѝ гъгнив глас я уплаши повече от липсата на усещания в ръцете ѝ.

Опита се да придърпа тялото си към възможно най-седящата поза, която бе успяла да постигне точно преди Джералдовия номер с премятането (Дали този ужасен звук от спукано яйце не бе част от нейния сън? Молеше се да е така.), и внезапен взрив от паника помете мислите ѝ за Рут, защото въобще не успя да се помръдне. Усещането за вихрушката от искри отново се спусна по мускулите ѝ, но нищо друго не се случи. Ръцете ѝ просто продължиха да си висят отгоре и малко зад нея, неподвижни и безчувствени като цепеници от кленово дърво. Замаяността в главата ѝ изчезна — тя откриваше, че паниката може да отрезви като нищо всеки смъркач на кокаин — и пулсът ѝ скочи на по-висока предавка, но това бе всичко. Една жива картина от стар исторически текст проблесна за миг зад очите ѝ: група смеещи се хора, застанали в кръг и сочещи с пръсти към центъра, където стои млада жена с тумруци^[1] около китките и врата. Жената е приведена като старица от някоя приказка и косата се спуска пред лицето ѝ като було на каещя се.

„Тя се казва Благоверната Бърлинггейм и изтърпява наказанието си за това, че е наранила мъжа си — помисли си Джеси. — Те наказват Благоверната, защото не могат да хванат истинската виновница за деянието... онази, чийто глас напомня за старата ми съквартирантка от колежа.“

Но дали „наранила“ беше точната дума? Не ѝ ли се струваше, че сега дели спалнята с мъртвец? И не ѝ ли се струваше също, че този край на езерото — с куче или без куче — е абсолютно пуст? Тъй че ако започне да крещи, ще ѝ отвърне само гмурецът? Само той и никой друг?

Най-вече тази мисъл, със странния призвук от „Гарванът“ на Едгар Алън По, накара Джеси внезапно да осъзнае какво става и какво си е навлякла, при което я връхлетя сляп, завладяващ ужас. В продължение на двадесетина секунди (ако я бяха попитали колко е траял този панически пристъп, би отвърнала: поне три минути, по-скоро пет) тя бе напълно в негова власт. Дълбоко в нея все още се крепеше тънка нишка рационално съзнание, но тя беше безпомощна — просто вцепенен зрител, който наблюдава как жената върху леглото се гърчи, косите ѝ се развяват, главата ѝ яростно се мята насам-натам в буйно отрицание, а гърлото ѝ надава дрезгави, уплашени крясъци.

Преустанови ги една дълбока, сковаваща болка в основата на врата ѝ, точно над мястото, от което започваше лявото рамо. Беше мускулен спазъм, доста силен. Джеси отпусна със стон главата си назад върху махагоновите дъски, които оформяха таблата на леглото. Мускулът, който бе стегнала, беше застинал в свито, напрегнато състояние и тя го усещаше твърд като камък. Фактът, че усилието ѝ бе изпратило иглени бодежи по целите ръце от лактите чак до дланите, не означаваше за нея почти нищо повече от тази ужасна болка и тя откри, че облягането назад към таблата само прибавя допълнително натоварване върху пренапрегнатия мускул.

С едно инстинктивно движение, без никаква мисъл, Джеси запъна пети в покривката на леглото, повдигна таза си и се отгласна назад. Лактите ѝ се свиха и напрежението в раменете се облекчи. След миг галопиращите тръпки в мускула ѝ започнаха да стихват. Тя изпусна дъха си в дълга и хриплива въздишка на облекчение.

Вятърът — тя забеляза, че вече е доста силен — се втурна с шепот сред боровете на склона между къщата и езерото. Точно зад

кухнята (която се намираше в друга вселена, що се отнася до Джеси), вратата, която двамата с Джералд бяха забравили да дръпнат, хлопаше върху изкорубената си каса — един път, два пъти, три пъти, четири. Това бяха единствените звуци, само те и нищо друго. Кучето бе спряло да лае, поне засега, а дърворезачката бе престанала да ръмжи. Дори гмурецът сякаш бе излязъл в почивка за кафе.

Представата за гмуреца, който излиза в почивка за кафе, може би прави едно-две кръгчета във водоохладителя и бъбри с някои от дамите-гмурци, предизвика в гърлото ѝ синкав, грачещ звук. При не толкова неприятни обстоятелства този звук би могъл да се нарече кискане. Той стопи остатъците от паниката ѝ и я остави все още уплашена, но поне отново овладяла мислите и действията си. Остави я и с неприятен метален вкус върху езика.

„Това е от адреналина, маце, или някой друг секрет от жлезите ти. Тялото ти ги бълва, когато си пуснеш ноктите и тръгнеш да се катериш по стената. Ако някой някога те попита какво е паниката, вече можеш да му кажеш: емоционална дупка, която те оставя с чувството, че си смукал шепа монети.“

Китките ѝ тръпнеха, гъделичкащото усещане се бе разпростряло и в пръстите ѝ. Джеси няколко пъти ги сви и отпусна, потръпвайки при всяко движение. Чуваше слабото подрънкване на белезниците върху креватните стълбове и за момент се замисли дали двамата с Джералд не са били луди — сега това определено изглеждаше така, макар тя да не се съмняваше, че хиляди хора по света играят подобни игри всеки божи ден. Беше чела дори и за такива сексуално освободени духове, които се връзват за шията в дрешниците си и мастурбират, докато притокът на кръв в мозъка им бавно спада към нулата. Подобни новини служеха само за да затвърждават убеждението ѝ, че половият член е за мъжете не толкова дар, колкото проклетие.

Но ако наистина беше само игра (само това и нищо друго), защо Джералд бе сметнал за необходимо да купи истински белезници? Този въпрос май беше доста интересен.

„Може и да е, но не мисля, че точно сега той е най-важният. Ти какво ще кажеш, Джеси?“ — запита Рут Ниъри в главата ѝ. Беше наистина учудващо колко различни линии можеше да следва човешкият ум едновременно. Върху една от тези линии сега тя откри, че се пита какво е станало с Рут, която за последен път бе видяла преди

десет години. А поне от три години нямаха никаква връзка. Последният им контакт се бе осъществил с една пощенска картичка, върху която имаше младеж с бродиран червен костюм от кадифе и жабо. Устата на младежа беше отворена и езикът му многозначително се подаваше. Надписът на картичката гласеше: **НЯКОЙ ДЕН МОЯТ ПРИНЦ ЩЕ МИ СВИРИ.** „Остроумията на Новата ера — спомни си Джеси тогавашната си мисъл. — Викторианците са си имали своя Антъни Тролоп, изгубеното поколение — своя Х. Л. Менкен^[2], а ние се заринахме с мръсни поздравителни картички и лепенки за коли с остроумни надписи като: **ТОВА ШОСЕ НАИСТИНА МИ Е БАЩИНЯ.**“

Картичката имаше замацана марка от Аризона и информация, че Рут се е присъединила към някаква лесбийска комуна. Джеси не се бе изненадала кой знае колко от тази вест, дори бе стигнала до заключението, че вероятно нейната стара приятелка, която можеше да бъде толкова неимоверно досадна и толкова изумително, умилително сладка (понякога и двете едновременно), накрая е намерила върху огромното табло на живота отвор, издълбан специално за да пасне на нейната собствена чудато оформена чивийка.

Беше прибрала картичката от Рут в горното ляво чекмедже на бюрото си — там, където държеше какви ли не писма и бележки, на които вероятно никога нямаше да отговори, и оттогава не се бе сещала за старата си съквартирантка, докато не дойде днешният ден: Рут Ниъри, която копнееше да притежава Харли-Дейвидсън — сензацията на деня, — но която никога не бе успявала да се справи и с най-стандартния скоростен лост, дори този на Джесиния стар и кротък „Форд Пинто“; Рут, която често се губеше в двора на Ню Хампшърския университет дори и след тригодишно пребиваване в него; Рут, дете плачеше винаги, когато забравяше, че готви нещо, и го превръщаше във въглен. Последното ѝ се случваше толкова често, че беше истинско чудо как нито веднъж не подпали стаята им или цялото общежитие. Колко странно, че самоувереният безпардонен глас в ума ѝ трябваше да се окаже този на Рут.

Кучето отново се разляя. Не звучеше по-отблизо, но не беше и по-отдалеч. Стопанинът му не ловеше птици, това бе сигурно; никой ловец не би се захванал с такова кучешко дрънкало. А ако кучето и

стопанинът са излезли просто на следобедна разходка, как така вече пет-шест минути лаенето се чува все от едно и също място?

„Защото преди малко ти беше права — прошепна умът ѝ. — Няма никакъв стопанин. — Не беше гласът на Рут, нито пък на Благоверната съпруга Бърлингейм, не беше и този, който тя считаше за собствения си глас (каквото и да означаваше това); беше много млад и много уплашен. И както гласа на Рут, звучеше странно познато. Това е просто едно бездомно псе, което скита навън. То няма да ти помогне, Джеси. Няма да НИ помогне.“

Но тази преценка бе може би твърде мрачна. В края на краищата тя не знаеше със сигурност, че кучето е бездомно, нали? Не знаеше. И отказа да повярва, преди да е узнала.

— Ако не ти харесва, дай ме под съд — произнесе тя с нисък дрезгав глас.

Междувременно въпросът за Джералд оставаше открит. В паниката и последвалата я болка той някак се бе изплъзнал от съзнанието ѝ.

— Джералд? — Гласът ѝ все още бе сипкав и някак чужд. Тя прочисти гърлото си и опита отново: — Джералд!

Нищо. Нула. Абсолютно никакъв отговор.

„Все пак това не означава, че е мъртъв, така че не се панирай, госпожо. И не мисли пак да припадаш.“

Е, хубаво, не се панира, нито пък имаше някакво намерение отново да припада. При все това усети във вътрешностите си някакъв дълбок, завладяващ смут, някакво усещане, което приличаше на ужасна носталгия. Липсата на отговор от Джералд не означаваше, че той е мъртъв, наистина, но в най-добрия случай означаваше, че е в безсъзнание.

„И вероятно мъртъв — прибави Рут Ниъри. — Не че искам да ти развалям настроението, Джес, честно, но не го чуваш да диша, нали? Мисълта ми е, че обикновено човек може да чуе дишането на един припаднал; припадналите вдишват от време на време, при това хъркат и хрипят, нали така?“

— Откъде да знам, мамка му? — простена тя, но това бе глупаво. Знаеше, защото в гимназиалните си години с ентузиазъм бе носила санитарската престилка в Портландската болница и не бе нужно много време, за да разбере съвсем ясно какъв е звукът на мъртвото —

никакъв. Рут знаеше всичко за времето, прекарано от Джеси в болницата — което самата Джеси понякога наричаше Годиците на подлогите, — но този глас щеше да го знае, дори и Рут да не бе научила нищо, защото този глас не принадлежеше на Рут, той бе нейният собствен глас. Тя непрекъснато трябваше да си припомня този факт, защото гласът имаше някакво чудато самостоятелно звучене.

„Като гласовете, които чуваше тогава — промърмори младият глас. — Гласовете, които чуваше след тъмния ден.“

Ала тя не желаше да мисли за това. Никога не бе желала. Нямах ли си вече достатъчно проблеми?

Но гласът на Рут бе прав: припадналите хора — особено припадналите в резултат на доста здравичко бухване по китарата — обикновено наистина хъркаха. Кое означаваше...

— Сигурно е мъртъв — каза тя със сипкавия си глас. — Добре де.

Наклони се внимателно наляво, като мислеше за оня мускул в основата на врата от същата страна, който толкова болезнено се бе схванал преди малко. Още не бе достигнала до най-далечната точка, която ѝ позволяваше веригата, държаща дясната ѝ китка, когато съзря една розова дундеста ръка, всъщност само половината — двата последни пръста. Беше дясната, Джеси го разбра по това, че на безимения пръст нямаше брачна халка. Виждаше белите петънца върху ноктите му. Джералд винаги бе проявявал особена грижливост по отношение на ръцете и ноктите си. До този момент всъщност никога не бе осъзнавала колко суетен е бил. Смешно — колко малко неща забелязват хората понякога. Колко малко са забелязали дори когато си мислят, че са видели всичко.

„Сигурно е така, но виж какво, сладуранке: точно сега можеш да спуснеш завесите, защото не искам да виждам нищо повече. Нищо, нищичко повече.“ Ала отказът да вижда бе лукс, на който поне засега не можеше да се отдаде.

Джеси продължи да се придвижва свръхвнимателно, безкрайно грижовна към врата и рамото си, докато накрая се приплъзна толкова наляво, колкото позволяваше веригата. Не беше кой знае колко — най-много още десетина сантиметра, — но ъгълът се увеличи достатъчно, че да види част от бицепса на Джералд, крайче от дясното му рамо и малко от главата му. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че вижда капчици

кръв в корените на оредяващата му коса. Предполагаше, че поне технически е възможно последното да е просто плод на въображението ѝ. Надяваше се да е така.

— Джералд? — прошепна тя. — Джералд, чуваш ли ме? Моля те, кажи, че ме чуваш.

Никакъв отговор. Никакво помръдване. Тя отново усети носталгичният смут да се надига и напирва в нея като кръв от прясна рана.

— Джералд? — прошепна повторно.

„Защо шепнеш? Той е мъртъв. Мъжът, който веднъж ти поднесе като изненада едно неделно пътуване до Аруба — не докъде да е, а до Аруба — и който на една Нова година си закачи на ушите твоите обувки от крокодилска кожа... този мъж е мъртъв. Тъй че за какъв дявол си зашепнала?“

— Джералд! — Този път изкрещя името му. — Джералд, събуди се!

Собственият ѝ крясък за малко да я изпрати в нов пристъп на паника и конвулсии, а най-страшната част не беше продължаващата неспособност на Джералд да се движи или отвърща, най-страшното беше, че паниката все още не я бе напуснала, стоеше си здраво вътре и неумолимо кръжеше в съзнанието ѝ с търпението на хищен звяр, който обикаля около гаснещия огън, стъкнат от жена, изгубена в дебрите на гората, след като се е отдалечила случайно от приятелите си.

„Ти не си изгубена — каза Благоверната Бърлинггейм, но Джеси не повярва на този глас. Самообладанието му звучеше фалшиво, разумността му бе някак неистинска. — Знаеш точно къде се намираш.“

Да, знаеше. Намираше се на края на криволичещия, разровен черен път, който се отклоняваше от Бей Лейн на три километра южно оттук. Пътят представляваше килим от червени и жълти листа, по които двамата с Джералд бяха минали на идване и които безмълвно засвидетелствуваха факта, че това отклонение, водещо към Ноч Бей, е било използвано съвсем малко или никак през последните три седмици, в които листата бяха започнали да пожълтяват и после да капят. Този край на езерото бе почти изцяло царство на летовниците и доколкото Джеси знаеше, можеше да се окаже, че пътят не е бил използван поне от Деня на труда^[3]. До отбивката имаше седем-осем

километра — първо по отклонението, а после по Бей Лейн, преди да се стигне до шосе 117, където имаше няколко постоянно обитаеми къщи.

„Аз съм тук съвсем сама, съпругът ми лежи мъртъв на пода, а ръцете ми са приковани към леглото. Мога да крещя до посиняване, но това ни най-малко няма да ми помогне, никой няма да ме чуе. Оня с дърворезачката е най-близкият човек, а той е поне на шест километра оттук. Нищо чудно да е дори на другия бряг на езерото. Кучето може да ме чуе, но то почти със сигурност е бездомно. Джералд е мъртъв и това е ужасно — въобще не съм имала намерение да го убивам, ако това съм направила, — но при него поне всичко приключи сравнително бързо. При мен няма да е бързо. Ако никой в Портланд не се разтревожи за нас, а не виждам защо някой би се разтревожил, поне на първо време...“

Не биваше да мисли по този начин, така пак викаше животното паника. Ако не измъкнеше ума си от този коловоз, скоро щеше да види тъпите му ужасени очи. Не, въобще не биваше да мисли по този начин. Най-мръсното беше, че щом веднъж си започнал, хич не е лесно да спреш.

„А може би точно това заслужаваш — внезапно се обади назидателният трескав глас на Благата Бърлинггейм. — Точно това. Защото ти наистина го уби, Джеси. Не се самозалъгвай по този въпрос, защото аз няма да ти позволя. Признавам, че той не беше в много добра форма, признавам също, че рано или късно това щеше да се случи тъй или иначе — един инфаркт в кантората или може би на онази алея по пътя към къщи, някоя вечер, с цигара в ръка, опитва се да я запали, зад него огромен самосвал, който му свири с клаксона да мине вдясно, по дяволите, и да направи път. Но ти не можеше да чакаш за рано или късно, нали? О, не, не и ти, добрата малка Джеси, момиченцето на Том Мъхаут. Ти не можеше просто да си лежиш и да го оставиш да ти бие инжекцията, нали? Супер момиченцето Джеси Бърлинггейм заявява: «Никой мъж не може да ме оковава.» Трябваше да го изриташ в корема и в топките, нали? И трябваше да го направиш, когато стрелката на термостата му вече сочеше доста над червената линия. Хайде да не го увъртаме, миличка: ти го уби. Тъй че може би заслужаваш да бъдеш точно тук, прикована към това легло. Може би...“

— О, стига глупости — каза тя. Усети неизразимо облекчение, когато чу другият глас — гласът на Рут — да излиза от устата ѝ. Понякога (е, думата „често“ би била по-вярна в случая) мразеше гласа на Благоверната; мразеше го и се боеше от него. Той често бе глупав и плиткоумен, Джеси съзнаваше това, но в същото време в него имаше такава сила, че трудно можеше да му се възрази.

Благата винаги бързаше да я увери, че си е купила най-неподходящата рокля или че не е избрала добър доставчик за ежегодното парти в края на лятото, което Джералд уреждаше за другите партньори от фирмата и жените им (само дето всъщност го уреждаше Джеси; Джералд просто се щураше, сумтеше, хъмкаше и трупаше дивиденди). Точно Благата винаги настояваше, че тя трябва да отслабне с три килограма. Този глас нямаше да я остави на мира дори ако ребрата ѝ се брояха под кожата. „Остави ребрата! — крещеше той с интонацията на самодоволен ужас. — Погледни си циците, госпожа! И ако те не те накарат да издрайфаш цяла кофа, погледни си бедрата!“

— Стига глупости — повтори тя, като се опита да подчертае силно думите, но чу в гласа си едно леко потрепване, което не беше на добро. Въобще не беше на добро. — Той знаеше, че говоря сериозно... знаеше го. В такъв случай кой е виновен?

Но наистина ли беше така? В определен смисъл да — тя бе видяла как той решава да пренебрегне това, което съзира на лицето ѝ и чува в гласа ѝ, защото то щеше да провали играта. Но в друг смисъл — много по-значим от този — тя знаеше, че това въобще не е вярно, защото Джералд не бе взимал насериозно почти нищо казано от нея през последните десет-дванадесет години от съвместния им живот. Той почти бе направил втора кариера от факта, че не чуваше какво му говори тя, освен ако то не се отнасяше за храната или за мястото, където трябва да бъдат в еди-колко си часа на еди-коя си дата. („И гледай да не забравиш, Джералд!“) Единствените други изключения от Неписаното правило на ушите бяха недружелюбните забележки за пиенето или теглото му. Той чуваше онова, което тя имаше да му каже по тези два въпроса, и то никак не му се нравеше, но го приемаше като неделима част от някакъв митичен естествен ред: рибата плува, птицата лети, съпругата опява.

Та значи какво точно бе очаквала тя от този мъж? Да каже: „Добре, мила, веднага ще те освободя и между другото, благодаря ти,

че ми отвори очите.“

Да, тя подозираше, че една наивна част от нея, една част с овлажнели момичешки очи бе очаквала именно това.

Дърворезачката, която от известно време отново бе започнала да ръмжи и да скрипти, изведнъж замлъкна. Кучето, гмурецът и дори вятърът също бяха замлъкнали, поне временно. Тишината се разстла плътна и осезаема като десетгодишен непобутван прах в празна къща. Не чуваше звуци от кола или камион, дори далечни. И гласът, който проговори сега, принадлежеше само на нея и на никого друго.

— О, Господи! — каза той. — Съвсем сама съм тук. Съвсем сама.

[1] Дървени окови, употребявани в миналото. — Б.пр. ↑

[2] Американски критик (1880–1956), Известен с атаките си срещу конвенционалните принципи и морал. — Б.пр. ↑

[3] Първият понеделник от септември. — Б.пр. ↑

3

Джеси стисна клепачите си. Преди шест години бе преживяла безплоден петмесечен период на посещения при една терапевтка-съветничка, без да казва за това на Джералд, защото знаеше, че той ще се отнесе саркастично... и вероятно ще се разтревожи за евентуалните каши, които може да е забъркала. Бе представила своя проблем като стрес и Нора Калигън, терапевтката, я бе научила на една проста техника за отпускане.

„Повечето хора свързват броенето до десет само с Патока Доналд, който се опитва да се овладее — казваше Нора Калигън, — но когато човек брой до десет, той всъщност получава възможност да нагласи отново емоционалните си уреди... а всеки, който не се нуждае от емоционална пренагласа поне веднъж дневно, вероятно има много по-сериозни проблеми от твоите или моите.“

Този глас също бе достатъчно ясен, толкова ясен, че успя да извика на лицето ѝ малка, замислена усмивчица.

„Нора ми харесваше. Много ми харесваше.“

Беше ли съзнавала тя, Джеси, този факт тогава? Донякъде се изненада, когато откри, че не може да си спомни точно, както не можеше да си спомни защо бе престанала да посещава Нора всеки вторник следобед. Предполагаше, че всички онези неща — осигурителният фонд, приютът за бездомници на Корт Стрийт, може би новата акция за попълване на библиотечния фонд — изведнъж са изникнали едновременно. Случайно, както отбелязваше една друга пошла „мъдрост“ на Новата ера. Все пак отказването сигурно бе дошло за добро. Ако човек не очертае някъде границата, терапията просто си продължава и продължава, докато клиентът и терапевтът не поемат заедно към онзи огромен групов сеанс в небесата.

„Няма значение — хайде започни да бройш от пръстите на краката. Направи го точно както тя те учеше.“

Е, защо пък не?

„Едно за стъпалата, десетте пръстенца, всичките в редичка, сладички прасенца.“

Само дето осем от тях бяха смешно свити навътре, а палците приличаха на малките стърчащи рогца на обущарски чук.

„Две пък за краката, дълги и прекрасни.“

Е, не чак толкова дълги — в края на краищата беше висока само един и седемдесет и имаше малко смъкнат ханш — но Джералд твърдеше, че те все още са най-силната ѝ част, поне що се отнася до старите класации за сексапил. Джеси винаги бе приемала с усмивка това твърдение, което от негова страна изглеждаше напълно искрено. Той някак бе пропуснал коленете ѝ, които бяха грозни като възли по стволовете на ябълкови дръвчета, а също и доста набитите ѝ бедра.

„С три правя секса, там всичко е ясно.“

Малко театрално — твърде театрално, биха казали някои — и не особено възвишено. Тя повдигна леко глава, сякаш да погледне споменатия елемент, но очите ѝ останаха затворени.

Тъй или иначе, нямаше нужда от очите си, за да го види, беше съжителствувала точно с този аксесоар вече достатъчно дълго. Това, което бе разположено между бедрата ѝ, представляваше триъгълник от червеникавокафяви къдрави косми, обграждащи един непретенциозен процеп с цялата естетична красота на незараснал белег. Това нещо — този орган, който всъщност не бе нищо повече от гънка в плътта, оградена от кръстосани мускулни снопове — не ѝ изглеждаше извор на митове, но определено имаше митичен статус в колективното мъжко съзнание, то беше долината на вълшебствата, нали така? Кошарата, в която накрая влизат дори най-дивите еднорози.

— Майко мила, какви глупости — каза тя с лека усмивка, но не отвори очи.

Само дето не беше глупост, не съвсем. Този процеп представляваше предметът на мъжката похот — поне що се отнася до хетеросексуалните мъже, — но често беше и обект на тяхното непонятно презрение, недоверие и омраза. Този мрачен гняв го нямаше във всичките им шеги, но в достатъчно от тях той присъствуваше, а в някои бе съвсем на повърхността, грозен като кървяща рана. „Какво е жената? Защитна система на пътката.“

„Престани. Джеси — заповяда Благоверната Бърлинггейм. Гласът ѝ бе смутен и отвратен. — Незабавно престани.“

Според Джеси това бе страхотна идея, така че тя се върна мислено към броялката на Нора. Четири беше за ханша ѝ (прекалено широк), а пет за корема (прекалено отпуснат). Шест беше за гърдите, които пък тя самата смяташе за най-хубавата си част — имаше подозрения, че Джералд малко се смуцава от бледите нишчици на сините вени под заоблените им извивки; гърдите на момичетата от плакатите в неговите списания с нищо не намекваха за вътрешната си канализационна мрежа. Нито пък имаха малки косъмчета, никнещи около ареолите.

Седем беше за твърде широките ѝ рамене, осем за шията (която някога изглеждаше добре, но през последните години решително бе започнала да става пилешка), девет за зле очертаната ѝ брадичка, а десет...

„Един момент! Почакай само един момент! — прекъсна я яростно безпardonният глас. — Що за тъпа игра е тази?“

Джеси стисна клепачи още по-силно, ужасена от дълбочината на гнева в този глас и уплашена от неговата различност. В яда си той сякаш въобще не идваше от централния корен на мозъка ѝ, а беше като истински натрапник — незнаен дух, който искаше да я обсеби както демонът Пазузу бе обсебил момиченцето от „Заклинателят“^[1].

„Не желаш ли да отговориш на този въпрос? — попита Рут Ниъри, наричана още Пазузу. — Добре, може би този е твърде сложен. Нека да ти го представя по-простичко, Джес: кой превърна зле римуваната, но инак успокоителна литанийка на Нора Калигън в мантра на самоомразата?“

„Никой — отвърна умът ѝ кротко и тя веднага разбра, че безпardonният глас никога няма да приеме такъв отговор, затова прибави: — Благоверната съпруга. Тя беше.“

„Не, не беше тя — незабавно върна топката гласът на Рут Ниъри. Звучеше отвратена от този жалък опит за прехвърляне на вината. — Благата е малко глуповата и в момента е доста уплашена, но в душата си тя е едно чудесно същество и намеренията ѝ винаги са били добри. Намеренията на този, който е редактирал броялката на Нора, са били откровено зли, Джеси. Не го ли виждаш? Не виж...“

— Нищо не виждам, защото очите ми са затворени — каза тя с разтреперан детински глас. После почти ги отвори, но нещо ѝ каза, че това по-скоро ще влоши, отколкото да подобри нещата.

„Кой беше това, Джеси? Кой ти внуши, че си грозна и непотребна? Кой избра Джералд Бърлинггейм за твоя душевна половинка и за твой Принц Чаровник още преди да го срещнеш на онова парти на запознанствата, организирано от Републиканската партия? Кой реши, че той е не само онова, от което имаш нужда, но и точно това, което заслужаваш?“

С огромно усилие Джеси отпъди от ума си този глас — всички гласове, както горещо се надяваше. Започна да рецитира мантрата отново, този път на глас.

— Едно за стъпалата, пръстенца-прасенца, две пък за краката, дълги и прекрасни, с три правя секса, там всичко е ясно, ханшът е четвърти с извивките си сладки, пет ми е стомахът, там пускам вкусни хапки. — Тя не можа да си спомни останалите стихчета (което вероятно беше един вид Божия благодат — силно подозираше, че Нора е скалпила тези стихчета сама, вероятно поглеждайки към публикациите в някое от онези безобидни и добронамерени списания за жени, които лежаха върху масичката в чакалнята пред нейния кабинет) и затова продължи без тях: — Шест са ми гърдите, седем — раменете, осем е за шията...

Тя поспря, за да си поеме дъх, и с облекчение установи, че пулсът ѝ е спаднал от галоп към бърз бяг.

— ...девет е брадата, десет са очите. Очи, погледнете!

Тя изпълни действието, посочено от думите, и спалнята изскочи ярка от небитието в реалността около нея, някак нова и — поне за момента — почти толкова приятна, колкото ѝ се бе сторила през първото лято, което прекараха в къщата заедно с Джералд. През седемдесет и девета — година, която някога звучеше като отглас от научнофантастичен роман, а сега изглеждаше невъзможно антична.

Джеси погледна към сивите дъсчени стени, към високия бял таван, върху който трептяха отблясъците от езерото, и към двата големи прозореца от двете страни на леглото. Този от лявата ѝ страна гледаше на запад към кея, склона отвъд него и покъртително ярката синева на езерото. Десният осигуряваше не толкова романтична гледка — алеята и нейния сив достолепен мерцедес, навършил цели осем години и вече с понапръскана от първите ръждиви петънца броня.

Точно в отсрещния край на стаята видя преливащите се пъстроцветни крила на една пеперуда, която висеше в рамка върху

стената над тоалетката, и си спомни със суеверна липса на изненада, че това беше подаръкът от Рут за тридесетия ѝ рожден ден. Оттук не можеше да види дребния надпис, избродиран с червен конец, но знаеше, че е там: „Ниъри, 83“. Още една година от научната фантастика.

Недалеч от пеперудата (и в идиотско несходство с нея, макар никога да не бе събрала достатъчно кураж, за да посочи това на съпруга си), от един хромиран гвоздей висеше Джералдовата халба от студентското дружество „Алфа Гама Ро“. „Ро“ не беше много ярка звезда в галактиката на университетското братство — другите му членове го наричаха „Алфа Няма Що“, — но Джералд носеше иглата му на врътовръзките си с някаква извратена гордост, а халбата пазеше на стената и всяка година, щом дойдеха тук през юни, пиеше от нея първата си лятна бира. Това беше истински ритуал, който понякога — дълго преди днешната веселбичка — я караше да се пита дали е била вменяема, когато се е омъжвала за Джералд.

„Някой трябваше да спре това — помисли си тя с печал. — Някой наистина трябваше да го спре, защото гледай какво стана.“

Върху стола от другата страна на вратата за банята виждаше спретнатата поличка-панталон и блузата без ръкави, с които бе облечена в този необичайно топъл есенен ден; сутиенът ѝ пък висеше от дръжката на вратата за банята. А върху леглото и краката ѝ, превръщайки нежните косъмчета върху бедрата им в златист мъх, лежеше ярка лента от следобедна слънчева светлина. Не беше светлият квадрат, застинал почти неподвижен по средата на леглото в един часа, нито ромбът, който лежеше там в два; това беше широка лента, която скоро щеше да изтънее в ивица, и макар някое спиране на тока да бе разказало играта на електронния радиочасовник върху тоалетката (сега екранчето му мигаше непрекъснато на 12:00, неумоливо като неонova реклама на нощен бар), светлата лента ѝ показваше, че приближава четири. Не след дълго ивицата щеше да запълзи към края на леглото и тя щеше да види сенки по ъглите и под масичката до стената. И когато ивицата се превърнеше в нишка, която най-напред плъзва но пода, а после поема нагоре по отсрещната стена, като непрекъснато бледнее по пътя си, тези сенки щяха да се измъкнат от местата си и да се пръснат из стаята подобно на мастилени петна, които растат и изсмукват светлината. Слънцето клонеше на запад — след час, най-

много час и половина то щеше вече да залязва, а четиридесетина минути след това щеше да е тъмно.

Тази мисъл не я паникьоса — поне не още, — но все пак спусна над ума ѝ мрачен воал, а над сърцето ѝ хладна атмосфера на ужас. Видя се как лежи тук, прикована към леглото, малко над и настрани от мъртвия Джералд на пода, видя как лежат тук заедно в мрака дълго след като човекът с дърворезачката се е върнал при жената, децата и добре осветения си дом, а кучето се е запиляло някъде надалеч и за компания е останал само онзи проклет гмурец от езерото — само той и никой друг.

Господин и госпожа Джералд Бърлинггейм прекарват една последна дълга нощ заедно.

Поглеждайки към бирената халба и пъстрата пеперуда — нежелани съседи, които можеха да се понасят само в сезонна къща като тази, — Джеси си помисли, че е лесно да размишляваш за миналото и също толкова лесно (макар и доста по-неприятно) да се впуснеш във възможните варианти на бъдещето. Най-трудната работа като че ли беше да останеш в настоящето, но тя реши, че трябва да направи всичко възможно и да остане в него. В противен случай тази отвратителна ситуация сигурно щеше да стане много по-отвратителна. Не можеше да разчита на някакво чудо свише, което да я измъкне от това ужасно положение, от този кошмар, но ако успееше сама да го направи, очакваше я допълнително възнаграждение: щеше да си спести неудобството да лежи тук почти чисто гола, докато някакъв шерифски наместник я отключва, пита я какво, за Бога, е станало и в същото време хубавичко оглежда чудната бяла снага на овдовялата съпруга.

Имаше и още две неща. Какво ли не би дала да ги отстрани поне временно, но не можеше. Ходеше ѝ се до тоалетната и беше жадна. В момента нуждата да се разтовари бе по-силна от нуждата да зареди, но именно желанието ѝ за глътка вода я притесняваше повече. Още не беше кой знае какво, но ако не успееше да разкара белезниците и да стигне до чешмата, щеше да стане другояче. Толкова другояче, че просто не ѝ се мислеше.

„Ще бъде смешно да умра от жажда на двеста метра от деветото по големина езеро в Мейн“ — помисли си тя, после поклати глава. Това не беше деветото по големина езеро в Мейн; за какво всъщност

мислеше тя? Деветото по големина езеро беше Дарк Скор, онова, на което ходеше с родителите си, брат си и сестра си преди толкова много години. Още преди гласовете. Още преди...

Тя спря този поток. Трудно. Дълго време не бе мислила за езерото Дарк Скор и нямаше намерение да започва сега, с белезници или без белезници. По добре да мисли за жаждата си.

„Какво има да му мислиш, маце? Психосоматика, това е. Жадна си, защото знаеш, че не можеш да станеш и да си налееш вода. Толкова е просто.“

Но не беше. Тя се бе счепкала с мъжа си и двата бързи ритника, които му нанесе, отприщиха верижна реакция, довела в крайна сметка до неговата смърт. Самата тя преживяваше последствията от един съществен хормонален разход. На професионален език това се наричаше шок, а един от най-честите симптоми на шока бе жаждата. Може би трябваше да счита за късмет това, че устата ѝ не беше още по-пресъхнала, поне на този етап и...

„И може би поне по този въпрос мога да направя нещо...“

Джералд беше човек на навика до мозъка на костите си и един от навичите му изискваше да държи чаша вода откъм своята страна на рафта над таблата на леглото. Тя изви врат нагоре и надясно и я видя — беше там, висока чаша вода с малка купчинка топящи се ледени кубчета, които плуваха на повърхността. Без съмнение чашата бе на поставка, така че да не остави следа върху рафта — такъв си беше Джералд, винаги стриктен за дреболиите. Малки капчици кондензиран въздух бяха избили по външната стена на чашата като пот.

При вида на тази гледка Джеси усети първия болезнен пристъп на истинска жажда. Той я накара да оближе устни. Приплъзна се толкова надясно, колкото ѝ позволи веригата на десните белезници. Това представляваше само двадесетина сантиметра, но я доведе до Джералдовата половина на леглото. При това движение се откриха и няколко тъмни петна върху покривката на леглото отляво. Тя ги гледа тъпо известно време, после си спомни как Джералд бе изпразнил мехура си във финалната си агония. Бързо отмести поглед пак към чашата, която стоеше там, върху картонено кръгче, сигурно рекламиращо някаква марка престижна бира, най-вероятно „Бек“ или „Хайнекен“.

Тя протегна ръка встрани и нагоре, като го направи бавно, за да достигне достатъчно надалеч. Не бе достатъчно. Върховете на пръстите ѝ спряха на десетина сантиметра от чашата. Пристъпът на жаждата — леко стягане в гърлото, леки боджежи по езика — за втори път мина и замина.

„Ако никой не дойде и аз не измисля начин да се отърва до утре сутринта, дори няма да мога да гледам тази чаша.“

Тази мисъл съдържаше хладен разум, който сам по себе си бе ужасяващ. Но утре сутринта тя няма да бъде още тук; това е важното. Другото беше нелепо хрумване. Безумно. Смахнато. Незаслужаващо никакво внимание. То...

„Престани — каза безпardonният глас. — Просто престани.“ И тя го послуша.

Но трябваше да признае, че хрумването не бе чак толкова нелепо. Тя отказваше да приеме или дори да допусне мисълта, че може да умре тук — това наистина беше смахнато, — но можеше да остане на това място няколко дълги, неприятни часа, в случай че не изтриеше праха и паяжините от старата си мислеща машинка и не я накараше да заработи.

„Дълги, неприятни... и може би болезнени — каза нервно Благоверната. — Но болката би била като акт на изкупление, нали? В края на краищата ти сама си навлече всичко това. Не искам да ставам досадна, но ако просто го бе оставила да ти бие инжекцията...“

— Да, ставаш досадна, Блага — каза Джеси. Не можеше да си спомни дали някога бе говорила гласно на някой от вътрешните си събеседници. Запита се дали не полудява. Реши, че не дава пет пари дали е така, или не, поне засега.

После отново затвори очи.

[1] Роман на У. П. Благви, издаден на български от „Хемус“ през 1992 г. — Б.р. ↑

4

Този път не призова в мрака зад клепачите си своето тяло, а цялата тази стая. Разбира се, тя продължаваше да е централният елемент в нея, Господи, естествено — Джеси Мъхаут Бърлинггейм, все още на прага на четиридесетте, все още доста стегната с размерите си един и седемдесет на петдесет и шест килограма, сиви очи, червеникавокестенява коса (сивеещите кичури, които бяха започнали да се появяват още преди пет години, заличаваше с оцветяващ шампоан и бе почти сигурна, че Джералд не е забелязал). Джеси Мъхаут Бърлинггейм, която бе забъркала тази каша, без много-много да е наясно как и защо. Джеси Мъхаут Бърлинггейм, понастоящем вероятно вдовица на Джералд и все още ничия майка, вързана като добиче за това проклето легло с два чифта полицейски белезници.

Тя накара камерата на въображението си да обиколи белезниците от всички страни. Съсредоточаването издълба бразда между веждите и затворените ѝ очи.

Всичко на всичко четири гривни, всяка двойка от които разделена от двадесетина сантиметра стоманена верига с гумено покритие. Върху всяка от двете стоманени плочки за ключалките имаше печат М-17 — тя предположи, че това е сериен номер. Спомни си, че Джералд ѝ беше казал — някога, когато играта бе още нова, — че всяка от белезниците има лостче и зъбци, с които може да се стеснява и разширява. Освен това веригите можеха да се скъсят, докато съберат болезнено китките на затворника една до друга, но Джералд ѝ бе отпуснал максималната дължина.

„И защо не, по дяволите? — помисли си тя сега. — В края на краищата това беше само игра... нали, Джералд?“ Но ето че у нея изникна предишният въпрос и тя отново се запита дали за Джералд това някога е било просто само игра.

„Какво е жената? — меко прошепна някакъв друг, извънземен глас от дълбините на един кладенец от мрак вътре в нея. — Защитна система на пътката.“

„Махай се — помисли си Джеси. — Махай се, не ми помагаш.“

Но извънземният глас не се подчини. Вместо това попита: „Защо жената има и уста, и пътка? За да може да пикае и да хленчи едновременно. Други въпроси, млада госпожо?“

Няма. Предвид обезпокоително сюрреалистичния характер на отговорите тя се отказа от повече въпроси. Завъртя китките си в белезниците. Оскъдната им плът се ожули в стоманата и я накара да трепне, но болката беше незначителна и ръцете ѝ се въртяха достатъчно лесно. Джералд може да бе смятал, че единственото предназначение на жената е да служи като защитна система на пътката, а може и да не бе смятал, но поне не бе стегнал белезниците болезнено; тя не би допуснала това дори преди днешния ден, разбира се (или поне така си каза и никой от вътрешните ѝ гласове не прояви подлостта да спори по този въпрос). Все пак, обаче, бяха твърде стегнати, за да може да измъкне ръце от тях.

Наистина ли?

Джеси ги дръпна за опит. Щом ръцете се смъкнаха надолу, белезниците се плъзнаха нагоре, после стоманените гривни се впиха здраво в междукостните свръзки на мястото, където китките ѝ правеха своя сложен и магически преход към дланите.

Тя дръпна по-силно. Сега болката стана много по-осезаема. Изведнъж си спомни случая, когато татко ѝ бе затръшнал шофьорската врата на техния стар огромен автомобил върху лявата ръка на Мади, без да знае, че тя за разнообразие се измъква откъм неговата страна. Как бе изпищяла само! Беше си счупила някаква кост — Джеси не помнеше наименованието ѝ, но много добре помнеше как Мади гордо се фукаше с бинтовата си превръзка и казваше: „Освен това се е скъсало постериорното ми сухожилие.“ Джес и Уил ги досмеша, защото всеки знаеше, че терминът „постериорно“ се употребява във връзка със седалищните части. Разсмяха се повече от изненада, отколкото за подигравка, но въпреки това Мади се отправи мрачна като буреносен облак да каже на мама.

„Постериорно сухожилие — помисли си тя и нарочно напъна още, независимо от нарастващата болка. — Постериорно сухожилие и радиално-улнарно не знам си какво. Няма значение. Стига само да успееш да се измъкнеш от тези окови, а смятам, че ще е добре да го

направиш, маце, ще оставиш някой доктор да се погрижи за повторното сглобяване на тази играчка.“

Тя бавно и решително увеличи силата на опъването с желанието да смъкне надолу ръцете си в белезниците и те да се изхлузят. Ако можеха само малко да се придвижат — половин сантиметър може би щеше да е достатъчен, а един почти със сигурност, — най-широките кости щяха да останат отзад, а отпред щеше да има по-податливи тъкани за преодоляване. Или поне тя така се надяваше. Имаше кости и в палците ѝ, разбира се, но щеше да се тревожи за тях, когато му дойдеше времето и ако въобще дойдеше.

Дръпна още по-силно, а устните ѝ се разделиха и оголиха зъбите ѝ в болезнена напрегната гримаса. Бицепсите ѝ изпъкнаха в малки бели дъги. По челото, по бузите, дори по вдлъбнатинката под носа ѝ избиха капчици пот. Тя изплезе език и съвсем несъзнателно облиза тази трапчинка.

Болеше много, но не болката я накара да спре. Накара я елементарното прозрение, че е стигнала до пределната напрегнатост, на която бяха способни мускулите ѝ, а белезниците не са помръднали и на йота от мястото, където бяха в момента. Мимолетната ѝ надежда да се измъкне по този начин от тях трепна и угасна.

„Сигурна ли си, че дърпа колкото можа? Или пък само се заблуждаваш, защото много болеше?“

— Не — каза тя все още със затворени очи. — Дърпах колкото можах. Наистина.

Ала този глас остана, всъщност повече като образ, отколкото като звук: нещо като питанка от комикс.

На мястото, където се бе впила стоманата — под възглавничката на палеца, по опакото на ръката ѝ, през фините сини нишки на вените отдолу, — личаха дълбоки бели бразди, а китките ѝ продължаваха болезнено да пулсират, макар че ги бе освободила напълно от натиска на стоманата, като бе вдигнала ръце нагоре и се държеше за една от напречните дъски на таблата.

— О, Боже — изрече с треперещ, неравен глас. — Май всичко беше на вятъра.

Дали бе дърпала колкото може? Наистина ли беше дърпала колкото може?

„Няма значение — помисли си тя, загледана в блещукащите отблясъци върху тавана. — Няма значение и ще ти кажа защо: ако мога да дръпна по-силно, това, което се случи с Мадината лява китка, когато я затисна вратата, ще се случи при мен и с двете китки: костите ще се счупят, «постериорните» сухожилия ще се спраскат като гумени ластици, а радиално-улнарните алабализми ще се пръснат като глинени гълъби на стрелбище. Единствената разлика ще бъде, че вместо да лежа тук окована и жадна, ще лежа окована, жадна и за капак с чифт счупени китки. При това ще се подуят. Джералд умря още преди да успее да ми се качи, но въпреки това хубавичко ми го начука.“

Добре, какви са сега другите възможности?

„Никакви“ — рече Благоверната съпруга Бърлинггейм с размазания тон на жена, която е само на една сълза разстояние от пълния срив.

Джеси почака да види дали другият глас — този на Рут — ще постави на везните свое становище. Не го направи. Доколкото ѝ бе известно, Рут плаваше във водоохладителя заедно с другите гмурци. Във всеки случай нейното оттегляне остави Джеси да се оправя сама.

„Е, добре, започвай — помисли си тя. — Какво ще правиш с тези белезници сега, когато се увери, че е невъзможно просто да се измъкнеш от тях? Какво си в състояние да направиш?“

„На всеки чифт белезници има по две гривни — обади се колебливо младежкият глас, за който още не бе намерила име. — Ти се опита да се измъкнеш от тези, в които са ти ръцете, и не се получи... но какво ще кажеш за другите? Онези, които са закачени за стълбовете на таблата? Помисляла ли си за тях?“

Джеси притисна глава във възглавницата и изви врата си така, че да погледне нагоре към таблата и стълбовете. Фактът, че ги гледаше отдолу нагоре, остана почти незабелязан. Леглото не беше персон и половина, но не беше и двойно. Имаше някаква претенциозна марка — „Корт Джестър Сайз“ или „Чийф Лейди ин Уейтинг“, — но с годините тя изпитваше все по-голяма трудност да помни такива неща; не знаеше дали това се нарича здрав разум или преждевременна старческа склероза. Във всеки случай леглото, върху което се намираше в момента, беше точно по мярка за секс, но малко тясно, за да могат двама души да се чувствуват удобно през нощта.

За тях с Джералд това не представляваше голям недостатък, защото от пет години спяха в различни стаи както тук, така и в Портланд. Решението взе тя, не той — беше й писнало от хъркането му, което с всяка изминала година се усилваше. В редките случаи, когато гостите им оставаха тук за през нощта, с Джералд спяха заедно — и неудобно — в тази стая, но иначе споделяха това легло само когато правеха любов. А неговото хъркане не беше истинската причина, поради която тя се премести, беше само най-дипломатичната. Истинската причина имаше обонятелен характер. Отначало нощната пот на нейния съпруг й бе станала неприятна, а после направо отвратителна. Дори ако той се изкъпеше точно преди лягане, към два сутринта киселият мирис на скоч започваше да изпълзва от порите му.

До тази година програмата се заключаваше във все по-небрежен секс, следван от кратка дрямка (тя всъщност се бе превърнала в любимата част от цялата програма), след което той вземаше душ и я оставяше. От март насам обаче се бяха появили някои промени. Шаловете и белезниците — особено белезниците — изглежда, изтощаваха Джералд така, както привичният секс в мисионерски стил никога не го бе изтощавал, и той често заспиваше дълбоко веднага, рамо до рамо с нея. Тя нямаше нищо против — тези срещи обикновено ставаха сутрин и Джералд миришеше на обикновената стара пот вместо на уиски с вода. И като си помислиш, дори не хъркаше много.

„Но всички тези сеанси — сутрините с шалове и белезници — ставаха в Портланд — помисли си тя. — Прекарахме тук почти целия юли и част от август, но в случаите, когато правехме секс — не че бяха много, но имаше няколко, — не се отклонявахме от познатия стар начин — Тарзан отгоре, Джейн отдолу. Никога досега не бяхме играли играта тук. Чудя се, защо ли?“

Може би заради прозорците, които бяха прекалено високи и странно оформени, за да могат да им се сложат пердета. Така и не стигнаха до смяна на прозрачното стъкло с отразително, макар че Джералд не спря да говори за това чак до... ами...

„Чак до днес — завърши Благоверната и Джеси благослови нейната тактичност. — И си права — сигурно наистина беше заради прозорците, поне главно заради тях. Не би му харесало Фред Лагълън или Джейми Брукс да връхлетят внезапно в някой момент, за да попитат дали не иска да поиграе малко голф с тях, и да го видят как

клати госпожа Бърлингем, която по някаква случайност е прикована към страничните стълбове на леглото с чифт белезници марка «Крайг». А за подобно нещо сигурно щеше да се разчуе. Фред и Джейми са добри момчета, но...“

„Двама помияри на средна възраст, ако питаш мене“ — обади се кисело Рут.

„... но все пак са хора и подобна история би била твърде благодатна тема, за да не се говори за нея. А има и още нещо, Джеси...“

Тя не я остави да довърши. Не искаше мисъл като тази да бъде произнесена от приятния, но безнадеждно превзет глас на Благоверната.

Може би Джералд никога не бе пожелал да играят играта тук, защото се е страхувал да не би някой шантав заек да изскочи от храста. Какъв заек? „Е — помисли си тя, — да кажем просто, че у Джералд е имало някаква част, която наистина е смятала жената просто за защитна система на пътката... и че една друга част, която поради липса на по-ясен термин ще нарека «неговата по-добра същност», е знаела това. Тази част може да се е страхувала от възможността нещата да излязат извън контрол. В крайна сметка не стана ли точно това?“

Трудно беше да се спори по този въпрос. Ако и това не отговаряше на определението „извън контрол“, здраве му кажи.

За момент усети прилив на тъга и трябваше да обуздае порива си отново да погледне към мястото, където лежеше Джералд. Не знаеше дали изпитва скръб за починалия си съпруг, или не, но знаеше със сигурност, че дори да бе така, сега не е време за изблици на чувства. Все пак беше приятно да си спомни нещо добро за мъжа, с когото бе прекарала толкова години, а споменът за това как той заспиваше до нея след секс наистина бе хубав. Не харесваше шаловите, а белезниците направо я отвратиха, но обичаше да гледа как той се унася, обичаше начина, по който се изглаждаха чертите на широкото му розово лице.

И в известен смисъл точно сега той отново спеше тук до нея... нали?

Тази мисъл смрази даже плътта на бедрата ѝ, където лежеше изтъняващото слънчево петно. Тя я прокуди и започна отново да изучава вертикалната част на леглото.

Стълбовете бяха вградени леко навътре от страничните му ръбове и позицията им държеше ръцете ѝ разперени, но не неудобно, особено като се има предвид свободата, която даваха двадесетсантиметровите вериги на двете белезници. Между двата стълба имаше четири хоризонтални дъски, също махагонови и гравирани с прости, но приятни вълнообразни форми. Джералд веднъж бе предложил да изпишат имената си върху едната от тях, над главите им — той познавал един човек от Ташмор Глен, който с удоволствие щял да дойде и да го направи — но тя заля идеята със студен душ. Изглеждаше ѝ едновременно твърде превзето и твърде детинско — като онези сърца, които влюбените гимназисти дълбаят по чиновете си.

Рафтът бе закрепен над най-горната дъска, точно толкова високо, колкото да си сигурен, че ако седнеш в леглото, няма внезапно да си блъснеш главата. Отгоре стояха Джералдовата чаша вода, няколко евтими романа, забравени от лятото, и козметични принадлежности, пръснати откъм нейната страна. Те също стояха там от отишлото си лято и тя предположи, че сигурно вече са негодни за употреба. И това беше истинско нещастие — нищо не може да ободри една окована жена по-добре от руж „Свежа утринна роза“. Всички женски списания го казваха.

Джеси бавно вдигна ръце, като леко ги сви така, че дъската на рафта да не попречи на юмруците им. Остана така, с огънат врат, защото искаше да види какво е положението в далечните краища на веригите. Гривните там бяха захванати за страничните стълбове, между втората и третата напречна дъска. Докато вдигаше свитите си юмруци и гледаше като някой, който се упражнява с невидима щанга, гривните се плъзнаха нагоре по стълбовете и спряха в следващата дъска. Ако можеше да я издърпа, а след това и другата над нея, щеше просто да измъкне гривните от краищата на страничните стълбове на леглото. Voila.

„Може би е прекалено хубаво, за да бъде истина, мила — прекалено лесно, за да бъде истина, — но все пак можеш да се пробваш. Поне е начин да убиеш времето.“

Тя здраво обхвана гравираната напречна дъска, която за момента блокираше качването на гривните, прикрепени към стълбовете. Пое си дълбоко дъх, задържа го и дръпна с все сила. Един такъв опит ѝ бе

достатъчен, за да разбере, че този път също е отрязан — все едно да дърпаш арматурно желязо от бетонна стена. Не усети дъската да поддава дори с милиметър.

„Мога да си дърпам тая гадина сто години и изобщо няма да я помръдна, камо ли да я откача от стълбовете“ — помисли си тя и остави ръцете си отново да се провесят над леглото в предишното им отпуснато положение, поддържани от веригите. От гърдите ѝ се изтръгна кратък отчаян вик. Прозвуча ѝ като грак на жадна врана.

— Какво ще правя сега? — попита тя отблясъците по тавана и най-накрая даде воля на отчаяните си уплашени сълзи. — Какво ще правя, по дяволите?

Сякаш като отговор на въпроса ѝ кучето се разляя отново и този път бе толкова близо, че тя извика от уплаха. Всъщност звучеше така, сякаш се намираще точно на алеята, под източния прозорец.

Кучето не се намираше на алеята, беше още по-наблизо. Сянката, която се точеше по асфалта почти до предницата на мерцедеса, означаваше, че то стои на задната веранда. Тази дълга и провлечена сянка сякаш принадлежеше на някое сгърчено, чудовищно панаирджийско псе и Джеси веднага я намрази.

„Не бъди толкова невъзможно глупава! — скара се на себе си тя. Сянката изглежда така просто защото слънцето залязва. А сега си отвори устата и вдигни малко шум, момиче — в края на краищата не е задължително да е бездомно.“

Точно така, може би някъде наоколо имаше стопанин, но тя не възложи големи надежди на тази мисъл. Предположи, че кучето е било привлечено към задната веранда от покритата с мрежа кофа за боклук до вратата. Понякога Джералд наричаше тази спретната малка конструкция с нейните кедрови дъсчици отгоре и двойната заключалка на капака магнит за еноти. Просто този път вместо енот бе привлякла куче — почти със сигурност бездомно. Недохранено псе, тръгнало да си търси късмета.

Все пак трябваше да опита.

— Хей! — извика тя. — Хей! Има ли някой? Имам нужда от малко помощ! Има ли някой?

Кучето тутакси замлъкна. Паяковидната му разкривена сянка се сепна, завъртя се, раздвижи се... и отново сиря. По пътя от Портланд двамата с Джералд бяха яли комбинирани сандвичи — огромни мазни питки със салам и сирене — и първото нещо, което тя направи, след като пристигнаха, беше да събере остатъците и хартиите и да ги хвърли в кофата за боклук. Богатият аромат на мазнина и месо сигурно бе привлякъл кучето, а после несъмнено го бе задържал да не се втурне отново към гората при звука от нейния глас. Този аромат бе по-силен от поривите на дивото му сърце.

— Помощ! — извика Джеси, а една част от разума ѝ се опита да я предупреди, че да вика вероятно е грешка, че само ще си продере

гърлото и ще ожаднее още повече, но този разумен предупредителен глас не получи никакъв шанс. Тя бе доловила зловонието на собствения си страх, за нея то бе толкова силно и властно, колкото миризмата на хранителните остатъци за кучето, и бързо я доведе до състояние, което не беше просто паника, а нещо като временна лудост. — ПОМОГНЕТЕ! ПОМОГНЕТЕ МИ! ПОМОЩ! ПОМОЩ! ПОМООООЩ!

Най-накрая гласът ѝ секна и тя обърна глава колкото може по-надясно. По бузите и челото ѝ лепнеха потни сплъстени кичури, очите ѝ гледаха изцъклено. Страхът, че могат да я намерят прикована към леглото гола, с мъртвия ѝ съпруг на пода до нея, бе престанал да бъде дори второстепенен фактор в мислите ѝ. Този нов панически пристъп приличаше на някакво странно умствено затъмнение — то задържаше ярката светлина на разума и надеждата, като я караше да вижда възможно най-ужасните варианти: гладуване, предизвикана от жажда лудост, конвулсии, смърт. Тя не беше актриса и това не беше някакъв криминален филм по американската кабелна телевизия. Нямаше камери, нямаше светлини, нямаше режисьор, който да даде почивка. Това, което ставаше с нея, бе наистина и ако не дойдеше помощ, щеше да продължи да става, докато тя престане да съществува като форма на живот. Забравила тревогата за обстоятелствата на своето пленничество, тя бе достигнала етап, в който би приветствала Мори Пович и целия екип на предаването „Текущи събития“ със сълзи на благодарност.

Но никой не отвърна на обезумелите ѝ крясъци — нямаше го пазача, който обикаля района си край езерото, нямаше го местния любопитко, който се шляе с кучето си (и може би се опитва да разбере кой от съседите му евентуално отглежда марихуана сред шепнещите борове), и със сигурност го нямаше Мори Пович. Тук беше само тази дълга, противно уродлива сянка, която извикваше в съзнанието ѝ образа на чудовищно паякокуче, едва крепящо се върху четири тънки и треперливи крака. Джеси дълбоко, на пресекулки си пое дъх и се опита да овладее непокорния си ум. Гърлото ѝ бе горещо и сухо, носът — дразнещо мокър и пълен със сълзи. — „Ами сега?“

Не знаеше. Разочарованието пулсираше в главата ѝ, която в момента бе прекалено надута, за да допусне нещо подобно на конструктивна мисъл. В едно поне нямаше никакво съмнение: кучето

не означава нищо. То просто щеше да си постои на верандата известно време, а когато осъзнаеше, че не може да достигне това, което го е привлякло, щеше да си иде. Джеси нададе тих печален вик и затвори очи. Сълзи навлажниха ресниците ѝ, сетне бавно се търкулнаха надолу по бузите. На късното следобедно слънце изглеждаха като капки злато.

„Ами сега? — запита тя отново. От един порив на вятъра боровете навън зашепнаха, а незатворената врата изхлопа. — Ами сега, Благоверна? Ами сега, Рут? Ами сега, кажете, всички вие извънземни и натрапници? Има ли някой от вас — някой от нас — каквато и да е идея? Жадна съм, пикае ми се, съпругът ми е мъртъв, а единствената ми компания е някакво скитащо из горите куче, чиято представа за небесния рай са остатъците от два комбинирани сандвича със салам и сирене от «Амато» в Горъм. След малко то ще реши, че този мирис е толкова близо до рая, че няма повече накъде, и тогава ще се разкара. Така че... ами сега?“

Никакви отговори. Всички вътрешни гласове бяха замлъкнали. Лоша работа — ако не друго, поне ѝ правеха компания; но паниката също беше изчезнала, оставяйки след себе си само онзи хеви-метален вкус, а това беше хубаво.

„Ще поспя малко — помисли си тя, смаяна от факта, че ако поиска, може наистина да го направи. — Ще поспя малко, а когато се събудя, може би ще имам някаква идея. В най-лошия случай поне ще избягам от страха за известно време.“

Малките напрегнати резки в ъгълчетата на очите ѝ, както и двете по-забележими между веждите, започнаха да се изглаждат. Чувствуваше как лека-полека се унася. С чувство на облекчение и благодарност се остави да пътува към това убежище, което щеше да я спаси от тревогите за самата нея. Новият порив на вятъра се чуваше надалеч, а неспирният звук от вратата бе сякаш още по-далечен: „хлоп-хлоп“, „хлоп-хлоп“, „хлоп“.

Дишането ѝ, което, докато се унасяше в дрямката, ставаше все по-дълбоко и бавно, изведнъж секна. Клепачите ѝ скочиха нагоре. В първия момент, все още сънена и объркана, не усети нищо друго освен някакъв неопределен яд: почти беше успяла, дявол да го вземе, и тогава тази проклета врата...

Какво тази проклета врата? Какво тя?

Вратата все така си похлопваше със своя обичаен двоен звук — това бе ясно. Но сякаш извикани от небитието чрез нейната мисъл, по пода на антрето се чу отчетливото цъкане на кучешки нокти. Бездомното псе бе влязло през незаключената врата. Намираше се в къщата.

Джеси реагира незабавно и недвусмислено.

— Чибба! — изкрещя тя, без да съзнава, че свръхнапрегнатият ѝ глас е дрезгав и пресипнал. — Марш, гадино мръсна! Чуваш ли ме? **МАРШ ВЕДНАГА ОТ МОЯТА КЪЩА!**

Сиря задъхана, с ококорени очи. В кожата ѝ сякаш се преплитаха медни жици, по които течеше слабо електричество — горните два-три слоя жужаха и тръпнеха. Смътно осъзнаваше, че космите по тила ѝ са щръкнали като таралежови бодли. Мисълта за сън бе изчезнала яко дим.

Чу първоначалното сепнато издраскване на кучешките нокти върху пода на коридора... после нищо. „Явно съм го подплашила и то е избягало. Сигурно веднага е офейкало през вратата навън. Такъв бездомник трябва да се страхува от хора и къщи.“

„Знам ли, маце — обади се гласът на Рут. — Звучеше с неприсъща за него неувереност. — Не виждам сянката му върху алеята.“

„Разбира се, че не я виждаш. Сигурно веднага е свърнало зад къщата и е хукнало към гората. Или към езерото. Изплашено до смърт и в лудешки бяг. Това не звучи ли убедително?“

Гласът на Рут не отговори. Нито пък този на Благата, макар че в момента Джеси би приветствувала който и да е от тях.

— Наистина го подплаших — каза тя. — Сигурна съм.

Но все пак остана да лежи и да слуша, напрегната до пръсване, без да чува нищо друго освен туптенето на кръвта в ушите си. Поне все още нищо.

6

Не го бе подплашила. То наистина се страхуваше от хора и къщи, Джеси не грешеше в това отношение, но бе подценила бедственото му положение. Бившето му име — Принц — сега би звучало отвратително иронично. В дългите си гладни обиколки около езерото Кашуакамак тази есен бе срещало не една и две боклукчийски кофи точно като тази на семейство Бърлинггейм и бързо се бе отказало от миризмата на салам, сирене и зехтин, която се излъчваше от нея. Ароматът бе мъчително примамлив, но горчивият опит бе научил бившия Принц, че източникът му е недостижим.

Имаше обаче и други миризми, кучето ги подушваше всеки път, когато вятърът лениво открехваше задната врата. Тези миризми бяха по-слаби от онези в кофата и се излъчваха от нещо във вътрешността на къщата, но пък бяха прекалено приятни, за да ги пренебрегне. Кучето знаеше, че вероятно ще бъде пропъдено от крещящи господари, които гонят и ритат с техните странни, твърди крака, но миризмите бяха по-силни от страха му. Само едно нещо можеше да се противопостави на глада му, но то все още не знаеше какво е това пушка. Щеше да го разбере, ако доживее сезона на сърните, ала дотогава оставаха още две седмици и крещящите господари с техните твърди крака, от които боли, засега бяха най-лошото нещо в представите му.

Когато вятърът отвори вратата, то се промъкна вътре и заситни през антрето... но не много навътре. В мига, в който се появеше опасност, беше готово да търти назад.

Ушите му му казаха, че обитателят на тази къща е женски господар и че той ясно е усетил присъствието му, защото бе креснал по него, но това, което бездомникът чу в извисилия се глас на господаря, бе страх, не гняв. След първоначалното уплашено стъписване кучето запази позиции. То почака виковете на някой друг господар да се присъединят към този на женския или пък самият той да дотича, а

когато това не стана, протегна врат и подуши леко застоялия въздух в къщата.

Най-напред се обърна надясно, към кухнята. Именно от тази посока идваха облаците миризма, излизаци през хлопащата се врата. Миризмите бяха сухи, но приятни — фъстъчено масло, солени бисквити „Рай-Крисп“, стафиди, някаква зърнена храна (последната миризма се разнасяше от кутия „Спешъл Кей“ в един от шкафовете — гладна полска мишка бе прогризала дупка в дъното на кутията).

Кучето пристъпи натам, после изви глава назад, за да се увери, че никакъв господар не се промъква зад гърба му — господарите обикновено крещяха, но можеха да проявяват и коварство. В коридора наляво нямаше никой, но от тази посока кучето долови един много посилен дъх, който сви стомаха му в спазъм на ужасен копнеж.

То се взря към дъното на коридора, в очите му заблестях дива смесица от страх и желание, муцуната му се набърчи назад като смачкано чердже, дългата му горна бърна започна да се повдига и смъква в нервна, спазматична гримаса, която оголваше зъбите му в бързи бели намигвания. Струя нетърпелива урина шурна от него, опръска пода и набеляза антрето — а по този начин и цялата къща — като негова територия. Този звук бе прекалено тих и прекалено кратък, за да могат да го чуят дори напрегнатите уши на Джеси.

Това, което надушваше, бе кръв. Миризма едновременно силна и смущаваща. Накрая непоносимият глад на кучето натежа на везните — или трябваше да яде скоро, или щеше да умре. Бившият Принц пое бавно по коридора към спалнята. Миризмата се усилваше с всяка измината крачка. Наистина беше кръв, но смущаваща кръв. Кръв на господар. Независимо от това тази миризма, която бе прекалено богата и привличаща, за да може да ѝ устои, бе проникнала в малкия му отчаян мозък. Кучето продължи напред и когато приближи вратата на спалнята, започна да ръмжи.

Джеси чу драскането на кучешките нокти и разбра, че псето е наистина все още в къщата и идва насам. Започна да пищи. Знаеше, че това е вероятно най-лошото, което можеше да направи — противоречеше на всички онези съвети, според които никога не бива да показваш на потенциално опасно животно, че те е страх — но не можеше да се сдържи. Имаше прекалено ясна представа какво привлича кучето към тази стая.

Дръпна краката си нагоре, като в същото време се притегли назад към таблата с помощта на белезниците. Докато го правеше, очите ѝ не се отместаха от вратата към коридора. Вече чуваше кучешкото ръмжене. Този звук я накара да усети вътрешностите си разхлабени, горещи и течни.

На вратата то се спря. Тук сенките вече бяха започнали да се сливат и за Джеси кучето представляваше само неясно очертание ниско над пода — не голямо, но не и като пуделче или чихуахуа. Два жълтооранжеви сърпа отразена слънчева светлина открояваха очите му.

— Чйба! — изкрещя му Джеси. — Чйба! Марш! Ти не си... ти не си добре дошло тука! — Това бе наистина нелепа реплика... но при тези обстоятелства какво не би било нелепо?

„Преди да съм се усетила, ще го замоля да ми донесе ключовете от тоалетката“ — помисли си тя.

В тъмното очертание до вратата се появи раздвижване: кучето бе размахало опашка. В някой сантиментален роман за момичета това сигурно щеше да означава, че бездомникът е объркал гласа на жената върху леглото с този на някоя обичана, но отдавна изгубена господарка. Джеси обаче не се заблуждаваше. Кучетата не махат с опашки само от радост; също като котките, те ги размахват и в моменти на нерешителност, когато още се опитват да преценят ситуацията, кучето почти не се бе стреснало от нейния глас, но и все още нямаше доверие на сумрачната стая. Поне засега.

Бившият Принц тепърва щеше да научи какво е пушка, но бе минал през доста други тежки уроци за тези шест или повече седмици от последния августовски ден насам. Именно тогава господин Чарлс Сътлин, адвокат от Брейнтрий, щата Масачузетс, го бе натирал в гората с решението, че е по-добре то да умре, вместо той да го върне у дома и да плати комбинирана щатска и градска кучешка такса от седемдесет долара. Според Чарлс Сътлин седемдесет долара бяха доста висока цена за пес, който не е нищо повече от помияр. Малко прекалено височка. Беше си купил моторна лодка едва този юни, наистина, а цената на въпросната покупка възлизаше на петцифрена сума, та човек можеше да си каже, че има нещо не наред, щом се сравнява цената на лодката със сумата за кучешката такса — кой ли не би могъл да си го каже? — но не беше там работата. Работата беше в това, че моторната лодка представляваше планирана покупка. Точно към тази придобивка старият Сътлин се стремеше вече две години и повече. Кучето, от друга страна, бе купено случайно от един крайпътен пазар за зеленчуци в Харлоу. Никога не би го купил, ако с него не беше дъщеря му, която се влюби в кутрето. Просто посочи с пръст и каза: „Онова там, татко! Онова с бялото петънце на муцунката — дето седи съвсем само като малък принц.“ Така че той ѝ купи кутрето — кой можеше да му каже, че не знае как да ощастливи дъщеричката си? — но седемдесет долара (може би дори сто, ако Принц би бил причислен в Клас Б — „По-едри кучета“) не бяха малко мангизи, когато става дума за пес, дето му се е сервирал без никакви документи. Твърде много мангизи, реши господин Чарлс Сътлин с приближаването на момента, в който трябваше да затвори вилата си край езерото за още една година. Ако го качеше на задната седалка до Брейнтрий, пак щеше да си сложи таралеж в гащите — то щеше да разпердушини всичко, можеше даже да се издрайфа или издриска на тапицерията. Сигурно можеше да му купи къщурка, но тези малки прелести струваха от 29,95 долара нагоре. Във всеки случай куче като Принц нямаше да се чувства добре в къщурка. Щеше да се чувства пощастливо, на свобода и цялата северна гора да му бъде царство. Да, рече си Сътлин в онзи последен августовски ден, когато спря колата на един пуст участък от Бей Лейн и после примами кучето да слезе от задната седалка. Принц имаше сърце на щастлив скитник, трябваше само да го погледнеш по-отблизо, за да забележиш това. Сътлин не

беше глупак и една част от него знаеше, че си мисли всички тези глупости, защото така му изнася, но друга част от него пък беше въодушевена от самата идея, и когато се качи пак в колата и потегли, оставяйки Принц край пътя да гледа подире му, той затананика мелодията на „Родени свободни“, като от време на време изстрелваше но някой откъслек от текста: „Родееен си свободееееен... да следваш сърцеееееето сиииии!“ Тази нощ спа спокойно, без въобще да се сети за Принц (обречен скоро да се превърне в бившия Принц), който прекара същата нощ свит на кълбо под едно паднало дърво, буден, треперещ и гладен, надавайки уплашено скимтене всеки път, щом чуеше да се обажда бухал или някое животно да щъка в гората.

Сега кучето, което Чарлс Сътлин бе напъдил с мелодията от „Родени свободни“, стоеше на прага на семейната спалня в летния дом на Бърлинггеймови (вилата на Сътлинови беше на другия край на езерото и двете семейства не се познаваха, макар да бяха разменяли случайни кимвания на градския пристан през последните три-четири лета). Главата му бе снишена, очите широко разтворени, козината настръхнала. То самото не осъзнаваше, че издава това несекващо ръмжене — цялото негово внимание бе насочено към стаята. По някакъв дълбок и инстинктивен начин разбираше, че миризмата на кръв скоро ще надделее над цялата му предпазливост. Но най-напред трябваше да се увери с максимална възможна сигурност, че това не е клонка. Не искаше да го хванат господари с твърди крака, от които боли, или пък господари, дето вдигат твърди парчета от земята и ги хвърлят.

— Чиба! — опита се да извика Джеси, но гласът ѝ прозвуча слаб и разтреперан. Нямаше да прогони кучето с викове, звярът някак бе разбрал, че тя не може да стане от леглото и да го удари.

„Не е възможно — помисли си тя. — Как е възможно всичко това, когато само преди три часа се возех отпред в мерцедеса със закопчан колан, слушах на касетофона «Рейнмейкърс» и си мислех, че трябва да проверя какво дават по кината в Маунтин Вали, в случай че решим да останем за през нощта? Как е възможно мъжът ми да е мъртъв, когато заедно пригласяхме на Боб Уокънхорст? «Още едно лято — пеехме си ние, — още един шанс, още една възможност за романс.» И двамата ѝ знаем целия текст, защото е страхотен, и в такъв случай как е възможно Джералд да е мъртъв? Как е възможно нещата

да стигнат оттам дотук? Много се извинявам, приятелчета, но това просто трябва да е сън. Прекалено абсурдно е, за да бъде истина.“

Бездомният пес запристъпва навътре в стаята със сковани от предпазливост крака, с увиснала опашка, с черни, широко отворени очи, с изтеглени назад бърни, които откриваха пълен набор от зъби. За такива понятия като абсурдност той не знаеше нищо.

Бившият Принц, с който осемгодишната Катрин Сътлин някога лудуваше весело (поне докато не получи за рождения си ден кукла с размерите на истинско бебе на име Марни, когато временно загуби интереса си), бе отчасти лабрадор и отчасти коли... смесена порода, но далеч не помияр. Когато Сътлин го изпъди на Бей Лейн в края на август, той тежеше четиридесет килограма, а лъскавата му, загладена от здравословен живот козина имаше направо приятен кафявочерен цвят (с ясен бял белег на коли върху гърдите и под муцуната). Сега тежеше едва двадесет килограма и само леко докосване до тялото му би донесло усещането за всяко напрегнато ребро, да не говорим за бързия, трескав пулс на сърцето. Едното му ухо бе жестоко разкъсано. Козината му бе потъмняла, омърляна и пълна с репейи. Розов белег от незаздравяла рана, спомен от паническо промъкване под ограда от бодлива тел, криволичеше по единия му хълбок, а няколко таралежови бодли стърчаха от муцуната му като уродливи бакенбарди. Беше намерил таралежа мъртъв под един пън преди десетина дни, но се бе отказал от него след първата порция бодли по носа. Тогава чувствуваше глад, но отчаяние още не.

Сега чувствуваше и двете. Последното му хранене се състоеше от няколко червясали отпадъка, изскочили от изхвърлен плик в една канавка покрай шосе 117, а това беше преди два дни. Кучето, което бързо се бе научило да донася на Катрин Сътлин червената гумена топка, търкулната от нея по пода на хола или в коридора, сега буквално примираше от глад.

Да, обаче тук — ето тук, на пода, пред очите му! — имаше десетки килограми прясно месо, при това тлъсто, с кости, пълни с вкусен мозък. Приличаше на дар от Бога на бездомните кучета.

Някогашният любимец на Катрин Сътлин продължаваше настъплението си към трупа на Джералд Бърлингейм.

8

„Не, това няма да стане — каза си Джеси. — Няма начин да стане, така че просто се успокой.“

Тя продължи да си повтаря това до момента, в който горната част на кучешкото тяло се скри от погледа ѝ зад левия ръб на леглото. Опашката му започна да се размахва по-силно от всякога, а сетне последва звук, който тя разпозна — звукът на куче, лочещо от локва посред горещ летен ден. Само дето не беше точно това. Този звук бе някак по-груб, не напомняше толкова лочене, колкото близане. Джеси се взря в бързо размахващата се опашка и изведнъж умът ѝ разкри това, което ъгълът на леглото скриваше от очите ѝ. Този бездомен скитник с омотаната си в бодли козина, с уморените си дебнещи очи, ближеше кръвта от олисяващата коса на съпруга ѝ.

— НЕ! — Тя вдигна таза си и изви крака наляво. — МАХАЙ СЕ ОТ НЕГО! МАХАЙ СЕ ВЕДНАГА! — Замахна с крак и петата ѝ обърса издатините по гръбнака на кучето.

То начаса се дръпна и вирна муцуна. Очите му бяха толкова облещени, че около тях се виждаха тънки бели кръгове. Зъбите му се разтвориха и на гаснещата следобедна светлина паяжините лига между горните и долните му резци изглеждаха като нишки източено злато. То се хвърли напред към голия ѝ крак. Джеси бързо го отдръпна с писък, почувствувала горещия влажен дъх на кучето върху стъпалото си, но спасила пръстите му. Отново сви крака под себе си, без да съзнава, че го прави, без да чува негодуващите писъци на мускулите в свръхнапрегнатите си рамене, без да усеща неохотното завъртане на ставите си в костните ямки.

Кучето продължи да я гледа още миг, без да престава да ръмжи и да я заплашва с очи. „Дай да се разберем, мадам — казваха очите. — Ти си гледай своята работа, аз ще си гледам моята. Това е уговорката. Харесва ли ти? Трябва да ти харесва, защото ако ми се пречкаш, ще ти разкатая фамилията. Освен това той е мъртъв — знаеш го не по-зле от мен, така че защо да се похабява, когато аз умирам от глад? Ти би

направила същото. Съмнявам се, че в момента го съзнаваш, но смятам, че можеш да стигнеш до моя начин на мислене по въпроса, при това по-скоро, отколкото си мислиш.“

— ИЗЧЕЗВАЙ ОТТУК! — изкрещя тя. Сега седеше върху пети и с разперените настрани ръце повече от всякога приличаше на Фей Рей, разпъната сякаш на жертвен олтар в джунглата. В тази поза — вдигната глава, издадени напред гърди, силно опънати назад рамене, буквално побелели от напрежение, и дълбоки триъгълни сенки, вдлъбнати в основата на шията — приличаше на някой изключително сладен плакатен модел от порнографно списание. Задължителната похотливо приканваща маска обаче липсваше; изражението на лицето ѝ представяше жена, която доста е наближила границата между страната на нормалните и тази на лудите.

— МАРШ ОТТУК!

Няколко мига кучето продължи да гледа към нея и да ръмжи. След това, когато явно вече се бе уверило, че ритникът няма да се повтори, забрави за нея и отново наведе глава. Този път нямаше лочене или близане. Наместо това Джеси чу силен мляскащ звук. Напомни ѝ за въодушевените целувки, с които брат ѝ Уил имаше навика да обсипва бузите на баба им Джоан, когато отиваха да я посетят.

Ръмженето продължи още няколко секунди, но сега бе странно приглушено, сякаш някой бе нахлузил върху главата на песа калъфка за възглавница. От сегашното си седнало положение, почти допряла с коса долната страна на рафта над главата си, Джеси виждаше едното от възпълните стъпала на Джералд, както и цялата му дясна ръка. Стъпалото му се клатеше напред-назад, сякаш Джералд леко си тактуваше на някакво джазово парче — например „Още едно лято“ на „Рейнмейкърс“.

От този наблюдателен, пункт тя виждаше кучето по-добре: сега се откриваше почти цялото му тяло, чак дотам, откъдето започваше вратът му. Ако главата му беше вдигната, щеше да вижда и нея. Но не беше. Главата на песа беше наведена, а задните му лапи — здраво запънати в пода. Изведнъж се чу плътен раздиращ звук — отворителен звук, сякаш някой с тежка простуда се опитваше да прочисти гърлото си. Тя изстена.

— Спри... о, моля те, не можеш ли да престанеш?

Кучето не ѝ обърна внимание. Никога то бе седяло чинно и бе просило за отпадъци от масата, с очи сякаш засмени, с уста, сякаш ухилена, но тези дни, както и бившето му име, бяха отминали отдавна и трудно можеха да се открият. Сега беше сега и нещата бяха такива, каквито бяха. Оцеляването не бе въпрос на любезности и. извинения. То не бе яло от два дни, тук имаше месо, и макар че имаше и господар, който не искаше то да взема месото (дните с онези господари, които се смееха и го потупваха по главата, наричаха го ДОБРО КУЧЕ и му даваха мръвки заради малкия му репертоар от номера, бяха отминали безвъзвратно), краката на този господар бяха малки и меки, вместо твърди и причиняващи болка, а гласът му казваше, че той е безсилен.

Ръмженето на бившия Принц премина в приглушено задъхано и усилено дишане и пред очите на Джеси останалата част от Джералдовото тяло започна да подскача заедно със стъпалото. Отначало само тактуваше, поклащайки се напред-назад, а после започна направо да се плъзга, сякаш мъртъв, или не, той бе изпаднал в страхотно настроение.

„Престани, Джералд, дискар такъв! — мислеше като обезумяла Джеси. Остави тези пилешки танци, дай кучешката стъпка!“

Песът не би могъл да го помръдне, ако килимът беше постлан, но Джеси бе уредила лъскането на пода седмица след Деня на труда. Пазачът Бил Дън бе пуснал хората от „Скипс Флорс енд Мор“ и те бяха свършили добра работа. Явно са искали „гуспужата“ напълно да се наслади на труда им, когато следващия път се случи да мине оттук, така че килимът лежеше навит в коридорния дрешник, и когато бездомникът помръдна Дискаря Джералд по лъснатия под, той се задвижи толкова леко, колкото Джон Траволта в „Треска в събота вечер“. Единственият истински проблем за кучето беше да запази своята собствена тяга. В това отношение му помагаша неговите дълги, мръсни нокти, които се вкопаваха в пода и очертаваха къси, разкривени драскотини в лъскавия восък, докато то отстъпваше назад, впило зъбите си до венците над лакътя на отпуснатата Джералдова ръка.

„Не виждам нищо от това! Нищо подобно не се случва в действителност. Само преди малко слушахме «Рейнмейкърс» и Джералд намали звука, за да ми каже, че смята тази събота да отиде до Ороно за футболния мач. «Ю. от М.» срещу «Б. Ю.». Помня как си

чешеше меката част на дясното ухо, докато говореше. Тъй че как е възможно той да е мъртъв, а някакво куче да го влачи за ръката по пода на нашата спалня?“

В перчема на Джералд цареше безпорядък — може би защото кучето бе близало кръвта от него, — но очилата му все още не помръдваха. Успя да види очите му — полуотворени и безжизнени, свирепо облепени от подпухналите си орбити към бледнеещите слънчеви зайчета по тавана. Лицето му представляваше все същата маска от грозни червени и морави петна, сякаш дори смъртта не бе успяла да уталожить гнева му срещу внезапната и капризна (Дали той я бе сметнал за капризна? Разбира се, че да) промяна в мнението ѝ.

— Остави го на мира — рече тя на кучето, но сега гласът ѝ бе кротък, тъжен и немощен. При звука му кучето едва-едва помръдна уши и не спря дори за миг. Просто продължи да влачи онова с разчорления перчем и петнистото лице. Онова вече не приличаше на Дискаря Джералд — ни най-малко. Сега онова беше просто Трупът Джералд, който се плъзгаше по пода на спалнята с кучешки зъби, впити в отпуснатия му бицепс.

Орфано парче кожа висеше от муцуната на кучето. Джеси се опита да си каже, че то прилича повече на тапет, но тапетите — поне доколкото ѝ бе известно — не се произвеждаха с бенки и белези от ваксинация. Сега тя виждаше розовия месест корем на Джералд, на който личеше само един малокалибрен куршумен отвор пъпът му. Провисналият му член се полюшваше в черното си космато гнездо. Задникът му шушнеше по твърдите подови дъски с отвратителна, гладка лекота.

В задушавашата атмосфера на ужаса ѝ внезапно се връза копие от ярост, толкова ярко, че освети като мълния вътрешността на главата ѝ. Тя не само прие тази емоция — приветствува я. Яростта може би нямаше да ѝ помогне да се измъкне от тази кошмарна ситуация, но усещаше, че тя ще ѝ послужи като лекарство срещу нарастващото ѝ усещане за вцепенение и нереалност.

— Ах ти, гадино — изрече тя с нисък, разтреперан глас. — Ах ти, страхлива, подла гадино!

Макар че не можеше да достигне нищо откъм Джералдовата страна на рафта, Джеси откри, че като завърти лявата си китка в белезницата и насочи ръката си назад, може да опипа с пръсти един

малък участък от рафта откъм своята си страна. Невъзможно бе да извърне глава достатъчно, че да види нещата, които напипва — те се намираха точно зад онази замъглена точка, която хората наричат „крайчеца на очите“, но това всъщност нямаше значение. Тя много добре знаеше какво има там отгоре. Зашари с пръсти напред-назад, като леко опипваше с връхчетата им тубички с грим, едни от които избута назад, а други събори. Няколко паднаха върху креватната покривка, две-три отскочиха от леглото и от лявото ѝ бедро и се приземиха на пода. Нищо от тях дори не се доближаваше по вид до онова, което тя търсеше. Пръстите ѝ обхванаха кутийка крем за лице „Нивеа“ и за момент Джеси си позволи да помисли, че може да ѝ свърши работа, но кутийката беше с мострени размери, прекалено малка и лека, за да нарани кучето дори ако беше стъклена вместо пластмасова. Тя я пусна обратно върху рафта и поднови сляпото си търсене.

При най-силното си протягане нейните обследващи пръсти срещнаха закръгления край на някакъв стъклен предмет — най-голямото нещо, което бе докосвала досега. Отначало не успя да го обхване, после леко го придърпа. Халбата, висяща на стената, бе само един от спомените около Джералдовите дни с „Алфа Няма Що“; сега тя напипваше друг такъв спомен. Това бе пепелник и единствената причина, поради която не успя да го обхване веднага, беше, че принадлежеше към Джералдовата страна на рафта, при чашата му вода с лед. Някой — може би чистачката или пък самият Джералд — го бе преместил към нейната половина вероятно за да забърше прахта или да направи място за нещо друго. Във всеки случай причината нямаше значение. Пепелникът беше там и точно сега това бе достатъчно.

Джеси обхвана с пръсти закръгления му ръб и усети в него две вдлъбнатинки — местата за закрепване на цигарата. Сграбчи пепелника, изви ръката си колкото можа назад, после замахна отново напред. Късметът ѝ проработи и тя отпусна Китката си надолу веднага щом белезницата я срязва, като бейзболист от първа дивизия, който е изпълнил майсторско хвърляне. Всичко това — търсенето, намирането и мятането на оръжието — бе извършено напълно импулсивно, преди да има време да се убеди в провала на изстрела си, като си помисли колко малко вероятно е една жена да улучи куче с пепелник, щом е взела с тройка задължителния си изпит по стрелба с лък след

двегодишното физическо обучение в колежа, особено пък когато кучето се намира на пет метра разстояние, а ръката, с която тя хвърля, по една случайност е прикована с белезници към креватен стълб.

Въпреки това успя да го удари. Пепелникът се превъртя веднъж в полета си и за миг откри девиза на „Алфа Гама Ро“. Тя не можа да го прочете от мястото си, ала не ѝ беше нужно — около една факла бяха гравирани латинските думи за дълг, възход и храброст. Пепелникът започна да се превърта за втори път, но преди да успее да се обърне напълно, тресна напрегнатите кокалести рамене на кучето.

Псето изквича от болка и изненада, а Джеси за миг изпита някакво диво, първобитно тържество. Устните ѝ се разтегнаха широко в изражение, което като усещане беше усмивка, а като гледка приличаше на изпищяване. Нададе неистов вой, при което изви гръб и опна краката си. И отново не усети болката в раменете си, когато хрущялите се обтегнаха, а ставите, отдавна забравили гъвкавостта на двайсет и една годишната възраст, едва не се изместиха от натиска. После щеше да усети всичко — всяко мръдване, дръпване и завъртане, което бе извършила, — но засега бе на седмото небе от дивото удоволствие на успешния си удар и усещаше, че ако не изрази по някакъв начин ликуващото си опиянение, може да се пръсне. Започна да тупа с крака по покривката на леглото и да люлее тялото си наляво-надясно, докато по бубите и слепоочията ѝ се мятаха потни кичури, а жилите на шията ѝ се открояваха като дебели жици.

— ХА! — крещеше тя. — У-ЛУ-ЧИХ ТЕЕЕЕ! ХА!

Кучето се присви назад, когато пепелникът го цапардоса, после още веднъж, когато отскочи от него и се разби на пода. Ушите му прилепнаха назад при промяната в гласа на женския господар. Сега чуваше в него не страх, а тържество. Скоро господарят щеше да слезе от леглото и да започне да раздава ритници със странните си крака, които няма да бъдат меки, а все пак ще се окажат твърди. Кучето знаеше, че ако остане, те го удрят отново, както го бяха удряли и преди. Трябваше да бяга.

То обърна глава, за да се увери, че пътеката за отстъпление е все още открита, и когато го направи, отново го блъсна опияняващият дъх на прясна кръв и месо. Стомахът му се сви с киселото повелително усещане на глада и то изскимтя неспокойно. Притиснато, напълно раздвоено между две противоположни директиви, то изпусна прясна

струя тревожна урина. Миризмата на собствената му вода — мирис, който говореше за болест и слабост, вместо за сила и увереност — допълни объркването и безпокойството му и то отново започна да лае.

Джеси трепна при този продран, неприятен звук — ако можеше, щеше да запуши ушите си — и кучето усети нова промяна в стаята. Нещо в дъха на женския господар се бе променило, алфа-миризмата му отлиташе, колкото и нова и свежа да беше, и кучето започна да усеща, че в крайна сметка ударът, който бе получило в ребрата, не означава, че ще последват и други удари. Във всеки случай първият се бе оказал повече изненадващ, отколкото болезнен. Псето пристъпи боязливо напред към проснатата ръка, която бе пуснало.... към омайно плътния аромат на смес от кръв и месо. Докато се движеше, внимателно наблюдаваше женския господар. Първоначалната му преценка за него като безопасен, безпомощен, или и двете, можеше да се окаже погрешна Трябваше много да внимава.

На леглото Джеси вече смътно усещаше туптенето в собствените си рамене, по-силно усещаше, че гърлото наистина я боли, а най-силно — че независимо от пепелника, кучето все още е тук. В първоначалния горещ изблик на тържеството си бе сметнала, че то просто няма как да не избяга, но по някакъв начин псето запази позициите си. Нещо лошо — отново настъпваше. Вярно, предпазливо и внимателно, но настъпваше. Тя усети някъде в себе си пулсацията на една издута торбичка с отрова — горчилка, противна като бучиниш. Боеше се, че ако торбичката се пръсне, тя ще се задуши от собствения си безумен гняв.

— Изчезвай, говно такова — викна тя на кучето с дрезгав глас, който бе започнал, да се разръфва по краищата. — Махай се или ще те убия! Не зная как, но се заклевам в Бога, че ще го сторя.

Кучето отново спря и я изгледа с дълбоко разтревожен поглед.

— Точно така, по-добре ми обърни внимание — рече Джеси. — Добре ще е, защото говоря сериозно. Напълно сериозно. — После гласът ѝ отново се извиси в крясък, макар че на места се обезкръвяваше до шепот, тъй като бе започнал да пресипва от свръхнапрежение. — Ще те убия, ще те убия, кълна се, че ще те убия, ЗАТОВА СЕ МАХАЙ!

Бездомното куче, някогашният Принц на малката Катрин Сътлин, погледна от господаря към месото; от месото към господаря;

отново от господаря към месото. И стигна до онзи вид решение, който бащата на Катрин Сътлин би нарекъл компромис. То се наведе напред и като обърна нагоре очи, за да гледа в същото време внимателно към Джеси, захапа разкъсаните жили, мазнини и хрущяли, които някога бяха представлявали десният бицепс на Джералд Бърлинггейм. Дръпна силно назад с ръмжене. Ръката на Джералд се вдигна; отпуснатите му пръсти сякаш посочиха през източния прозорец към мерцедеса на алеята.

— Престани! — изпищя Джеси. Прегракналият ѝ глас все често надхвърляше онези горни регистри, където писъците се превръщат в задъхани фалцетни шепоти. — Не ти ли стига? Остави го най-сетне на мира!

Песът не се трогна. Той бързо разтръска глава, както често бе правил, когато играеха с Кати Сътлин на дърпанка с една от гумените му играчки. Това обаче не беше игра. Топчици твърда пяна изхвърчаха от челюстите му, докато се мъчеше да откъсне месото от костта. Ръката на Джералд с грижливо изрязани нокти махаше бясно напред-назад из въздуха. Сега той приличаше на оркестров диригент, който приканя музикантите си да ускорят темпото.

Джеси отново чу онзи плътен звук, напомнящ прочистване на гърло, и внезапно осъзна, че трябва да повърне.

„Джеси, не! — Беше гласът на Рут, пълен с тревога. — Не, не можеш да направиш това! Миризмата може да го привлече към теб... върху теб!“

Докато се мъчеше да овладее напора в гърлото си, лицето ѝ се сви в изтерзана гримаса. Раздиращият звук се чу отново и тя зърна за миг кучето — отново със стегнати и запънати предни лапи и сякаш застанало в края на плътна и тъмна лента от еластична материя, — а после затвори очи. Опита се па прикрие лице с ръцете си, забравила за миг в ужаса си, че китките ѝ са оковани. Те спряха поне на шестдесетина сантиметра една от друга и веригите издрънчаха. Джеси изстена. Този звук прекоси границата на отчаянието и навлезе в безнадеждността. Звучеше като отказ от борба.

Чу още веднъж онзи мокър, отвратителен раздиращ звук. Той отново завърши с щастлива и доволна мляскаща целувка. Джеси не отвори очи.

Бездомният пес започна да отстъпва към коридорната врата, без да откъсва очи от женския господар на леглото. В челюстите си държеше голяма и лъскава мръвка от Джералд Бърлинггейм. Ако женският господар на леглото смяташе да се опита да му я вземе, щеше да го стори сега. Кучето не можеше да мисли — поне не така, както човешките същества разбират тази дума, — но неговата сложна мрежа от инстинкти му осигуряваше доста ефективен заместител на мисълта и то знаеше, че това, което бе направило — и това, което се канеше да направи, представлява някакъв вид прегрешение. Но то бе гладувало дълго време. Един човек го бе изоставил в гората и си бе отишъл у дома, на уста с мелодията от „Родени свободни“, а сега то умираше от глад. Ако в този момент женският господар се опиташе да му вземе храната, то щеше да се бори.

Хвърли един последен поглед към нея и се обърна, като видя, че тя не прави никакво движение да слезе от леглото. Занесе месото в антрето, спря и го захвана здраво между лапите си. Един кратък повей на вятъра откряна леко вратата, после я захлопна. Бездомното псе стрелна поглед натам и се увери по своя кучешки, недотам мислещ начин, че ако възникне нужда, може да избуца вратата с муцуната си, за да избяга бързо. Щом се погрижи и за този последен проблем, то започна да се храни.

9

Гаденето ѝ премина бавно, но все пак премина, Джеси лежеше по гръб със здраво стиснати клепачи и вече започваше наистина да усеща болезненото туптене в раменете си, което прииждаше на бавни спазматични вълни и тя имаше поразителното усещане, че това е само началото.

„Искам да заспя — рече тя наум. Това отново бе детинският глас. Сега звучеше шокиран и изплашен. Не го интересуваше логиката, нямаше търпение за «може» и «не може». — Почти бях заспала, когато дойде лошото куче, и сега искам само това — да заспя.“

Тя му съчувствуваше с цялото си сърце. Проблемът бе там, че всъщност вече не ѝ се спеше. Току-що бе видяла как едно куче си откъсва мръвка от мъжа ѝ, така че хич не ѝ се спеше.

Но затова пък ѝ се пиеше вода.

Отвори очи и първото нещо, което видя, беше Джералд, легнал в собственото си отражение върху лъснатия под на спалнята като някакъв уродлив човешки атол. Очите му все още бяха отворени и вперени яростно в тавана, но очилата му сега висяха накриво, като едната им дръжка влизаше в ухото, вместо да минава над него. Главата му бе толкова силно накривена, че пълната лява буза почти опираше в рамото. Между дясното му рамо и десния му лакът нямаше нищо друго освен тъмночервена усмивка с назъбени бели краища.

— Мили Боже — промълви Джеси и бързо извърна поглед към западния прозорец. Златистата светлина — вече почти залезна — заслепи очите ѝ, тъй че тя отново ги затвори, наблюдавайки приливите и отливите на червеното и черното зад спуснатите си клепачи, в които сърцето ѝ блъскаше мембрани от кръв.

След няколко такива мига забеляза, че зад клепачите ѝ се повтарят отново и отново едни и същи стрелкащи се фигури. Сякаш гледаше амеба под микроскоп, амеба върху предметно стъкло, което е било мацнато с червена боя. Откри, че повторението на този образ е едновременно интересно и успокояващо за нея. Предполагаше, че не е

необходимо човек да е гений, та при определени обстоятелства да разбере привлекателността на подобни прости и повтарящи се фигури.

Когато всички нормални форми и модели в нечий живот се разпаднат — и то с такава шокираща внезапност, — човек трябва да намери нещо, за което да се захване, нещо едновременно нормално и предсказуемо. Ако единственото нещо, което си успял да откриеш, е организираният кръвен вихър в тънките пластове кожа между очните ти ябълки и последната слънчева светлина на един октомврийски ден, ти просто се хващаш за него и казваш: благодаря много. Защото ако не можеш да намериш нещичко, за което да се хванеш, нещо, в което има поне мъничко разум, чуждоземните елементи на новия световен ред като нищо могат направо да те подлудят.

Такива елементи като например звуците, които сега идваха от антрето. Звуци на едно мръсно, прегладняло бездомно куче, което яде част от мъжа, с когото за първи път си отишла на Бергманов филм, който те е завел в увеселителния парк на Олд Орчард Бийч, примабил те е на онзи огромен викингски кораб, който се люлее напред-назад във въздуха като махало, а после се е смял до сълзи, когато си му казала, че искаш да идеш пак. Мъжът, който веднъж се люби с теб във ваната, докато ти буквално не заишця от удоволствие. Мъжът, който сега потъва в кучешкото гърло под формата на залци и мръвки.

Такива ми ти чуждоземни елементи.

— Странно време, мила мамо — промълви тя. — Наистина странно. — Гласът ѝ се бе превърнал в пресъхнал болезнен грак. Помисли си, че ще е добре просто да млъкне и да го остави да си почине, но когато в спалнята настъпваше тишина, тя чуваше паниката, която все още бе тук, все още пълзеше наоколо върху грамадните си меки лапи и дебнеше за някаква пролука, чакаше я да отслаби отбраната си. Освен това истинска тишина нямаше. Оня с дърворезачката бе приключил за днес. но гмурецът все още надаваше писъците си от време на време, а с приближаването на нощта вятърът се усилваше и сега хлопаше вратата по-силно — и по-често — от всякога.

Разбира се, и звукът, който издаваше кучето, докато се угощаваше със съпруга ѝ. Когато Джералд се бе наредил да вземе и плати техните комбинирани сандвичи от „Амато“, Джеси бе влязла в съседния магазин „Мишо“. Тяхната риба бе винаги добра — толкова

прясна, че аха да отплува, както би казала баба й. Купи малко чудесно филе от писия с намерението да го изпече, ако решат да останат за през нощта. Писията бе добро хрумване, защото Джералд, който би живял само на говеждо печено и пържено пиле, ако зависеше от него (като от време на време би поръчал задушени гъби от съображения за питателност), всъщност твърдеше, че обича писия. Тя я купи, без дори за миг да й мине през ума, че той ще бъде изяден, преди сам да успее да се наяде.

— Тука е джунглата, сладуранке — рече Джеси с пресъхналия си грачещ глас и осъзна, че сега не просто мисли с гласа на Рут Ниъри, сега вече звучи като Рут, която в колежанските години би живяла само на „Дюърс“ и „Марлборо“, ако зависеше от нея.

В този миг твърдият безпардонен глас проговори отново, сякаш Джеси бе потъркала някаква вълшебна лампа. „Помниш ли онази песен на Ник Лоу, която миналата зима чу веднъж по радиото на връщане от курса по грънчарство? Онази, дето те разсмя?“

Помнеше я. Не й се искаше, но я помнеше. Ставаше въпрос за едно парче на Ник Лоу, което май носеше такова заглавие: „Преди години бе звезда (На кучето мезето е сега)“, цинично забавен поп-размисъл за самотата, с нелепо контрастиращ слънчев ритъм. Да, Рут бе права, че миналата зима песента беше страшно забавна, но сега вече не чак толкова.

— Престани, Рут — изграчи тя. — Ако смяташ да пребиваваш гратис в главата ми, поне имай приличието да престанеш да ме дразниш.

„Да те дразня? Господи, маие, аз не те дразня, аз се опитвам да те събудя!“

— Аз съм си будна! — сприхаво отвърна тя. Гмурецът от езерото отново изкряска, сякаш за да я подкрепи. — Благодарение на теб, донякъде.

„Не, не си будна. Не си била истински будна доста дълго време. Когато се случи нещо лошо, Джес, знаеш ли какво правиш ти? Казваш си: «О, в това няма нищо тревожно, това е просто лош сън. От време на време сънувам лоши сънища, но те не са кой знае какво и щом отново се обърна по гръб, всичко ще се оправи.» Ето какво правиш, окаяна глупачке. Точно това правиш.“

Джеси понечи да отговори — на такива зловредни измислици трябва да се отговаря, независимо дали си с пресъхнали устни и възпалено гърло, или не, — но Благоверната съпруга Бърлинггейм бе издигнала крепостните валове още преди тя да успее дори да организира мислите си.

„Как можеш да говориш такива ужасни неща? Ти си отвратителна! Махай се!“

Безпardonният глас на Рут отново изляя циничния си смях и Джеси си помисли колко е притеснително — колко ужасно притеснително е — да чуваш как част от ума ти се смее с мнимия глас на стара позната, която от сума ти време вече е Бог знае къде.

„Да се махна? Това би ти харесало, нали? Маце-писе, мече-кличе, татковото момиченце. Всеки път, когато истината идва твърде наблизо, всеки път, когато започваш да подозираш, че сънят може би не е само сън, ти бягаш.“

„Глупости.“

„Така ли? Тогава какво стана с Нора Калигън?“

За миг тези думи шокираха гласа на Благата — и дори нейния собствен глас, който обикновено говореше наяве и в ума й като „аз“ — и те замлъкнаха, но в това мълчание се появи една странна и позната картина: застанали в кръг хора — предимно жени, — които се смеят и сочат с пръсти към средата на кръга, където стои момиче с тумруци около китките и врата. Не се виждаше ясно, защото бе много тъмно — трябваше да е все още посред бял ден, но въпреки това цареше мрак, — но лицето й би било скрито дори в ясен слънчев ден. Косите й висяха над него като було на каеща се, макар че бе трудно да се повярва как може да е направила нещо чак толкова ужасно — очевидно беше на не повече от дванадесетина години. За каквото и да я наказваха, във всеки случай не бе затова, че е наранила съпруга си. Точно тази Евина дъщеря камо ли пък да има съпруг. „Не, това не е вярно — проговори ненадейно един глас от по-дълбоките регистри на съзнанието й. Този глас бе едновременно мелодичен и заплашително мощен, като китов зов. — При нея циклите започнаха, когато бе още на десет и половина. Може би оттам дойде проблемът. Може би той е подушил кръв, точно както онова куче в антрето. Може би тази миризма го е влудила.“

— Млък! — извика Джеси. Изведнъж самата тя се почувствува влудена. — Млъкни, говорим за съвсем друго нещо!

„А като стана дума за миризми, каква беше онази? — попита Рут. Сега гласът ѝ бе дрезгав и нетърпелив... гласът на изследовател, натъкнал се най-накрая на рудна жилка, която отдавна е предусещал, но не е успявал да открие. — Онзи минерален дъх, който напомня на сол и стари монети...“

— Казах вече, говорим за съвсем друго нещо!

Тя лежеше върху креватната покривка, забравила за своето пленничество и за смъртта на мъжа си — поне временно — пред лицето на тази нова заплаха. Чувствуваше как Рут — или някаква отделна част от самата нея, която говореше с гласа на Рут — обмисля дали да продължи с тази тема. Когато реши да я изостави (поне в прекия смисъл), Джеси и Благоверната съпруга едновременно въздъхнаха с облекчение.

„Добре, нека тогава поговорим за Нора — рече Рут. — Нора, твоята терапевтка? Нора, твоята съветничка? Тази, при която започна да ходиш, когато спря да рисуваш, защото някои от картините ти те изплашиха? А случайно или не, това беше по същото време, когато сексуалният интерес на Джералд към теб сякаш започна да се изпарява и ти взе да му душиш яките за миризми на парфюм. Помниш Нора, нали?“

„Нора Калигън беше любопитна кучка“ — озъби се Благоверната.

— Не — промърмори Джеси. — Беше добронамерена, не се съмнявам ни най-малко в това, просто все ѝ се искаше да стигне малко по-далеч, отколкото трябва. Да разпитва малко повече, отколкото трябва.

„Ти каза, че много ти харесвала. Не каза ли така?“

— Искам да спра да мисля — рече Джеси. Гласът ѝ бе треперлив и неуверен. — Особено ми се иска да престана да чувам гласове и да им отговарям. Това е лудост.

„Е, все пак по-добре слушай — мрачно каза Рут, — защото от това не можеш да избягаш така, както избяга от Нора... както избяга и от мен, между другото.“

— Никога не съм бягала от теб, Рут! — Шокирана и не особено убедителна реакция. Точно това бе направила, разбира се. Просто си

опакова багажа и се изнесе от евтиния, но весел пансионен апартамент, в който живееше с Рут. Не го направи, защото Рут започна да задава твърде много от онези въпроси — за Джесиното детство, за езерото Дарк Скор и за това какво най-вероятно се е случило там през лятото веднага след като бяха започнали менструациите ѝ. Не, само един лош приятел би се изнесъл по такива причини. Джеси не се изнесе защото Рут започна да задава въпроси, а защото не престана, когато Джеси я помоли. Кое то според нея показваше, че Рут е лоша приятелка. Рут бе видяла линията, очертана от Джеси в прахта... и след това умишлено я бе престъпила. Както след години бе сторила и Нора Калигън.

Освен това идеята да избяга звучеше доста абсурдно при тези обстоятелства, нали? В края на краищата тя бе прикована към леглото с белезници.

„Не подценявай моята интелигентност, сладуранке — рече Рут. — Умът ти не е прикован с белезници, това го знаем и двете. Все още можеш да избягаш, ако искаш, но ти препоръчвам — горещо ти препоръчвам — да не го правиш, защото аз съм единственият ти шанс. Ако просто си лежиш и си въобразяваш, че това е лош сън, който ти се е явил, защото спиш на лявата си страна, така ще си умреш в белезниците. Това ли искаш? Такава ли е наградата ти, загдето прекара в белезници целия си живот, откакто...“

— Няма да мисля за това! — изкрещя Джеси на празната стая.

За момент Рут замлъкна, но Джеси едва бе започнала да се надява, че тя е изчезнала, когато се появи отново... и отново и се нахвърли, започна да я дъвче както териер дъвче парцал. „Хайде, Джес, сигурно ще предпочетеш да повярваш, че си се побъркала, отколкото да ровиш в тази стара гробница, но всъщност не си се побъркала. Аз съм ти, Благоверната е ти... всъщност всички ние сме ти. Аз много добре зная какво се случи на езерото Дарк Скор в онзи ден, когато другите от семейството заминаха, но това, което наистина съм любопитна да разбера, няма кой знае колко общо със събитията сами по себе си. Ето за какво наистина съм любопитна: има ли в тебе някоя част — непозната за мен, — която желае по това време утре да дели с Джералд място в търбуха на кучето? Питам само защото на мен това не ми прилича на вярност, прилича ми на лудост.“

По бузите ѝ отново се стичаха сълзи, но тя не знаеше дали плаче поради мисълта — най-накрая изказана, че наистина може да умре тук,

или защото за първи път поне от четири години насам се доближаваше до спомена за онази друга вила на езерото Дарк Скор и за нещата, които се случиха там, когато слънцето изчезна.

Веднъж за малко да издаде тази тайна на една сбирка за групова женска терапия... Беше в началото на седемдесетте и, разбира се, идеята да се посещават тези сбирки принадлежеше на съквартирантката ѝ, но Джеси се съгласи с охота, поне в началото. Струваше ѝ се, че е съвсем безобидно, просто още една сцена от смайващия, любителски пъстър карнавал, развихрен, така да се каже, в задния двор на колежанския живот. За нея тези първи две години в колежа — особено с човек като Рут Ниъри, който да те превежда през игрите, въртележките и представленията — бяха в по-голямата си част нещо чудесно, време, в което безстрашието е сякаш нещо обикновено, а успехът — неизбежност. Беше времето, когато никоя стая не изглеждаше завършена без плакат на Питър Макс и ако човек се умореше от „Бийтълс“ — не че някой се уморяваше, можеше да ги смени с малко „Хот Тюна“ или „МС 5“. Всичко тогава беше прекалено ярко, за да бъде истинско, приличаше на виденията, които човек получава при висока температура, но недотам висока, че да представлява опасност за живота. Всъщност тези първи две години бяха страхотен купон.

Купонът завърши с първата сбирка на груповата терапия. Там Джеси откри един отвратителен сив свят, който сякаш едновременно вещаеше бъдещата зрелост, която я очакваше през седемдесетте и шептеше в ухото ѝ мрачни детски тайни, погребани живи през шестдесетте... но не притихнали спокойно там. В дневната на къщурката, долепена до Нюуъртската смесена църква, имаше двадесетина жени. Някои се бяха наместили на канапето, други надничаха изпод сенките, хвърляни от облегалките на огромните издънени фотьойли, а повечето седяха по турски на пода в нещо като кръг — двадесет жени на възраст от осемнадесет до към четиридесет години. В началото на сеанса се хванаха за ръце и помълчаха заедно една минута. Когато това свърши, върху Джеси се посипаха ужасяващи истории за изнасилвания, кръвосмешения и физически тормоз. И до сто години да доживееше, пак нямаше да забрави едно спокойно и красиво русо момиче, което вдигна пуловера си, за да покаже старите белези от цигарени изгаряния отдолу на гърдите си.

Тогава карнавалът за Джеси Мъхаут свърши. Свърши ли? Не, не беше така. По-скоро тя сякаш успя да хвърли един поглед отвъд карнавала, позволиха ѝ да види сивите и празни есенни поля, които бяха истинската действителност: само празни цигарени кутии, използвани презервативи и няколко евтини счупени награди, заплетени сред избуялата трева, чакащи вятърът да ги отнесе или зимните снегове да ги затрупат. Видя този мълчалив, глупав, неплоден свят, стаен зад тънкия пласт от кърпено платно — единственото нещо, което го разделяше от пъстроцветната суматоха на главната улица, от бърбежа на амбулантните търговци и от мъждивия блясък на въртележките. Той я ужаси. Мисълта, че пред нея е само това, само това и нищо друго, бе отвратителна; мисълта, че същото лежи и зад нея, зле прикрито зад закърпеното натруфено платно на собствените ѝ подправени спомени, бе нетърпима.

След като им показа гърдите си, красивото русо момиче смъкна надолу пуловера и обясни, че не може да сподели с майка си и баща си какво са ѝ сторили приятелите на брат ѝ по време на уикенда, когато двамата възрастни заминали за Монреал, защото това сигурно би означавало да излязат наяве и нещата, които сам брат ѝ често е правил с нея през последната година, а те никога не биха повярвали на подобно нещо.

Гласът на русото момиче бе също толкова спокоен, колкото и лицето му, звучеше със свършено нормален тон. Когато свърши, последва втрещена пауза — миг, в който Джеси усети как нещо в нея се отскубва и чу сто призрачни вътрешни гласа да пищят в смесица от надежда и ужас, — а после проговори Рут.

— Защо не биха ти повярвали? — попита настойчиво тя. — Господи, Лив... — изгорили са те със запалени цигари! Мисълта ми е, че имаш белезите като доказателство! Защо да не ти повярват? Не те ли обичаха?

„Да — помисли си Джеси. — Да, обичаха я, но...“

— Да — каза русото момиче. — Обичаха ме. Все още ме обичат. Но брат ми Бари го обожават.

Джеси си спомни как, седнала до Рут и подпряла с длан челото си, бе прошепнала: „Освен това, ако разбереше подобно нещо, майка ми щеше да умре.“

А после разбра, че ако не се махне оттам, ще се пръсне. Затова стана от стола си, при това толкова рязко, че едва не събори тежкото му грозно туловище. Излетя от стаята, като съзнаваше, че всички я гледат, но не ѝ пукаше. Нямаше значение какво мислят те. Имаше значение само това, че слънцето бе изчезнало, самото и единствено слънце, и ако тя разкажеше, нямаше да повярват на историята ѝ само при условие, че Бог е добър. Ако Бог бе в лошо настроение, щяха да ѝ повярват... и дори това да не убиеше майка ѝ, то щеше да пръсне семейството както пръчка динамит пръсва гнила тиква.

Тъй че тя избяга от стаята, претича през кухнята и щеше да изскочи навън през задната врата, но тя бе заключена. Рут я гонеше и викаше: „Спри, Джеси, спри!“ Тя спря, но само заради проклетата заключена врата. Долепи лице до студеното тъмно стъкло и наистина си помисли — да, за миг си помисли — да го разбие с глава и да си пререже гърлото, за да заличи това ужасно сиво видение на предстоящото бъдеше и преживяното минало, но накрая просто се обърна, смъкна се на пода, скри голите си крака под подгъва на късата пола, с която бе облечена, и затвори очи, положи чело върху свитите си колене. Рут седна на пода до нея, прегърна я, залюля я напред-назад и взе да я успокоява, като я галеше по косата и я насърчаваше да го изхвърли, да се отърве, да го изплюе, да го излее.

Легнала тук, в къщата край езерото Кашуакамак, сега тя се питаше какво ли е станало с онова неплачещо, загадъчно спокойно русо момиче, което им бе разказало за брат си Бари и неговите приятели — младежи, според които жената очевидно е била просто защитна система на пътката, а жигосването — напълно справедливо наказание за една девойка, която кажи-речи, охотно се чука с брат си, но не и с неговите добри приятелчета. И по-точно, Джеси се чудеше какво бе казала на Рут, докато седяха прегърнати на пода, облегли гърбове на заключената кухненска врата. Единственото нещо, което си спомняше със сигурност, бе нещо от този род: „Той не ме е горил, той не ме е горил, той въобще не ми причини болка.“ Но сигурно бе имало и нещо друго, защото въпросите, които Рут така и не престана да задава, водеха все в една и съща посока — към езерото Дарк Скор и към деня, в който слънцето бе изчезнало.

В крайна сметка тя предпочете да се махне от Рут, вместо да каже... точно както предпочете да се махне от Нора Калигън, вместо

да каже. Побягна колкото ѝ крака държат — Джеси Мъхаут Бърлингем, позната също като Смайващата курабийка, последното чудо на една мъглява епоха, оцелялата от деня, в който слънцето изчезна, днес прикована към леглото и вече неспособна на бягство.

— Помогни ми — изрече тя в празната стая. Сега, когато си спомни русото момиче със загадъчно спокойното лице и глас и с нанизите от стари кръгли белези върху иначе прекрасните си гърди, Джеси не можеше да го прогони от ума си. Не можеше да прогони и убеждението си, че това не бе спокойствие, ни най-малко, а някакво фундаментално откъсване от ужасното нещо, което му се е случило. По някакъв начин лицето на русото момиче се превърна в нейното собствено лице и когато проговори, тя го направи с треперещия смирен глас на атеист, на когото са отнели и последното освен възможността за една последна отчаяна молитва, на която да заложил всичко: — Моля, помогни ми.

Не ѝ отвърна Бог, а онази част от нея, която явно можеше да говори само под маската на Рут Ниъри. Гласът сега бе изпълнен с нежност... но не и с много надежда. „Ще се опитам, но трябва да ми съдействуваш. Зная, че си готова да вършиш болезнени неща, но може да се наложи и да мислиш болезнени неща. Готова ли си за това?“

— Не става въпрос за мислене — рече пресекуливо Джеси и си помисли: „Ето значи как звучи на глас Благоверната съпруга Бърлингем.“ — Става въпрос за... ами... за спасяване.

„И може би ще трябва да ѝ запушиш устата — рече Рут. — Тя е равностойна част от теб, Джеси — от нас, — и не е никак лош човек, но твърде дълго време е била оставена сама да води представлението, а в ситуация като тази нейният подход към нещата не е от най-добрите. Искаш ли да спориш по този въпрос?“

Джеси не искаше да спори нито по този, нито по който и да е въпрос. С приближаването на залеза светлината, която падаше от западния прозорец, ставаше все по-гореща и по-червена. Вятърът се втурна и изпрати ромолящи листа по откритата веранда край езерото, която сега бе пуста — всички мебели оттам бяха струпани в дневната. Борове стени, задната врата хлопаше, кучето спря за момент, после отново поде убийственото си мляскане, дране и дъвчене.

— Толкова съм жадна — каза печално тя.

„Добре тогава — оттук трябва да започнем.“

Тя извъртя глава на другата страна, докато накрая усети последната слънчева топлина отляво на врата си и върху влажната, залепнала за бузата ѝ коса. Едва тогава отново отвори очи. Озова се, вперила поглед право в Джералдовата чаша с вода, и гърлото ѝ незабавно нададе прегорял, повелителен вик.

„Нека започнем тази фаза от операцията, като най-напред забравим за кучето — каза Рут. — Кучето просто прави това, което му е необходимо, за да оцелее, и ти трябва да правиш същото.“

— Не зная дали мога да го забравя — рече Джеси.

„Мисля, че можеш, маце — наистина така мисля. Щом можеш да сметеш под килима случилото се в деня, когато слънцето изчезна, явно можеш да сметеш под килима каквото си щеш.“

За миг тя почти си спомни всичко и разбра, че може да си спомни всичко, ако наистина го желае. Тайната на оня ден така и не бе успяла да потъне напълно в подсъзнанието ѝ, както ставаше с подобни тайни в блудкавите телевизионни сериали и киномелодрами; в най-добрия случай бе погребана в плитък гроб. Имаше някаква частична амнезия, но от напълно съзнателен тип. Ако пожелаеше да си спомни станалото в деня, когато слънцето изчезна, вероятно би могла.

И сякаш подканена от тази мисъл, в ума ѝ внезапно изникна една покъртително ясна картина: парче стъкло, захванато между щипците, на машина. Ръка в платнена кухненска ръкавица го обръща от двете му страни над дима на малък огън на открито.

Джеси се скова върху леглото и прогони насила този образ.

„Дай да се разберем за едно нещо — помисли си тя. Предполагаше, че говори на гласа на Рут, но не бе съвсем сигурна; вече в нищо не бе истински сигурна. — Не искам да си спомням. Ясно? Събитията от този ден нямат нищо общо със събитията днес. Това са ябълки и портокали. Не е много трудно да се схване връзката — две езера, две летни къщи, два случая на

(тайни мълчание болка вреда)

сексуални волности; но споменът за това, което се случи през шестдесет и трета, не може да ми помогне с нищо — може само да влоши още повече окаяното ми състояние. Тъй че хайде просто да оставим цялата тази работа, а? Да забравим за Дарк Скор.“

— Какво ще кажеш, Рут? — попита тя с нисък глас, като извърна поглед към пъстроцветната пеперуда в другия край на стаята. Само за

един миг изплува друг образ — малко момиченце, нечия сладка малка Тиквичка, която усеща сладка миризма на лосион за след бръснене и гледа нагоре към небето през парче опушено стъкло. После и този образ милостиво отлетя.

Остана още няколко мига загледана в пеперудата — искаше да се увери, че тези стари спомени са отлетели безвъзвратно, — после върна поглед към Джералдовата чаша с вода. Като по чудо на повърхността ѝ все още плаваха няколко парченца лед, макар че тъмнеещата стая пазеше топлината на следобедното слънце и щеше да я съхранява още известно време.

Джеси остави погледа ѝ да се спусне надолу по чашата, да прегърне хладните потни мехурчета по стените ѝ. Не виждаше подложката отдолу — рафтът я отрязваше от погледа ѝ, — но не бе нужно да я вижда, за да си представи тъмния растящ кръг влага, образуван върху нея от тези хладни кондензирани капки, които продължаваха да се спускат надолу по стените на чашата и да се събират в локвичка около дъното ѝ.

Езикът на Джеси се подаде навън и обърса горната ѝ устна без много да я навлажни.

„Искам да пия! — писна уплашеният заповеден глас на детето — на нечията сладка малка Тиквичка. — Искам да пия, и то точно... СЕГА!“

Ала тя не можеше да достигне чашата. Беше изправена пред идеалния пример за израза „толкова близо, пък така далеч“.

Рут: „Не се предавай толкова лесно, маце! Щом можа да улучиш проклетото куче с пепелника, сигурно можеш да вземеш и чашата. Сигурно можеш.“

Джеси отново протегна дясната си ръка, като я опъна толкова силно, колкото позволяваше туптящото ѝ рамо, но пак не ѝ достигнаха поне пет-шест сантиметра. Тя преглътна и изкриви лице, защото гърлото ѝ се сгърчи и застърга като шкурка.

— Видя ли? — попита тя. — Сега щастлива ли си?

Рут не отговори, но отговори Благоверната. Обади се меко, почти извинително.

„Тя рече да я вземеш, не да я достигнеш. Това... това може би не е едно и също.“ Благата се засмя смутено, сякаш казваше: „Коя съм аз, та да си пъхам носа?“ И Джеси отново за миг си помисли колко

невъзможно странно е да чувствуваш как една част от теб се смее така, сякаш наистина е съвсем отделно същество.

„Ако си имах още няколко гласа — помисли си тя, — можехме тук да си спретнем страхотен турнир по бридж.“

Задържа погледа си върху чашата още малко, после отново отпусна тяло на възглавниците, така че да може да изучи долната страна на рафта. Видя, че не е прикрепен към стената. Лежеше върху четири стоманени Г-образни скоби. Към тях също не беше прикрепен — знаеше го. Спомни си как веднъж Джералд говореше по телефона и разсеяно понечи да се облегне на рафта. Тогава срещуположният му край политна нагоре като люлка и ако Джералд не бе дръпнал незабавно ръката си, щеше да катурне рафта като пул в тидлиуинк^[1].

Мисълта за телефона я разсея за малко, но само за малко. Той се намираще върху една ниска масичка пред източния прозорец, който откриваше гледката към алеята и мерцедеса, но все едно беше на друга планета, що се отнася до нейната полза от него в сегашната ситуация. Погледът ѝ се върна към долната страна на рафта, като първо изучи самата дъска, а после огледа отново Г-образните скоби.

Когато Джералд се бе облегал върху неговия край на рафта, нейният край се бе вдигнал. Ако тя успееше да натисне достатъчно своя край, за да повдигне неговия, чашата с водата...

— Може да се плъзне надолу — довърши тя с дрезгав, колеблив глас. — Може да се плъзне към моя край. — Разбира се, можеше също да продължи бодро покрай нея и да се разбие на пода, можеше да се блъсне в някаква невидима пречка и да се преобърне, преди да достигне до ръката ѝ, но си струваше да се опита, нали така?

„Разбира се, сигурно си струва — помисли си Джеси. — Всъщност имах намерение да летя за Ню Йорк с моя хеликоптер — да ям във «Фор Сийзънс» и да танцувам цяла нощ в «Бърдланд», — но тъй като Джералд е мъртъв, това май ще бъде малко неприлично. И понеже всички хубави книги засега са извън обсега ми — също и всички лоши книги, ако бъдем точни, — сигурно мога да се пробвам поне за утешителната награда.“

Добре: как трябва да подходи към въпроса?

— Много внимателно — каза тя. — Ето как.

Повдигна се отново с помощта на белезниците и огледа чашата още веднъж. Този път прецени невъзможността да види повърхността

на рафта като пречка. Знаеше много добре какво има откъм нейния край, но не беше така сигурна за Джералдовия и за ничията територия по средата. Това, разбира се, не беше изненадващо — кой, освен някой с феноменална памет, би могъл да изброи целия списък от предмети върху един спален рафт? На кого би му хрумнало, че подобни неща могат да се окажат от значение?

„Е, сега са от значение. Сега живея в свят, където всички гледни точки са променени.“

Да, наистина. В този свят едно бездомно куче можеше да бъде по-страшно от Фреди Крюгър^[2], телефонът бе в Зоната на здрача, а мечтаният пустинен оазис, целта на хиляди посивели чуждестранни легионери от стотици пустинни героически романи, представляваше чаша вода с няколко последни къчета лед, плуващи на повърхността ѝ. В този нов световен ред спалният рафт се бе превърнал в корабен маршрут, не по-маловажен от Панамския канал, а една кримка Или евтин каубойски роман, поставен не където трябва, Можеше да се превърне във фатална бариера.

„Не мислиш ли, че малко преувеличаваш?“ — запита се тя неспокойно, ала всъщност не преувеличаваше. В най-добрия случай можеше да се надява на някакъв незначителен шанс, но ако по пътя имаше боклуци — край. Някой мършав „Еркюл Поаро“ — или роман от поредицата „Междузвездни пътешествия“, които Джералд четеше, а после изхвърляше като хартиени носни кърпички — нямаше да се види зад ъгъла на рафта, но щеше да е достатъчен, за да спре и преобърне чашата. Не, не преувеличаваше. Гледните точки към този свят наистина се бяха променили, при това достатъчно, че да ѝ припомнят онзи научнофантастичен филм, в който героят започва да се смалява и продължава така, докато накрая заживява в кукленската къща на дъщеря си и започва да се бои от домашната котка. Тя трябваше да научи бързо новите правила... да ги научи и да заживее по тях.

„Не губи кураж, Джеси“ — прошепна гласът на Рут.

— Не се притеснявай — рече тя. — Ще опитам, наистина ще опитам. Но понякога е добре да знаеш с какво си имаш работа. Според мен това понякога има значение.

Извъртя дясната си китка колкото можа навън, после вдигна лакът. В тази поза приличаше на женска фигурка в ред от египетски

йероглифи. Започна отново да шари с пръсти по рафта и да опипва за евентуални пречки в участъка, където се надяваше чашата да спре. Напипа парче доста плътна хартия и спря за миг пръстите си върху нея — мъчеше се да се досети какво може да бъде. Най-напред си помисли, че е лист от тефтерчето, което обикновено се губеше в неразборията по масичката за телефона, но тази хартия не беше толкова тънка. После погледът ѝ случайно падна върху някакво списание — „Тайм“ или „Нюзуик“, които Джералд бе купил на идване. То лежеше обърнато на масичката до телефона. Спомни си, че Джералд го бе прелистил набързо, докато събуваше чорапите и разкопчаваше ризата си. Парчето хартия на рафта сигурно беше една от онези свръхдосадни абонаментни карти, с които винаги са наблъскани списанията по будките. Джералд често си запазваше подобни карти, за да ги използва по-късно като разделители за книгите си. Можеше да бъде и нещо друго, но Джеси реши, че при всички случаи това нямаше значение за плановете ѝ. Листът не бе достатъчно дебел, за да спре или преобърне чашата. Горещо нямаше нищо повече, поне в обсега на нейните изпънати, шаващи пръсти.

— Окей — каза тя. Сърцето ѝ се бе разтупкало силно. Някакъв садистичен предавател-пират в ума ѝ се опита да излъчи картина, в която чашата се катурва от рафта, но тя незабавно изключи този образ. — И не бързай, това е важното. Който бърза, бавно стига. Поне така казват.

Джеси задържа дясната си ръка там, където беше, макар че не можеше много добре да я извие навън, а и страхотно болеше, после вдигна лявата („Моята пепелникохвъргачка“ — помисли си тя с мрачна нотка на хумор) и сграбчи рафта на доста голямо разстояние отвъд последната държаща скоба откъм нейната страна на леглото.

„Започваме“ — рече си наум и започна да натиска силно надолу с лявата ръка. Нищо не се случи.

„Сигурно ръката ми е много близо до последната скоба и затова лостовият принцип не може да се задействува. Проблемът е в тази проклетата верига. Не е достатъчно дълга, за да мога да достигна докъдето ми е нужно.“

Дори да бе вярно, това съждение не променяше факта, че при сегашното си положение лявата ѝ ръка въобще не въздействуваше върху рафта. Трябваше да припълзи малко по-далеч с пръсти — ако

можеше, разбира се — и да се надява, че ще бъде достатъчно. Забавна физика — проста, но убийствена. Най-ироничното беше, че когато си поискаше, можеше да се протегне под рафта и да го повдигне. Обаче имаше един малък проблем — така чашата щеше да се катурне в обратната посока, от Джералдовия край, та на пода. Ако човек разгледаше нещата по-отблизо, щеше да види, че ситуацията наистина имаше и забавна страна — приличаше на някой от „Най-смешните домашни видеоклипове на Америка“, изпратен от пъклото.

Изведнъж вятърът утихна и звуците от антрето зазвучаха много силно.

— Вкусен ли е, а, гадино такава? — изкрещя Джеси. Болка раздра гърлото ѝ, но тя не млъкна: не можеше да млъкне. — Надявам се, че ти е вкусен, защото първото нещо, което ще направя, когато се измъкна от тези белезници, ще бъде да ти пръсна черепа!

„Поизхвърли се — помисли си тя. — Доста се поизхвърли за жена, която вече дори не помни дали старата пушка на Джералд — тази, дето преди това е била на баща му — стои тук, или е на тавана в портландската къща.“

Все пак получи удовлетворение от тишината, която последва за миг откъм сенките на света зад вратата на спалнята. Сякаш кучето подлагаше тази заплаха на най-дълбоко и трезво обмисляне.

После мляскането и дъвченето започнаха отново.

Нещо предупредително бръмна в Джесината дясна китка, която заплашваше да се схване и я предупреждаваше, че ще е най-добре да се заеме с работата си веднага... ако имаше някаква работа, разбира се.

Тя се наклони наляво и протегна ръката си, доколкото позволяваше веригата. Отново започна да натиска рафта. Отначало не стана нищо. Тя задърпа още по-силно, почти затворила присвитите си очи и извила надолу ъгълчетата на устните си — лице на дете, което очаква доза горчиво лекарство. И точно преди да достигне максималния натиск, който можеха да окажат бодящите ѝ мускули, почувствува в дъската едно миниатюрно отместване, една промяна в еднородната сила на гравитацията — толкова минимална, че я долови по-скоро интуитивно, отколкото чрез сетивата си.

„Самоизмамата, Джес — това е всичко, което си доловила. Само това и нищо друго.“

Не. Може да бе енергията на сетивата, освободена в стратосферата от ужаса, но не бе самоизмама.

Тя пусна рафта и просто полежа няколко минути, като си поемаше въздух на бавни дълги глътки и даваше възможност на мускулите си да отпочинат. Не искаше те да се свият или да изтръпнат в критичния момент, благодаря, и без това си имаше достатъчно проблеми. Когато реши, че вече се чувства възможно най-подготвена, обхвана леко стълба на леглото с лявата си ръка и я плъзна нагоре-надолу, докато потта от нея се изтри и махагонът изскърца. После я протегна и отново сграбчи рафта. Време беше.

„Обаче трябва да внимавам. Рафтът се помръдна, не ще и дума, и още ще се помръдне, но всичката ми сила ще отиде да раздвижа тази чаша... ако въобще успея, разбира се. А когато човек стигне почти до предела на силите си, контролът започва да му убягва.“

Това беше вярно, но не беше гвоздеят на програмата. Ето какъв беше гвоздеят: тя нямаше усещане за връхната точка, до която рафтът може да се вдигне, преди да се преобърне, абсолютно никакво усещане.

Спомни как някога се бе люляла със сестра си Мади върху дървените люлки-климушки на игралната площадка зад Фалмътското начално училище — едно лято се бяха върнали по-рано от езерото и имаше чувството, че целия този август с Мади бяха хвърчали нагоре-надолу върху олющените люлеещи се дъски — и как те двете бяха успявали да балансират безупречно винаги когато го пожелаваха. Единственото, което трябваше да се направи, бе малко по-тежката Мади да се премести с едно дупе напред към средата. Дългите горещи следобеди на упражнения, по време на които си пееха песни от игрите и се люлееха нагоре-надолу, ги бяха научили да намират почти с научна точност връхната точка на всяка климушка; тези пет-шест изкорубени зелени дъски, наредени в редица върху скърцащата нагорещена стойка, им изглеждаха почти като живи същества. Сега тя не усещаше под пръстите си нищо от онази поривиста жизнерадост. Трябваше просто да се опита да направи всичко възможно, като се надява, че то ще е достатъчно.

„И независимо от възраженията, които може да има Библията по въпроса, не позволявай на лявата си ръка да забрави какво трябва да прави дясната. Лявата може да ти е пепелникохвъргачка, но най-добре

дясната ти да е чашеловка, Джеси. Върху рафта има само един участък от няколко сантиметра, където ще имаш шанс да я хванеш. Ако отmine този участък, няма да има значение дали ще остане изправена — ще бъде толкова недостижима, колкото е сега.“

Джеси не смяташе, че може да забрави какво върши Дясната ѝ ръка — болеше я прекалено силно. Но дали щеше да успее да направи каквото ѝ беше нужно — това бе съвсем друг въпрос. Увеличи натиска върху лявата страна на рафта възможно най-плавно и постепенно. В гърлото на едното ѝ око се стече пареща капка пот и тя мигна, за да я отмахне. Задната врата отново хлопаше някъде, но заедно с телефона тя вече бе част от онази, другата вселена. Тук бяха само чашата, рафтът и Джеси. Една част от нея очакваше рафтът най-внезапно да скочи като дървено човече от кутия и да изстреля всичко на земята, така че тя се опитваше да се стегне пред лицето на възможното разочарование.

„Ще му мислиш, ако се случи, маце. Междувременно недей да се разсейваш. Струва ми се, че става нещо.“

Ставаше. Отново усети онова миниатюрно отместване — усещането, че в някоя точка откъм Джералдовата страна рафтът се издига от закотвеното положение. Този път, вместо да отслаби натиска си, Джеси го увеличи, при което мускулите в горната част на лявата ѝ ръка изпъкнаха в малки корави дъги, трептящи от напрежение. Тя се задъха, от гърлото ѝ заизлизаха къси експлозивни хрипове. Усещането за отделянето на рафта от скобите постепенно и сигурно се засили.

И изведнъж равната кръгла повърхност на водата в чашата на Джералд се превърна в наклонена плоскост и тя чу как последните късчета лед дръннаха леко, когато десният край на дъската наистина се повдигна. Самата чаша обаче не се помръдна и изведнъж я осени ужасяваща мисъл: ами ако част от водата, която се стичаше по стените на чашата, бе просмукала картонената подставка под нея? Ами ако се бе залепила за рафта?

— Не, не може да стане. — Избъбри думите на един шепнещ дъх както уморено дете казва наизустената си молитва. Натисна още по-силно левия край на рафта, като употреби цялата си сила. Вече всички коне бяха впрегнати, конюшната бе празна. — Моля те, не позволявай да стане. Моля те.

Джералдовият край продължи да се вдига, ръбът му трепереше лудешки. Тубичка руж „Макс Фактор“ се плъзна от Джесиния край и

се приземи върху пода, където бе лежала главата на Джералд, преди кучето да дойде и да го издърпа. Хрумна ѝ нова възможност — всъщност по-скоро вероятност. Ако увеличише още много ъгъла на рафта, той щеше просто да се хлъзне но редицата от Г-образни скоби заедно с чашата и всичко останало като шейна, която се спуска по заснежен склон. Да мисли за рафта като за климушка можеше да ѝ навлече неприятности. Не беше климушка — нямаше централна опорна точка, за която да е прикачен.

— Плъзгай се, гадино! — изкрещя тя на чашата с висок, задъхан глас. Бе забравила Джералд, бе забравила, че е жадна, бе забравила всичко освен чашата, вече наклонена под такъв остър ъгъл, че водата едва не преливаше от едната ѝ страна и Джеси не можеше да разбере защо още не се преобръща. Но не се преобръна, просто продължи да си стои на мястото, сякаш бе залепена за него. — Плъзгай се!

И тя изведнъж започна.

Движението на чашата толкова противоречеше на Джесините мрачни представи, че тя почти не можеше да разбере какво става. По-късно щеше да осъзнае, че приключението с плъзгащата се чаша показва нещо не съвсем похвално за умствената ѝ нагласа: по един или друг начин тя винаги се готвеше за провал. Всъщност именно успехът я караше да зяпва от изумление.

Късото плавно пътешествие на чашата надолу по рафта към дясната ѝ ръка толкова я порази, че тя за малко да натисне по-силно с лявата — движение, което щеше да разклати опасно наклонения рафт и да го изпрати с трясък на пода. После пръстите ѝ наистина докоснаха чашата и тя отново изпищя с безсловесния доволен писък на жена, която току-що е спечелила от лотарията.

Рафтът затрепери, хлъзна се малко, после спря — сякаш имаше свой закърнял мозък, който преценява дали наистина иска да направи това.

„Нямаш много време, маце — предупреди я Рут. — Грабвай проклетата чаша, докато ти е подръка.“

Джеси се опита, но пръстите ѝ само облизаха хлъзгавата мокра повърхност на стъклото. Като че ли нямаше нищо за грабване и тя не можеше да обхване достатъчно от трижди проклетата чаша, за да я улови. Върху ръката ѝ плисна вода и сега тя усети, че дори рафтът да се задържи, чашата скоро ще се преобръне.

„Измислици, маце — просто старата идея, че такава тъжна малка Тиквичка като теб не може да свърши нищо както трябва.“

Този удар не беше далеч от целта — бе наистина доста близо, за да я успокои, — но не улучи и право в центъра на мишената, не и този път. Чашата се канеше да се преобърне, наистина се канеше, а тя нямаше никаква представа какво може да направи, за да предотврати това. Защо трябваше пръстите ѝ да са толкова къси, дебели и грозни? Защо? Да можеше само да ги протегне още малко, за да обгърне чашата...

Врълхлетя я кошмарен спомен от една стара телевизионна реклама: усмихната жена с прическа в стил петдесетте години и чифт сини гумени ръкавици на ръцете. „Толкова добре прилепват, че можете да вдигнете дори петаче!“ — пищеше усмихната жената. „Лошо, много лошо, че нямаш един такъв чифт, малка Тиквичке или Благоверна, или която но дяволите си там! Може би щеше да успееш да хванеш шибаната чаша преди всичко по този проклет рафт да хване експресния асансьор!“

Внезапно Джеси осъзна, че усмихнатата пищяща жена с гумените ръкавици „Плейтекс“ е майка ѝ, и от гърдите ѝ се изтръгна сух хлип.

„Не се предавай, Джеси! — изкрещя Рут. — Още не! Близо си! Кълна се!“

Тя съсредоточи и последния остатък от силите си в натиска върху лявата страна на рафта, като се молеше несвързано той да не се хлъзне, не още. „О, моля Те, Господи, или който и да си, моля Те, не го оставяй да се хлъзне, не сега, още не.“

Дъската се хлъзна все пак... но само малко. После отново спря, може би временно запъната от треска или затруднена от някаква издатина върху дървото. Чашата се спусна още малко към ръката ѝ, а сетне — все по-смахнато и по-смахнато — тя като че също проговори, проклетата чаша. Звучеше като някой от онези посивели таксиметрови шофьори в големите градове, които сякаш непрестанно имат зъб на целия свят: „Боже, мадам, кво още искаш от мене? Да си присадъ една кирлива дръжка и зарад тебе да стана на неква шибана мотика сигур?“ Свежа струйка вода се стече по напрегнатата дясна ръка на Джеси. Сега чашата щеше да падне, сега беше неизбежно. Мислено тя вече усещаше хладината от разлятата ледена вода по тила си.

— Не!

Изви рамо още малко назад, разтвори още малко пръстите си, пусна чашата да се плъзне още на милиметър по-дълбоко в напрегнатия джоб на ръката ѝ. Белезницата дълбаеше опакото на дланта ѝ и изпращаше болезнени пронизвания чак до лакътя, но Джеси не им обръщаше внимание. Мускулите на лявата ѝ ръка сега звънтяха безумно и трептенията им се предаваха на наклонения нестабилен рафт. Още една тубичка с грим се прекатури на пода. Последните няколко късчета лед дръннаха слабо. Тя виждаше над рафта сянката на чашата, която на издължената залезна светлина напомняше силов, наклонен от силен прериен вятър.

„Малко... още съвсем малко...“

Няма накъде!

Ще има. Трябва да има.“

Тя изпъна дясната си ръка до степен, в която жилите ѝ запращяха, и тогава усети как чашата се хлъзва още съвсем малко надолу. Отново затвори пръсти с молитвата най-накрая да бъде достатъчно, защото сега вече наистина нямаше повече накъде — бе изчерпила възможностите си до абсолютния предел. Почти не беше достатъчно, все още усещаше как мократа чаша се опитва да се изплъзне. Бе започнала да ѝ прилича на жива — разумно същество с подла жилка, едва-едва забележима. Целта му беше да продължава да я залъгва, а после да се изплъзва, докато тя изгуби разсъдък и се отпусне тук, в сенките на здрача, окована и бълнуваща.

„Не я оставяй да избяга Джеси не смей НЕ СМЕЙ ДА ОСТАВИШ ТАЗИ ШИБАНА ЧАША ДА ИЗБЯГА...“

И макар че нямаше повече накъде, нито грам налягане, нито милиметър възможност за опън, тя все пак изтръгна още малко, като завъртя дясната си китка на още косъмче разстояние по посока на дъската. И когато този път обви с пръсти чашата, тя остана неподвижна.

„Според мен може би съм я хванала. Не е сигурно, но може би. Може би.“

Или може би просто най-накрая бе стигнала до етапа на самоизмамата. Не ѝ пукаше. Може би това, може би онова, никакво може би вече нямаше значение и на практика това я успокояваше. Със сигурност знаеше следното: повече не можеше да държи рафта. При

всички случаи го бе вдигнала с десет-дванадесет сантиметра, най-много петнадесет, но се чувствуваше така, сякаш се бе навела и вдигнала цялата къща за единия ѝ ъгъл. Това знаеше със сигурност.

„Всичко е въпрос на гледна точка... — мислеше си тя, — включително и гласовете, които ти описват света. Но те имат значение. Гласовете вътре в главата ти.“

С несвързана молитва чашата да остане в ръката ѝ, когато рафта няма да го има, за да я поддържа, тя отпусна лявата си ръка. Дъската думна обратно върху скобите си, съвсем малко изкривена и само с три-четири сантиметра изместена наляво. Чашата наистина остана в ръката ѝ, сега можеше да види и подставката. Бе залепнала за дъното ѝ като летяща чиния.

„Моля те, Боже, не ме оставяй да я изпусна сега. Не ме оставяй...“

Спазъм сгърчи лявата ѝ ръка и я блъсна назад към таблата на леглото. Лицето ѝ също се сгърчи и хлътна, докато устните се превърнаха в бяла резка, а очите — в агонизиращи процеци.

„Почакай, ще мине... ще мине...“

Да, разбира се, щеше да мине. Бе преживяла достатъчно мускулни спазми през живота си, за да го знае, но междуременно — ах, Господи, как болеше! Знаеше, че ако може да докосне левия си бицепс с дясната ръка, ще усети кожата така, сякаш е опъната върху множество малки гладки камъчета и после отново е защита с коварен невидим конец. Не приличаше на схващане, приличаше на мъртвешко вкочаняване, мамка му.

„Не, само схващане, Джеси. Като онова, предишното. Просто го изчакай да премине. Изчакай го да премине и в името на Исуса не изпускай тази чаша вода!“

Тя изчака и след една-две вечности мускулите в ръката ѝ започнаха да се отпускат, а болката да отслабва. Джеси изпусна една дълга и пресипнала облекчена въздишка, после се приготви да изпие наградата си. „Изпий я, разбира се — обади се Благата, — но според мен, скъпа, ти дължиш на себе си малко повече от една чудесна хладна чаша вода. Наслади се на наградата си... но се наслади с достойнство. Недей да лочиш като прасе!“

„Благичка, никога няма да се промениш“ — помисли си тя, но когато вдигна чашата, направи го с достолепното спокойствие на

кралски гост за вечеря, пренебрегвайки алкалната суша по небцето си и горчивия пулс на жаждата в гърлото. Защото човек можеше да нарича Благата както си иска — тя всъщност понякога си го просеше, — но да проявиш малко достойнство при тези обстоятелства (особено при тези обстоятелства) не бе чак толкова лоша идея. Беше се потрудила за чашата, защо да не отдели време и да почете себе си, като ѝ се наслади? Тази първа студена глътка, която се плъзва между устните ѝ, а сетне залъкатушва по горещата черга на езика и, щеше да има вкуса на победата... а след лошия късмет, който току-що я бе сполетял, това щеше наистина да е вкус. на който трябва да се наслади.

Джеси поднесе чашата към устата си и се съсредоточи върху тази мокра сладост отпред, върху този разквасителеи порой. Вкусовите ѝ рецептори се свиха в очакване, пръстите на краката ѝ също се свиха, тя усещаше бясното туптене на пулса под ъгъла на челюстта си. Осъзна, че зърната на гърдите ѝ са се втвърдили, както ставаше понякога, когато бе възбудена.

„Гайни на женската сексуалност, за които не си и сънувал, Джералд — помисли си тя. — Прикови ме с белезници към леглото, и нищо не става. Покажи ми обаче чаша вода, и гледай как се превръщам във вилнееща нимфоманка.“

Мисълта я накара да се усмихне и когато чашата внезапно спря все още на тридесетина сантиметра от лицето ѝ, когато разплиска вода върху голото ѝ бедро, а то се набърчи настръхнало, усмивката не изчезна веднага. В първите няколко секунди не усети нищо освен някакъв род тъпо смайване и

(ъбъ)

недоумение. Какво не бе наред? Какво можеше да не е наред?

„Знаеш какво“ — произнесе един от извънземните гласове. Говореше със спокойна увереност, която според Джеси бе ужасяваща. Да, тя предполагаше, че някъде вътре в себе си наистина знае, но не искаше това знание да пристъпи напред в светлината на прожектора, който представляваше нейният съзнателен ум. Някои истини бяха просто прекалено жестоки, за да ги признае човек. Прекалено несправедливи. За нещастие някои истини бяха също така и очевадни. Докато гледаха опулено в чашата, кръвясалите подпухнали очи на Джеси започнаха да се изпълват с ужасено разбиране. Не получаваше

водата си заради веригата на белезниците. Бе просто прекалено къса, мамка й. Фактът бе толкова очевиден, че съвсем го бе пропуснала.

Изведнъж Джеси осъзна, че си спомня вечерта, в която Джордж Буш спечели президентските избори. Тя и Джералд бяха поканени на изискано празненство в ресторанта на покрива на хотел „Сонеста“. Сенаторът Уилям Коън бе почетният гост, а новоизбраният президент, лично Самотния Джордж, трябваше да направи телевизионно обръщение за ограничена аудитория малко преди полунощ. Джералд бе наел за случая пепелява лимузина и тя спря пред тях в седем часа, точно на минутата, но в седем и десет Джеси все още седеше на леглото в най-красивата си черна рокля, ровеше в кутията с накитите си и ругаеше, търсейки един специален чифт златни обици. Джералд подаде нетърпеливо глава в стаята, за да види защо се бави, изслуша я с онзи израз, който казваше: „Защо вие, момичета, сте толкова невъзможно тъпи?“ и който тя мразеше до дъното на душата си, после каза, че не е сигурен, но според него обичите, които търси, са на ушите й. Така беше. Това я накара да се почувства малка и глупава, в пълно съответствие с неговото снизходително изражение. Освен това й се прииска да се хвърли срещу него и да избие прекрасните му изкуствени зъби с една от нейните сексапилни, но изключително неудобни високи обувки. Тогавашното й чувство обаче бе доста меко в сравнение със сегашното и ако сега някой заслужаваше да му се избият зъбите, това бе тя.

Протегна врат колкото можа напред и издаде устни като героиня от някой стар чернобял любовен филм. Приблужи се толкова много до чашата, че можеше да види миниатюрните балончета въздух, уловени в последните няколко късчета лед, бе достатъчно близо, за да усети мириса на минералите в кладенчовата вода (или да си въобрази, че го е усетила), но не можа да се приближи достатъчно, че да пийне от нея. Когато спря в точката, от която просто не можеше да продължи напред, между свитите й като за целувка устни и чашата все още оставаха десетина сантиметра. Беше почти достатъчно, но думата „почти“, както обичаше да казва Джералд (а също и баща й, досети се тя), имаше значение само когато се отнасяше за конски подкови.

— Не вярвам — чу се тя да казва със своя нов глас, продран сякаш от уиски и „Марлборо“. — Просто не вярвам.

Внезапно в нея се събуди ярост, която ѝ кресна с гласа на Рут Ниъри да запрати чашата през стаята: ако не можеше да пие от нея, дрезгаво нареждаше този глас, трябваше да я накаже; ако не можеше да задоволи жаждата си с нейното съдържание, можеше поне да задоволи ума си, като я чуе да се разбива на хиляди парченца в стената.

Хватката ѝ върху чашата се стегна, а стоманената верига се отпусна в хлабава дъга, когато тя изви ръка назад, за да направи точно това. Не беше честно! Никак, никак не беше честно!

Възпря я мекият нерешителен глас на Благоверната съпруга Бърлинггейм.

„Може би има начин, Джеси. Не се предавай още — може би има някакъв начин.“

Рут не отвърна с думи на това, но несъмнено се ухили подигравателно и невярващо; усмивката ѝ бе тежка като желязо и горчива като струйка лимонов сок. Рут все още искаше тя да хвърли чашата. Нора Калигън със сигурност би казала, че Рут е силно обременена от идеята за възмездието.

„Не ѝ обръщай никакво внимание — рече Благоверната. Гласът ѝ бе загубил необичайните си колебливи нотки; сега звучеше почти развълнувано. — Остави я обратно на рафта, Джеси.“

„И после какво? — попита Рут. — После какво, о, Велика Белолика Учителко, о, Богиньо на пластмасовите съдове и Свята покровителко на църквата на «Доставки по домовете»?“

Благата ѝ отговори, гласът на Рут млъкна, а Джеси и всички останали гласове в нея се заслушаха.

[1] Или игра „на бълхи“ — участниците се състезават, вкарвайки в чаша или купа пластмасови пулове, които отскачат при притискането им в края. — Б.пр. ↑

[2] Герой от сериен филм на ужасите, излъчван в късните часове по американската телевизия. — Б.пр. ↑

10

Тя внимателно върна чашата на рафта, като грижливо се постара в никакъв случай да не я остави да стърчи от ръба. Сега чувствуваше езика си като парче шкурка, а гърлото буквално я болеше от жажда. Това ѝ напомни за есента на десетата ѝ година, когато едно съчетание от грип и бронхит я бе задържало у дома за месец и половина. По време на това пленничество тя преживя дълги нощи, в които се будеше от объркани кресливи кошмари, без да може да си ги спомни

(само дето можеш да си спомниш, Джеси, сънуваше за онова опушено стъкло; сънуваше за това как слънцето изчезна; сънуваше за онзи блудкав и съзлив мирис, който напомня за минералите в кладенчова вода; сънуваше ръцете му), плуваше в пот, но се чувствуваше прекалено слаба, за да се протегне за каната с вода на масата до леглото си. Спомни си как лежеше мокра, лепкава и миришеща на треска отвън, изгоряла и пълна с фантоми отвътре; как лежеше и мислеше, че истинската ѝ болест не е бронхит, а жажда. Сега, след толкова много години, се чувствуваше по съвсем същия начин.

Умът ѝ продължаваше опитите си да се върне към ужасния момент, в който бе осъзнала, че няма да успее да прекоси онази последна частичка разстояние между чашата и устата си. Продължаваше да вижда малките балончета въздух в топящия се лед, продължаваше да усеща слабия дъх на минерали, уловени във водните пластове дълбоко под повърхността на езерото. Тези образи ѝ се надсмиваха като сърбеж между плешките, който не може да достигне.

Въпреки това тя се застави да изчака. Онази част от нея, която представляваше Благоверната съпруга Бърлинггейм. каза, че въпреки подигравателните образи и туптящото гърло тя се нуждае от малко време. Имаше нужда да изчака сърцето ѝ да забави ход, мускулите ѝ да спрат да треперят, емоциите ѝ да се поуталожат.

Навън последните багри се стапяха във въздуха, светът добиваше тържествен и меланхоличен сив оттенък. Гмурецът от езерото нададе

пронизителния си писък във вечерната мрачина.

— Затваряй си човката, господин Гмурец — каза Джеси и се изкиска. Прозвуча като ръждясала панта.

„Добре, скъпа — каза Благоверната. — Мисля, че е време да опиташ. Преди да е станало тъмно. Но по-добре най-напред пак си избърши ръцете.“

Този път обви около креватните стълбове и двете си ръце и ги разтърка нагоре-надолу, докато започнаха да скърцат. Вдигна дясната и я размърда пред очите си. „Те се смяха, когато седнах пред пианото“ — мина през ума ѝ. После внимателно протегна ръката си точно встрани от мястото, където до ръба на рафта стоеше чашата. Отново започна да шари с пръсти по дървото. Веригата дрънна веднъж в стъклото и тя застина, очаквайки чашата да се преобърне. Когато това не стана, продължи внимателните си проучвания.

Почти бе решила, че това, което търси, се е плъзнало надолу по рафта или е паднало от него, когато накрая напипа угълчето на абонаментната карта. Защипа я между показалеца и средния пръст на дясната си ръка и внимателно я вдигна нагоре, встрани от рафта и чашата. После я хвана по-здраво с помощта на палеца и я огледа с любопитство.

Беше ярковioletова, а около горния ѝ ръб танцуваха замаяни винетки. Надолу между думите се спускаха ленти и конфети. Картата обявяваше, че „Нюзуик“ предлага ОГРОМНИ СПЕСТЯВАНИЯ и желае тя да се възползува от тях чрез приложената тук карта. Журналистите на „Нюзуик“ щяха да я държат в течение на всички световни събития, да я запознаят отблизо с най-видните личности и да ѝ предложат задълбочено представяне на живота в световното изкуство, политиката и спорта. Макар да не го казваше направо, картата силно внушаваше, че „Нюзуик“ може да помогне на Джеси да вникне в целия космос. И най-важното: тези обичливи перковци в абонаментния отдел на списанието ѝ предлагаха толкова смайваща сделка, че задникът ѝ можеше да задими, а главата ѝ да се пръсне: ако използваше ПРИЛОЖЕНАТА КАРТА, за да се абонира за „Нюзуик“ за три години, щеше да получава всеки брой ЗА ПО-МАЛКО ОТ ПОЛОВИН ЦЕНА! Парите били проблем? Съвсем не! Щели да ѝ изпратят сметката по-късно.

„Чудя се дали имат Директно Креватно Обслужване за оковани дами — помисли си Джеси. — И може би Джордж Уил, Джейн Брайънт Куин^[1] или някой друг от онези надути стари мижитурки да ми прелиства страниците — нали разбирате, с белезниците това става толкова дяволски трудно.“

Все пак, като се остави настрана сарказмът, тя чувствуваше някаква необичайна нервна почуда и сякаш не можеше да откъсне погледа си от виолетовата карта с нейния празничен мотив, с празните места за името, адреса и другите данни. „Цял живот съм ругала тези карти — особено когато трябва да се наведе, за да вдигна някоя такава проклета щуротия, или виждам себе си като поредния замърсител на обществените места, — без някога да ми мине през ума, че моят разум, моят живот дори може един ден да зависят от такава карта.“

Нейният живот? Наистина ли бе възможно това? Трябваше ли най-после наистина да приеме такава страховита възможност в сметките си? Джеси с неохота започваше да се убеждава, че наистина трябва. Можеше да прекара тук доста време, преди някой да я открие, и наистина предполагаше, че е почти възможно разликата между живота и смъртта да се сведе до една глътка вода. Мисълта бе сюрреалистична, но вече не изглеждаше съвсем нелепа.

„Същото като преди — който бърза, бавно стига.“

Да... но кой би повярвал, че местоназначението ще се окаже затънтено в такава чудата местност?

Все пак тя наистина започна бавно и внимателно и с облекчение откри, че движението на картата в една ръка не е толкова трудно, колкото се бе опасявала. Това донякъде се дължеше на факта, че размерите ѝ бяха около двадесет на десет сантиметра — почти колкото две карти за игра, поставени една до друга, — но най-вече защото тя не се опитваше да направи с нея кой знае какво.

Хвана картата между показалеца и средния си пръст, после е помощта на палеца прегъна около два сантиметра навътре по цялата дължина. Ръбчето не беше равно, но според нея щеше да свърши работа. Освен това никой нямаше да дойде, за да ѝ оценява работата упражненията в „Занаятчийският час на Брауни“ всеки четвъртък вечер в Първата методистка църква на Фалмът сега бяха далеч зад гърба ѝ.

Тя стисна силно виолетовата хартия между двата си пръста и прегъна още два сантиметра. Трябваша ѝ почти три минути и седем прегъвки, за да стигне до края на картата. Когато накрая свърши, имаше в ръката си нещо, което наподобяваше тлъста цигара, несръчно свита във веселяшка виолетова хартия.

А ако човек размърда малко въображението си — сламка.

Джеси я пхна в устата си, като с помощта на зъбите се опита да задържи нагънатите стенички долепени. Когато я захвана толкова здраво, колкото смяташе, че е възможно, започна отново да опипва наоколо за чашата.

„Не се отпускаяй, Джеси. Гледай сега да не провалиш всичко с нетърпението си!“

„Благодаря за съвета. И за идеята също Беше страхотна — наистина мисля така. Сега обаче искам да млъкнеш за достатъчно дълго, че да си изпробвам късмета. Окей?“

Щом върховете на пръстите ѝ докоснаха гладката повърхност на чашата, тя ги плъзна около нея с нежната предпазливост на момиче, което за първи път пхва ръка в панталоните на приятеля си.

Хващането на чашата в новото ѝ положение беше сравнително лесна работа. Джеси я обърна напред и я вдигна толкова високо, колкото позволяваше веригата. Видя, че последните късчета лед са се стопили, времето бе припнало бодро напред въпреки нейното усещане, че е замряло по пътя си близо до момента, в който кучето за първи път се бе появило на сцената. Но тя нямаше да мисли за кучето. Всъщност щеше да поработи усилено над задачата да повярва, че тук никога не е имало никакво куче.

„Ти си специалист по неслучилите се неща, а, маце-писе?“

„Ей, Рут, опитвам се да се овладеея и да хвана тази проклета чаша, в случай че не си забелязала. Ако няколко умствени игрички ми помогнат да го постигна, не виждам какво толкова лошо има. Просто млъкни за малко, а? Престани за малко и ме остави да си продължа работата.“

Рут обаче явно нямаше намерение да престава.

„Да млъкна! — смая се тя. — Господи, как ме връщат в миналото тези думи — по-добре и от старо парче на «Бийч Бойс» по радиото. Винаги си казвала това, Джеси — помниш ли онази вечер в

общезитието, след като се върнахме от твоя първи и последен сеанс на груповата терапия в Нюйърт?“

„Не желая да си спомням, Рут.“

„Сигурна съм, че не желаеш, така че аз ще си спомня и за двете ни, какво ще кажеш? Ти казваше, че си се разстроила от момичето с белезите по гърдите, само от това и от нищо друго, а когато се опитах да ти припомня какво ми каза в кухнята — как ти и баща ти сте били сами във вилата ви на езерото Дарк Скор по време на слънчевото затъмнение през 1963-та и как той ти е направил нещо, — ти ми каза да млъкна. Когато аз продължих, ти се опита да ме зашлевиш. Когато пак продължих, ти грабна палтото си, избяга и прекара нощта някъде другаде — може би в колибката на Сузи Тимел долу край реката, онази, която наричахме Сузиния хотел. До края на седмицата си намери апартамент в центъра с някакви момичета, които имаха нужда от съквартирантка. Речено-сторено... обаче ти винаги бягаше бързо, когато си го наумеше, Джеси, така си беше. И както вече споменах, все това повтаряше: «Млъкни!»“

„Млък...“

„Ето! Какво ти казах?“

„Остави ме на мира!“

„И това ми е добре познато. Знаеш ли от кое най-много ме заболя, Джеси? Няма нищо общо с доверието — дори тогава знаех, че не е нищо лично, че ти се чувствуващ неспособна да довериш историята за случилото се в онзи ден на когото и да било, включително и на себе си. Болеше ме от това, че знаех колко малко ти остана да разкажеш всичко там, в кухнята на нюйъртския свещеник. Седяхме прегърнати и облеgnати на вратата и ти започна да говориш. Рече: «Не можех да разкажа, това щеше да убие майка ми, а дори и да не я убиеше, тя щеше да го напусне, а аз го обичах. Ние всички го обичахме и имахме нужда от него, щяха да обвинят мен, а той всъщност не направи нищо, нищо.» Аз те попитах кой не е направил нищо и ти го изстреля толкова бързо, сякаш през последните девет години само бе чакала някой да ти пусне въпроса. «Баща ми — каза. — В деня на слънчевото затъмнение бяхме на езерото Дарк Скор.» Щеше да ми разкажеш и останалото — сигурна съм, — но точно тогава онази тъпа кучка влезе и попита: «Нали е добре?» Като че ли изглеждаше добре, нали разбираш? Господи, понякога не разбирам как хората

могат да бъдат толкова тъни. Трябва да се издаде закон, така че преди да проговори, човек да получава официален документ или поне разрешително за начинаещи. Докато не издържиш изпита си по говорене, трябва да бъдеш ням. Това би спестило доста проблеми. Но нещата не стоят така и щом влезе оная двойничка на Флорънс Найтингейл^[2], ги се затвори като мида. С нищо не успях да те накарам отново да се отвориш, а Бог ми е свидетел, че опитвах.“

„Трябваше прост да ме оставиш на мира! — отвърна Джеси. Чашата в ръката ѝ взе да се клатушка, а импровизираната сламка трепереше между устните ѝ. — Трябваше да спреш да се бъркаш! Това не беше твоя грижа!“

„Понякога приятелите не могат да сдържат своята загриженост, Джеси — каза вътрешният глас, толкова изпълнен с нежност, че Джеси не се обади. — Знаеш ли, аз проверих. Досетих се за какво би могла да говориш и проверих. Не помнех нищо за някакво слънчево затъмнение през шестдесетте години, но, разбира се, но това време аз бях във Флорида и много повече се интересувах от гмуркане и от спасителя в Делрей — невероятно си падах по него, — отколкото от астрономически явления. Сигурно съм искала да се уверя, че цялата работа не е някаква смахната фантазия или нето подобно — може би предизвикана от момичето с белезите по циците. Не беше фантазия. В Мейн е имало пълно слънчево затъмнение и вашата вила на езерото Дарк Скор се е падала точно в този участък, където затъмнението е било пълно. През юли шестдесет и трета. Едно момиче гледа затъмнението с татко си. Ти не искаше да ми кажеш какво ти е сторил твоят добър татко, но аз знаех две неща, Джеси: че той е твой баща, което е лошо, и че ти си била на десет-единадесет години, на границата между детството и пубертета... което е още по-лошо.“

„Рут, моля те, престани! Не би могла да избереш по-неподходящо време за ровене в цялата тази стара...“

Но Рут не позволяваше да я спират. Онази Рут, която някога бе споделяла квартирата на Джеси, винаги бе отстоявала решително правото си на глас — правото на всяка своя думичка, и тази Рут, която сега споделяше главата на Джеси, явно никак не се бе променила. „След това разбрах, че живееш извън територията на колежа с три Сузита от дамския клуб — принцески с разкроени джемпъри и моряшки блузки, всяка от които несъмнено притежаваше по един

комплект долни гащички с дните на седмицата, избродирани върху тях. Според мен точно по това време ти взе съзнателно решение да започнеш тренировки за олимпийския отбор по прахосмучене и подолъскане. Ти превърна в неслучила се вечерта в къщата на нюърския свещеник, ти превърна в неслучили се сълзите, болката и гнева, самата мен превърна в неслучила се. О, да, продължихме да се виждаме от време на време — да разделим по някоя случайна цица и кана «Молсънс» долу в кръчмата на Пат, но приятелството ни на практика бе приключило, нали? Когато се наложи да избереш между мен и това, което си преживяла през юли шестдесет и трета, ти избра затъмнението.“

Чашата с вода се клатушкаше все по-силно.

„Защо сега, Рут, попита тя, без да съзнава, че произнася думите на глас в тъмнеещата стая. Защо сега, това искам да зная, като се има предвид, че в това си превъплъщение ти си всъщност част от мен, защо сега? Защо точно в момента, когато най-малко мога да си позволя да се разстройвам и отвличам.“

Най-очевидният отговор на юзи въпрос беше и най-непривлекателният: защото вътре в нея имаше един враг, една тъжна и зла кучка, която я искаше точно такава, каквато беше в момента — окована, страдаща, жадна и нещастна. Която не искаше това положение да се подобри ни най-малко. И би прибягнала до най-долни трикове, за да постигне целта си.

„Пълното слънчево затъмнение в онзи ден е продължило само малко повече от минута, Джеси.. но не и в ума ти. Там то още продължава, нали?“

Тя затвори очи и съсредоточи цялата си мисъл и воля върху усмиряването на чашата в ръката си. Сега заговори мислено на гласа без притеснение, сякаш наистина говореше на друг човек, а не на част от своето съзнание, която внезапно е решила, че точно сега е времето да поработи върху себе си, както би се изразила Нора Калигън.

„Остави ме на мира, Рут. Ако след като се пробвам да си получа водата все още искаш да обсъждаш тези неща, добре. Но засега, моля те, бъди така добра...“

— ...да млъкнеш, мамка ти — завърши тя с тих шепот.

„Да — отвърна незабавно гласът на Рут. — Зная, че в тебе има някой или нещо, което се опитва да ти подложи динена кора, и зная, че

то понякога използва моя глас — голям вентрилоквист е, не ще и дума, — но това не съм аз. Тогава те обичах, обичам те и сега. Затова толкова дълго време се опитвах да продължа контактите ни... защото те обичах. Предполагам също и затова, защото краставите магарета като нас трябва да се поддържат.“

Джеси леко се усмихна или се опита да се усмихне на импровизираната сламка..

„А сега дръж, Джеси, и дръж здраво.“

Джеси изчака един миг, но не последва нищо. Рут си бе отишла, поне засега. Отвори отново очи, после бавно наведе глава напред. Навитата сламка стърчеше от устата ѝ като цигаре.

„Моля Те, Господи, смили се... нека стане!“

Самоделната ѝ сламка се спушна във водата. Джеси затвори очи и смукна. За миг не последва нищо и в ума ѝ се надигна голо отчаяние. После устата ѝ се напълни с вода — хладна, сладка и истинска, — която я заля с някакъв изненадан възторг. Тя щеше да изхлипа от благодарност, ако устните ѝ не бяха така напрегнато свити около крайчеца на навитата карта; в това положение можеше да издава само неясни фучащи звуци през носа.

Преглътна водата, усещайки как тя застила гърлото ѝ като течен балдахин, после започна да смуче отново. Правеше го лакомо и безразсъдно, като гладно теленце, което суче от вимето на майка си. Сламката ѝ далеч не бе свършена и даваше само глътчици, сръбвания и малки пръски, вместо постоянна струя, а по-голямата част от това, което засмукваше в тръбичката, се разливаше през несвършените стенички и изкривени гънки. На някакво ниво тя осъзнаваше това, чуваше как водата капе по кувертюрата като дъжд, но благодарният ѝ ум все още горещо вярваше, че нейната сламка е едно от най-великите изобретения, сътворени от женския ум, и че този миг, тези глътки от водната чаша на мъртвия ѝ съпруг са апотеозът на нейния живот.

„Не я изпивай всичката, Джес, остави си малко за после.“

Не знаеше кой от нейните събеседници-фантоми бе проговорил този път, а и нямаше значение. Съветът бе велик, но все едно да кажеш на едно осемнадесетгодишно момче след шест месеца страстни милувки, че в крайна сметка няма значение дали момичето иска — ако няма гумичка, трябва да чака. Тя откриваше, че понякога е невъзможно да послушаш съвета на разума, независимо колко е добър. Понякога

тялото се надигаше и запокитваше нанякъде тези добри съвети. Откриваше и още нещо — отдаването на тези прости физически нужди можеше да носи неопишуемо облекчение.

Джеси продължи да смуче през нагънатата карта, като навеждаше чашата, за да държи върха на прогизналата безформена виолетова тръбичка под повърхността на водата. С една част от мозъка си осъзнаваше, че картата пропуска все повече и че тя сигурно е луда, щом не спира и не я изчаква да се изсуши отново, а въпреки това продължава.

Най-накрая я спря мисълта, че вече не смуче нищо освен въздух и че прави това от няколко секунди. В чашата на Джералд все още имаше вода, но върхът на импровизираната ѝ сламка вече не можеше да я достигне. Креватната покривка под навитата абонаментна карта беше потъмняла от влага.

„Обаче можех да достигна останалото. Можех. Щом можах да извъртя ръката си още малко в онази неестествена поза назад, когато ми трябваше да достигна чашата първия път, значи бих могла да си протегна още малко врата, за да достигна до тези няколко последни глътки вода. Дали мога? Зная, че мога.“

Тя наистина знаеше и по-късно щеше да го провери, но засега момчетата с белите яки от най-горния етаж — този с хубавите гледки — отново бяха изтръгнали контрола от работниците и цеховите майстори, които обслужваха машините; бунтът бе приключил. Съвсем не можеше да се каже, че жаждата ѝ е утолена, но гърлото ѝ бе престанало да тупти и тя се чувствуваше доста по-добре... както умствено, така и физически. С по-изострена мисъл и по-избистрен периферен поглед.

Откри у себе си задоволство от това, че остави водата на дъното на чашата. Две глътки през течаща сламка сигурно нямаше да заличат разликата между окованото ѝ положение върху леглото и откриването на начин сама да се измъкне от тази каша — да не говорим за разликата между живота и смъртта, — но стремежът към тези последни няколко глътки можеше да заангажира съзнанието ѝ, ако то се опиташе отново да се върне към своите нездрави хрумвания. В крайна сметка нощта приближаваше, мъжът ѝ лежеше мъртъв ей там, а тя май щеше да спи незавита.

Картината не беше от най-прекрасните, особено като се прибавеше и гладният пес, който също щеше да спи незавит, но въпреки това Джеси откри, че отново ѝ се доспива. Опита се да открие мотиви за борба срещу растящата си сънливост и не можа да измисли нищо сериозно. Дори мисълта, че ще се събуди с изтръпнали до лактите ръце, не изглеждаше кой знае какво. Щеше просто да ги върти, докато кръвта отново се спусне бодро по жилите им. Нямаше да е приятно, но тя не се съмняваше в способността си да го направи.

„Освен това може да ти дойде някоя идея, докато спиш. мила — каза Благоверната съпруга Бърлингем. — В книгите винаги става така.“

— Може на теб да ти дойде — рече Джеси. — В края на краищата на теб ти дойде най-добрата идея досега.

Тя се отпусна в легнало положение, като с помощта на плешките си сбута възглавницата колкото се може по-нагоре към таблата на леглото. Раменете я боляха, ръцете ѝ (особено лявата) туптяха, а коремните ѝ мускули все още пърхаха от напрежението да държат горната част на тялото ѝ достатъчно вдигната, за да може да пие от сламката... но независимо от това тя се чувствуваше странно удовлетворена. В съгласие със себе си.

„Удовлетворена? Как можеш да се чувствуваш удовлетворена? В края на краищата мъжът ти е мъртъв и ти също имаш дял в това, Джеси. Ами я си представи, че те открият? Представи си, че те спасят? Мислила ли си как ще изглежда тази ситуация на човека, който ще те открие? Как мислиш, че ще изглежда на полицая Тигърдън например? Колко време според теб ще му трябва, за да реши да извика щатската полиция? Тридесет секунди? Може би четиридесет? Тук, в провинцията обаче, мислят малко по-бавно — току-виж, му отнело цели две минути.“

Не можеше да спори с нищо от това. Беше вярно.

„Тогава как можеш да се чувствуваш удовлетворена, Джеси? Как можеш да се чувствуваш удовлетворена, когато над теб са надвиснали подобни неща?“

Не знаеше как, но се чувствуваше именно по този начин. Усещането ѝ за покой бе дълбоко като пухено легло в мартенска нощ, изпълнена от северозападния вятър с грохота на бурята от мокър сняг, и топло като пухения юрган на същото това легло. Подозираше, че

чувството ѝ се дължи предимно на чисто физически причини: ако си достатъчно жаден, очевидно е възможно да се опияниш от половин чаша вода.

Но имаше и умствен аспект. Преди десет юдини тя с неохота бе напуснала работата си на заместваща учителка, след като най-накрая се бе преклонила под натиска на упоритата (или може би всъщност търсеше думата „неумолимата“ логика на Джералд. Тогава той вече печелеше почти по сто хиляди долара годишно; в сравнение с това нейните пет, до седем хилядарки изглеждаха доста пършива сума. Всъщност беше истински досадно, когато служителите от данъчната служба взимаха по-голямата част от нея, а после душеха из финансовите им документи и се чудеха къде е останалото. Когато се оплака от подозрителното им поведение, Джералд я погледна с някаква смесица от обич и раздразнение. Не беше точно онзи негов израз, който казваше: „Защо вие, момичетата, винаги сте толкова глупави?“ — той щеше да започне да се появява редовно едва след пет-шест години, — но доста се доближаваше до него. „Те виждат колко изкарвам аз — каза ѝ той, — виждат в гаража две големи немски коли, виждат снимката с вилата на езерото, а после поглеждат твоите данъчни формуляри и виждат, че работиш за нещо, което те наричат жълти стотинки. Не могат да повярват — изглежда им фалшиво, параван за нещо друго, — така че започват да душат насам-натам и да търсят какво може да е това нещо. Просто не те познават така, както аз те познавам, това е.“

Не бе успяла да обясни на Джералд какво означаваше за нея договорът за учителското място... или пък той не бе имал желание да слуша. И в двата случая резултат бе един и същ: учителството, дори като заместничка, ѝ носеше особено значимо удовлетворение, а Джералд не разбираше това. Нито пък разбираше, че това заместване прехвърля мост към живота, който тя водеше, преди да го срещне на онова републиканско празненство, когато работеше като редовен учител по английски език в Уотървилската гимназия — жена, която сама изкарва прехраната си, радва се на симпатията и уважението на колегите си и не дължи никому нищо. Тя не бе успяла да обясни (или той не бе желал да слуша) как напускането на учителската работа — макар и на половин ден, на парче — я бе накарало да се чувства опечалена, изгубена и някак безполезна.

Това усещане за безпосочност — може би причинено с еднаква сила от неспособността ѝ да забременее и от решението ѝ да върне договора неподписан — бе отпътувало от повърхността на съзнанието ѝ след година, година и нещо, но никога не напусна по-дълбоките пластове на сърцето ѝ. Понякога се чувствуваше като банален образ — млада учителка се омъжва за преуспяващ адвокат, чието име се появява на табелка още на крехката (ако говорим професионално) тридесетгодишна възраст. Тази млада (е, сравнително млада) жена накрая пристъпва във фойето на загадъчния дворец, познат като средна възраст, оглежда се и внезапно открива, че е съвсем сама — без работа, без деца и със съпруг, който е почти напълно погълнат (човек не би желал да каже обсебен — дори да е точно, ще звучи неучтиво) от изкачването по тази прословута стълба на успеха.

Тази жена, чиято четиридесетгодишна изведнъж се оказва скрита зад следващия завой по пътя, е представителка на точно този тип жени, за които е много вероятно да се забъркат с наркотици, алкохол или друг мъж. Обикновено по-млад. Нищо такова не се случи с тази млада (е... някогашна млада) жена, но Джеси все още се оказваше със страховито количество свободно време върху плещите си — време за градинарство, време за разходки, време за взимане на уроци (по рисуване, по грънчарство, по писане на поезия... и тя можеше да започне връзка с мъжа, който им преподаваше поезията, стига да бе пожелала, а почти бе пожелала). Имаше и време за малко работа върху себе си и точно така завърза запознанството си с Нора. И все пак нищо от тези неща не я бе накарало да се чувствува така, както се чувствуваше в момента, сякаш умората и болките ѝ бяха медали за храброст, а желанието за сън — честно извоювана награда... нещо като онези мъжки бирени сборки пред телевизора, само че във вариант за оковани дами.

„Хей, Джес, ама наистина страхотно я взе тая вода!“

Беше друг извънземен глас, но този път Джеси нямаше нищо против. Стига само Рут да не се появява за известно време. Рут беше интересна, но и изтощителна.

„Много хора въобще дори не биха стигнали до чашата — продължи нейният извънземен почитател — а пък да използваш картата като сламка... това беше майсторско изпълнение. Така че

давай, чувствувай се добре. Позволено е. И една малка дрямка е позволена.“

„Ами кучето?“ — колебливо се обади Благата.

„Това куче няма да те безпокои ни най-малко... и ти знаеш защо.“

Да. Причината, поради която кучето нямаше да я безпокои, лежеше наблизно върху пода на спалнята. Сега Джералд не беше нищо друго освен сянка между сенките, за което Джеси изпитваше благодарност. Навън отново задуха. Съсъкът на вятъра между боровете бе успокояващ, приспивен. Джеси затвори очи.

„Само внимавай какво ще сънуваш! — извика след нея Благата с внезапна тревога, но гласът ѝ прозвуча отдалеч и не особено властно. Все пак опита отново: — Внимавай какво ще сънуваш, Джеси! Говоря сериозно!“

Разбира се, че говореше сериозно Благоверната винаги говореше сериозно, което означаваше, че често бе досадна.

„Каквото и да сънувам — помисли си Джеси, — няма да е, че съм жадна. През последните десет години не съм постигала много неоспорими победи — повечето представляваха поредица от съмнителни партизански войни. — но да стигна до тези глътки вода си беше чиста победа. Нали?“

„Да — съгласи се извънземният глас. Имаше някакво мъжко звучене и тя откри, че се пита сънено дали пък това не е гласът на брат ѝ Уил... Уил от времето, когато беше дете, през шестдесетте години. — Без съмнение. Страхотно.“

Пет минути по-късно Джеси спеше дълбоко, ръцете ѝ бяха вдигнати и разперени във формата на отпуснато V, белезниците крепяха хлабаво китките ѝ към странични стълбове на леглото, а главата ѝ клюмаше върху дясното рамо (по-малко бодящото). От устата ѝ се носеха дълги и и бавни похърквания. А в един момент — дълго след като мракът се бе спуснал и на изток бе изгряло бяло късче луна — кучето отново се появи на прага.

И то като Джеси бе по-спокойно сега, когато най-належащата му нужда бе задоволена и бурята в стомаха му донякъде бе утихнала. То дълго време я гледа втренчено с наострени уши и вирната муцуна, опитвайки се да разбере дали тя наистина спи, или само се преструва. Накрая реши (главно въз основа на миризмите — потта, която сега съхнеше, пълното отсъствие на пукащата озонена воня на адреналин),

че наистина спи. Този път нямаше да има ритници и крясъци — не и ако проявеше достатъчно внимание да не я събуди.

Кучето пристъпи меко към грамадата месо в средата на стаята. Макар сега да не бе толкова гладно, месото всъщност му миришеше по-хубаво. Това се дължеше на факта, че при първото си ядене то трябваше да измине дълъг път към преодоляване на древното, вродено табу срещу този вид месо, макар че самото то не знаеше това, а ако го знаеше, нямаше да се трогне.

Кучето наведе глава и с цялата деликатност на истински чревоугодник най-напред подуши вече привлекателния аромат на мъртъв адвокат, а после леко склочи челюстите си около долната устна на Джералд. Започна да дърпа, като бавно увеличаваше силата и обтягаше плътта все повече и повече. Джералд започна да изглежда така, сякаш се бе вживял в някаква чудовищна муцуна. Устната накрая се отпра и оголи долните му зъби в огромна мъртва гримаса. Кучето погълна този малък деликатес на един залък, после се облиза. Опашката му отново се размаха, този път с бавни, доволни движения. Две мънички светли петънца заиграха високо горе върху тавана — лунната светлина се бе отразила от коронките на двата долни кътника на Джералд. Бяха направени едва миналата седмица и все още блестяха пресни и лъскави като новоизсечени петачета.

Кучето се облиза за втори път, загледано любовно в Джералд. После протегна врат, почти точно както Джеси бе протегнала своя, за да потопи най-накрая сламката си в чашата. Подуши лицето му, но не само го подуши, а пусна носа си на обонятелно пътешествие по него, като най-напред изпробва слабия дъх на подолъскащ препарат от кафявия восък, заровен дълбоко в лявото ухо на мъртвия господар, после смесените миризми на пот и дезодорант около косата, след това острата, опияняващо горчива миризма на спечена кръв по темето. Особено дълго се забави около носа му, като провеждаше деликатно проучване на тези вече пресъхнали канали със своята ожулена и мръсна, но, ах, колко чувствителна муцуна. Отново изпита онова чревоугодническо чувство, което предпочиташе пред много други съкровища. Накрая впи острите си зъби в лявата буза на Джералд, щракна ги и започна да дърпа.

На леглото очите на Джеси бяха започнали да се въртят бързо зад клепачите ѝ, после тя изстена — висок, треперлив звук, изпълнен с

ужаса от нещо познато.

Кучето тутакси вдигна поглед, тялото му се сгърчи инстинктивно от вина и страх. Гърчът не продължи дълго, то бе започнало да гледа на тази купчина месо като на свой личен запас, за който беше готово да се бори — и може би да умре, — ако някой го предизвикаше. Освен това звукът идваше от женския господар, а то сега бе почти убедено, че женският господар е безсилен.

Псето наведе глава, стисна отново бузата на Джералд Бърлингем и взе да дърпа силно назад, като едновременно с това отривисто мятеше глава настрани. Една дълга ивица от бузата на мъртвеца се отдели със звук, който напомняше за лента лейкопласт, дръпната рязко от ролката. Сега върху лицето на Джералд се изписа свирепата хищна усмивка на човек, който току-що е събрал печелившата ръка при покер с високи залози.

Джеси отново изстена. Звукът бе последван от дълго, гърлено, нечленоразделно блънуване. Кучето отново й хвърли един поглед. Беше сигурно, че тя не може да стане от леглото и да го изгони, но въпреки това тези звуци го изнервяха. Старото табу бе избледняло, но не бе изчезнало. Освен това гладът му бе задоволен — сега то не ядеше, а си похапваше. Обърна се и отново излезе бързо от стаята. Едно голямо парче от бузата на Джералд висеше между зъбите му като бебешки скалп.

[1] Популярни американски журналисти — Б.пр. ↑

[2] Английска медицинска сестра, учасчувала в Кримската война, превъзнала се в символ на добродетелност. — Б.пр. ↑

Датата е четиринадесети август хиляда деветстотин шестдесет и пета година — малко повече от две години след деня, в който слънцето изчезна. Уил има рожден ден. Той цял ден обикаля и тържествено казва на хората, че вече е преживял по една година за всеки удар в бейзболния мач. Джеси не е в състояние да разбере защо това изглежда толкова важно за брат й, но явно е така, и тя решава, че щом Уил желае да сравнява живота си с бейзболен мач, тя няма нищо против. Известно време всичко на рождения ден на малкия й брат върви много добре. Наистина, на грамофона е Марвин Гей, но не с лошата песен, опасната песен. „Няма да вървя по дяволите — пее с насмешлива заплаха Марвин, — ще вървя надалече... ми-лаа.“ Всъщност една доста сладка песен, а истината е, че денят върви повече от много добре, поне засега; както би казала баба й Катрин — „всичко е точно като тон от цигулка“. Дори татко й мисли така, макар че отначало много не му се връщаше във Фалмът за рождения ден на Уил. Джеси го чу да казва на майка й: „Май в крайна сметка идеята беше доста добра“, а от това тя се чувства чудесно, защото пак тя — Джеси Мъхаут, дъщеря на Том и Сали, сестра на Уил и Мади, съпруга на никого — бе предложила тази идея. Тя е причината, поради която са тук, а не в Сънсет Трейлс.

Сънсет Трейлс е семейният бивак (макар че след три поколения безразборно разрастване на семейството вече наистина е достатъчно голям, за да се нарече имение) на северния бряг на езерото Дарк Скор. Тази година те нарушиха обичайното си деветседмично отшелничество там, защото Уил иска — само веднъж, каза той на родителите си с тона на стар благородник, който достойно понася страданието и знае, че не може още дълго да мами онази с косата — да си празнува рождения ден не само със семейството, но и с приятелите си.

Отначало Том Мъхаут налага вето на идеята. Той е борсов агент, който дели времето си между Портланд и Бостън и от години убеждава

семейството си да не вярва на цялата тази пропаганда, според която мъжете, които ходят на работа с вратовръзки и ризи с бели яки, по цял ден се мотаят, като или се въртят около хладилника, или диктуват покани за обяд на красиви блондинки от стенографската група. „Трепя се не по малко от всеки фермер в областта Арустук, който по цял ден не вдига гръб от мотиката — често им казва той. — Да се движиш в крак с пазара хич не е лесна работа, нито пък е много привлекателна, независимо какво може да сте чули в обратен смисъл.“ Истината е, че никой от тях не е чувал нищо в обратен смисъл, всички (включително и жена му, макар че Сали никога не би го казала) смятат, че работата му звучи по-скучно и от магарешка фъшкия, а само Мади има някаква бегла представа какво всъщност работи той.

Том твърди, че се нуждае от това време на езерото, за да се възстанови от стресовите на професията си, и че синът му ще има колкото си иска рождени дни с приятелите по-нататък. Уил става на девет, в края на краищата, не на деветдесет. „Освен това — добавя Том — рождените дни с приятелите не са чак толкова забавни, докато не пораснеш достатъчно, че да му удариш едно-две питиета.“

Така че молбата на Уил да празнува рождения си ден в целогодишната им къща на крайбрежието вероятно ще бъде отхвърлена, ако не е Джесината внезапна и изненадваща подкрепа на плана му (за Уил тя е изключително изненадваща — Джеси е три години по-голяма от него и често пъти той не е сигурен дали тя въобще си спомня, че има брат). След нейното първоначално меко предположение, че може би ще е весело да се върнат у дома — само за два-три дни, разбира се — и да устроят празненството на поляната, с крокет и бадминтон, печено месо на шиш и японски фенери, които да запалят по здрач, Том започва да приема идеята по-благосклонно. Той е мъж, който смята себе си за „много упорито копеле“, а в очите на другите често е „инатлив стар пръч“, но както и да го приемеш, щом веднъж нещо рече... и отсече, трудно можеш да го разубедиш.

Когато трябва да му се въздействува — да се промени мнението му, — по-малката му дъщеря има повече късмет от всички останали, взети заедно. Джеси често намира път към ума на баща си чрез някаква вратичка или тайна пътечка, която е затворена за останалата част от семейството. Сали смята — с известно основание, — че средното им дете винаги е било любимката на Том, а Том се

самозалъгва, че никой от другите не знае. Мади и Уил гледат на това по-просто: те смятат, че Джеси се умилква на баща си, а той на свой ред я лигави. „Ако татко хване Джеси с цигара — каза Уил на по-голямата си сестра предишната година, когато я бяха наказали да не излиза заради точно такава простъпка, — сигурно ще ѝ купи запалка.“ Мади се засмя, съгласи се и прегърна брат си. Нито те, нито майка им имат и най-бегла представа за тайната, която лежи между Том Мъхаут и по-малката му дъщеря като купчина гниещо месо.

Самата Джеси вярва, че подкрепя молбата на малкото си братче — че се застъпва за него. Тя няма представа, поне на повърхността на съзнанието си, колко много е намразила Сънсет Трейлс и с какво нетърпение чака да се махне оттам. Езерото, което някога е обичала страстно, също вече е намразила — особено неговия слаб, блудкав мирис на минерали. Към 1965-а година едва издържа да се къпе в него, дори в най-горещите дни. Знае какво смята майка ѝ: че причината е във фигурата ѝ — подобно на самата Сали, Джеси е започнала да се оформя рано и на дванадесет години вече има почти женска фигура. Но причината не е в това — тя вече е свикнала с тази фигура и знае, че далеч не е звезда от „Плейбой“ с който и да е от старите си избелели бански костюми. Не, причината не е в гърдите ѝ, нито в хълбоците, нито в задника ѝ. Причината е в тази миризма.

Независимо от мотивите, които може да витаят под повърхността, идеята на Уил Мъхаут накрая е одобрена от главния шеф на семейство Мъхаут. Те се върнаха на крайбрежието вчера, като тръгнаха доста рано, за да може Сали (с охотната помощ на двете си дъщери) да се подготви за празненството. И сега е четиринадесети август, а четиринадесети август несъмнено е апотеозът на лятото в Мейн, ден с бледосини като платно небеса и тлъсти бели облаци, всичко това освежено от острия солен дъх на океанския бриз.

Далеч от крайбрежието — а това включва района на езерата, където Сънсет Трейлс стои на брега на Дарк Скор, откакто дядото на Том Мъхаут е построил там първоначалната колиба през 1923-та година — горите, езерата, вирчетата и блатата изнемогват на четиридесетградусови температури и влажност едва-едва под точката на насищането, но там, на брега, температурата е само двадесет и седем градуса. Морският бриз е допълнителна благодат, която прави влажността незабележима и отвява комарите и мушиците. Поляната е

пълна с деца, повечето приятели на Уил, но също и дружки на Мади и Джеси, и за първи път като по чудо сякаш всички те се разбират добре. Не е имало ни една кавга, а около пет часа, когато вдига първото мартини за деня към устните си, Том хвърля поглед към Джеси, която стои наблизко, подпряла чука за крокет на рамото си като часовой пушката си (и явно е достатъчно близо, за да чуе това, което звучи като случаен разговор между съпрузи, но може всъщност да е ловък комплимент, насочен към дъщерята), после се обръща пак към жена си. „Май в крайна сметка идеята беше доста добра“ — казва той.

„Повече от добра — мисли си Джеси. — Абсолютно страхотна и тотално жестока, ако искате да знаете.“ Дори тези думи не изразяват напълно това, което има предвид, което наистина мисли, но би било опасно да каже останалото на глас; то може да предизвика боговете. Всъщност според нея денят е безупречен — сладък и съвършен, ден като слънце. Добра е дори песента, която гърми от Мадиния портативен грамофон (който сестра ѝ весело е изнесла на двора за случая, макар че той обикновено представлява Великата Непристъпна Икона). Джеси никога вече няма да харесва Марвин Гей — не повече, отколкото ще харесва този слаб минерален дъх, който се издига от езерото в горещите летни следобеди, — но тази песен е добра. „По дяволите да вървя, ако не си чудесна... ми-лаа“: глупаво, но не и опасно.

Денят е четиринадесети август 1965-а, ден отминал, но все още жив в ума на сънуваща жена, прикована към едно легло в една къща на брега на едно езеро, шестдесет километра на юг от езерото Дарк Скор (но със същия минерален дъх — гаден и напомнящ — в горещите и тихи летни дни), и макар че дванадесетгодишното момиче, тоест тя, не вижда как Уил се промъква зад гърба ѝ, щом тя се навежда, за да удари топката си за крокет и превръща дупето си в твърде съблазнителна мишена за момче, което е живяло само по една година за всеки удар в един бейзболен мач, част от съзнанието ѝ знае, че той е там и че това е шевът, с който сънят е бил прикачен към кошмара.

Тя премерва изстрела си, като се съсредоточава във вратичката, забита на около два метра от нея. Труден изстрел, но не и невъзможен, а ако прокара топката, може би в крайна сметка ще успее да настигне Каролайн. Това би било чудесно, защото Каролайн почти винаги

побеждава на крокет. После, точно когато замахва с чука си, музиката от грамофона се променя.

„Оуу, чуйте всички — пее Марвин Гей и този път заплахата му не звучи много насмешливо за Джеси, — особено вие, момичета...“

По загорелите ѝ ръце ползват хладни тръпки.

„... можеш ли да останеш сам у дома, когато няма я любимата жена? ... Твърде много обичам, ми казват...“

Пръстите ѝ изтръпват, тя изгубва всякакво усещане за чука в ръцете си. Китките ѝ горят, сякаш стегнати в

(тумруци Благата е с тумруци елате и вижте Благата с тумруците елате и се смейте на Благата с тумруците)

невидими скоби, а сърцето ѝ внезапно се вцепенява. Това е другата песен, нередната песен, лошата песен.

„... но аз вярвам... аз вярвам... че така трябва да се обича жена...“

Тя вдига очи към групичката момичета, които чакат нейния изстрел, и вижда, че Каролайн я няма. На нейното място е застанала Нора Калигън. Косата ѝ е вързана на плитки, на върха на носа ѝ има петънце бял цинков крем, обути са в жълтите гуменки на Каролайн и носи нейното медальонче — онова с миниатюрната снимчица на Пол Макартни под капачето, — но това са зелените очи на Нора и те гледат към нея с дълбокото съчувствие на възрастен човек. Изведнъж Джеси си спомня, че Уил — несъмнено подстрекаван от приятелите си, които са толкова опиянени от колата и немския шоколадов сладкиш, колкото и самият Уил — дебне зад нея и се кани да я бодне с пръст в дупето. Когато това стане, нейната реакция ще бъде дива, тя ще се завърти и ще го фрасне в устата, като може би няма да провали напълно празненството, но със сигурност ще остави драскотина върху неговото „сладко съвършенство“. Опитва се да пусне чука, иска да се изправи и да се обърне, преди въобще нещо да се е случило. Исква да промени миналото, но открива, че миналото е тежко — все едно се опитваш да вдигнеш къща за единия ъгъл, за да търсиш отдолу някакви изгубени, забравени или скрити неща.

Зад нея някой е завъртял копчето на малкия Мадин грамофон и тази ужасна песен тръби по-силно от всякога, победоносна, искряща и садистична: „ОТВЪТРЕ ТАКА МЕ БОЛИ... ЖЕСТОКО Е ОТ НЕЙНА

СТРАНА... ХОРА, МОЛЯ ВИ, КАЖЕТЕ Й... НЕ Е ЧЕСТНО ДА ПРАВИ ТАКА...“

Тя отново опитва да се отърве от чука — да го захвърли, — но не може; сякаш някой я е приковал към него с белезници.

„Нора! — крещи тя. — Нора, трябва да ми помогнеш! Спри го!“

(Точно в този момент от съня Джеси изстена за първи път и накара кучето да отстъпи за миг от тялото на Джералд.)

Нора поклаща глава, бавно и печално.

„Не мога да ти помогна, Джеси. Ти си сама — всички сме сами. Обикновено не казвам това на пациентите си, но ми се струва, че в твоя случай е най-добре да съм откровена.“

„Ти не разбираш! Не мога отново да преживея това! НЕ МОГА!“

„О, не бъди толкова глупава — казва Нора с неочаквана припряност и понечва да се извърне, сякаш повече не може да издържа вида на Джесиното вдигнато, обезумяло лице. — Няма да умреш. Това не е отрова.“

Джеси се оглежда панически (макар че е все така неспособна да се изправи и да лиши настъпващия си брат от изкушението на тази удобна мишена) и вижда, че приятелката й Тами Хоф е изчезнала; на нейното място, с нейните бели шорти и жълт потник стои Рут Ниъри. В едната си ръка държи червения раиран чук за крокет на Тами, а в другата — цигара „Марлборо“. Ъгълчетата на устата й са извити в обичайната за нея сардонична усмивка, но очите й са сериозни и пълни с тъга.

„Рут, помогни ми! — крещи Джеси. — Трябва да ми помогнеш!“

Рут всмуква дълбоко от цигарата, после я смачква в тревата с една от корковите подметки на Тамините сандали.

„Оле Боже, маце, той само ще те бодне леко, няма да ти пъха магарешки остен в задника. Знаеш това не по-зле от мен, вече си го преживяла веднъж. Така че какво толкова?“

„Не е просто бодване! Не е, и ти го знаеш!“

„Старият бухал буха на гъската“ — казва Рут.

„Какво? Какво озна...“

„Това означава: как мога да знам нещо за НЕЩО? — изстрелва в отговор Рут. На повърхността гласът й е гневен, а отдолу има дълбока болка. — Не искаше да ми кажеш, не искаше да кажеш на никого. Избяга. Избяга като заек, който вижда сянката на стар бухал в тревата.“

„НЕ МОЖЕХ да кажа! — пици Джеси. Сега тя вижда в тревата до себе си сянка, сякаш думите на Рут са се сбъднали. Само че не е сянката на бухал, това е сянката на брат й. Тя чува приглушеното хихикане на приятелите му, знае, че той протяга ръка да го направи, и въпреки това не може дори да се изправи, камо ли да се отмести. Тя е безсилна да промени нещата, които ще се случат, и разбира, че това е истинската същност както на кошмара, така и на трагедията. — НЕ МОЖЕХ! — изкрещява отново на Рут. — Не можех, никога! Това щеше да убие мама... или да разбие семейството... или и двете! Той каза! Татко каза!“

„Неприятно ми е точно аз да ти изпращам тази вест, маце-писе, но през декември ще станат дванадесет години, откакто твоят мил стар татко е мъртъв. Освен това не можем ли да си спестим поне мъничко от тази мелодрама? Не е като да те е окачил за зърната на гърдите на въже за пране и после да те е подпалил, нали така?“

Но тя не желае да слуша това, не желае да се замисля — дори насън — за никакви преоценки на погребаното минало; почнат ли веднъж плочките на доминото да падат, кой знае къде ще му излезе краят? Така че тя запушва ушите си за думите на Рут и продължава да гледа старата си съквартирантка от колежа с онзи втренчен, дълбок и умолителен поглед, който толкова често бе карал Рут (чиято строга физиономия, тъй или иначе, никога не беше по-дълбока от кейкова глазура) да се засмее и да се предаде, да направи всичко, което Джеси пожелае.

„Рут, трябва да ми помогнеш! Трябва!“

Но този път умолителният поглед не върши работа.

„Не мисля така, маце. Всички Сузита от дамския клуб са изчезнали, времето за «Млъкни» приключи, за бягство и дума не може да става, а събуждането не е изход. Това е влакчето на ужасите, Джеси. Ти си котенцето, аз съм бухалът. Ето ни, всички сме вътре. Затегни си колана, затегни го здраво. Това е специално пътуване.“

„Не!“

Но сега, за ужас на Джеси, денят започва да притъмнява. Може би просто някой облак затулва слънцето, но тя знае, че не е така. Слънцето изчезва. Скоро звездите ще изгреят на лятното следобедно небе и старият бухал ще започне да буха на гълъба. Ударил е часът на затъмнението.

„Не! — отново изкрещява тя. — Това беше преди две години!“

„Тук грешиш, маце — казва Рут Ниъри. — За теб то не е свършило. За теб слънцето още не се е появило.“

Тя отваря уста, за да отрече това, да каже на Рут, че и тя прекалено много драматизира нещата като Нора. Нора непрекъснато я тласкаше към врати, които тя не искаше да отваря, непрекъснато я уверяваше, че човек може да подобри настоящето, като изследва миналото — сякаш можеш да оправиш вкуса на днешната вечеря, като я залееш с червясалите остатъци от вчерашната. Искане да каже на Рут, както каза на Нора в деня, когато напусна кабинета ѝ завинаги, че има голяма разлика между това да живееш с нещо и това да бъдеш негов пленник. „Не разбирате ли, глупачки, че Култът към самия себе си е просто още един култ?“ — иска да каже тя, но още щом си отваря устата, нашествието я сполетява: една ръка се пъхва между леко разтворените ѝ крака, палецът се мушка грубо в цепнатината на дупето ѝ, пръстите прилепват към плата на шортите ѝ точно над влагалището, но този път това не е невинната ръчица на брат ѝ; ръката между краката ѝ е много по-голяма от тази на Уил и съвсем не е невинна. Лошата песен звучи по радиото, звездите греят в три часа следобед и ето

(няма да умреш това не е отрова)

как големите си правят бодване в дупето.

Тя мигом се извъръща в очакване да види баща си. Той направи нещо такова с нея по време на затъмнението, нещо, което тя предполага, че хленчещите последователи на Култа към себе си и Живота в миналото като Рут и Нора биха нарекли насилие над дете. При всички случаи щеше да е той — в това е сигурна — и се опасява, че ще му наложи ужасно наказание, независимо дали стореното от него е нещо сериозно или пък съвсем безобидно: тя ще вдигне чука си за крокет и ще го стовари върху лицето му, ще смаже носа му и ще му избие зъбите, а когато той падне на тревата, кучетата ще дойдат и ще го изядат.

Само че там не стои Том Мъхаут, а Джералд. Той е гол. Членът на един адвокат стърчи срещу нея изпод меката розова маса на търбуха му. Той държи в ръцете си по един чифт полицейски белезници „Крайг“. Вдига ги към нея в причудливия следобеден мрак.

Неестествена звездна светлина блести върху отворените им челюсти с печати М-17, защото снабдителят му не могъл да намери Ж-23.

„Хайде, Джес — казва ухилен той. — Не е като да не знаеш правилата. А освен това ти харесваше. Първия път така се изпразни, че за малко да експлодираш. Нямам нищо против да ти призная, че това беше най-готиното чуване в живота ми, толкова готино, че понякога го сънувам. И знаеш ли защо беше толкова готино? Защото нямаше нужда ти да поемаш някаква отговорност. Почти всички жени предпочитат мъжът да ръководи всичко — това е доказан факт от женската психология. Изпразни ли се, когато твоят татко ти посегна, Джеси? Сто на сто. Сто на сто така си се изпразнила, че за малко си щяла да експлодираш. Последователите на Култа към себе си могат да оспорят тези неща, но ние знаем истината, нали? Някои жени могат да кажат, че го искат, но на други трябва някой да им каже, че го искат. Ти си от вторите. Но няма нищо, Джеси, точно затова са белезниците. Само че те никога не са били никакви белезници. Те са гривните на любовта. Тъй че хайде, сложи си ги, скъпа. Сложи си ги.“

Тя отстъпва назад, като поклаща глава, без да знае дали ѝ се смее, или ѝ се плаче. Самата тема е нова, но реториката е толкова добре позната.

„Адвокатските номера не ми минават, Джералд — твърде отдавна съм омъжена за адвокат. И двамата знаем, че тая работа с белезниците никога не е била заради мен. Беше заради теб... казано направо — за да събуди малко твоя стар, изтръпнал от пиене юнак. Тъй че защо просто не запазиш за себе си тази шибана версия за женската психология, а?“

Джералд се усмихва с разбираща, смущаваща усмивка.

„Добър опит, мила. Не минава, но все пак е страшно добър опит. Нападението е най-добрата отбрана, нали така? Май аз съм те научил на това. Както и да е. Сега трябва да избереш. Или да си сложиш тези гривни, или да замахнеш с този чук и да ме убиеш отново.“

Тя се оглежда и с растяща паника и ужас открива, че всички на празника на Уил наблюдават срещата ѝ с този гол (като се изключат очилата), дебел, сексуално възбуден мъж... при това не са само близките и приятелите ѝ от детинство. Госпожа Хендърсън, която ще бъде нейната съветничка през първата колежанска година, стои до купата с пунша; Боби Хейгън, който ще я заведе на абсолвентския бал

— и след това ще я чука на задната седалка на бащиния си олдсмобил — стои на терасата до блондинката от дома на нюуъртския свещеник, тази, чийто родители обичали нея, но обожавали брат ѝ.

„Бари — мисли си Джеси. — Тя е Оливия, а брат ѝ се казва Бари.“

Русата Оливия слуша Боби Хейгън, но гледа към Джеси. Макар и спокойно, лицето ѝ е някак измъчено. Облечена е във фланела, върху която има нарисуван балон с надпис: „Хубаво е всяко прегрешение, най-хубавото е кръвосмешение“. Зад Оливия Кендъл Уилсън, който ще наеме Джеси на първото ѝ учителско място, реже парче празнична шоколадова торта на госпожа Пеж, първата ѝ детска учителка по пиано. Госпожа Пеж изглежда забележително жизнена за жена, починала от удар преди две години при бране на ябълки в Алфред.

Джеси си мисли: „Това не прилича на сън, прилича на удавяне. Като че всички, които някога съм познавала, стоят тук под това причудливо следобедно звездно небе и гледат как голият ми съпруг се опитва да ме окове в белезници, докаго Марвин Гей пее «Ще ми бъде ли някой свидетел». Ако може да има някакво успокоение, то е следното: просто не е възможно да стане по-зле.“

Но става. Госпожа Уърц, учителката ѝ от първи клас, започва да се смее. Старият господин Коб, техният градинар, пенсиониран през шестдесет и четвърта година, се размива заедно с нея. Към тях се присъединява Мади, към тях Оливия с белезите на гърдите. Кендъл и Боби Хейгън са се превили почти одве и се тупат един друг по гърбовете, сякаш са чули най-смешния мръсен виц в местната бръснарница. Може би онзи, който завършва с думите „защитна система на пътката“.

Джеси поглежда надолу към тялото си и вижда, че сега тя също е гола. На гърдите ѝ с червило, чийто цвят е познат като „Ментичка Ам-Ам“, са изписани две думи: ТАТКОВО МОМИЧЕНЦЕ.

„Трябва да се събудя — мисли си тя. — Ако не се събудя, ще умра от срам.“

Но не се събужда, поне не веднага. Поглежда нагоре и вижда, че разбиращата смуцаваща усмивка на Джералд се е превърнала в зейнала рана. Ненадейно измежду зъбите му се подава окървавената муцуна на бездомния пес. Песът също се хили, а главата, която напират напред измежду неговите зъби като начало на някакво уродливо

раждане, принадлежи на баща ѝ. Очите му, винаги яркосини, сега са сиви и измъчени над озъбената му усмивка. Тя осъзнава, че това са очите на Оливия, а после осъзнава и още нещо: че минералният дъх на езерна вода, толкова слаб, но същевременно толкова ужасен, витае навсякъде.

„Твърде много обичам, ми казват — пее баща ѝ от вътрешността на кучешката уста, която е вътре в устата на съпруга ѝ. — но аз вярвам, аз вярвам, че така трябва да се обича жена...“

Тя захвърля чука настрана и побягва с писък. Когато минава покрай ужасното същество с неговата уродлива върволица от загнездени една в друга глави, Джералд щраква едната белезница около китката ѝ.

„Хванах те! — крещи победоносно той. — Хванах те, горда ми красавице!“

Отначало тя си мисли, че затъмнението все пак още не е било пълно, защото денят продължава да се смрачава. После ѝ идва наум, че сигурно припада. Тази мисъл е придружена от чувство на дълбоко облекчение и благодарност.

„Не ставай глупава, Джес — не можеш да припаднеш насън.“

Но според нея може би точно това става, а и в края на краищата няма голямо значение дали това е припадък или просто една подълбока пещера на съня, към която тя се е втурнала като беглец от някакъв страхотен катаклизъм. Значение има само това, че тя най-накрая се спасява от съня, който я засегна много по-всеобхватно, отколкото извършеното от баща ѝ на верандата в онзи ден, тя най-накрая се спасява и благодарността изглежда като красиво естествена реакция на тези обстоятелства.

Почти се е добрала до тази успокояваща пещера от мрак, когато се намесва един звук: раздиращ и грозен, като от силна спазматична кашлица. Тя се опитва да избяга от него и открива, че не може. Той я е хванал като кука и като кука започва да я дърпа към необятния, но крехък небосвод, който разделя съня от действителността.

След последния си набег в спалнята бившият Принц, някогашната гордост и радост на малката Катрин Сътлин, остана в антрето към кухнята близо десет минути. Седеше с вирната муцуна, с широко отворени немигащи очи. През последните два месеца бе живял на много оскъдна храна, а тази вечер си бе хапнал добре — направо се беше натъпкал — и трябваше да се чувствува отмаял и сънен. Известно време бе точно така, но сега всякаква съненост се бе изпарила. Заместваше я чувство на нервност, което непрекъснато се усилваше. Нещо бе дръпнало две-три от тънките като паяжина жички, включени в онази загадъчна зона, където сетивата на кучето и неговата интуиция се преплитаха. В другата стая женският господар продължаваше да стене и от време на време да издава говорещи звуци, но не те бяха предизвикали уплахата на песа, не те го накараха да се привдигне с предните си лапи тъкмо когато беше на път да се унесе в спокоен сън, нито пък бяха причината, поради която верните му уши сега стърчаха бдително наострени напред, а бърните му се бръчкаха толкова назад, че откриваха върховете на зъбите му.

Имаше нещо друго... нещо нередно... може би опасно. Когато Джесиният сън достигна връхната си точка и започна да се вие надолу към тъмнината, кучето внезапно се вдигна на крака, неспособно повече да издържа постоянния съсък на нервите си. Обърна се, бутна притворената задна врата с муцуната си и изскочи навън във ветровития мрак. В този момент го блъсна някакъв странен и непознат мирис. Този мирис криеше опасност... почти сигурна опасност.

Песът се насочи към гората толкова бързо, колкото позволяваше подутият му претоварен търбух. Щом се добра до сигурността на първите шубраци, той се обърна и припълзя малко назад към къщата. Беше се оттеглил наистина, но още много вътрешни алармени звънци трябваше да се изключат, преди да размисли дали напълно да изостави прекрасния хранителен запас, който беше открил.

Скрит на безопасно място, с изострена от изтощение и природна интелигентност муцуна, нашарена от преплитащите се идеограми на лунните сенки, бездомният пес отново се разлая и именно този звук в крайна сметка върна Джеси в съзнание.

По време на летните почивки край езерото в началото на шестдесетте години, когато Уилям все още можеше само да цапа в плитчините с чифт яркооранжеви надуваеми възглавнички, прикрепени към гърба му като крила, Мади и Джеси, неразделни приятелки въпреки разликата във възрастта им, често ходеха да плуват при Найдермайерови. Найдермайерови имаха сал, оборудван с платформа за гмуркане, и именно там Джеси започна да развива онази форма, която най-напред ѝ извоюва място в гимназиалния отбор по плуване, а после и в щатския през седемдесет и първа година година. Второто по значимост нещо, което тя запомни от тези гмуркания (първото — за тогава и завинаги — беше излитането през горещия летен въздух към синия блясък на чакащата вода), бяха усещанията, докато изплуваше от дълбините през контрастните пластове от топло и студено.

Излизането от неспокойния ѝ сън приличаше на нещо такова.

Най-напред се озова сред черна, громоляща бъркотия, която напомняше за вътрешността на буреносен облак. Проправи си път през нея, като се препъваше и криволичеше, без да има и най-бегла представа коя е и кога е, да не говорим за това къде е. Последва потопъл, по-спокоен пласт: била е ваната в най-ужасния кошмар в цялата записана история (поне в нейната записана история), но все пак е било само кошмар и сега той е свършил. С приближаването на повърхността обаче се сблъска с друг смразяващ слой: мисълта, че предстоящата реалност е почти толкова лоша, колкото и кошмарът. Може би по-лоша.

„Какво? — запита се тя. — Какво изобщо може да бъде по-лошо от това, което току-що преживях?“

Отказа да мисли върху това. Отговорът бе съвсем наблизко, но ѝ дойде наум, че току-виж, е решила да се преобърне и отново да поеме надолу към дълбините. Това би означавало да се удави, но докато удавянето може би не бе най-лошият начин за измъкване — не толкова лош, колкото да се блъснеш със своя „Харли“ в каменна стена или да

кацнеш с парашута си върху плетеница от високоволтови жици например, — то мисълта да предостави тялото си на този блудкав минерален дъх, който ѝ напомняше едновременно за стриди и медни монети, беше непоносима. Джеси продължи да гребе мрачно нагоре, като си казваше, че ще бере грижа за действителността, когато успее да излезе на повърхността, ако изобщо успее. Последният пласт, през който премина, бе топъл и страшен като прясно пролята кръв: ръцете ѝ сигурно щяха да бъдат по-мъртви от отрязани клони. Тя се надяваше само да може да ги управлява достатъчно, че да раздвижи отново кръвта в тях.

Джеси изпъшка, разтресе се и отвори очи. Нямаше никаква представа колко време бе спала, а часовникът върху радиото на тоалетката, прикован към собственото си дяволски маниакално повторение (дванадесет, дванадесет, дванадесет, мигаше той в тъмнината, сякаш времето бе спряло завинаги в полунощ), не ѝ помагаше с нищо. Със сигурност знаеше само, че вече е съвсем тъмно и вместо през източния прозорец, луната грее през капандурата.

Ръцете ѝ подскачаха с нервните тръпки на хиляди иглички. Обикновено това усещане ѝ бе крайно неприятно, но не и сега — стократно го предпочиташе пред мускулните спазми, с които бе очаквала да плати за пробуждането на изтръпналите си крайници. Няколко мига по-късно забеляза под краката и задните си части нарастващо влажно петно, а в същото време осъзна, че предишната ѝ нужда да уринира е изчезнала. Тялото ѝ се бе погрижило за този проблем по време на съня. Тя сви юмруци и внимателно се придърпа малко нагоре, потръпвайки от болката в китките и дълбоките ридаещи бодежи, които движението предизвика в опакото на дланите ѝ. „Тази болка е предимно от опитите ти да се измъкнеш от белезниците — помисли си тя. — Сама си си виновна, миличка.“ Кучето се бе разляло отново. Всеки негов пронизителен вик приличаше на треска, която се забива в тъпанчето ѝ. Тя осъзна, че именно този звук я е измъкнал нагоре и извън съня точно когато се готвеше да се гмурне под повърхността на кошмара. Звукът ѝ показваше, че кучето отново е навън. Зарадва се, че е напуснало къщата, но и малко се смути. Може би просто не се бе чувствувало удобно под покрив след толкова дълго време, прекарано на открито. Имаше нещо логично в тази мисъл... във

всеки случай не по-малко, отколкото и във всяка друга при тази ситуация.

— Съвземай се, Джес — посъветва себе си тя със сериозен, сънено завален глас и може би — само може би — правеше точно това. Паниката и безумният срам, които бе изпитвала по време на съня, сега я напускаха. Самият сън сякаш се оттичаше, като добиваше любопитния изсушен вид на преосветена снимка. Осъзна, че скоро той ще изчезне напълно. При събуждане сънищата приличаха на празните пашкули на молците или на разпукналите се шушулки на дивия памук: мъртви черупки, в които животът се е завихрил за миг в неудържими, но крехки ураганни процеси. Някога тази амнезия — ако това беше амнезия — ѝ се струваше тъжна. Не и сега. Никога не ѝ се бе случвало толкова бързо и цялостно да отъждестви забравата с Божията милост.

„Пък и няма значение — помисли си тя. — В края на краищата това беше само сън. Имам предвид всички онези глави, дето се подаваха от други глави? Предполага се, че сънищата са символични, разбира се — да, зная, сигурно и в този може да е имало някакъв символизъм... дори някаква истина. Ако не друго, сега поне разбирам защо ударих Уил, когато ме мушна в задника. Нора Калигън сто на сто ще припадне — ще го нарече пробив. Сигурно е пробив. Обаче с нищо не ми помага да се измъкна от тази задънена улица, а това е все още моята първостепенна задача. Ще възрази ли някой?“

Нито Рут, нито Благата отговориха, извънземните гласове също мълчаха. Всъщност единственият отзив дойде от стомаха ѝ, който страшно съжаляваше, че всичко това се е случило, но не можа да удържи протеста си срещу отменянето на вечерята и го изрази с едно продължително, ниско изгъргорване. Смешно, някак... но с изгледи да не бъде толкова смешно утре. Дотогава жаждата ѝ също щеше да се разбушува отново и тя не си правеше илюзии относно времето, за което можеха да я укротят тези последни няколко гълтчици. „Трябва да се съсредоточа — просто трябва. Проблемът не е нито в храната, нито във водата. Точно сега тези неща имат толкова значение, колкото и въпросът защо фраснах Уил в устата на деветия му рожден ден. Проблемът е как...“

Мислите ѝ секнаха с отчетливия пукот на чвор, който се пръска в горещи пламъци. Очите ѝ, които до този миг блуждаеха безцелно из тъмнеещата стая, се приковаха в отсрещния ъгъл, където

раздвижваните от вятъра сенки на боровете танцуваха подивели на седефената светлина, струяща през капандурата.

Там стоеше мъж.

По тялото ѝ с непозната за сетивата ѝ сила плъзна ужас. Мехурът ѝ, който всъщност се бе освободил само от най-досадното си съдържание, сега се изпразни с безболезнен горещ изблик. Джеси не осъзнаваше нито това, нито каквото и да било друго. Ужасът временно бе изпразнил ума ѝ, оставяйки в него само четири голи стени. Тя остана безмълвна, не гъкна дори, бе толкова неспособна да произведе звук, колкото и мисъл. Мускулите на врата, раменете и ръцете ѝ се превърнаха в нещо като топла вода и тя се смъкна по таблата, докато накрая увисна от белезниците в отпуснат унес. Не припадна — дори не се доближи до припадъка, но тази умствена празнота и пълната физическа безпомощност, която я съпътствуваше, бяха нещо по-лошо от припадък. Когато мисълта направи опит да се завърне, пред нея отначало се изпречи тъмна, безформена стена от страх.

Мъж. Мъж в ъгъла.

Виждаше тъмните му очи, вперени в нея с неподвижно, идиотско внимание. Виждаше восъчната белота на тесните страни и високото чело, макар че действителните черти на натрапника бяха замъглени от диорамата на сенките, които прелитаха през тях. Виждаше отпуснати рамене и увиснали маймунски ръце, които завършваха с дълги пръсти; усещаше и крака някъде в черния триъгълник на сянката, хвърляна от шкафа, но това бе всичко.

Нямаше представа колко дълго лежи в този ужасен полусвяст, парализирана, но будна, като бръмбар, ужилен от огромен паяк. Като че ли бе продължило много дълго. Секундите се нижеха и тя огкри, че не е в състояние дори да затвори очи, камо ли да ги извърне от странния си гост Първият ѝ страх от него започна лека-полека да стихва, но това, което го замени, бе в извесетен смисъл по-лошо: ужас и някакво безумно, агавистично отвращение. По късно Джеси реши, че тези чувства — най-силните отрицателни емоции, които някога бе изпитвала, по-силни и от тези, които я владееха преди малко, докато гледаше как бездомното псе се готви да вечеря с част от Джералд — бяха предизвикани от пълната неподвижност на съществото. То се бе промъкнало вътре по време на съня ѝ, а сега просто стоеше в ъгъла, прикривано от неспирните приливи и отливи на сенките над лицето и

тялото му, вперило в нея странно алчните си черни очи, толкова огромни и прехласнати, че ѝ напомняха за кухите орбити на скелет.

Нейният посетител просто стоеше там в ъгъла; само това и нищо друго.

Тя лежеше с белезниците върху протегнатите си нагоре ръце и се чувствуваше като жена на дъното на дълбок кладенец. Времето течеше, отчитано само от идиотското мигане на часовника, който обявяваше, че е дванадесет, дванадесет, дванадесет, а накрая в ума ѝ се прокрадна една свързана мисъл; която изглеждаше едновременно опасна и изключително успокоителна.

„Тук няма никой освен теб, Джеси. Мъжът, когото виждаш в ъгъла, е само съчетание от сенки и въображение — нищо повече.“

Тя се помъчи да се върне в седнало положение, като се дърпаше нагоре с ръце, кривеше лице от болката в пренапрегнатите си рамене, опитваше се да запъне босите си пети в покривката на кревата и да се отгласне нагоре, дишаше на дрезгави, къси и усилни пресекулки... а докато правеше всичко това, очите ѝ не се откъсваха от противно източения силует в ъгъла.

„Прекалено дълго и прекалено слабо е, за да бъде истински човек, Джес — нали виждаш? Това е само вятър, сенки, късчета лунна светлина... и няколко останки от кошмара ти, предполагам. Така добре ли е?“

Почти. Тя взе да се поуспокоява. После отвън кучето нададе още един истеричен залп от джафкане. И не извърна ли фигурата в ъгъла — тази, която бе само вятър, сенки и късчета лунна светлина, — не извърна ли тази несъществуваща фигура съвсем леко главата си в посока към звука?

Не, определено не. Това определено беше просто още един трик на вятъра, тъмнината и сенките.

Точно така. Всъщност тя бе почти убедена, че тази част с извърщането на главата е била илюзия. Но останалото? Самата фигура? Не можеше напълно да убеди себе си, че всичко е въображение. Май никоя фигура, която толкова много прилича на човек, не може да бъде просто илюзия... нали?

Изведнъж проговори Благоверната Бърлинггейм и макар че гласът ѝ бе уплашен, в него нямаше истерия, поне засега; странно, но точно онази нейна част, която наричаше Рут, най-силно се бе ужасила при

мисълта, че може би не е сама в стаята, и точно тази част все още почти пелтечеше.

„Ако това нещо не е истинско — рече Благата, — защо тогава кучето избяга? Аз мисля, че то не би направило това без някаква сериозна причина, а ти?“

Но тя разбра, че Благата все пак е дълбоко уплашена и копнее да получи някакво обяснение за бягството на кучето, обяснение, изключващо силуета, който Джеси виждаше или си въобразяваше, че вижда в ъгъла. Благата я умоляваше да признае нейната първоначална идея — че кучето е избягало просто защото вече не се е чувствувало удобно в къщата — за много по-правдоподобна.

„Или може би — помисли си тя — то е избягало поради най-старата от всички причини: надушило е друго псе, този път разгонена кучка.“

Предполагаше, че дори е възможно да се е подплашило от някакъв загадъчен шум — например от тропането на клон по някой от горните прозорци. Този вариант ѝ хареса най-много, защото предвиждаше някакъв вид възмездие: кучето бе стреснато от някакъв въобразяем натрапник и сега лаеше, за да прогони този несъществуващ пришълец от своята скитническа вечеря.

„Да. кажи нещо такова — примоли ѝ се внезапно Благата. — и дори ти самата да не можеш да му повярваш, накарай мен да повярвам.“

Но тя не смяташе, че може да го направи, а причината за това стоеше в ъгъла до шкафа. Там имаше някой. Не беше халюцинация, не беше съчетание от танцуващи с вятъра сенки и нейното собствено въображение, не беше останка от съня ѝ, мимолетен фантом, зърнат в ничията земя между съня и пробуждането. Беше

(чудовище това е чудовище страшилище дошло да ме изяде)

човек, не чудовище, а човек, който стоеше там неподвижно и я гледаше, докато в същото време вятърът фучеше и караше къщата да скърца, а сенките да играят по странното му полувидимо лице.

Този път мисълта — Чудовище! Страшилище! — се издигна от по-ниските умствени нива към по-ярко осветената сцена на съзнанието ѝ. Тя отново я отхвърли, но въпреки това чувствуваше как ужасът ѝ се завръща. Съществуването в отсрещния ъгъл на стаята можеше да бъде и

човек, но дори да беше, тя все повече се убеждаваше, че нещо в лицето му никак не е наред. Само да можеше да го види по-добре!

„По-добре не искай това“ — предупреди я един шептящ, злокобен извънземен глас.

„Но аз трябва да говоря с това нещо, трябва да установя контакт — помисли си Джеси и незабавно си отговори с нервен, сърдит глас, който приличаше на някаква смесица от гласовете на Рут и на Благата: — Не мисли за него като за нещо, Джеси, мисли за него като за човек. Мисли за него като за мъж, който сигурно се е изгубил в гората и е уплашен не по-малко от теб.“

Добър съвет вероятно, но Джеси откри, че за нея фигурата в ъгъла е толкова човек, колкото е бездомното псе. Нито пък мислеше, че съществува в сенките е изгубено или уплашено. Това, което чувствуваше да идва от ъгъла, бяха дълги, бавни вълни от злонамереност.

„Що за глупост! Заговори това същество, Джеси! Заговори този човек!“

Тя се опита да прочисти гърлото си и откри, че няма от какво да го прочиства — то беше сухо като пустиня и гладко като несмлян талк. Сега чувствуваше как сърцето бие в гърдите ѝ с много лек, много бърз, много неравномерен ритъм.

Вятърът изфуча. Сенките навяха по стените и тавана черно-бели шарки, които я накараха да се почувствува като жена, хваната в калейдоскоп за далтонисти. За момент ѝ се стори, че вижда нос — тънък, дълъг и бял — под тези черни, неподвижни очи.

— Кой...

В началото успя да издаде само този немощен шепот, който не би могъл да се чуе на другия край на леглото, камо ли в отсрещния ъгъл на стаята. Спря, облиза устни и опита отново. Осъзна, че ръцете ѝ са свити в болезнено стегнати топки, и насили пръстите си да се разхлабят.

— Кой си ти? — Отново шепот, но малко по-добър от предишния.

Силуетът не отговори, просто остана да стои там, а дългите му тесни бели ръце се поклащаха отстрани до коленете му. И тогава Джеси си помисли:

„Коленете му? Колене? Не е възможно, Джес — когато ръцете на човек висят свободно, те стигат до горната част на бедрата му.“

Отвърна ѝ Рут с толкова приглушен и уплашен глас, че Джеси почти не я позна. „Искаш да кажеш, че ръцете на нормалния човек стигат до горната част на бедрата, нали? Но мислиш ли, че нормален човек би се промъкнал в нечия къща, а после би стоял и гледал от ъгъла, след като е открил, че стопанката на дома е прикована към леглото? Просто би си стоял ей така?“

Тогава обаче то помръдна единия си крак... или пък отново беше само разсейващото движение на сенките, този път доловено в долния сектор на зрителното ѝ поле. Съчетанието от сенки, лунна светлина и вятър придаваше ужасна неяснота на целия този епизод и Джеси отново откри, че се пита дали нейният посетител е действителен. Осени я мисълта, че може би още спи, че сънят за рождения ден на Уил просто е поел в някаква странна нова посока... но не повярва истински в това. Беше си съвсем будна.

Независимо дали кракът наистина се помръдна, или не (и дали въобще имаше крак), все пак погледът на Джеси за миг се насочи надолу. Стори ѝ се, че вижда нещо на пода между краката на съществото. Нямахме как да се определи какво може да бъде то, понеже сянката на шкафа превръщаше тази зона в най-тъмната част от стаята, но умът ѝ внезапно се върна към следобед, когато се опитваше да убеди Джералд, че говори сериозно. Единствените шумове тогава бяха от вятъра, хлопачтата врата, лаещото куче, гмурца и...

Предметът на пода между краката на госта ѝ беше дърворезачка.

В миг Джеси реши, че е точно така. Нейният посетител я бе използвал и преди, но не за рязане на дърва. Той е рязал с нея хора, а кучето е избягало, защото е надушило приближаването на този луд, дошъл по крайезерната пътека, размахвайки своята оплискана с кръв дърворезачка в облечената си в ръкавица ръка...

„Престани! — извика гневно Благата. — Престани веднага с тези глупости и се овладей!“

Но тя откри, че не може да престане, защото това не беше сън и защото все повече се убеждаваше, че силуетът, застанал в ъгъла, безмълвен като чудовището на Франкенщайн пред блясъка на мълниите, не е илюзия. Но дори да беше истински, дърворезачката му не бе превръщала цял следобед хора в свински пържоли. Разбира се, че

не — това не представляваше нищо друго освен вдъхновена от филмите вариация върху онези прости и гадни вилни истории, които изглеждат толкова смешни, когато си сгущена край огъня и печеш кексчета заедно с другите момичета, но толкова ужасни после, когато лежиш трепереща в спалния си чувал и мислиш, че всяка пукаща съчка сигнализира приближаването на Езерния човек, този легендарен, гръмнат в мозъка ветеран от Корейската война.

Онова, което стоеше в ъгъла, не беше Езерният човек, нито пък убиец с дърворезачка. Имаше нещо на пода (поне тя така смяташе) и предполагаше, че то може да е дърворезачка, но може да е и куфар... раница... мострено сандъче на търговски пътник...

„Или моето въображение.“

Да. Макар че гледаше право в това нещо, каквото и да бе то, тя знаеше, че не може напълно да отхвърли варианта за въображението. И все пак по някакъв уродлив начин това само укрепваше убеждението ѝ, че самото същество е истинско, и тя все по-трудно и по-трудно успяваше да пренебрегва усещането за злонамереност, пъплеща към нея от плетеницата черни сенки и синкава лунна светлина като несекващо ниско ръмжене.

„То ме мрази — помисли си Джеси. — Каквото и да е, то ме мрази. Така трябва да е. Иначе защо само ще си стои там и няма да ми помогне?“

Тя отново вдигна поглед към полувидимото лице, към очите, които сякаш блестяха с трескава алчност в кръглите си черни орбити, и се разплака.

— Моля ви, има ли някой там? — Гласът ѝ бе кротък, задавен от сълзи. — Ако сте там, моля ви, бихте ли ми помогнали? Виждате ли тези белезници? Ключовете са точно до вас, върху шкафа...

Нищо. Никакво помръдване. Никакъв отговор. То просто си стоеше там — ако въобще съществуваше, разбира се — и гледаше към нея иззад дивашката си маска от сенки.

— Ако искаш, няма да казвам на никого, че съм те виждала — опита отново тя. Гласът ѝ трепереше, чезнеше, напираше и се губеше. — Обещавам! И ще ти бъда толкова... толкова благодарна...

То я гледаше.

Само това и нищо друго.

Джеси усещаше как сълзите бавно се търкалят по бузите ѝ.

— Плашиш ме, да знаеш — рече тя. — Няма ли да кажеш нещо? Не можеш ли да говориш? Ако наистина си там, не би ли проговорил?

Тогава някаква тънка, ужасна истерия я сграбчи и отлетя с една много значима, незаменима нейна част, останала в здраво свитите ѝ костеливи нокти. Тя плачеше и умоляваше страховитото същество, застанало неподвижно в ъгъла на спалнята, тя нито за миг не изгуби съзнание, но от време на време залиташе към онова чудато празно място, запазено за хората, чийто ужас е стигнал до онези размери, в които заприличва на унес. Чуваше се как с дрезгав, хлипащ глас моли силуета да я освободи, моля, от белезниците — моля, о, моля, о, моля, да я освободи от белезниците, — а после отново изпадаше в онази странна празнина. Знаше, че устните ѝ все още се движат, защото ги чувствуваше. Чуваше и звуците, които излизаха от тях, но докато беше в празното място, тези звуци не бяха думи, а само отприщени нечленоразделни пороища. Чуваше също фученето на вятъра и джафкането на кучето, усещаше, без да съзнава, чуваше, без да разбира, губеше всичко в своя ужас от тази полуразличима фигура, от този противен посетител, от този неканен гост. Не можеше да се откъсне от съзерцанието на тясната му разкривена глава, на белите му страни, на увисналите му рамене... но все повече и повече погледа ѝ привличаха ръцете на съществото: тези провиснали, дългопръсти ръце, които стигаха много по-надолу, отколкото имаха право нормалните ръце. По този безумен начин щеше да мине неопределено количество време (дванадесет, дванадесет, дванадесет, докладваше часовникът на тоалетката, никаква помощ оттам), а после тя щеше да се свести малко и да започне да оформя мисли вместо да преживява само безспирни напливи от несвързани образи, щеше да започне да чува от устните си думи вместо само нечленоразделно ломотене. Но в онова празно пространство тя се бе придвижила напред; сега думите ѝ нямаха нищо общо с белезниците, нито с ключовете върху тоалетката. Това, което чуваше в замяна, беше изтънелият, писклив шепот на жена, която е стигнала дотам, че да проси за отговор... какъвто и да е отговор.

— Какво си ти? — хлипаше тя. — Човек ли си? Дявол ли си? Какво си, в името Господне?

Вятърът изфуча.

Вратата изхлопа.

Лицето на силуета пред нея сякаш се промени... сякаш се сбръчка нагоре в ухилена гримаса. В тази гримаса имаше нещо ужасяващо познато и Джеси усети как ядрото на разсъдъка ѝ, което досега бе понасяло това нашествие със забележителна издръжливост, започва най-сетне да трепери.

— Татко? — прошепна тя. — Татко, ти ли си?

„Не ставай глупава! — извика Благоверната, но Джеси не можеше да усети как дори в този държелив глас проникват нотки на истерия. — Не ставай гъска, Джеси! Баща ти умря през осемдесета година!“

Вместо да помогне, това влоши нещата. Много ги влоши. Том Мъхаут беше заровен в семейната гробница във Фалмът, тоест на по-малко от сто и шестдесет километра отук. Пламналият ужасен мозък на Джеси упорито настояваше да ѝ показва приведен силует с омацани в синьо-зеленикава плесен дрехи и прогнили обувки, който се промъква през окъпани в лунна светлина полета и бърза през ширни и прашни гори между крайните къщи на нови квартали. Тя видя как земното притегляне дърпа неумолимо разложените мускули на ръцете му и постепенно ги издължава, докато пръстите започват да се люшкат край коленете. Това беше баща ѝ. Това беше мъжът, който ѝ угаждаше да я носи на конче, когато беше на три, който я утеши след като глупавата шега на един цирков клоун я уплаши до сълзи, когато беше на шест, който ѝ разказваше приказки преди сън, докато стана на осем — достатъчно голяма, каза той, за да си ги чете сама. Баща ѝ, който скалпи някакви подръчни филтри в деня на затъмнението и я държа в скута си, докато приближаваше моментът на пълното затъмнение, баща ѝ, който каза: „Не се тревожи за нищо... не се тревожи и не се оглеждай.“ Но тя си помисли, че може би той се тревожи за нещо, защото гласът му бе скован и разтреперан, съвсем различен от обичайния му глас. В ъгъла гримасата на онова нещо сякаш се разтягаше и изведнъж стаята се изпълни с онзи мирис, онзи блудкав мирис, който бе наполовина метален, наполовина органичен; мирис, който ѝ напомняше за стриди в сметана, за миризмата на длан, която е стискала шепа монети, както и за дъха във въздуха точно преди гръмотевична буря.

— Татко, ти ли си? — понита тя съществува от сенки в ъгъла, а отнякъде долетя далечният нисък на гмуреца. Джеси чувствуваше как

сълзите се стичат бавно по бузите ѝ. И ето че сега ставаше нещо изключително странно, нещо, което никога не би предположила. Заедно с нарастващата ѝ увереност, че това е наистина баща ѝ, че това, което стои в ъгъла, е Том Мъхаут, макар и мъртъв от дванадесет години, ужасът започна да я напуска. Беше издърпала нозете си нагоре, но сега ги протегна отново и ги разтвори. Докато правеше това, в съзнанието ѝ се върна един фрагмент от съня ѝ — думите ТАТКОВО МОМИЧЕНЦЕ, изписани върху гърдите ѝ с червило „Ментичка Ам-Ам“.

— Е, добре, давай — каза тя на силуета. Гласът ѝ бе малко дрезгав, но иначе спокоен. — Затова се върна, нали? Така че давай. В крайна сметка как бих могла да те спра? Само ми обещавай, че после ще ме отключиш. Че ще ме отключиш и ще ме пуснеш да си вървя.

Силуетът не отвърна по никакъв начин. Просто остана изправен сред своята сюрреалистична плетеница от лунна светлина и сянка, като се хилеше насреща ѝ. И докато секундите се нижеха (дванадесет, дванадесет, дванадесет, казваше часовникът на тоалетката, сякаш за да покаже, че цялата идея за отминаващото време е илюзия, че времето всъщност се е вкаменило), Джеси си помисли, че може да е била нрава в началото, че всъщност тук вътре при нея няма никой. Бе започнала да се чувства като ветропоказател в хватката на онези лудешки, разнопосочни пориви на вятъра, които понякога се развихрят точно преди силна гръмотевична буря или торнадо.

„Баща ти не може да възкръсне от мъртвите — каза Благоверната Бърлингем с глас, който правеше жалки и безуспешни усилия да звучи твърдо. Все пак Джеси приветствува опитите ѝ. И в студ, и в пек, Благоверната винаги беше на поста си. — Това не е филм на ужасите или епизод от «Зоната на здрача», Джес, това е действителният живот.“

Но една друга нейна част — вероятно домът на онези няколко вътрешни гласа, представляващи истинските извънземни, а не някакви си подслушвателни апаратчета, които подсъзнанието е прикрепило към съзнанието ѝ в даден момент — настояваше, че тук има някаква потъмна истина, нещо, което се влачи по петите на логиката като ирационална (и може би свръхестествена) сянка. Този глас настояваше, че в тъмното нещата се менят. В тъмното нещата се менят особено много, казваше той, когато човек е сам. Тогава катинарите от клетката

на въображението падат и отвътре може да изскочи нещо — неща — от всякакъв вид, изведнъж освободени.

„Може да е татко ти — прошепна тази същностно чуждоземна част от нея и Джеси изстина от страх, защото осъзна, че това е гласът на лудостта и разума, събрани в едно. — Възможно е, разбира се. Хората почти винаги са защитени от призраци, таласъми и оживели мъртъвци през деня, а обикновено са защитени от тях и през нощта, стига да са с някого, но когато човек е сам в тъмното, нищо не се знае. Самотните мъже и жени в тъмното са като отворени врати, Джеси, и ако викнат или изкрещят за помощ, кой знае какви ужасяващи неща могат да се отзоват? Кой знае какво може да са видели някои мъже и жени в самотните си смъртни Часове? Толкова ли е трудно да се повярва, че някои от тях са умрели от страх, независимо какво казват смъртните им актове?“

— Не вярвам в това — каза тя с гъгнив, треперещ глас. После повиши тон в усилие да му придаде твърдост, каквато не усещаше. — Ти не си баща ми! Според мен не си никой! Според Мен ти си само лунна светлина!

Сякаш в отговор съществото се наведе напред в нещо като подигравателен поклон и за момент лицето му — лице, което изглеждаше прекалено истинско, за да се съмнява в съществуването му — изпълзя от сенките. Джеси нададе хриплив писък, когато бледите лъчи, струящи през капандурата, заляха чертите му с пошла карнавална позлата. Не беше баща ѝ; при тази злоба и лудост, които видя в лицето на посетителя си, тя би приветствувала баща си, дори след дванадесетгодишното му пребиваване в хладния ковчег. Зачервени по краищата, злоещо проблясващи очи я наблюдаваха от дълбоки орбити, оградени с бръчки. Тънки устни потрепваха нагоре в суха гримаса, като оголваха потъмнели кътници и заострени кучешки зъби, които изглеждаха почти толкова дълги, колкото тези на бездомния пес.

Едната от белите му ръце вдигна предмета, който тя наполовина бе видяла и наполовина усетила до краката му в тъмното. Отначало си помисли, че съществото е взело дипломатическото куфарче на Джералд от стаичката, която той използваше като кабинет тук, но когато то вдигна подобното на кутия нещо на светлината, видя, че това нещо е доста по-голямо от куфарчето на Джералд и много по-вехто.

Приличаше на онези старомодни мострени сандъчета, които навремето носеха пътуващите търговци.

— Моля те — прошепна тя с немощен, хъхрещ гласец. — Каквото и да си, моля те, не ми причинявай болка. Не ме освобождавай, ако не искаш, няма нищо, но, моля те, не ми причинявай болка.

Гримасата му се разтегна и тя видя мънички отблясъци доста навътре в устата му — явно там имаше златни зъби или коронки точно като Джералд. Съществува ли се смееше беззвучно, сякаш доволно от нейния ужас. После дългите пръсти започнаха да откопчават куфара му

(май че сънувам, сега наистина всичко е като в сън, о, слава Богу, че е така)

и го вдигнаха отворено пред нея. Вътре бе пълно с кости и бижута. Тя видя пръсти и пръстени, зъби и гривни, лакетни кости и медальони; видя как един диамант, достатъчно голям да задави носорог, хвърля млечни трапецовидни отблясъци лунна светлина от вътрешността на твърдите деликатни извивки на бебешки гръден кош. Видя тези неща и искаше да са сън, да, искаше, но ако бяха сън, той не приличаше на никой предишен. Самата ситуация — тя, прикована към леглото, докато някакъв полувидим маниак безмълвно се хвали пред нея със съкровищата си — приличаше на сън. Усещането обаче...

Усещането бе истинско. Нямахше как да не го признае. Усещането бе истинско.

Нещото в ъгъла протегна отворения куфар към нея за проверка, като с едната си ръка крепеше дъното. Зарови другата в бъркотията от кости и бижута и я разбърка, предизвиквайки мрачно тракане и шумолене, което напомняше на звук от покрити с мръсотия кастанети. Докато правеше това, то я гледаше втренчено, някак размазаните черти на странното му лице се гърчеха нагоре в израз на задоволство, устата му зееше в беззвучна ухилена гримаса, отпуснатите му рамене се тресяха в сподавени изблици на смях.

„Не!“ изкрещя Джеси, но не издаде никакъв звук.

Внезапно усети как някой — най-вероятно Благоверната, Господи, нима някога бе подценявала вътрешната устойчивост на тази дама — се втурва към ключовете, които управляваха токопрекъсвачите в главата ѝ. Благата бе видяла димните мустачета, които вече се

промъкваха през процепите между затворените врати на контролните табла, бе разбрала какво означават те и сега правеше последно отчаяно усилие да изключи машините, преди двигателите да прегреят, а лагерите да спрат.

Ухилената фигура отсреща зарови ръка по-дълбоко в куфара и протегна шепа кости и злато на лунната светлина към Джеси.

В главата ѝ блесна непоносимо ярка мълния, после светлините угаснаха. Не припадна красиво, като героиня в натруфена сценична драма, а бе блъсната грубо назад като осъден убиец, вързан за електрическия стол и току-що получил първия си удар. Все пак това сложи край на ужаса, което засега бе достатъчно. Джеси Бърлинггейм се пренесе в тъмнината напълно безропотно.

Малко по-късно отново се съвзе с кратко усилие, съзнавайки само две неща: че луната се е завъртяла до западните прозорци и че ужасно се страхува... без в началото да знае от какво. После се досети: татко беше идвал, може би все още бе тук. Съществуването не приличаше на него, наистина, но само защото татко бе дошъл с лицето си от деня на затъмнението.

Джеси се помъчи да се вдигне, като се отблъсна с крака толкова силно, че избута кувертюрата надолу под себе си. С ръцете си обаче не можеше да направи кой знае какво. По време на припадъка ѝ подскачащите иглички се бяха измъкнали и сега в горните ѝ крайници имаше толкова усещания, колкото в дървените крака на някой стол. Тя впи поглед в ъгъла до шкафа с широко разтворени, посребрени от луната очи. Вятърът бе стихнал и поне засега сенките стояха неподвижни. В ъгъла нямаше нищо. Нейният тъмен гост си бе отишъл.

„Може би не е, Джес, може би просто се е преместил другаде. Дали не се крие под леглото, а? Ако е така, може всеки миг да се пресегне и да си сложи ръката на хълбока ти.“

Вятърът повя — проста пошушна, не изфуча — и задната врата слабо изхлопа. Това бяха единствените звуци. Кучето се бе умълчало и точно това най-вече я убеди, че странникът си е отишъл. Къщата бе само нейна.

Погледът ѝ падна върху голямото тъмно нетно върху пода.

„Грешка — помисли си тя. — И Джералд е тук. Не мога да го забравя.“

Тя облегна глава назад и затвори очи със съзнанието за една постоянна лека пулсация в гърлото си и с нежеланието да се събуди достатъчно, че да може тази пулсация да се преобразува в това, което всъщност представляваше — жажда. Не знаеше дали може, или не може да премине от пълното безсъзнание към обикновения сън, но знаеше, че го иска. Повече от всичко друго — освен може би от това някой да пристигне и да я освободи — тя желаше да заспи.

„Тук нямаше никой, Джеси. Знаеш това, нали?“

Невероятно, но факт. Това бе гласът на Рут. Назидателната Рут, чието прокламирано мото, откраднато от песен на Нанси Синатра, гласеше: „Някой ден ще те прегазя с тези ботуши.“ Рут, която при вида на силуета в лунната светлина се бе превърнала в купчина тресящо се желе.

„Давай, маце — рече Рут. — Присмивай ми се колкото щеш — може би дори си го заслужавам, — но не се самозалъгвай. Тук нямаше никой. Твоето въображение устрой едно малко представление, това е всичко. Няма нищо повече в цялата работа.“

„Грешиш, Рут — отвърна спокойно Благоверната. — Тук наистина имаше някой и ние двете с Джеси знаем кой беше. Не изглеждаше точно като татко, но само защото той беше с лицето си от затъмнението. Обаче не лицето беше най-важното, нито високият му наглед ръст — може да е бил обут в ботуши със специални високи токове или пък с повдигнати пети. Доколкото ми е известно, може да е бил и на кокили.“

„Кокили! — викна изумена Рут. — О, Боже мой, това е върррррхът! Да оставим факта, че човекът умря, преди на Рейгън да му върнат от химическо чистене смокинга, с който беше на празника по случай избирането си: Том Мъхаут беше толкова тромав, че имаше нужда от застраховка срещу злополуки при слизане по стълби. Кокили? О, миличка, сигурно ме занасяш!“

„Това няма значение — каза Благата с някакво спокойно упорство. — Той беше. Бих познала тази миризма навсякъде — тази плътна, топла като кръв миризма. Не миризмата на стриди или монети. Дори не миризмата на кръв. Миризмата на...“

Мисълта секна и отлетя. Джеси заспа.

На двадесети юли хиляда деветстотин шестдесет и трета година тя се озова сама с баща си в Сънсет Трейлс по две причини. Едната послужи като прикритие за другата. Прикритието гласеше, че тя все още малко се страхува от госпожа Жилет, макар да бяха минали поне пет години (а може би по-скоро шест) от инцидента с бисквитата и плеснатата ръка. Истинската причина бе проста и ясна: тя искаше да бъде именно с татко си на такова извънредно събитие, каквото се случва веднъж в живота.

Майка ѝ заподозря това и никак не ѝ хареса да бъде водена за носа от съпруга си и десетгодишната си дъщеря, но на практика бе поставена пред *fait accompli*^[1]. Джеси най-напред бе отишла при татко си. До единадесетия ѝ рожден ден оставаха още четири месеца, но това не означаваше, че е глупачка. Подозренията на Сали Мъхаут бяха основателни: Джеси бе провела съзнателна, внимателно обмислена кампания, която да ѝ позволи да прекара деня на затъмнението с баща си. Много по-късно тя щеше да си мисли, че това е още една причина да си държи езика зад зъбите по отношение на случилото се в този ден; може би някои — майка ѝ например — щяха да кажат, че няма право да се оплаква, че всъщност сама си го е просила.

В деня преди затъмнението Джеси намери баща си седнал на откритата веранда извън убежището си. Четеше евтино издание на „Профили на храбростта“, докато жена му, синът му и по-голямата му дъщеря се смееха и плуваха долу в езерото. Когато зае стола до него, той ѝ се усмихна и тя също му отвърна с усмивка. Беше начервила устните си за този разговор — всъщност с „Ментичка Ам-Ам“, подарък от Мади за рождения ѝ ден. Когато го пробва за първи път, Джеси не го хареса — сметна цвета му за бебешки, а вкусът му ѝ напомняше паста за зъби, — но татко каза, че според него е чудесно, и това превърна червилото в най-ценния елемент от скромните ѝ козметични запаси, нещо, което се кѳташе и използваше само в специални случаи като този.

Той я изслуша внимателно и почтително, но не направи никакъв особен опит да прикрие блясъка на насмешливия скептицизъм в очите си. „Наистина ли искаш да кажеш, че все още се страхуваш от Адриан Жилет? — попита той, след като тя бе приключила с преразказа на често повтаряната история за това как госпожа Жилет я бе плеснала през ръката, когато тя бе посегнала за последната бисквита в чинията. — Това май стана още преди... не зная, но все още работех за «Дънинджър», така че трябва да е било преди петдесет и девета. И все още те е страх след толкова много години? Това си е чист фройдизъм, мила моя!“

„Амиии... такава... мъничко.“ Тя разшири очи, опитвайки се да му внуши идеята, че казва мъничко, но има предвид много. Всъщност не знаеше дали се страхува от старата Пуф-паф, или не, но със сигурност знаеше, че смята госпожа Жилет за досадна стара синьокоса вещица и че няма намерение да прекара в нейната компания единственото пълно слънчево затъмнение, което вероятно щеше да види през живота си, ако по някакъв начин може да извърти нещата така, че да го прекара заедно с татко си, към когото изпитваше такова обожание, че не можеше да го изрази с думи.

Тя премери скептицизма му и с облекчение заключи, че е дружелюбен, може би дори съзаклятнически. Усмихна се и прибави: „Но освен това искам да остана с теб.“ Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ като френски кавалер. Този ден не се беше бръснал — често пропускаше по време на ваканцията — и от остроото ожулване на бакенбардите му я полазиха приятни тръпки, от които ръцете и гърба ѝ настръхнаха.

„Comme tu es doce — каза той. — Ma jolie mademoiselle. Je t'aime.“

Тя захихика, без да разбира тромавия му френски, но с внезапната увереност, че всичко ще се нареди точно така, както се е надявала.

„Ще бъде много весело — каза тя щастлива. — Само ние двамата. Мога да направя следобедна закуска и да я изядем тук, на верандата.“

Той се ухили. „Затъмнителни Сандвичи a deux^[2]?“

Тя се засмя, кимна и плесна с ръце от радост.

Тогава баща ѝ каза нещо, което още тогава ѝ се стори малко странно, защото той не беше от мъжете, дете много се интересуват от дрехи и мода: „Можеш да облечеш хубавата си нова рокличка с презрамките.“

„Разбира се, щом искаш“ — каза тя, макар че преди това бе смятала да помоли майка си, ако може, да смени рокличката. Тя наистина беше хубава — стига, разбира се, да не ви притесняват почти крещящо ярки червени и жълти райета, — но освен това беше прекалено къса и прекалено тясна. Майка ѝ я бе купила от „Сиърс“, поръчвайки почти наслука само един номер по-голям от този, който Джеси бе носила предишната година. Както обикновено се случва, в много отношения тя бе расла малко по-бързо от предполагаемото. Все пак, щом татко я харесваше... и щом той щеше да се застъпи за нея по въпроса за затъмнението и да помогне на усилията ѝ...

Той наистина се застъпи за нея и ѝ помогна с Херкулесови усилия. Започна същата вечер, като след вечеря (и след две три чаши *vin rouge*^[3]) предложи на жена си да освободят Джеси от излета до върха на Маунт Вашингтон за наблюдение на затъмнението. Щяха да ходят повечето от съседите им; веднага след Деня на загиналите^[4] бяха започнали да се събират неофициално, за да обсъждат как и откъде да наблюдават приближаващото слънчево явление (за Джеси тези сбирки приличаха на обикновени, с нищо незабележими летни коктейли), и дори си бяха измислили име — Слънцепоклонниците от Дарк Скор. Слънцепоклонниците бяха наели за случая един от училищните микробуси на областта и планираха да заминат за върха на най-високата планина в Ню Хампшир, снабдени с храна за из път, полароидни очила, специално конструирани рефлекторни кутии, камери със специални филтри... и шампанско, разбира се. Много, много шампанско. За Джесината майка и за по-голямата ѝ сестра това, изглежда, беше самото олицетворение на леко, изискано веселие. Джеси го смяташе за същността на всичко досадно... при това, без да прибавя към уравнението присъствието на Пуф-паф.

На деветнадесети след вечеря тя излезе на верандата уж за да прочете двадесет-тридесет страници от книгата на господин Клайв Луис „Вън от мълчаливата планета“, преди слънцето да е залязло. Истинската ѝ цел далеч не бе толкова интелектуална: тя искаше да чуе как баща ѝ ще направи своя — техния — удар и безмълвно да го

окуражава. Тя и Мади от години знаеха, че връзката между дневната и трапезарията в лятната им къща притежава особени акустични качества, вероятно дължащи се на високия силно скосен таван; Джеси смяташе, че дори Уил знае как звукът се пренася отвътре навън към верандата. Само родителите им сякаш не знаеха, че стаята все едно имаше подслушвателно устройство и че повечето от важните решения, които взимаха в тази стая, докато сърбах коняка или кафето си след вечеря, ставаха известни (поне на дъщерите им) много преди заповедите да преминат от щабквартирата надолу по каналния ред.

Джеси забеляза, че държи романа на Луис наопаки, и бързо се постара да изглади ситуацията, преди Мади да мине случайно и да ѝ се изкикоти без глас. Чувствуваше се малко виновна за това, което правеше — като се замисли човек, то бе много по-близко до подслушването, отколкото до окуражаването, — но не достатъчно виновна, че да престане. И всъщност все още смяташе, че се намира откъм добрата страна на една тънка нравствена линия. В края на краищата не се криеше в дрешника или нещо подобно, а седеше навън, на открито, изложена на ярката светлина на захождащото слънце. Седеше навън с книгата си и се чудеше дали на Марс стават слънчеви затъмнения и ако стават, дали там горе съществуват марсианци, които да ги наблюдават. Ако родителите ѝ мислеха, че никой не може да чуе какво говорят само защото си седят на масата вътре, тя ли беше виновна за това? Трябваше ли да влезе и да им каже?

— Хиш не мииисля тъй, сладурше — прошепна Джеси със своя най-надменен глас, имитираш този на Елизабет Тейлър в „Котка върху горещ ламаринен покрив“, а после закри с шепи една голяма, глуповата усмивка. Освен това предполагаше, че поне засега е застрахована от намесата на по-голямата си сестра — чуваше как долу, в стаята за игра, Мади и Уил се препират дружески за някакви правила.

„Аз наистина не мисля, че нещо ще ѝ стане, ако утре остане с мен тук, а ти?“ — питаше баща ѝ със своя най-пленителен, благоразположен глас.

„Няма, разбира се, че няма — отвърна майка ѝ, — но пък няма да умре и ако дойде някъде с нас това лято. Тя изцяло се е превърнала в татково момиченце.“

„Нали дойде с теб и Уил на куклен театър в Бетъл миналата седмица? Всъщност не ми ли каза, че е останала с Уил — и дори му е

купила сладолед със собствени пари, — когато ти си отишла на онзи търг?“

„Това не беше никаква жертва за нашата Джеси“ — отвърна Сали почти мрачно.

„Какво искаш да кажеш?“

„Искам да кажа, че дойде на кукления театър, защото искаше, и че остана да се грижи за Уил, защото искаше.“ — Мрачният тон бе дал път на нещо по-познато: раздразнението. „Как можеш да разбереш какво искам да кажа? — питаше този тон. — Как въобще можеш да разбереш, когато си мъж?“

През последните няколко години Джеси чуваше този тон все по-често в гласа на майка си. Знаеше, че това отчасти е така, защото тя самата бе пораснала и започнала да чува и вижда повече, но почти не се съмняваше, че има и друга причина: просто майка ѝ използваше този тон по-често от преди. Джеси не можеше да разбере защо бащиният ѝ вид логика винаги така влудява майка ѝ.

„Това, че е направила нещо, защото го е искала, става изведнъж причина за притеснение, така ли? — питаше сега Том. — Може би дори неин минус? Какво ще правим, ако тя развие социално съзнание заедно със семейното съзнание, Сал? В изправителен дом ли ще я изпратим?“

„Не ми говори така снизходително, Том. Много добре знаеш какво искам да кажа.“

„Тц. Този път изгубих нишката, сладка моя. Предполага се, че това е нашата лятна ваканция, помниш ли? А аз винаги някак съм си мислел, че когато хората са във ваканция, те могат да правят каквото желаят и да бъдат с когото желаят. Всъщност си мислех, че именно в това е смисълът на една почивка.“

Джеси се усмихна, защото разбра, че всичко е приключило, оставаха само виковете. Когато следващия следобед затъмнението започнеше, тя щеше да е тук с татко си вместо на връх Маунт Вашингтон с Пуф-паф и останалите Слънцепоклонници от Дарк Скор. Баща ѝ приличаше на някакъв световен шампион по шахмат, който е отпуснал една партия на талантливата аматьорка заради парите ѝ, а сега я разбива.

„Ти също би могъл да дойдеш, Том — ако ти дойдеш, и Джеси ще дойде.“

Това беше коварно. Джеси притаи дъх.

„Не мога, скъпа — чакам Дейвид Адамс да ми се обади за книгата на фармацевтичното предприятие «Брукингс». Много е важно... и много рисковано. На този етап да се занимаваш с «Брукингс» е като да боравиш с бомбени предпазители. Но нека да бъда откровен: дори да можех, не съм съвсем сигурен, че бих дошъл. Не съм луд по онази Жилет, но мога да намеря общ език с нея. Този задник, Слийфърт, обаче...“

„Шшт, Том!“

„Не се притеснявай — Мади и Уил са долу, а Джеси е отвън на верандата... не я ли виждаш?“

В този момент Джеси изведнъж се изпълни с увереност, че баща ѝ знае точно каква е акустиката на връзката дневна-трапезария; той знаеше, че дъщеря му чува всяка дума от това обсъждане. Искаше тя да чуе всяка дума. Леки топли тръпки плъпнаха нагоре по гърба и надолу по краката ѝ.

„Трябваше да се досетя, че работата е в Дик Слийфърт! — Гласът на майка ѝ звучеше хем сърдито, хем развеселено — съчетание, от което на Джеси ѝ се завиваше свят. Струваше ѝ се, че само възрастните могат да комбинират емоции но толкова много смахнати начини — ако чувствата бяха храна, чувствата на възрастните щяха да се нещо като пържола с шоколадов сос, картофено пюре с ананас, кейк, поръсен с лют пипер вместо с пудра захар. Джеси си помисли, че да бъдеш възрастен прилича повече на наказание, отколкото на награда. — Това наистина е влудяващо, Том — човекът ме закачи преди шест години. Беше пиян. По това време той беше непрекъснато пиян, но изкупи деянието си. Поли Бъргърън ми каза, че посещавал дружеството на анонимните алкохолици и...“

„Браво на него — каза сухо баща ѝ. — Ще му изпратим ли поздравителна картичка или значка за високи заслуги, Сали?“

„Не се надувай. За малко да счупиш носа на човека...“

„Да, наистина. Когато човек си влезе в кухнята да си налее ново питие и види жена си с тъпото пиянде от горната улица, което си е залепило едната ръка за задника ѝ, а другата спуска отпред...“

„Както и да е — каза тя целомъдрено, но Джеси си помисли, че по някаква причина гласът на майка ѝ звучи почти доволно. Все по-странно и по-странно. — Става дума дали вече не е време ти да

разбереш, че Дик Слийфърт не е някакъв демон от ада, а Джеси да приеме, че Адриан Жилет е просто една самотна старица, която веднъж просто на шега я е плеснала по ръката на някакво празненство. Сега, моля те, не ми се нахвърляй, Том, не твърдя, че шегата беше добра — не беше добра. Просто казвам, че Адриан не знаеше това. Тя нямаше лоши намерения.“

Джеси погледна надолу и видя, че романът е почти прегънат на две в дясната ѝ ръка. Нима бе възможно майка ѝ, жена, завършила сип лауде (каквото и да означаваше това) колежа „Васар“, да бъде толкова глупава? За Джеси отговорът изглеждаше достатъчно ясен: не бе възможно. Тя или знаеше истината, или отказваше да я признае, а който и отговор да сметнеше за правилен, човек стигаше до едно и също заключение: когато бе принудена да избере на кого да вярва — на грозната старица, която живееше малко по-нагоре от тях през лятото или на собствената си дъщеря, — Сали Мъхаут избираше Пуф-паф. Чудна работа, а?

„Щом съм татково момиченце, това е положението. И другите такива, дето ги говори. Това е положението, но никога не бих могла да ѝ го кажа, а тя никога няма да го разбере сама. Даже и за милион години.“

Джеси направи усилие да отпусне хватката си върху книгата. Госпожа Жилет го беше направила умишлено, беше имала лоши намерения, но подозренията на баща ѝ, че тя вече не се страхува от старата врана, сигурно все пак бяха по-скоро верни, отколкото неверни. Освен това тя щеше да получи своето и да остане с баща си, така че нищо от тези пе-лай, пе-на на майка ѝ всъщност нямаше значение, нали така? Тя щеше да бъде тук с татко си, нямаше да се разправя със старата Пуф-паф и тези хубави неща щяха да станат, защото...

— Защото той се застъпва за мен — промърмори тя.

Да, това беше в основата на всичко. Баща ѝ се застъпваше за нея, а майка ѝ настъпваше против нея.

Джеси видя Вечерницата да грее меко на тъмнеещото небе и изведнъж осъзна, че седи във на верандата и ги слуша да обсъждат темата за затъмнението — и темата за нея — вече почти три четвърти час. Тази вечер тя откри един второстепенен, но интересен житейски

факт: че времето лети най-бързо, когато подслушваш разговори за самия себе си.

Почти несъзнателно Джеси вдигна ръка и сви пръсти на фунийка, като едновременно с това улови звездата, за да ѝ изпрати старата формула: пожелавам си, пожелавам си... Нейното желание, почти осъществено на практика, беше да ѝ позволят да остане утре тук с татко си. Да остане с него въпреки всичко. Само двама приятели, които знаят как да се застъпват един за друг, които седят във на верандата и ядат Затъмнителни сандвичи а deux... като стара брачна двойка.

„Що се отнася до Дик Слийфърт, той ми се извини по-късно, Том. Не помня дали съм ти го казвала, или не...“

„Каза ми, но не помня някога да се е извинявал на мен.“

„Сигурно го е било страх, че ще му налетиш или поне ще се опиташ — отвърна Сали отново с онзи тон, който за Джеси бе толкова необикновен: изглеждаше като неспокойна смесица от радост, благоразположение и гняв. Само за миг Джеси зе запита дали е възможно да говориш по такъв начин и да бъдеш съвсем с всичкия си, а после потисна мисълта бързо и изцяло. — Освен това искам да кажа още нещо за Адриан Жилет, преди да оставим окончателно тази тема...“

„Моля, заповядай.“

„Тя ми каза — беше през петдесет и девета, две години по-късно, — че тази година е претърпяла голямо развитие. Не спомена конкретно Джеси и инцидента с бисквитата, но ми се струва, че се опитваше да се извини.“

„О. — Това беше най-хладното, най-адвокатско «О» на баща ѝ. — А опита ли се някоя от вас, двете дами, да доведе тази информация до знанието на Джеси... и да ѝ обясни какво означава тя?“

Мълчание откъм майка ѝ. Джеси, която все още имаше само най-смътна представа какво означава „претърпявам развитие“, погледна надолу, видя, че отново е прегънала книгата в стиснатите си ръце, и отново направи усилие да ги отпусне.

„Или да се извини?“ — Тонът му беше нежен... милващ... убийствен.

„Престани с този разпит! — избухна Сали след още едно дълго, преценяващо мълчание. — Това е твоят дом, не Втора зала в градския

съд, ако не си забелязал!“

„Ти повдигна този въпрос, не аз — рече той. — Аз просто попитах...“

„О, толкова ме изтощава този твой начин да извърташ нещата“ — каза Сали. От тона ѝ Джеси разбра, че тя или плаче, или се кани да го прави. За първи път, откакто се помнеше, звукът от майчините ѝ сълзи не предизвика съчувствие в собственото ѝ сърце, не я подтикна да се спусне да я утешава (може би и сама да избухне в сълзи, докато го прави). Вместо това усети някакво странно, каменно задоволство.

„Сали, ти си разстроена. Защо просто не...“

„Аз просто адски драматизирам, да. Споровете с моя съпруг притежават способността да ме довеждат дотам, не е ли странно? Това не е ли най-учудващото нещо, което някога си чувал? И знаеш ли за какво спорим? Ще ти подсказа, Том — не е за Адриан Жилет, нито за Дик Слийфърт, нито за утрешното затъмнение. Ние спорим за Джеси, за нашата дъщеря. Нещо ново?“

Тя се засмя през сълзи. После се чу лек съсък от клечката, която драсна, за да запали цигара.

„Нали така беше думата — смазката е все за скърцащото колело? И това е нашата Джеси, не съм ли права? Скърцащото колело. Все някак недоволна от положението, ако не успее тя да го доизпипа, все не ѝ харесва, когато друг е съставил плановете, все не може да остави нещата на мира.“

Джеси с ужас чу нещо много близко до омраза в гласа на майка си.

„Сали...“

„Няма нищо. Том. Тя иска да остане тук с теб? Добре. И без това няма да е много приятно присъствие: само ще се заяжда със сестра си и ще хленчи, че трябва да наглежда Уил. С други думи, само ще скърца.“

„Сали, Джеси едва ли въобще някога е хленчила; и освен това е много добра с...“

„О, ти не забелязваш! — извика Сали Мъхаут и злобата в гласа ѝ накара Джеси да се свие в стола си. — Кълна се в Бога, понякога се държиш така, сякаш ти е гадже, а не дъщеря!“

Този път дългата пауза направи баща ѝ, а когато проговори, гласът му беше мек и студен.

„Това, което каза, е мръсно, непочтено и нечестно“ — изрече накрая той.

Джеси седеше на верандата, гледаше Вечерницата и чувствуваше как смайването ѝ се задълбочава в нещо като ужас. Изведнъж ѝ се прииска отново да свие пръсти и да улови звездата — този път с желанието да отмени всичко, най-вече молбата татко ѝ да уреди нещата така, че тя да остане с него в Сънсет Трейлс на другия ден.

Последва звукът от стола на майка ѝ, който се отместваше назад. „Извинявам се — каза Сали и макар гласът ѝ все още да звучеше гневно, Джеси си помисли, че сега звучи и малко уплашено. — Задръж я утре, щом това искаш! Добре! Чудесно! С удоволствие!“

Последва звукът от токетата ѝ, които се отдалечиха с бързо чаткане, а след тях щракването на бащината ѝ запалка „Зипо“, когато той също запали цигара.

На верандата Джеси усети как към очите ѝ напират горещи сълзи — сълзи на срам, болка и облекчение, че кавгата е завършила, преди да успее да се влоши... защото не бяха ли забелязали двете с Мадисън, че споровете на родителите им напоследък ставаха все по-гръмогласни и по-разгорещени? Че взаимната им хладина след това все по-бавно се затопляше? Нали не беше възможно те да...

„Не — прекъсна се тя, преди да успее да завърши мисълта си. — Не, не е възможно. Въобще не е възможно, така че просто млъкни.“

Може би една смяна на декора щеше да доведе до смяна на мислите. Джеси стана, изприпка надолу по стълбите на верандата, после тръгна по пътеката към езерото. Седна и започна да хвърля камъчета във водата, а след половин час там я намери баща ѝ.

— Затъмнителни сандвичи за двама утре на верандата — каза той и я целуна отстрани по врата. Брадичката му сега беше обръсната и гладка, но онези малки, сладки тръпки все пак плъзнаха отново по гърба ѝ. — Всичко е уредено.

— Тя побесня ли?

— Нее — бодро каза баща ѝ — Каза, че е съгласна и на двата варианта, защото си свършила всичката си къщна работа тази седмица и...

Тя бе забравила по-раншното си усещане, че баща ѝ знае много повече за акустиката на връзката дневна-трапезария, отколкото някога бе давал да се разбере, и благородството на неговата лъжа я трогна

толкова дълбоко, че бе готова да се разплаче. Обърна се към него, обви с ръце шията му и покри бузите и устните му с бурни малки целувчици. Първоначалната му реакция бе изненада. Ръцете му се дръпнаха назад и за миг обхванаха в шепи малките хълмчета на гърдите ѝ. Онова тръпнещо усещане отново я полази, но този път беше доста по-силно — силно почти до болезненост, като някакъв шок, — а заедно с него като нещо загадъчно познато се яви онова повтарящо се чувство за необикновените противоречия на възрастните: един свят, в който, ако пожелаеш, можеш да си поръчаш шницел с къпини или яйца, пържени в лимонов сок... и в който някои хора всъщност правеха точно това. После ръцете му се плъзнаха и я обгърнаха цялата, прилепиха се безопасно към плешките ѝ, притиснаха я топло до него и дори да бяха стояли където не трябва един миг по-дълго, отколкото трябва, тя не бе забелязала.

„Обичам те, татко.“

„И аз те обичам, Тиквичке. Отгук до Луната.“

[1] Свършен факт (фр.) . — Б.пр. ↑

[2] За двама (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Червено вино (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Последният понеделник от месец май. — Б.пр. ↑

Денят на затъмнението изгря горещ и задушен, но сравнително ясен — предупрежденията на синоптиците, че явлението може да се замъгли от ниска облачност, изглежда, щяха да се окажат безпочвени, поне в западен Мейн.

Сали, Мади и Уил тръгнаха за автобуса на Слънцепоклонниците от Дарк Скор към десет часа (на тръгване Сали сковано и безмълвно клъвна Джеси по бузата, а тя ѝ отвърна със същото), оставяйки Том Мъхаут с момичето, което предишната вечер съпругата му бе нарекла „скърцащото колело“. Джеси смени шортите и памучната фланелка „Ками Осипи“ с новата си рокля с презрамките — тази, дето беше хубава (ако, разбира се, не се стряскате от почти крещящо ярки червени и жълти райета), но прекалено тясна. Пръсна се леко с Мадиния парфюм „Мой грях“, също и с дезодоранта „Йодора“ на майка си, после начерви устните си с „Ментичка Ам-Ам“. И макар да не беше от тези, които се застояват пред огледалото и се кипрят на себе си (това беше термин на майка ѝ, използван например така: „Мади, престани да се киприш на себе си и излез оттам!“), този ден тя отдели време да си вдигне косата, защото баща ѝ веднъж ѝ бе направил комплимент точно за тази прическа.

Когато нагласи и последната фиба, тя се пресегна към ключа на лампата в банята, после застина. Момичето, което я гледаше от огледалото, въобще не приличаше на момиче, а на девойка. Не беше заради това, че лятната рокля подчертаваше малките издатини, които нямаше да се превърнат в истински гърди още една-две години, не беше заради червилото, не беше и заради косата ѝ, вдигната в нескопосан, но странно пленителен кок. Беше заради всички тези неща, взети заедно — един сбор, по-значим от сумата на отделните си части, поради... какво? Не знаеше. Може би нещо от начина, по който вдигнатата коса подчертаваше очертанията на скулите ѝ. Или от голата извивка на врата, далеч по-сексапилна както от комаровите пъпки отпред на тялото ѝ, така и от равния ѝ момчешки ханш. Или може би

беше просто от погледа в очите ѝ — някаква искра, която или е била скрита, или въобще не е съществувала досега.

Каквото и да беше, то я накара да се застои още миг пред огледалото, загледана в отражението си, и тогава изведнъж чу майка си да казва: „Кълна се в Бога, понякога се държиш така, сякаш ти е гадже, а не дъщеря!“

Тя прехапа долната си устна и леко сбърчи чело при спомена за предишната вечер — тръпките, които я бяха полазили при допира му, усещането за неговите ръце върху гърдите ѝ. Почувствува как тези тръпки тръгват отново и отказа да ги допусне. „Няма смисъл да тръпнеш от глупости, които не разбираш Нито дори да мислиш за тях.“

„Добър съвет“ — помисли си Джеси и угаси лампата в банята.

С отминаването на обедните часове и напредването на следобедата към точния час на затъмнението тя откри, че започва да се вълнува все повече и повече. Нагласи портативното радио на станцията за рокендрол в Норт Конуей. Майка ѝ ненавиждаше рока и след половин час с неговите групи и ритми караше този, който я е включил (обикновено Джеси или Мади, но понякога и Уил), да завърти на станцията за класическа музика, която предаваше от върха на Маунт Вашингтон, но днес баща ѝ май всъщност харесваше музиката, защото щракаше с пръсти и пригласяше. А докато „Дюприйз“ пееха своя вариант на „Ти си моя“, пое леко Джеси в обятията си и затанцува с нея по верандата. Тя сложи да пече месото към три и половина, когато оставаше още цял час до началото на затъмнението, после отиде да попита баща си дали иска два сандвича или само един.

Намери го откъм южната страна на къщата, под верандата, на която тя бе застанала. Беше облечен само с чифт памучни шорти (на единия им крачол се четеше надписът ФИЗКУЛТ, ЙЕЙЛ) и една платнена кухненска ръкавица. Около челото си бе завързал лента, която да пази очите му от потта. Беше приклепнал до малък, димящ огън. Съчетанието от шортите и лентата му придаваше странен, но приятен младежки вид; за първи път в живота си Джеси можеше да види мъжа, в когото майка ѝ се бе влюбила по време на последната си лятна ваканция като гимназистка.

Няколко квадратни парчета стъкло — изрязани внимателно от ронливия маджун на един стар прозорец в бараката — стояха струпани на купчинка до него. Той държеше едно от тях с машата над издигация

се от огъня дим и го обръщаше ту от едната, ту от другата страна като някакъв странен деликатес за пикник. Джеси избухна в смях — най-вече я досмеша заради кухненската ръкавица — и той се обърна, също ухилен. Мина ѝ през ум, че от този ъгъл може да погледне под роклята ѝ, но тази мисъл бързо отлетя. В края на краищата той беше баща ѝ, не някое готино момче като Дуем Корсън долу от кея.

— Какво правиш? — изхихика тя. — Мислех, че за обяд ще ядем сандвичи, не стъклени филийки!

— Очила за затъмнение, а не филийки, Тиквичке — рече той. — Ако сложиш две-три от тези едно върху друго, можеш да наблюдаваш пълното затъмнение през цялото време, без да си повредиш очите. Чел съм, че човек трябва много да внимава — може да си изгори ретината и да разбере едва по-късно.

— Ай! — каза Джеси, като леко потръпна. Възможността да се изгориш, без дори да разбереш, ѝ се видя невероятно възмутителна. — Колко ще продължи пълното затъмнение, татко?

— Не много. Около минута.

— Ами направи тогава още няколко такива стъклени очилалибали — не искам да си изгоря очите. Един Затъмнителен сандвич или два?

— Един ще стигне. Ако е голям.

— Добре.

Тя се извърна и понечи да тръгне.

— Тиквичке?

Тя отново го погледна — дребен стегнат мъж със ситни капчици пот, избили по челото му, мъж с рядката телесна окосменост на този, за когото по-късно щеше да се омъжи, но без дебелите очила и шкембето на Джералд — и за момент фактът, че този мъж ѝ беше баща, изглеждаше най-маловажното нещо във връзка с него. Отново бе поразена от това колко е хубав и колко млад изглежда. Докато го наблюдаваше, една капка пот се търкулна бавно надолу по корема му, плъзна се малко на изток от пъпа и образува тъмно петънце върху ластичния колан на йейлските му шорти. Тя погледна отново лицето му и изведнъж с цялото си същество усети неговите очи върху себе си. Дори присвити срещу дима, каквито бяха в момента, тези очи бяха абсолютно разкошни — великолепната утринна сивота върху зимни води. Джеси откри, че трябва да преглътне, преди да отговори —

гърлото ѝ бе пресъхнало. Сигурно от лютивия дим на огъня. Или пък не.

— Да, татко?

Един дълъг миг той не каза нищо, само продължи да я гледа, докато потта се стичаше надолу по бузите и челото, по гърдите и корема му. Джеси изведнъж се уплаши, но после той отново се усмихна и нещата се върнаха по местата си.

— Днес си много хубава, Тиквичке. Всъщност, ако не звучи прекалено гадно, красива си.

— Благодаря — въобще не звучи гадно.

Неговата забележка ѝ достави такова удоволствие (особено след гневните нападки на майка ѝ от предишната вечер или може би точно заради тях), че в гърлото ѝ се надигна буца и за миг ѝ се доплака. Вместо това тя се усмихна и направи нещо като лек реверанс, после забърза към печеното месо с разтуптяно в барабанен ритъм сърце. Едно от нещата, които майка ѝ бе казала, най-ужасното нещо, направи опит да изплува в съзнанието ѝ

(понякога се държиш така сякаш ти е),

а Джеси го смаза със същата безпощадност, с която би смазала разлютена оса. Въпреки това се чувствуваше завладяна от онази откачена смесица от емоции, характерна за възрастните — сладолед и мас, пържено пиле, пълнено с бонбони, — и като че ли не можеше напълно да се отърве от нея. Нито пък беше сигурна, че иска. В съзнанието си тя продължаваше да вижда онази едничка капчица пот, която се спускаше лениво надолу по корема му и накрая потъваше в мекия памук на шортите му, оставяйки малко тъмно петънце. Сякаш именно този образ бе главният източник на нейния емоционален смут. Тя продължаваше да го вижда, да го вижда, да го вижда. Смахнато нещо.

Е, и какво? Просто денят беше смахнат, това е. Дори слънцето се канеше да направи нещо смахнато. Защо да не остави нещата така?

„Да — съгласи се гласът, който един ден щеше да се маскира като Рут Ниъри. — Защо не?“

Гарнирани с пържени гъби и сладък червен кромид, Затъмнителните сандвичи бяха просто великолепни.

— Наистина затъмняват последната питка на майка ти — каза баща ѝ, а Джеси се закиска буйно. Ядоха откън на верандата, пред

убежището на Том Мъхаут, закрепил металните подноси на коленете си. Помежду им стоеше кръгла маса за открито, отрупана с подправки, картонени чинийки и принадлежности за наблюдаване на затъмнението. Тези принадлежности включваха полароидни слънчеви очила, две самоделни картонени рефлекторни кутии от типа, който останалите членове на семейството бяха взели за Маунт Вашингтон, парчета опушено стъкло и пакет салфетки от чекмеджето до кухненската печка. Том каза на дъщеря си, че парчетата стъкло вече не били горещи, но той много не знаел да борави с инструмента за рязане на стъкло и се опасявал, че ръбовете на някои парчета може да са назъбени или остри.

— Хич не ми се иска — каза ѝ той — майка ти да се върне и да намери бележка, на която пише, че съм те завел в спешното отделение на болницата „Оксфорд Хил“, за да се опитат да пришият обратно няколко от пръстите ти.

— Мама не беше много очарована от идеята, нали? — попита Джеси.

Татко ѝ леко я прегърна.

— Не беше — отвърна, — но аз бях. Аз бях достатъчно очарован от идеята и за двама ни. — И той ѝ се усмихна толкова радостно, че тя просто трябваше да му отвърне с усмивка.

Когато началото на затъмнението наближи — то трябваше да започне точно в 16,29 часа, — най-напред използваха рефлекторните кутии. Слънцето, разположено в центъра на Джесината рефлекторна кутия, бе не по-голямо от капачка на бутилка, но светеше толкова безмилостно, че тя се протегна слепешката за чифт очила от масата и си ги сложи. Според нейния „Тимекс“ затъмнението трябваше вече да е започнало — той показваше 16,30.

— Часовникът ми май избързва — рече тя нервно. — Или е така, или сега по целия свят се разхождат астрономи с размазани яйца по физиономиите.

— Провери пак — каза усмихнат Том.

Тя погледна отново в рефлекторната кутия и видя, че блестящият кръг вече не е с идеална форма — дясната му страна бе засегната от тъмен сърп. По врата ѝ полазиха тръпки. Том, който бе наблюдавал нея вместо образа в собствената си кутия, забеляза това.

— Тиквичке? Добре ли си?

— Да, но... малко е страшничко, нали?

— Да — отвърна баща ѝ. Тя хвърли поглед към него и с дълбоко облекчение видя, че той говори сериозно. Изглеждаше почти толкова уплашен, колкото се чувствуваше тя, а това само засилваше момчешката му пленителност. Дори за миг не ѝ хрумна мисълта, че двамата може да се страхуват от различни неща. — Искаш ли да седнеш в скута ми, Джес?

— Може ли?

— Разбира се. Тя се настани в скута му, все още със собствената си рефлекторна кутия в ръце. Завъртя се малко, за да се доближи удобно до него, защото харесваше миризмата на леко потната му, затоплена от слънцето кожа и слабия дъх от някакъв лосион за след бръснене — мислеше, че се казва „Секроя“. Лятната рокличка се вдигна нагоре по бедрата ѝ (друго и не можеше да се очаква, каквато беше къса) и тя почти не забеляза как той сложи ръка върху единия ѝ крак. В края на краищата това беше баща ѝ — татко, — а не Дуем Корсън долу от кея или Ричи Ашлок — момчето, по което тя и приятелките ѝ въздишаха и хихикаха в училище.

Минутите се нижеха бавно. От време на време тя мръдваше малко, като се мъчеше да се намести удобно — skutът му изглеждаше странно ъгловат този следобед, — а в един момент като че ли задряма за три-четири минути. Или може би повече, защото поривът на вятъра, който се втурна по верандата и я събуди, беше изненадващо студен за запотените ѝ ръце, а в следобеда имаше някаква промяна: цветове, които изглеждаха ярки, преди тя да се облегне на рамото му ѝ да затвори очи, сега бледнееха в пастелни тонове, а самата светлина бе някак отслабнала. Хрумна ѝ, че денят прилича на изстискан през тензук. Взря се в рефлекторната си кутия и с изненада — всъщност почти с изумление — видя там само половината слънце. Погледна часовника си — беше пет и девет минути.

— Татко, ето! Слънцето изчезва!

— Да — съгласи се той. Гласът му бе някак странен — на повърхността стабилен и разумен, а отдолу някак помътнял. — Точно по график.

Тя забеляза малко смътно, че по време на дрямката ѝ неговата ръката се е плъзнала по-нагоре — всъщност доста по-нагоре — върху крака ѝ.

— Мога ли вече да гледам през опушеното стъкло, татко?

— Още не — отвърна той, а ръката му се плъзна още по-нагоре по бедрото ѝ. Беше топла и потна, но не противна. Тя сложи собствената си ръка върху нея, обърна се към него и се ухили.

— Вълнуващо е, нали?

— Да — каза той със същия помътнял глас. — Да, Тиквичке. Всъщност много по-вълнуващо, отколкото си го представях.

Мина още време. В рефлекторната кутия луната продължаваше да гризе слънцето в 5,25, а после и в 5,30. Почти цялото ѝ внимание сега беше съсредоточено върху смаляващия се образ на слънцето, но някаква бледа частичка от нея отново усети колко странно твърд беше скутът му този следобед. Нещо се притискаше в дупето ѝ. Не ѝ причиняваше болка, но беше натрапчиво. Джеси го усещаше като дръжка на някакъв инструмент — отвертка или може би чукчето на майка ѝ.

Помести се отново, за да намери по-удобно място в скута му, а Том бързо пое шипяща струя въздух през долната си устна.

— Татко? Много ли ти тежа? Заболя ли те?

— Не. Добре си.

Тя погледна часовника си. 5, 37 — четири минути до пълното затъмнение, може би малко повече, ако стрелките избързваха.

— Мога ли вече да гледам през стъклото?

— Още не, Тиквичке, но много скоро.

Тя чуваше как Деби Рейнълдс пее по радиото: „Старият бухал... буха на гълъба... Тами... Тами... Тами е влюбена.“ Накрая това потъна в лепкав вихър от цигулки и бе заменено от дискожокера, който им каза, че в Скиорския град, САЩ (дискожокерите почти винаги наричаха Норт Конуей така), се стъмва, но откъм нюхампшърската страна на границата е твърде облачно, за да може да се наблюдава затъмнението. Водещият съобщи, че из землището на града ходят много разочаровани люде със слънчеви очила.

— Ние не сме разочаровани люде, нали, татко?

— Ни най-малко — съгласи се той и отново се помести под нея. — Ние май сме, кажи-речи, най-щастливите люде във вселената.

Джеси отново надникна в рефлекторната кутия, забравила всичко друго освен дребния образ, който сега можеше да наблюдава, без да свива предпазливо очи зад плътно оцветените полароидни очила.

Тъмният сърп отдясно, който бе възвестил началото на затъмнението, сега представляваше горящ сърп слънчева светлина отляво. Светеше толкова ярко, че сякаш плуваше по повърхността на рефлекторната кутия.

— Гледай езерото, Джеси!

Тя погледна и очите ѝ се разшириха зад очилата. Прехласнатата в съзерцанието на смаляващия се образ в рефлекторната кутия, бе пропуснала това, което ставаше навред около нея.

Пастелните багри вече бяха избледнели до тоновете на антични акварели. Подранил здрач, едновременно омайващ и ужасяващ за десетгодишното момиче, постепенно забулваше езерото Дарк Скор. Някъде в гората приглушено избуха стар бухал и Джеси усети внезапни силни тръпки да побиват цялото ѝ тяло. По радиото свърши една реклама на „Аамко Транзмишън“ и Марвин Гей запя: „Оуу, слушайте всички, особено вие, момичета, как можеш да останеш сам у дома, когато няма я любимата жена?“

Бухалът отново избуха в гората на север. Страховит звук, изведнъж осъзна Джеси — много страховит звук. Отново потръпна и този път Том я обгърна с ръка. Джеси се облегна благодарно назад върху гърдите му.

— Страшничко е, татко.

— Няма да продължи дълго, скъпа, и може би никога няма да видиш друго. Опитай се да не се боиш толкова, че да не му се насладиш.

Тя погледна в рефлекторната си кутия. Там нямаше нищо. „Твърде много обичам, ми казват...“

— Тате? Татко? Няма го. Може ли...

— Да. Сега може. Но когато кажа стига, значи стига. Без да спориш, нали разбираш?

Тя разбираше добре. Идеята за изгарянето на ретината — изгаряне, което явно дори не усещаш, докато не стане твърде късно, за да се направи нещо — звучеше за Джеси много по-страшно от бухала в гората. Но нямаше как да не надникне поне за миг — сега, когато то беше наистина тук, когато наистина се случваше. Нямаше как.

„Но аз вярвам — пееше Марвин Гей с екзалтацията на новопокръстен, — да, аз вярвам, че така... трябва да се обича жена...“

Том Мъхаут ѝ даде една от кухненските ръкавици, после три опушени стъкла едно върху друго. Дишаше учестено и на Джеси изведнъж ѝ дожеля за татко ѝ. Затъмнението сигурно бе изплашило и него, но, разбира се, той беше голям и не трябваше да се издава. В много отношения възрастните бяха тъжни същества. Тя си помисли да го успокои, после реши, че от това той може да се почувствува още по-зле. Да се почувствува глупав. Джеси можеше да го разбере. Повече от всичко на света тя мразеше да се чувствува глупава. Вместо това взе опушените парчета стъкло пред себе си, после бавно вдигна глава от рефлекторната кутия, за да погледне през тях.

„Хайде мацки, признайте сега — пееше Марвин, — че не бива да става така! Дайте да ви чуя добре! Да чуя, запейте ЙЕ-ЙЕ!“

Това, което Джеси видя, когато погледна през импровизираното приспособление...

В този момент онази Джеси, която бе прикована с белезници към леглото във вилата на северния бряг на езерото Кашуакамак, онази Джеси, която не беше на десет, а на тридесет и девет години, и освен това вдовица от почти дванадесет часа, внезапно осъзна две неща: едното — че спи, а второто — че не толкова сънува деня на затъмнението, колкото отново го преживява. Известно време бе смятала това за сън, само сън, като този за рождения ден на Уил, където повечето от гостите бяха мъртъвци или хора, които на практика не бе срещала от години. Сегашният филм на съзнанието ѝ, подобно на по-раншния, бе едновременно сюрреалистичен и осезаем, но на този критерий не можеше да се разчита, защото самият ден бе притежавал в себе си нещо сюрреалистично и подобно на сън. Първо затъмнението, а после баща ѝ...

„Стига толкова — реши Джеси. — Стига толкова, край.“ Тя направи конвулсивно усилие да се измъкне от съня или спомена, или каквото там беше. Умственият напън се преобразува в разтърсване на цялото ѝ тяло, тя се сгърчи жестоко и веригите глухо издрънчаха. Почти успя — за миг едва не изплува. И можеше да успее, щеше да успее, ако в последния момент не бе променила решението си. Това, което я спря, беше един неопределим, но завладяващ ужас от някакъв силует — чакащ силует, в сравнение с който случилото се в този ден на верандата можеше да изглежда незначително... ако трябваше да срещне силуета.

„Но може би не съм длъжна. Още не съм.“ И може би поривът да се скрие в съня не беше всичко — може би имаше и още нещо. Някаква част от нея, която възнамеряваше веднъж завинаги да извади всичко това наяве, независимо на каква цена.

Джеси отново потъна надолу във възглавницата със затворени очи, с вдигнати нагоре, жертвено разпънати ръце, с бледо и стегнато от напрежение лице.

— Особено вие, момичета — прошепна тя в тъмното. — Особено вие, момичета.

И отново потъна във възглавницата, а денят на затъмнението повторно я призова.

Това, което Джеси видя през слънчевите си очила и импровизирания филтър, беше толкова странно и толкова страховито, че отначало умът ѝ отказа да го възприеме. Сякаш там, върху следобедното небе, висеше някаква огромна и кръгла изкуствена бенка, като тази в ъгълчето на устата на Ан Франсис.

„Ако насън съм проговорил... щото от седмица не съм я виждал...“

Точно в този момент тя за първи път усети ръката на баща си върху издатинката на дясната си гърда. За миг я стисна нежно, премина към лявата, после се върна отново на дясната, сякаш сравняваше големината им. Сега дишаше много учестено, дъхът му в ухото ѝ приличаше на парна машина и тя отново усети онова твърдо нещо, което притискаше дупето ѝ. „Ще ми бъде ли някой свидетел? — викаше Марвин Гей, този търговец на души. — Свидетел, свидетел?“

— Татко? Добре ли си?

Тя отново почувствува нежно жегване в гърдите — удоволствие и болка, печена пуйка със захарна глазура и шоколадов сос, — но този път изпита и силна тревога, и някакво стреснато объркване.

— Да — каза той, но гласът му прозвуча почти като глас на непознат. — Да, добре съм, но не се оглеждай настрани. — Той се помести. Ръката, която преди това беше върху гърдите ѝ, отиде някъде другаде; другата върху бедрото ѝ се придвижи по-нагоре, като избутваше ръба на рокличката пред себе си.

— Татко, какво правиш?

Не попита точно със страх — по-скоро с любопитство, но все пак във въпроса имаше и някаква уплашена нотка, нещо като тънка червена нишка. Една пещ от странна светлина блестеше яростно над главата ѝ, обрамчила тъмния кръг, който висеше в мастиленото небе.

— Обичаш ли ме, Тиквичке?

— Да, разбира се...

— Тогава не се тревожи за нищо. Нищо лошо няма да ти направя. Искам да бъда мил с теб. Просто гледай затъмнението и ми позволи да бъда мил с теб.

— Не съм сигурна, че искам, татко. — Чувството на объркване се задълбочаваше, червената нишка се уплътняваше. — Страх ме е да не си изгоря очите. Да не си изгоря очилали-балите.

„Но аз вярвам — пееше Марвин, — че жената е първият приятел на мъжа... и ще бъда до нея... докато умра.“

— Не се тревожи. — Сега той се задъхваше. — Имаш още двама секунди. Най-малко. Така че не се тревожи. И не се оглеждай.

Тя чу шляпване на ластик, но беше неговият, не нейният. Нейните гащички си стояха на мястото, макар тя да осъзна, че ако погледне надолу, ще ги види — толкова нагоре бе избутал той рокличката ѝ.

— Обичаш ли ме? — попита я той отново и макар да бе обзета от ужасното усещане, че правилният отговор на този въпрос се е превърнал в погрешен, тя бе само на десет години и това все още бе единственият отговор, който можеше да даде. Каза му, че го обича.

„Свидетел, свидетел“ — умоляваше Марвин Гей и вече заглъхваше.

Баща ѝ се помести и притисна твърдото нещо по-силно към дупето ѝ. Изведнъж Джеси осъзна какво беше то — не дръжка на отвертка, нито чукчето от кутията за инструменти в мазето, със сигурност не — и към тревогата, която чувствуваше, внезапно се присъедини мигновено злобно доволство, което имаше връзка повече с майка ѝ, отколкото с баща ѝ.

„Така ти се пада, щом не си на моя страна — помисли си тя, загледана в тъмния кръг на небето през пластовете опушено стъкло. После прибави: — Май така ни се пада и на двете. Зрението ѝ изведнъж се замъгли и задоволството изчезна. Остана само растящото усещане за тревога. — О, Боже! — извика наум. — Ретината ми... сигурно ретината ми започва да изгаря.“

Ръката върху бедрото сега се придвижи между краката ѝ, плъзна се, докато чаталът я спря, и се притисна плътно към това място. „Той не трябва да прави така — помисли си тя. — Това място не е за ръката му. Освен ако...“

„Той те боцка в дупето на шега“ — проговори ненадейно един вътрешен глас.

След години този глас, който тя в крайна сметка нарече Благоверната съпруга, често я изпълваше с раздразнение. Понякога той бе гласът на предпазливостта, често гласът на обвинението и почти винаги гласът на отричането. Неприятни неща, унизителни неща, болезнени неща... всички те накрая ще изчезнат, ако ги отречеш достатъчно въодушевено — това бе виждането на Благоверната. Нейният глас имаше склонността упорито да твърди, че дори най-очевидните неправди са всъщност правди, че са части от един благороден план, който е прекалено всеобхватен и сложен, за да бъде разбран от простосмъртните. Щяха да дойдат времена (главно в дванадесетата и тринадесетата ѝ година, когато наричаше този глас госпожица Петри, по името на учителката си от втори клас), когато тя действително щеше да вдига ръце към ушите си в усилието да изпъди този кудкудякащ глас на разума — напразно, разбира се, тъй като той идваше от онази страна на ушите ѝ, до която тя не можеше да достигне, но в този момент на надигащо се изумление, когато затъмнението помрачаваше небесата над западен Мейн и отразени звезди горяха в дълбините на езерото Дарк Скор, момента, в който Джеси осъзна (горе-долу) какво търси тази ръка между краката ѝ, тя чу само доброжелателство и практичност, така че се вкопчи в казаното с паническо облекчение.

„Това е просто едно боцване, нищо повече, Джеси.“ „Сигурна ли си?“ — извика тя.

„Да — отвърна твърдо гласът. С течение на годините Джеси щеше да открие, че този глас почти винаги бе сигурен, независимо дали бе прав, или не. — Той си прави шега, това е всичко. Не знае, че те плаши, така че не си отваряй устата да разваляш прекрасния следобед. Не е голяма работа.“

„Не вярвай, маце! — отвърна другият, трудният глас. — Понякога той се държи така, сякаш си проклетото му гадже, а не неговата дъщеря, и ето какво прави сега! Той не си играе на боцкане, Джеси! Той те чука!“

Тя бе почти уверена, че това е лъжа, почти сигурна беше, че тази странна и забранена дума от училищния двор се отнася до действие, което не може да се извърши само с ръка, но съмненията останаха. С

внезапен ужас си спомни как Карън Окуа ѝ бе казала никога да не позволява някое момче да си пъхне езика в устата ѝ, защото от това в гърлото ѝ можело да порасне бебе. Според Карън понякога ставало по този начин, но жената, която трябвало да повърне, за да се освободи от бебето, почти винаги умираше, а същото ставало обикновено и с бебето. „Никога няма да разреши някое момче да ме целува по френския начин — казваше Карън. — Ако наистина го обичам, мога да му позволя да ме опипва, но не искам никакво бебе в гърлото. Как ще ЯМ в такъв случай?“

Още тогава Джеси бе видяла в това понятие за бременността такава налудничавост, че почти го бе сметнала за очарователно — и кой друг можеше да излезе с подобна идея, ако не Карън Окуа, която се чудеше дали когато затвориш хладилника, лампичката вътре продължава да свети? Сега обаче идеята заблещука със своята собствена чудата логика. Представи си — само си представи — че е истина? Ако можеш да забременееш от един момчешки език, ако това може да стане, тогава...

А и това твърдо нещо, дето натиска дупето ѝ. Това нещо не беше дръжка на отвертка, нито чукчето на майка ѝ.

Джеси се опита да събере краката си — движение, което бе двузначно за нея, но явно не и за него. Той изпъшка — болезнен, плашещ звук — и притисна пръстите си по-силно към чувствителното хълмче точно под чатала на гащичките ѝ. Малко я заболя. Тя се прилепи сковано към него и изстена.

Много по-късно ѝ дойде наум, че вероятно баща ѝ погрешно бе изтълкувал този звук като израз на страст, но това като че ли не беше от значение. Независимо от тълкуванието му, звукът възвести кулминацията на тази странна преживелица. Изведнъж той се огъна под нея и плавно я издигна нагоре. Движението беше едновременно ужасяващо и странно приятно... че той е толкова силен, че тя е толкова развълнувана. За миг почти разбра същността на онези неща, които действуваха тук — опасни и все пак повелителни; разбра също, че контролът върху тях може би е по силите ѝ — ако искаше да ги контролира, разбира се.

„Не искам — помисли си тя. — Не искам да правя нищо с това. Каквото и да е, то е противно, ужасно и страшно.“

После твърдото нещо се притисна в дупето ѝ, това нещо, което не беше дръжка на отвертка или чукчето на майка ѝ, сега се свиваше конвулсивно, а в същото време някаква течност се разливаше там и мокреше гащичките ѝ с горещо петно.

„Това е пот — тутакси рече гласът, който един ден щеше да принадлежи на Благоверната съпруга. — Пот е. Като усети, че се боиш от него, че се боиш да седиш в скута му, той се изнерви. Трябва да съжаляваш.“

„Майко мила, пот! — отвърна другият глас, който един ден щеше да принадлежи на Рут Ниъри. Той говореше тихо, настойчиво, страховито. — Ти знаеш какво е това, Джеси — същото, за което чу да си говорят Мади и другите момичета, които бяха останали онази нощ у вас, след като решиха, че най-сетне си заспала. Синди Лесърд го нарече сперма. Тя каза, че е бяло и изскача от онова на момчетата като паста за зъби. Бебетата се правят от това нещо, а не от френските целувки.“

За момент тя запази равновесие там горе, върху скованата височина на скута му. Объркана, уплашена и някак развълнувана слушаше как той дрезгаво дърпа глътка след глътка от влажния въздух. После хълбоците и бедрата му бавно се отпуснаха и той я върна обратно долу.

— Стига си го гледала, Тиквичке — каза той и макар все още задъхан, гласът му отново бе почти нормален. Онова страшно вълнение бе изчезнало от него и в нейното усещане вече нямаше двойственост: то представляваше просто едно дълбоко облекчение. Каквото и да се бе случило — ако въобще имаше такова нещо, — то беше свършило.

— Татко...

— Не, недей да спориш. Времето ти свърши.

Той нежно пое купчинката опушени стъкла от ръката ѝ. В същия момент я целуна по врата, още по-нежно. През това време Джеси гледаше втрещено в причудливия мрак, който забулваше езерото. Смътно съзнаваше, че бухалът все още се обажда, а измамените щурци са започнали вечернята си два или три часа по-рано. Остатък от образа в стъклата плуваше пред очите ѝ като кръгла черна татуировка, обградена с назъбен ореол от зелен огън. Тя си помисли: „Ако съм гледала прекалено дълго, ако съм изгорила ретината си, сигурно ще

трябва да виждам това през целия си живот, също като оная светлина, дето остава в очите след като някой ни снима със светкавица.“

— Защо не влезеш да си obuеш джинсите, Тиквичке? В крайна сметка рокличката май не беше чак толкова добра идея.

Равният му безизразен глас сякаш внушаваше, че идеята да облече лятната рокличка е била изцяло нейна („Дори да не е била, ти трябваше да помислиш по-добре“ — каза тутакси госпожица Петри), и внезапно през ума ѝ мина друга мисъл: „Ами ако той реши да разкаже на мама за случилото се?“ Възможността беше толкова ужасяваща, че Джеси избухна в сълзи.

— Съжалявам, татко — плачеше тя, обвила ръце около него и притиснала лице в ямката на шията му, усещайки слабия и призрачен аромат на неговия лосион или дезодорант, или каквото там беше. — Ако съм направила нещо лошо, съжалявам, много, много, много съжалявам.

— Господи, не — каза той, но все още с онзи равен, замислен глас, сякаш се опитваше да реши дали трябва да каже на Сали какво е направила Джеси, или това може някак да се потули. — Нищо лошо не си направила, Тиквичке.

— Обичаш ли ме още? — настоя тя. Хрумна ѝ, че да пита подобно нещо е лудост, лудост е да рискува с въпрос, чийто отговор би могъл да я съсипе, но трябваше да го зададе. Трябваше.

— Разбира се — отвърна незабавно той. Докато го казваше, гласът му се пооживи, което бе достатъчно, за да разбере Джеси, че той казва истината (а какво облекчение бе това, Господи), но тя все още подозираше, че нещата са се променили, и то заради нещо, което почти не разбираше. Знаеше, че

(бодването то беше бодване на шега просто едно бодване в дупето)

има нещо общо със секса, но нямаше представа колко общо, нито пък колко може да е сериозно то. Сигурно не беше това, което приятелките на Мадис онази нощ бяха нарекли „да стигнеш докрай“ (освен странно осведомената Синди Лесърд; тя го бе нарекла „гмуркане в дълбокото с дългия бял прът“ — термин, който звучеше на Джеси едновременно ужасно и забавно), но фактът, че той не си бе сложил неговото нещо в нейното нещо все още може би не означаваше, че тя със сигурност не е „гълтнала топката“, както се

изразяваха някои от момичетата даже в нейното училище. В ума ѝ отново изникна онова, което ѝ бе казала миналата година Карън Окуа на връщане от училище. Джеси се опита да го отпъди — то почти със сигурност не беше вярно, а дори да беше, той не си бе пъхнал езика в устата ѝ.

В съзнанието си тя чуваше майчиния си глас, силен и гневен: „Нали така беше думата — смазката е все за скърцащото колело?“

Тя усети горещото мокро петно на дупето си. То все още растеше. Да, помисли си тя. Май че е така. Май скърцащото колело наистина получаваше доста смазка.

— Татко...

Той вдигна ръка — жест, който често правеше на вечеря, когато майка ѝ или Мади (обикновено майка ѝ) започваха да се горещят за нещо. Джеси не можеше да си спомни татко ѝ някога да е правил този жест към нея, което засили чувството ѝ, че нещата са тръгнали в много лоша посока и че вероятно ще станат основни, необратими промени в резултат на някаква ужасна грешка (сигурно съгласието ѝ да облече роклята с презрамките), която тя е направила. Тази мисъл ѝ причини такава дълбока скръб, че тя сякаш усети вътре в себе си някакви безмилостни пръсти, които чоплеха и тръскаха червата ѝ.

С ъгълчето на окото си забеляза, че шортите на баща ѝ са извъртени. Нещо стърчеше от тях, нещо розово, което никак, ама никак не беше дръжка на отвертка.

Преди да успее да извърне очи, Том Мъхаут улови посоката на погледа ѝ и бързо намести шортите си, с което накара розовото нещо да изчезне. Лицето му се сгърчи в мигновена гримаса на отвращение и Джеси отново се сви вътрешно. Беше я хванал да гледа и бе взел случайния ѝ поглед за неприлично любопитство.

— Това, което се случи току-що... — започна той, после прочисти гърлото си. — Трябва да поговорим за това, което се случи, Тиквичке, но не веднага. Тичай вътре да се преоблечеш, може да вземеш и един душ междувременно. Побързай, за да не изпуснеш края на затъмнението.

Тя бе изгубила всякакъв интерес към затъмнението, макар че за нищо на света не би му казала. Вместо това кимна и се обърна.

— Татко, добре ли съм?

Видът му беше изненадан, неуверен, свит — съчетание, което засили усещането ѝ за сърдитите ръце, мачкащи червата ѝ... Изведнъж Джеси разбра, че той се чувства също толкова зле. Може би по-зле. И в едно мигновено ирояснение, незасегнато от никой глас, освен от нейния собствен, тя си помисли: „Така и трябва! Господи, та ти започна пръв!“

— Да — каза той... но тонът му не я убеди напълно. — Тип-топ си, Джес. Сега иди вътре и се оправи.

— Добре.

Тя опита да се усмихне — опита с всички сили — и всъщност успя малко. За миг баща ѝ сякаш се стресна, после също се усмихна. Това някак я успокои и ръцете, които я мачкаха отвътре, временно охлабиха хватката си. Но докато стигне до голямата горна спалня, която дележа с Мади, чувствата бяха започнали да се връщат. Засега най-лошото беше страхът, че той ще се почувствува длъжен да разкаже на майка ѝ за случилото се. И какво щеше да си помисли майка ѝ?

„И това е нашата Джеси, не съм ли права? Скърцащото колело.“

Спалнята беше разделена в стил „момичета на вила“, с въже за простор, опънато по средата. С Мади бяха закачили на въжето няколко стари чаршафа, които после нашариха ярко с цветните бои на Уил. Оцветяването на чаршафите и разделянето на стаята тогава ѝ се бе сторило много забавно, но сега го намираще за глупаво и инфантилно, а начинът, по който сянката ѝ танцуваше в центъра на чаршафа, бе направо страшен; наподобяваше силует на чудовище. Дори благоуханният мирис на борова смола, който обикновено ѝ харесваше, сега имаше тежък и натрапчив дъх — като освежител за въздух, разлят обилно, за да задуши някаква неприятна воня.

„Това е нашата Джеси, все някак недоволна от положението, ако не успее тя да го доизпипа, все не ѝ харесва, когато друг е съставил планове, все не може да остави нещата на мира.“

Тя изтича в банята с желанието да надбяга този глас, но с право се досещаше, че няма да успее. Запали лампата и изхлузи с рязко и единствено движение рокличката през главата си. Хвърли я в коша за пране, доволна да се отърве от нея. Погледна се в огледалото с ококорени очи и видя момичешко лице, увенчано от моминска прическа... която сега изпаднаше от фибите в кичурите, къдрите и буклите. Тялото също бе момичешко — с плоски гърди и тесен ханш,

— но нямаше да е толкова още дълго. То вече се променяше и направи на баща ѝ нещо, което не му беше работа да прави.

„Не искам никога да имам гърди и заоблени хълбоци — помисли си мрачно тя. — Ако те причиняват подобни неща, кой би искал?“

Тази мисъл я накара отново да усети онова мокро петно отзад на гащичките си. Изхлузи ги — памучни гащички от „Сийрс“, някога зелени, а сега избелели почти до сиво — и ги вдигна любопитно, пъхнала ръце в ластика им. На гърба им наистина имаше нещо и то не бе пот. Не приличаше и на никоя от пастите за зъби, които познаваше. Приличаше на перлено-сив препарат за миене на съдове. Джеси наведе глава и внимателно помириса. Усети слаб дъх, който свърза с миризмата на езерото след дълъг период на жега и безветрие, както и с постоянния дъх на питейната им вода. Веднъж занесе на баща си чаша вода, която ѝ миришеше особено силно, за да го попита дали и той усеща мириса. „Не — отвърна той бодро и поклати глава, — но това не означава, че не мирише. Означава просто, че аз пуша адски много. Според мен това е миризмата на долните водни пластове, Тиквичке. Минерални частички, това е. Малко е миризливо и означава, че майка ти ще трябва да дава луди пари за омекотител на тъкани, но няма да ти навреди. Заклевам се.“

„Минерални частички — помисли си тя сега и отново подуши блудкавия мирис. Нямаше представа защо, но той я омайваше. — Миризмата на долните водни пластове, това е. Миризмата на...“

Тогава проговори по-нападателят глас. В деня на затъмнението той звучеше малко като гласа на майка ѝ (наричаше я например „маце“, както правеше Сали, когато бе ядосана, че Джеси е изключила от някаква къщна работа или е забравила някое от задълженията си), но на Джеси ѝ хрумна, че това всъщност е гласът на нейното собствено пораснало „аз“. Ако неговото войнствено ръмжене звучеше малко потискащо, то бе просто защото, в интерес на истината, на този глас му бе още рано да се появява. Но въпреки това проговори. Проговори и направи всичко възможно, за да я свърже отново. Металната му гръмовитост ѝ се стори странно успокоителна.

„Това е онази работа, за която говореше Синди Лесърд, разбра ли — това е спермата му, маце. Май трябва да се благодариш, че се е изляла върху гащите ти, а не на друго място, но не се залъгвай с разни измишльотини, че това е миризмата на езерото или на минералните

частички от дълбоките пластове, или каквото и да е. Карън Окуа е идиотка, в световната история няма жена, която да е забременяла в гърлото, и ти го знаеш, но Синди Лесърд не е идиотка. Мисля, че тя е виждала това нещо, а сега вече и ти си го виждала. Нещото на мъжете. Сперма.“

Внезапно отвратена — от мисълта не толкова за самото нещо, колкото за това от кого бе произлязло — Джеси метна гащите в коша върху роклята. Тогава ѝ се мярна една картина, на която майка ѝ изпразваше кошчето и переше в мокротото приземно помещение, после изваждаше този конкретен чифт гащи от този конкретен кош и откриваше този конкретен елемент върху тях. И какво щеше да си помисли тя? Ами че скърцащото колело на семейството си е получило смазката, разбира се... какво друго?

Отвращението ѝ се превърна във виновен ужас и Джеси бързо измъкна обратно гащичките. Внезапно блудкавият мирис сякаш изпълни носа ѝ — плътен, слаб и гаден. „Стриди и метал“ — помисли си тя и точно толкова ѝ трябваше. Свлече се на колене пред тоалетната и повърна, стиснала на топка гащите в ръка. Пусна бързо водата, преди миризмата на полу-смялян сандвич да се пръсне из въздуха, после завъртя кранчето за студената вода на мивката и изплакна устата си. Страхът, че ще прекара следващия час или повече в драйфане на колене пред тоалетната, започна да спада. Стомахът ѝ като че ли се укротяваше. Само да можеше да се предпази от нов полъх на този блудкав мирис на медни монети и сметана...

Сдържайки дъха си, тя тикна гащите под студената струя, изплакна ги, изстиска ги и ги хвърли обратно в коша. После си пое дълбоко дъх, като в същото време отмахна косата от слепоочията си с опакото на влажните си ръце. Ако майка ѝ попиташе какво правят чифт влажни гащи в мръсните дрехи... „Ти вече мислиш като престъпничка — проплака гласът, който един ден щеше да принадлежи на Благоверната. — Виждаш ли какво става, когато си лошо момиче, Джеси? А? Наистина се надявам, че виж...“

„Затваряй си устата, гадинке — озъби се в отговор другият глас. — После можеш да опяваш колкото си искаш, но точно сега се опитваме да оправим една малка работа тук. Имаш ли нещо против? А?“

Никакъв отговор. Това беше добре. Джеси тръсна пак нервно косата си, макар че много малко от нея бе паднала отново върху слепоочията ѝ. Ако майка ѝ попиташе какво правят влажните гащи в коша за пране, Джеси просто щеше да отговори, че е било много топло и тя се е топнала в езерото, без да си сменя шортите. Всяка от тях трите го беше правила по няколко пъти това лято.

„Тогава по-добре не забравяй да намокриш също шортите и фланелката си. Нали, маце?“

„Да — съгласи се тя. — Правилно.“

Загърна се с хавлията, която висеше на вратата в банята, и се върна в спалнята, за да вземе шортите и фланелката, с които бе облечена сутринта, когато майка ѝ, по-голямата ѝ сестра и брат ѝ заминаваха... преди хиляда години, както ѝ се струваше сега. Отначало не ги видя и коленичи долу, за да погледне под леглото.

„Другата жена също е на колене — отбеляза един глас — и тя усеща същата миризма. Миризмата, която напомня за медни монети и сметана.“

Джеси чуваше, но не чу. Умът ѝ бе зает с шортите и фланелката — нейното алиби. Както и предполагаше, те бяха под леглото. Протегна се да ги вземе.

„Тя идва от кладенеца — продължи гласът. — Миризмата на водата.“

„Да, да — помисли си Джеси, като грабна дрехите и забърза обратно към банята. — Миризмата на водата, много добре, имаш поетически заложби, а не го знаеш.“

„Тя го бутна в кладенеца“ — каза гласът и това най-сетне стигна до нея. Джеси се закова на прага на банята и очите ѝ започнаха да се разширяват. Изведнъж се уплаши по някакъв нов и убийствен начин. Сега, когато наистина слушаше, тя осъзна, че този глас не прилича на никой от другите; този беше като глас, който можеш да чуеш по радиото късно нощем, когато условията са най-подходящи — глас, който може да идва от много, много далеч.

„Не чак толкова отдалеч, Джеси, тя също е в зоната на затъмнението.“

За миг горният коридор в къщата на езерото Дарк Скор сякаш изчезна. На негово място се появиха гъсти къпинови храсти, които не хвърляха сянка под мрака на небето, потънало в затъмнение. Появи се

и един ясен мирис на морска сол. Джеси видя костелива жена по пеньоар, с прошарена, вдигната на кок коса. Беше коленичила до натрошен дъсчен капак. До нея лежеше купчинка бял плат. Джеси бе съвсем сигурна, че това е комбинезонът на костеливата жена.

— Коя си ти? — попита Джеси жената, но нея вече я нямаше... ако въобще бе идвала, разбира се.

Всъщност Джеси погледна назад през рамо, за да види дали призрачната костелива жена не е отишла зад нея. Но коридорът бе пуст, тя бе сама.

Погледна ръцете си и видя, че са настръхнали.

„Ти губиш разсъдък — проплака гласът, който един ден щеше да принадлежи на Благоверната. — О, Джеси, ти се държа лошо, ти се държа много лошо и сега ще трябва да платиш за това, като изгубиш разсъдъка си.“

— Няма — каза тя. Погледна бледото си напрегнато лице в огледалото на банята. — Няма!

Постоя един миг в нещо като ужасено изчакване, за да види дали няма да се върне някой от гласовете — или пък образът на жената, коленичила пред натрошените дъски до смачкания комбинезон, — но нито чу, нито видя нещо. Този страшен друг, който ѝ бе казал, че някаква си тя е бутнала някакъв си той в някакъв си кладенец, очевидно си бе отишъл.

„Стегни се, маце — посъветва я гласът, който един ден щеше да бъде Рут Ниъри, и Джеси ясно разбра, че този глас не вярва много-много на случката, поради което е решил, че ще е най-добре Джеси отново да се раздвижи, при това веднага. — Ти си представи жена и комбинезон, защото все бельо ти се върти в главата този следобед, това е. Ако бях на твое място, щях да забравя всичко това.“

Страхотен съвет. Джеси бързо намокри шортите и фланелката си под чешмата, после ги изстиска и влезе под душа. Насапуниса се, изплакна се, изсуши се, изтича обратно в спалнята. При друг случай не би си правила труда да облича хавлията за бързото притичване през коридора, но този път го направи, придържайки дрехата затворена, вместо да се бави с връзването на колана.

Спря отново в спалнята, като хапеше устна и се молеше на Бога странният друг глас да не се връща отново, молеше се да не преживее друга такава халюцинация или илюзия, или каквото там беше. Нищо

не се върна. Тя пусна хавлията на леглото, притича до шкафа, навлече нови гащи и шорти.

„Тя усеща същата тази миризма — помисли си Джеси. — Която и да е, тя усеща същата миризма от кладенеца, в който бутна мъжа. И това се случва сега, по време на затъмнението. Сигурна съм, че...“

Тя се обърна с чиста блуза в ръка и застина на място. Баща ѝ стоеше на прага и я наблюдаваше.

Джеси се събуди в меката млечна светлина на утрото, все още завладяна от смущаващия и злокобен спомен за жената — жената със сивеещата коса, опъната назад в онзи стегнат селски кок, жената, която бе коленичила в къпинака до смачкания комбинезон, жената, която гледаше надолу през строшените дъски и усещаше онзи ужасен блудкав мирис. Не се бе сещала за тази жена от години — и сега, веднага след съня за шестдесет и трета, който не бе сън, а спомен, тя имаше чувството, че в този ден е получила някакво свръхестествено прозрение, породено вероятно от стреса, а после изчезнало пак заради стреса.

Но това нямаше значение — нямаше значение това, което се бе случило с баща ѝ във на верандата, нито това, което се случи после, когато се обърна и го видя да стои на прага. Всичко това се бе случило много отдавна, а що се отнася до другото, което се случваше в момента...

„Намирам се в беда. Май че се намирам в много сериозна беда.“

Тя се облегна върху възглавниците и вдигна поглед към провесените си ръце. Почувствува се замаяна и безпомощна като отровено насекомо в паяжина, искаше единствено отново да заспи — този път без да сънува, ако е възможно, — а мъртвите ръце и пресъхналото ѝ гърло да са в друга вселена.

Де такъв късмет!

Някъде наблизо се чу бавно, сънено бръмчене. Най-напред си помисли за будилник. После — след две-три минути дрямка с отворени очи — за газов детектор. Тази мисъл причини кратък, безпочвен прилив на надежда, който я доближи още малко до същинското събуждане. Осъзна, че това, което чува, съвсем не звучи като газов детектор. Звучеше като... ами... като...

„Това са мухи, маце, нали така? — Безпардонният глас сега звучеше уморено и измъчено. — Чувала си за «Летните момчета», нали? Е, това са «Есенните мухи», а техният вариант на бейзболните

финали в момента се играе върху Джералд Бърлинггейм, именития адвокат и фетишист на белезниците.“

— Господи, трябва да стана — каза тя с грачещ, дрезгав глас, в който едва разпозна своя собствен.

„Какво, по дяволите, означава това?“ — запита се наум, а отговорът: „Абсолютно нищо, благодаря“ — довърши работата по окончателното ѝ връщане към будното състояние. Тя не искаше да е будна, но реши, че ще е по-добре да приеме този факт и да направи от него каквото може, докато може.

„И сигурно ще е най-добре да започнеш със събуждането на ръцете си. Ако въобще могат да се събудят, разбира се.“

Тя погледна дясната си ръка, после завъртя глава върху ръждивата арматура на врата си (който бе само полузаспал) и погледна лявата. Осъзна, че ги гледа по един съвсем нов начин — че ги гледа така, както би гледала мебели на витрината на някоя изложба. Те сякаш нямаха абсолютно нищо общо с Джеси Бърлинггейм и тя си каза, че това всъщност не е кой знае колко странно — в края на краищата бяха напълно безчувствени. Усещанията започваха чак долу, малко преди мишниците ѝ.

Опита се да се придърпа нагоре и с изумление откри, че бунтът в ръцете ѝ е напреднал повече, отколкото е подозирала. Те отказваха да поместят не само нея, но и самите себе си. Заповедта на ума ѝ остана напълно пренебрегната. Тя отново вдигна поглед към тях и този път не ѝ заприличаха на мебели. Сега изглеждаха като белезникави късове месо, увиснали на касапски куки. Джеси нададе дрезгав вик, изпълнен с ужас и гняв.

Ръцете обаче не се съживяваха, поне засега, а нейният бяс или страх, или и двете, нямаше с нищичко да промени това. Но какво ли става с пръстите? Ако успееше да ги свие около креватните стълбове, тогава може би...

... или може би не. Пръстите изглеждаха безполезни като ръцете ѝ. След почти цяла минута усилия Джеси бе възнаградена само с едно леко безчувствено потрепване от десния палец.

— Мили Боже! — изрече тя със своя продран прахоскърцащ глас. Сега в него нямаше гняв, само страх.

Разбира се, много хора умираха при злополуки — струваше ѝ се, че през живота си е виждала стотици, може би дори хиляди „клипове

на смъртта“ по телевизионните новини. Чували с трупове, изнасяни от катастрофирани коли или измъквани от джунглата със специални въжени приспособления, крака, стърчащи от набързо разпънати одеяла, докато на фона горят сгради, пребледнели, пелтечещи свидетели, сочещи към локви тъмна лепкава течност на някоя пътека или върху под на баня. Тя бе видяла покрития с бял покров труп, който представляваше Джон Бълуши^[1], изнесен от хотел „Шато Мармон“ в Лос Анжелос; бе видяла как акробатът Карл Валенда губи равновесие и пада тежко върху въжето, по което се опитва да премине (то беше опънато между два курортни хотела, доколкото може да си спомни), сграбчва го за миг, после полита надолу към смъртта си. Новините излъчваха тези кадри отново и отново, сякаш бяха обсебени от тях. Тъй че тя знаеше, че хората умират при злополуки — разбира се, че го знаеше, — но досега някак не бе осъзнавала, че вътре в тези хора е имало хора, същите такива като нея, хора, които не са имали и най-малката представа, че никога повече няма да ядат сандвич със сирене, няма да видят нито един рунд от „Последно премеждие“ (и моля ви, не забравяйте да оформите отговорите си като въпроси) и няма да се обадят на най-добрите си приятели, за да им кажат, че покерът на стотинки в четвъртък вечер или пазаруването в събота следобед е направо чудесна идея. Край на бирата, край на целувките, а фантазията ви за секс върху хамак по време на буря никога няма да се осъществи, защото ще сте много заети да бъдете мъртви. Всяко сутрешно пробуждане в леглото може да ви бъде последното.

„Случаят с тази сутрин отива много по-далеч от «може» — помисли си Джеси. — Струва ми се, че стига до «вероятно». Къщата — нашата чудесна тиха крайезерна къща — като нищо ще се окаже в петъчните или съботните вечерни новини. Ще се появи Дъг Роу с онази негова бяла мушама, дето толкова много я мразя, и ще говори в микрофона си, наричайки я «къщата, в която починаха видният портландски адвокат Джералд Бърлинггейм и съпругата му Джеси». После пак ще покажат студиото с Бил Грийн, който ще събщи спортните новини, и това не е патология, Джеси, това не са хленчовете на Благоверната или декламациите на Рут. Това е...“

Но Джеси знаеше. Това бе истината. Просто малка глупава злополука, едно от онези неща, над които поклащаш глава, щом прочетеш за тях във вестника на закуска, а после казваш „Чуй това,

мили“ и повтаряш статията пред съпруга си, докато той яде своя грейпфрут. Просто малка глупава злополука, само че този път се случваше на нея. Непрестанното настояване на ума ѝ, че това е някаква грешка, бе разбираемо, но безполезно. Нямахше отдел „Жалби“, в който да обясни, че белезниците са били идея на Джералд и следователно би било справедливо да я освободят от тях. Ако грешката можеше да се поправи, не друг, а тя трябваше да извърши това.

Джеси прочисти гърлото си, затвори очи и заговори към тавана:

— Боже? Послушай ме за миг, моля Те. Имам нужда от малко помощ тука, наистина. Намирам се в една каша и съм ужасно уплашена. Моля Те, помогни ми да се измъкна, а? Аз... ммм... моля се в името на Исус Христос. — Тя се помъчи да удължи тази молитва и единственото, за което можа да се сети, беше нещо, научено от Нора Калигън, една молитва, която сега сякаш беше в устата на всеки самоук търгаш и лайнън гуру по света: — Господи, дари ме със спокойствието да приема нещата, които не мога да променя, със смелостта да променя онези, които мога, и с мъдростта да разбирам разликата между двете. Амин.

Нищо не се промени. Не усети нито спокойствие, нито смелост, най-малко пък мъдрост. Все още бе жена с мъртви ръце и мъртъв съпруг, прикована към стълбовете на това легло като псе, вързано с верига за забита в земята халка и оставено да умре незабелязано и неоплакано в пращен заден двор, докато неговият господар пияница излежава тридесетте си дена в окръжния пандиз за шофиране без книжка и под влияние на.

— О, моля Те, не позволявай да боли — каза тя с нисък, треперещ глас. — Ако ще умирам, Господи, моля Те, не позволявай да ме боли. Аз съм такъв бебешор по отношение на болките.

„Да мислиш за умиране в този момент май наистина е лоша идея, маце. — Гласът на Рут млькна, после прибави: — А за да бъдем точни, можеш да махнеш това «май».“

Хубаво, няма спор — да се мисли за умиране е лоша идея. Тогава какво остава?

„Живеенето“ — едновременно казаха Рут и Благоверната.

Добре, живеенето. С което кръгът се затвори и тя пак стигна до ръцете.

„Те спят, защото цяла нощ висях на тях. И все още висях на тях. Първа стъпка: да ги освободя от тежестта.“

Тя отново се опита да се избути назад и нагоре с помощта на стъпалата си, при което я блъсна внезапна черна паника, защото отначало те също отказаха да се движат. Няколко мига не бе на себе си, а когато се съвзе, риташе бързо нагоре-надолу, като избутваше покривката, чаршафите и дюшека към долната част на леглото. Беше се задъхала като състезател, който приближава върха на последната стръмнина в колоездачен маратон. Задникът ѝ, който също бе заспал, сега бръмчеше и свистеше с игличките на пробуждането.

Страхът я бе събудил напълно, но именно тази тромава полуаеробика, съпътстваща паниката, успя да включи сърцето ѝ на пълна скорост. Най-накрая започна да усеща тръпки в ръцете си — дълбоки до мозъка на костите и зловеци като далечна гръмотевица.

„Ако нищо друго не помага, маце, съсредоточи се върху тези две-три последни глътчици вода. Постоянно си напомняй, че никога няма да успееш отново да вземеш тази чаша, камо ли пък да пийнеш от нея, ако не приведеш ръцете и пръстите си в добър работен порядък.“

Джеси продължаваше да рита, а утрото все повече изсветляваше. Потта напласти косата по слепоочията ѝ, стече се надолу по бузите ѝ. Тя съзнаваше — смътно, — че увеличава водния си недостиг с всеки миг от тази упорита и напрегната дейност, но не виждаше друг избор.

„Защото друг няма, маце — никакъв.“

„Маце това, маце онова — помисли си тя разсеяно. — Би ли затраяла малко, кучко устата?“

Най-накрая задникът ѝ започна да се приплъзва нагоре. При всяко негово движение Джеси стягаше коремните си мускули и леко посядаше. Тъгълът между тялото и краката ѝ бавно започна да се приближава към деветдесетте градуса. Лактите ѝ започнаха да се огъват и щом силата на тежестта взе да напуска ръцете и раменете, бягащите през плътта ѝ тръпки се усилиха. Накрая седна изправена, но не спря да движи краката си, а продължи да рита, за да поддържа високото темпо на пулса си.

Капчица жилеца пот се търкулна в лявото ѝ око. Тя я тръсна с нетърпеливо отмятане на главата и продължи да рита. Тръпките все повече се усиливаха, стрелкаха се нагоре и надолу от лактите ѝ. Бе прекарала пет-шест минути в това отпуснато положение (изглеждаше

като дългунест тийнейджър, свлечен на седалката в киносалона), когато я халоса първият спазъм. Усети го като удар с тъпата страна на сатър. Джеси отметна глава назад, косата ѝ пръсна ситен дъждец от пот, тя изпищя. Докато си поемаше дъх, за да извика отново, спазъмът се повтори. Този път бе много по-страшен. Сякаш някой бе хванал рамото ѝ в примка със стъклено покритие, а после бе дръпнал здраво. Тя нададе вой, а ръцете ѝ се сгърчиха в юмруци с такава внезапна ярост, че два от ноктите ѝ се откъртиха от живеца и той закърви. Макар да стискаше силно очите си, потънали в кафяви кухини от подпухнала плът, сълзите избиха и потекоха по бузите, смесиха се със струйките пот от слепоочията ѝ.

„Продължавай да риташ, маце — не спирай сега.“

— Не ме наричай маце! — изкрещя Джеси. Бездомният пес се бе промъкнал до задната веранда малко преди зазоряване и при крясъка ѝ главата му рязко подскочи. Върху физиономията му се изписа почти комично изражение на изненада.

— Не ме наричай така, кучко такава! Кучко омразна така...

Още един спазъм, този път остър и внезапен като мълниеносен инфаркт, прониза левия ѝ трицеис чак до подмишницата и думите ѝ се разляха в продължителен, треперлив агонизиращ писък. И все пак тя продължи да рита.

Някак си продължи да рита.

[1] Американски комедиен актьор, починал през 1982 г. от злоупотреба с наркотици. — Б.пр. ↑

Когато най-страшните спазми отминаха — поне се надяваше, че са отминали, — тя направи малка почивка, като се облегна назад върху напречните махагонови дъски, които оформяха таблата на леглото. Очите ѝ бяха затворени, а дишането ѝ постепенно се забавяше — най-напред стигна до галоп, после до тръс и накрая до обичайния си ход. Независимо от жаждата тя се чувствуваше учудващо добре. Предполагаше, че част от причината бе заложена в онзи стар виц, който завършва с изречението: „Толкова е приятно, когато не ги улуча.“ Но тя беше атлетично момиче и атлетична жена допреди пет години (е, добре, май по-скоро десет) и все още можеше да разпознае прилива на ендорфини, когато получаваше такъв. Абсурдно при тези обстоятелства, но и много приятно.

„Може би не е толкова абсурдно, Джес. Може би е полезно. Тези ендорфини проясняват ума, което е една от причините хората да работят по-добре, след като са направили малко гимнастика.“

Умът ѝ наистина бе прояснен. Най-ужасната част от паниката ѝ бе отлетяла като индустриален смог пред силен вятър и тя се чувствуваше повече от мислеща; чувствуваше се отново напълно в ред. Никога не би повярвала, че подобно нещо е възможно, и това доказателство за неуморимата приспособимост на ума и почти първобитната му решимост за оцеляване ѝ се стори малко злоещо. „И всичко това става без дори да съм изпила сутрешното си кафе“ — помисли си тя.

Представата за кафето — черно и в любимата ѝ чаша със сините цветя около средата — я накара да оближе устни. Накара я също да си спомни за телевизионната програма „Днес“. Ако вътрешният ѝ часовник бе верен, „Днес“ трябваше да започва горе-долу сега. Мъже и жени из цяла Америка — повечето от тях без белезници — седяха край кухненски маси, пиеха сок и кафе и ядяха кифлички с бъркани яйца (или може би някоя от онези зърнени каши, които са предназначени едновременно да успокояват сърцето ти и да възбуждат стомаха ти),

гледайки как Брайънт Гъмбъл и Кейти Корик майтапят Джо Гараджиола. Малко по-късно щяха да видят как Уилард Скот пожелава на двойка столетници приятен ден. Щеше да има гости — един, който говори за нещо, наричано „най-добър интерес“, втори, който показва на зрителите как могат да отучат кутретата си от навика да дъвчат чехлите им, и трети, който вмъква между другото най-новия си филм — но никой от тях нямаше да разбере, че в западен Мейн става злополука, че една от техните що-годе лоялни зрителки тази сутрин не може да включи телевизора, защото е прикована към едно легло на няма и десет метра от своя гол, наръфан от куче и наплют от мухи съпруг.

Тя извърна глава надясно и погледна нагоре към чашата, която Джералд небрежно бе оставил върху рафта малко преди веселбата да отпочне. Преди пет години, замисли се тя, тази чаша вероятно нямаше да бъде тук, но откакто Джералд бе увеличил вечерната си консумация на скоч, същото бе станало и с дневното му поемане на всякакви други течности — предимно вода, но също и тонове диетична сода и чай с лед. Поне в Джералдовия случай фразата „проблеми с пиенето“ не изглеждаше евфемизъм, а буквална истина.

„Е — помисли си печално тя, — дори наистина да имаше проблеми с пиенето, те със сигурност вече са решени, нали?“

Чашата стоеше точно където я бе оставила, разбира се; ако посетителят ѝ от предишната нощ не беше сън („Не ставай глупава, разбира се, че беше сън“ — рече нервно Благоверната), сигурно не е бил жаден.

„Ще взема тази чаша — помисли си Джеси. — Освен това ще бъда изключително внимателна, защото могат да ме сполетят нови мускулни спазми. Въпроси има ли?“

Нямаше, и този път взимането на чашата се оказа фасулска работа, защото можеше да я достигне много по-лесно — нямаше нужда от акцията по повдигането. Когато вдигна саморъчно направената си сламка, откри допълнителна награда. С изсъхването си картата се бе заоблила по гънките, които тя бе направила. Тази сложна геометрична конструкция изглеждаше като свободно произведение на оригами и действуваше много по-успешно от предишната вечер. Достигането до последната вода бе дори по-лесно от взимането на чашата и докато Джеси слушаше пукането от дъното при опитите на

странната сламка да изсмуче последните няколко капки, хрумна ѝ, че щеше да загуби много по-малко вода върху покривката, ако бе знаела, че може да „излекува“ сламката. Сега обаче бе твърде късно и нямаше смисъл да се ядосва при свършен факт.

Няколкото глътки не постигнаха почти нищо, а само раздразниха жаждата ѝ, но трябваше да го преживее. Върна чашата обратно върху рафта, после се разсмя на себе си. Навикът си е жилава гадинка. Дори при такива изкривени обстоятелства като тези той си остава жилава гадинка. Беше рискувала отново да се схване цялата, за да върне празната чаша на рафта, вместо просто да я метне през леглото и да я разбие в пода. И защо? Защото „Редът преди всичко“, затова. Това бе едно от нещата, на които Сали Мъхаут бе научила своето маце, своето скърцащо колелце, което така и не получи достатъчно смазка и което все не можеше да остави нещата на мира — нейното малко маце, което беше готово да стигне до всякакви крайности, включително прелъстяването на собствения си баща, за да се увери, че нещата ще продължават да вървят така, както иска.

В спомена си Джеси видя онази Сали Мъхаут, която толкова често бе наблюдавала някога: поруменяла от яд, със стиснати устни и свити юмруци, забити в хълбоците.

— И ти щеше да го повярваш — меко изрече Джеси. — Нали, кучко такава?

„Не е честно — неспокойно отвърна част от ума ѝ. — Не е честно, Джеси!“

Само че беше честно и тя го знаеше. Сали далеч не беше идеалната майка, особено през годините, в които бракът ѝ с Том Мъхаут креташе като стара кола с мръсен двигател. Поведението ѝ през тези години често бе параноидно, а понякога ирационално. По някакви причини на Уил му бяха спестени нейните тиради и подозрения, но понякога тя плашеше ужасно и двете си дъщери.

Сега тъмната страна бе изчезнала. Писмата, които Джеси получаваше от Аризона, представляваха баналните, скучни бележки на старица, която живее за играта на бинго в четвъртък вечер и вижда годините, в които е отглеждала децата си, като спокойно и щастливо време. Тя явно не си спомняше как бе крещяла с цяло гърло на Мади, че ще я убие, ако още един път забрави да завие в тоалетна хартия използваните си превръзки, преди да ги хвърли в боклука, нито пък

помнеше онази неделна сутрин, когато — без никаква понятна за Джеси причина — нахълта в нейната стая, замери я с чифт високи обувки и излетя обратно навън.

Понякога, когато получаваше бележките и картичките от майка си: „Тук всичко е наред, скъпа, имам писмо от Мади, тя пише толкова редовно, откакто се оправих, апетитът ми се подобри“, Джеси изпитваше желание да грабне телефона, да завърти на майка си и да кресне: „Всичко ли забрави, мамо? Забрави ли деня, в който ме замери с обувките и счупи любимата ми ваза, а аз плаках, защото мислех, че сигурно знаеш, че накрая той се е предал и ти е казал, макар вече да бяха минали три години от деня на затъмнението? Забрави ли колко често ни плашеше с крясъците и сълзите си?“

„Това е нечестно, Джеси, нечестно и нелоялно.“

Може да бе нечестно, но това не го правеше невярно.

Ако бе разбрала за случилото се в този ден...

Образът на жената с тумруците отново споходи Джеси, но мина и замина толкова бързо, че тя почти не го разпозна. Приличаше на реклама на подсъзнанието: окованите ръце, косата, спусната над лицето като було на каеща се, малката купчина презрително сочещи с пръст хора. Предимно жени.

Майка ѝ сигурно нямаше да го каже направо, но да — щеше наистина да повярва, че вината е в Джеси, наистина можеше да си помисли, че е било съзнателно прелъстяване. Пътят от скърцащото колело до Лолита не беше чак толкова дълъг, нали? И знанието, че нещо сексуално се е случило между нейния мъж и дъщеря ѝ, най-вероятно щеше да я накара да превърне намеренията си за развод в реалност.

„Да повярва ли? Обзалагам се, че щеше да повярва.“

Този път гласът на благоприличието не си направи труда да даде някакъв знак за протест и изведнъж Джеси бе осенена от неочаквано прозрение: баща ѝ бе разбрал веднага това, което тя проумяваше едва след почти тридесет години. Истинските факти са му били известни, точно както му беше известна странната акустика на стаите в крайезерната къща.

В този ден баща ѝ се бе възползувал от нея не само по един начин.

Джеси очакваше прилив на отрицателни емоции при това печално прозрение — в края на краищата я беше изиграл човекът, от когото по условие се изискваше да я обича и защитава. Никакъв прилив не последва. Може би донякъде защото все още я носеха ендорфините, но ѝ се струваше, че е повече от облекчение: независимо колко гнила бе тази история, тя най-накрая успя да се измъкне от нея. Основните ѝ емоции бяха свързани с удивлението, че толкова дълго време е била в плен на тази тайна, но имаше и някакво неспокойно смущение. Колко ли от решенията, взимани от нея след този ден, са били пряко или косвено повлияни от случилото се през последната минута и нещо, която бе прекарала в скута на татко си, загледана в огромната кръгла бенка в небето през две-три парчета опушено стъкло? И беше ли сегашното ѝ положение резултат от това, което бе станало по време на затъмнението?

„О, това вече е прекалено — помисли си тя. — Да ме беше изнасилил, разбирам. Но това, което се случи тогава на верандата, наистина беше просто още една злополука, при това не много сериозна — ако искаш да разбереш какво означава сериозна злополука, Джес, погледни ситуацията, в която се намиращ в момента. Все едно да обвиня старата госпожа Жилет, че ми плесна ръката на онова градинско празненство през лятото, когато бях на четири години. Или пък да обвиня някоя мисъл, която ми е хрумнала, докато съм минавала през родилния канал. Или греховете си от някой минал живот, които все още търсят изкупление. Пък и това, което ми направи на верандата, не беше нищо в сравнение с другото, което ми направи в спалнята.“

И нямаше нужда да сънува тази част — тя си беше там, съвършено ясна и съвършено достъпна.

Когато вдигна глава и видя баща си на прага на спалнята, първата ѝ инстинктивна реакция беше да кръстоса ръце върху гърдите си. После видя тъжното и виновно изражение върху лицето му и отново ги отпусна, макар да усети как в бузите ѝ се надига гореща вълна и как собственото ѝ лице придобива онзи непривлекателен, петнист червен цвят, който представляваше нейният вариант на моминска руменина. Тя нямаше нищо за показване там горе (е, почти нищо), но въпреки това се чувствуваше от гола по-гола и ужасно смутена — почти можеше да се закълне, че усеща как кожата ѝ цвърчи от смущение. Помисли си: „Ами ако другите се върнат по-рано? Ами ако тя влезе в този момент и ме види така, без блуза?“ Смущението се превърна в срам, а срамът в ужас, но докато навличаше блузата и я закопчаваше, тя все пак усети едно друго чувство, което беше в основата на останалите. Това чувство бе негодувание и много не се различаваше от раздиращия гняв, който щеше да усети години по-късно, когато разбра, че Джералд знае, но се преструва, че не знае. Беше ядосана, защото не заслужаваше да се чувствува засрамена и ужасена. В крайна сметка той бе възрастният, той бе оставил онази пяна със странен мирис на гащичките ѝ, той трябваше да се срамува, а не се получаваше така. Изобщо не се получаваше така.

Докато закопчае и напъха блузата в шортите си, ядът или бе изчезнал, или бе прогонен обратно в пещерата си, което бе същото. Продължаваше да си представя единствено това как майка ѝ се връща по-рано. Нямаше да има значение, че тя отново е напълно облечена. Фактът, че се е случило нещо лошо, висеше на показ върху лицата им — голям като живота и два пъти по-грозен. Тя го виждаше върху неговото лице и го чувствуваше върху своето.

— Добре ли си, Джеси? — попита той тихо. — Не ти ли се вие свят или нещо подобно?

— Не. — Тя опита да се усмихне, но този път не успя съвсем. Усети как по бузата ѝ се плъзва една сълза и бързо и виновно я избърса

с длан.

— Съжالياвам. — Гласът му трепереше и тя с ужас забеляза, че и в неговите очи има сълзи. О, всичко това ставаше все по-лошо и по-лошо, и по-лошо. — Толкова съжالياвам. — Той се извърна рязко, хлътна в банята, грабна от закачалката една кърпа и изтри с нея лицето си. Докато правеше това, Джеси мислеше бързо и усилено.

— Татко?

Той я погледна над кърпата. Сълзите бяха изчезнали от очите му. Ако не знаеше истината, Джеси би се заклела, че въобще никога не са били там.

Въпросът почти заседна в гърлото ѝ, но трябваше да го зададе. Трябваше.

— Трябва ли... трябва ли да кажем на мама за това?

Той пое навътре една дълга и пресеклива въздишка. Тя чакаше със заседнало в гърлото сърце, а когато той каза „Мисля, че трябва, а ти?“, то падна направо долу в петите ѝ.

Джеси прекоси стаята към него, като леко се олюляваше — краката ѝ сякаш бяха напълно изтръпнали, — и обви с ръце тялото му.

— Моля те, татко. Недей. Моля те, не казвай. Моля те, недей. Моля те... — Гласът ѝ се разля и рухна в ридания, а тя притисна лице към голите му гърди.

След миг той я обгърна с ръце, този път по стария, бащински начин.

— Никак не ми е приятно — рече, — защото напоследък нещата между нас доста се обтегнаха, миличка. Всъщност бих се изненадал, ако не си забелязала. Такова нещо може много да ги влоши. Напоследък тя не е много... е, не е много сърдечна, и главно в това беше проблемът днес. Мъжът има... определени нужди. Ще разбереш това някой д...

— Но ако научи, тя ще каже, че аз съм виновна!

— О, не, не мисля така — рече Том, но тонът му бе изненадан, замислен... а за Джеси страховит като смъртна присъда. — Неее, сигурен съм — е, почти сигурен, че тя...

Тя вдигна към него зачервени, плувнали в сълзи очи.

— Моля те, не казвай, татко! Моля те, недей! Моля те, недей!

Той я целуна но челото.

— Но, Джеси... трябва да ѝ кажа. Двамата трябва да ѝ кажем.

— Защо? Татко, защо?

— Защото...

Джеси помръдна леко. Веригите издрънчаха, самите белезници изтропаха върху креватните стълбове. Сега светлината струеше в стаята през източните прозорци.

— „Защото не би могла да го опазиш в тайна“ — рече тя мрачно. — „Защото, ако ще излезе наяве, Джеси, по-добре да излезе сега, отколкото след седмица, след месец или след година. Дори след десет години.“

Колко умело я бе подвел — най-напред извинението, после сълзите, и накрая — хет-трикът: да превърне своя проблем в неин проблем. „Кум Лисане, Кум Лисане, каквото щеш прави, само не ме хвърляй в онези бодливи храсти!“^[1] Докато накрая тя вече му се кълнеше, че ще го пази в тайна винаги, че никакви мъчители не биха могли да го изтръгнат от нея с маши и горещи въглени.

Всъщност си спомни, че именно такава неща му бе обещала през порой от горещи, уплашени сълзи. Накрая той бе престанал да клати глава и само бе погледнал през стаята с присвити очи и здраво стиснати устни — това тя видя в огледалото, а той почти сто на сто знаеше, че ще го види.

— Няма да можеш да го кажеш никога и на никого — рече накрая той и сега Джеси си спомни главозамайващото облекчение, което бе изпитала при тези думи. Това, което казваше бе по-маловажно от тона, с който го казваше. Джеси неведнъж бе чувала този тон и знаеше как майка ѝ побеснява от факта, че Джеси може да го изтръгва от него много по-често, отколкото самата тя. Променям си мнението, казваше тонът. Правя го против убеждението си, но го правя. Преминавам на твоя страна.

— Да — съгласи се тя. Гласът ѝ трепереше, а трябваше все така да преглъща и сълзи. — Няма да кажа, татко — никога.

— Не само на майка ти — каза той. — На никого. Никога. Това е голяма отговорност за малко момиченце, Тиквичке. Може да се изкушиш. Например когато си учиш уроците с Каролайн Клайн или

Тами Хоф след училище и някоя от тях сподели своя тайна, ти може би ще поискаш да...

— На тях? Никога, никога, никога!

И той сигурно бе видял истината върху лицето ѝ: мисълта за възможността Каролайн или Тами да научат, че нейният баща ѝ е посегнал, бе изпълнила Джеси с ужас. Удовлетворен по този въпрос, той премина към онова, което сега тя предполагаше, че трябва да е било главната му грижа.

— Нито на сестра си. — Отлепи я от себе си и я гледа строго в лицето един дълъг миг. — Виж, може да дойде време, когато ще ти се прииска да ѝ кажеш...

— Татко, не, аз никога...

Той я разтърси нежно.

— Не говори и ме остави да довърша, Тиквичке. Вие двете сте си близки, зная това, и зная, че момичетата понякога изпитват нужда да споделят нещо, което обикновено не биха си казали. Ако се почувствуваш така с Мади, ще успееш ли въпреки това да си замълчиш?

— Да! — В отчаяната си необходимост да го убеди тя отново бе започнала да плаче. Разбира се, вероятността да каже на Мади бе по-голяма — ако имаше на света човек, с когото някой ден би могла да сподели безнадеждната си тайна, това бе голямата ѝ сестра... само че имаше нещо друго. Мади и Сали споделяха същия вид близост, който съществуваше между Джеси и Том, и ако Джеси някога разкажеше на сестра си за случката на верандата, имаше доста добри шансове майка ѝ да го научи още същия ден. След това прозрение тя реши, че може доста лесно да устои на изкушението да разкаже на Мади.

— Наистина ли си сигурна? — попита баща ѝ недоверчиво.

— Да! Наистина!

Тогавя той отново започна да клати глава със съжаление, което за пореден път я хвърли в ужас.

— Просто си мисля, Тиквичке, че може би ще е по-добре веднага да го разкрием. Да си вземем нашето лекарство. Мисълта ми е, че тя не може чак пък да ни убие...

Джеси обаче бе чула нейния гняв, когато татко ѝ бе попитал дали малката им дъщеря може да не ходи на пътешествието до Маунт Вашингтон... а гневът не бе всичко. Не ѝ се искаше да мисли за това,

но в този момент не можеше да си позволи лукса да го пренебрегне. В гласа на майка ѝ имаше и ревност, както и нещо много близко до омраза. Докато стоеше с баща си на прага на спалнята и се опитваше да го убеди да не казва, Джеси бе споходена от една картина — мимолетна, но зашеметяващо ясна: те двамата, бездомни и захвърлени на пътя като Хензел и Гретел, скитат надлъж и на шир из Америка...

... и спят заедно, разбира се. Спят заедно нощем.

Тогава тя рухна окончателно, като плачеше истерично и го умоляваше да не казва, и обещаваше, че ще бъде добро момиче винаги, винаги, само да не казва. Той я остави да плаче дотогава, докато сигурно почувствува, че е дошъл най-подходящият момент, за да продължи.

— Знаеш ли, ти имаш страшно много сила за едно малко момиченце, Тиквичке — изрече той печално.

Тя вдигна поглед към него — бузите ѝ бяха мокри, а очите пълни с възродена надежда.

Той кимна бавно, после взе да бърше сълзите ѝ с кърпата, която бе използвал за собственото си лице.

— Никога не съм успявал да ти откажа нещо, което наистина си искала, този път също не мога. Ще опитаме както ти казваш.

Тя се хвърли в обятията му и започна да обсипва лицето му с целувки. Някъде дълбоко в ума си се боеше, че това може

(да го тласне към действие)

да поднови проблема, но благодарността ѝ бе погълнала напълно тази предпазливост, а проблем не последва.

— Благодаря! Благодаря ти, татко! Благодаря!

Той я хвана за раменете и отново я отдръпна от себе си, този път не строго, а с усмивка. Онази тъга обаче не бе напуснала лицето му и сега, почти тридесет години по-късно Джеси не смяташе, че това изражение е било част от представлението. Тъгата беше истинска, а ужасното нещо, което бе извършил, ставаше от това някак по-лошо вместо по-добро.

— Май че се споразумяхме — каза той. — Аз си мълча и ти си мълчиш. Нали така?

— Да!

— На никого, нито пък един на друг. За вечни времена, амин. Щом излезем от тази стая, Джес, забравяме за случилото се. Окей?

Тя се съгласи веднага, но в същото време я връхлетя споменът за онази миризма и тогава разбра, че трябва да му зададе поне още един въпрос, преди да забрави за случилото се.

— Има и едно нещо, което трябва да ти кажа още веднъж. Трябва да ти кажа, че съжалявам, Джес. Направих долно, срамно нещо.

Спомняше си как той бе извърнал очи при тези думи. През цялото време, докато умишлено я бе държал в истерия от вина и страх, и заплашителна обреченост, през цялото време, докато си осигуряваше мълчанието ѝ, като я заплашваше, че ще каже всичко, той я гледаше право в очите. Когато обаче стигна до това последно извинение, погледът му се отмести към цветните шарки върху чаршафите, които разделяха стаята. Този спомен я изпълваше с нещо, което приличаше едновременно на скръб и на ярост. Той бе могъл да я гледа в очите, докато я лъжеше; истината бе това, което накрая го накара да извърне поглед.

Тя си спомни как бе отворила уста, за да му каже, че не бива да говори така, а после отново я бе затворила — отчасти защото се боеше, че каквото и да каже, то може да го накара отново да промени мнението си, но главно защото дори на десет години бе осъзнала, че има право да получи извинение.

— Сали е хладна напоследък — това е вярно, но като извинение е само една тъжна глупост. Нямам никаква представа какво ми стана. — Той се позасмя, все още с извърнат поглед. — Сигурно беше от затъмнението. Ако е така, слава Богу, че никога няма да видим друго. — После, сякаш на себе си: — Господи, ако ние си мълчим, но по-късно тя някак узнае...

Джеси положи глава на гърдите му и каза:

— Няма да узнае. Никога няма да кажа, татко. — Спря за миг, после прибави: — Пък и какво бих могла да кажа?

— Точно така. — Той се усмихна. — Защото нищо не се е случило.

— И аз не съм... тоест, не бих могла да... — Вдигна очи с надеждата, че и без да пита, може би ще чуе от него това, което имаше нужда да знае, но той само отвърна на погледа ѝ, като повдигна вежди в безмълвен въпрос. Усмивката му се смени с внимателно, очаквателно изражение. — И аз не може да съм бременна? — избъбри тя.

Той трепна, а после лицето му се напрегна в усилие да потуши някакво силно чувство. Ужас или скръб, бе помислила тогава тя; чак сега, след всички тези години ѝ хрумна, че това, което всъщност се е опитвал да овладее, сигурно е било див изблик на смях от облекчение. Накрая се бе овладял и бе целунал върха на нослето ѝ.

— Не, миличка, разбира се. че не. Това, от което жените забременяват, не се е случило. Нищо такова не се е случило. Аз просто малко се поборичках с теб, това е...

— И ме боцна отзад. — Сега съвсем ясно си спомняше, че бе казала това. — Ти ме боцна отзад, това е.

Той се усмихна.

— Аха. Горедолу това е. Нищо ти няма, Тиквичке. Е, как мислиш сега? С това приключва ли въпросът?

Тя кимна.

— Нищо подобно няма да се случи вече — нали знаеш това?

Тя кимна отново, но собствената ѝ усмивка потрепна.

Казаното трябваше да я успокои и то я успокои малко, но нещо в сериозността на думите му и в тъгата върху лицето му едва не възпламени отново паниката ѝ. Тя си спомняше как хвана ръцете му и ги стисна с все сила.

— Но ти ме обичаш, нали, татко? Ти все още ме обичаш, нали?

Той кимна и каза, че я обича повече от всякога.

— Тогава ме прегърни! Прегърни ме силно!

И той я бе прегърнал, но сега Джеси си спомни още нещо: долната част на тялото му не се докосна до нейната.

„Нито тогава, нито друг път — помисли си тя. — Поне не помня такъв случай. Дори когато завърших колежа, единственият друг случай, когато го видях да плаче заради мен той ме прегърна с една от онези смешни целомъдрени прегръдки, при които задникът ти стърчи назад, така че няма никакъв шанс да си блъснеш чатала в другия човек. Горкият, горкият човек. Чудя се дали някой от онези, с които е работил през всичките тези години, го е виждал някога толкова разстроен, колкото го видях аз в деня на затъмнението. Цялата тази болка, и то защо? Сексуална злополука, не по-сериозна от настъпен пръст. Господи, какъв живот! Какъв шибан живот!“

Тя отново започна да движи ръцете си нагоре-надолу почти без да съзнава, просто с желанието да поддържа кръвния поток от

пръстите до лактите си. Помисли си, че вече сигурно е станало осем или почти осем часа. Лежеше прикована към това легло вече осемнадесет часа. Невероятно, но факт.

Гласът на Рут Ниъри се обади толкова неочаквано, че тя подскочи. Бе изпълнен с отвратена почуда.

„Ти все още му търсиш извинения, нали? Все още му даваш възможност да се измъкне и обвиняваш себе си, след всичките тези години. Дори сега. Потресаващо.“

— Стига — рече тя дрезгаво. — По дяволите, това няма нищичко общо с кашата, в която съм сега, така че просто го зарежи!

„Ти не беше Лолита, Джеси, независимо как той може да те е накарал да се чувствуваш. Ти беше на около девет милиона километра от Лолита.“

Джеси отказа да отговори; Рут направи нещо повече — отказа да млъкне.

„Ако все още си мислиш, че твоето мило старо татенце е било един съвършен и нежен рицар, който е прекарвал по-голямата част от времето си да те защитава от огнедишащата мама-дракон, по-добре помисли отново.“

— Млъкни. — Джеси започна да движи ръцете си по-бързо. — Веригите издрънчаха, белезниците изтрополиха. — Млъкни, ужасна си.

„Той го планира, Джеси. Не разбираш ли? Това не беше нещо случайно, породено от обстоятелствата — един примрял от сексуален глад баща поопипва крадешком дъщеря си, — той го планира.“

— Лъжеш — озъби се Джеси. Потта се стичаше по слепоочията ѝ на големи бистри капки.

„Така ли? Добре, запитай се тогава — чия беше идеята да облечеш роклята с презрамките? Онази, дете беше и прекалено къса, и прекалено тясна? Кой знаеше, че ще слушаш — и ще се възхищаваш, — докато той хитрува пред майка ти? Кой си сложи ръцете върху циците ти предишната вечер и кой беше само по едни шорти, в самия ден?“

Изведнъж тя си представи, че Брайънт Гъмбъл е в стаята с нея, изтупан в костюм с жилетка и златна верига на китката, стои тук, до леглото, а отстрани някакъв тип с мини-камера бавно снима почти голото ѝ тяло отдолу нагоре, после спира фокуса върху потното ѝ

петнисто лице. Брайънт Гъмбъл взема интервю на живо от Невероятната Окована Жена, като се навежда напред е микрофона, за да я запита: „Кога за първи път разбрахте, че баща ви може да се е възбудил от вас, Джеси?“

Джеси спря да движи ръцете си и затвори очи. На лицето ѝ се изписа съсредоточено и упорито изражение. „Стига вече — помисли си тя. — Предполагам, че мога да живея с гласовете на Рут и Благоверната, щом трябва... дори с разните там извънземни, които чатпат дават своята лепта от по един петак... но забранявам всякакво интервю на живо с Брайънт Гъмбъл, докато съм облечена само в чифт напикани гащи и нищо друго. Забранявам го дори във въображението си.“

„Само едно нещо ми кажи, Джеси — обади се друг глас. Никакви извънземни, това бе гласът на Нора Калигън. — Само едно нещо и ще сметнем този въпрос за приключен, засега поне, а може и завинаги. Окей?“

Джеси мълчеше, чакаше, бдеше.

„Когато най-накрая излезе от кожата си вчера следобед, когато накрая му би ритниците — кого риташе всъщност? Джералд ли?“

— Разбира се, че Дже... — започна тя, но в миг замлъкна, защото един-единствен, съвършено ясен образ изпълни съзнанието ѝ. Бялата лига, която бе увиснала от брадата на Джералд. Видя я как се проточва, как пада върху корема ѝ точно над пъпа. Просто малко слюнка, нищо повече, нищо особено след всичките тези години и всичките страстни целувки с отворени усти и преплетени езици; двамата с Джералд си бяха разменили немалко количество смазка и бяха платили за това единствено с няколко споделени простуди.

С други думи, нищо особено, до вчерашния ден, в който той отказа да я пусне, когато тя пожела, когато имаше нужда да бъде пусната. Нищо особено, докато не усети онази блудкава тъжна минерална миризма, същата, която свързваше с водата от кладенеца при Дарк Скор и със самото езеро през горещите летни дни... Дни като двадесети юли 1963-та например.

Видя слюнка, помисли сперма.

„Не, това не е вярно“ — каза си тя, но този път не бе необходимо да призовава Рут за адвокат на дявола — сама знаеше, че е вярно. „Това е проклетата му сперма“ — ето точната ѝ мисъл от вчера. А след това

въобще бе престанала да мисли, поне за известно време. Вместо да мисли, бе предприела това рефлексно съпротивително действие, като бе забила единия си крак в стомаха, а другия в топките му. Не слюнка, а сперма, не някакво ново отвращение от играта на Джералд, а старият вонящ ужас, който бе изплувал на повърхността като някакво морско чудовище.

Джеси хвърли поглед към скупченото обезобразено тяло на съпруга си. Сълзи опариха за миг очите ѝ, после усещането премина. Хрумна ѝ, че отдел „Оцеляване“ сигурно е определил сълзите за лукс, който тя не може да си позволи, поне засега. Все пак ѝ беше мъчно — мъчно ѝ беше, че Джералд е мъртъв, да, разбира се, но още по-мъчно ѝ беше, че се намира тук, в тази ситуация.

Отмести поглед към нищото малко над Джералд и върху лицето ѝ се изписа жалка, изтерзана усмивка.

— Май това е всичко, което имам да кажа засега, Брайънт. Поздрави от мен Уилард и Кейти, и между другото, би ли отключил тези белезници на тръгване, а? Наистина ще ти бъда много благодарна.

Брайънт не отговори. Джеси не се изненада кой знае колко.

[1] Из „Приказките на Чичо Римъс“ от Джоуъл Харис. Накрая Кум Лисан хвърля Заю Баю в храстите и той избягва. — Б.пр. ↑

„Ако трябва да преминеш през всичко това, Джеси, предлагам да престанеш да предъвкваш миналото и да се заемеш с решаването на въпроса с бъдещето... като започнеш от следващите десетина минути. Жадната смърт върху това легло едва ли ще бъде много приятна, как мислиш?“

Не, не особено приятна... а тя предполагаше, че жаждата далеч няма да е най-лошото. Кръстната смърт присъствуваше на заден план в ума ѝ почти откакто се бе събудила и плуваше нагоре-надолу като някакво гадно удавено нещо, което е прекалено прогизнало и не може да излезе съвсем на повърхността. Беше чела една статия за този очарователен древен метод за мъчение и екзекуция във връзка с един час по история в колежа и с изненада бе открила, че номерът със забиването на гвоздеи в ръцете и краката представлява само началото. Като абонаментите за списанията и джобните калкулатори, разпъването на кръст беше дар, който непрекъснато предлага нови възможности.

Истинските мъки започнаха с изтръпването и мускулните спазми. Джеси с неохота си призна, че болките, които бе понесла досега, дори парализиращият спазъм, сложил край на първия изблик на паниката ѝ, представляваха само леки ущипвания в сравнение с тези, които чакаха своя ред. Щяха да съсипят ръцете ѝ, диафрагмата ѝ, корема ѝ, с изтичането на деня щяха постепенно да се влошават, да зачестяват и да се разпростират. Изтръпването накрая ще пропълзи в крайниците ѝ, независимо от усилията ѝ да поддържа кръвния поток, но няма да донесе облекчение, дотогава тя почти сигурно ще е започнала да страда от мъчителни спазми в стомаха и гърдите. В дланите и стъпалата ѝ не бяха забити пирони и тя лежеше на легло, вместо да виси на кръст край пътя като някой от победените гладиатори във филма „Спартак“, но тези вариации можеха само да проточат агонията ѝ. „Тъй че какво ще правиш сега, незабавно, докато все още не те боли толкова и си способна да мислиш?“

— Каквото мога — изграчи тя, — тъй че защо просто не млъкнеш за минута и не ме оставиш да помисля малко?

„Моля, заповядай.“

Щеше да започне с най-очевидното разрешение и да продължи напред... ако трябва. А какво бе най-очевидното разрешение? Ключовете, разбира се. Те все още лежаха, върху шкафа, където той ги бе оставил. Два ключа, но абсолютно еднакви. Джералд, който умееше да бъде почти умилително сантиментален, често ги наричаше Главния и Резервния (Джеси ясно бе чувала тези главни букви в гласа на съпруга си).

Да приемем ей тъй, заради спора, че тя успееше да примъкне леглото до шкафа. Щеше ли на практика да съумее да хване един от тези ключове и да го употреби? Джеси неохотно си призна, че тук се съдържат два въпроса, а не един. Предполагаше, че е възможно да вземе някак един от ключовете със зъби, но после какво? Пак нямаше как да го пъкне в ключалката, опитът ѝ с чашата подсказваше, че независимо колко напред ще се протегне, до белезницата ще остане някакво непреодолимо разстояние.

Хубаво, зачеркваме ключовете. Слизаме на долното стъпало по стълбата на вероятността. Какво би могло да бъде то?

Почти пет минути тя мисли безуспешно върху това, като го въртеше и въртеше в ума си подобно на Рубик-куб, а в същото време вдигаше и сваляше ръцете си. В един миг от тези размишления погледът ѝ случайно падна върху телефона, който стоеше върху масичката до източния прозорец. По-рано го бе отписала като част от друга вселена, но може пък да бе прибързала. В края, на краищата масичката се намираще по-наблизо от шкафа и телефонът беше нещо много по-голямо от ключове за белезници.

Ако може да придвижи леглото до масичката за телефона, не може ли да вдигне слушалката с крак? А ако може да направи това, сигурно ще може да натисне бутона за оператора долу, между онези Със знаците „звезда“ и #. Звучеше като някакво смахнато водевилно представление, но...

„Натискам бутона, изчаквам, после почвам да крещя до съдиране.“

Да, и след половин час ще се появи големият син медицински камион от Норуей или големият оранжев камион е надпис „Спасителна

служба на окръга Касъл“, който ще я затътри обратно към сигурността. Шашава идея, разбира се, но такава беше и превръщането на абонаментна карта от списание в сламка. Шашава или не, можеше да стане — това бе важното. Със сигурност притежаваше повече потенциал от варианта да бутне някак леглото през цялата стая и после да се чуди как да пъхне един от ключовете в ключалката на белезниците. Все пак с тази идея съществуваше един голям проблем: тя налагаше по някакъв начин леглото да се придвижва надясно, а това бе тежка задача. Струваше ѝ се, че с махагоновите си табли в двата края то трябва да тежи поне сто и петдесет килограма, а нищо чудно тази оценка да излезеше наивна.

„Но можеш поне да опиташ, сладурче, и току-виж, си получила голяма изненада — подът е лъскан след Деня на труда, не помниш ли? Щом един бездомен пес с изхвъркнали ребра може да влачи мъжа ти, сигурно и ти ще успееш да придвижиш това легло. От опит глава не боли, нали?“

Уместна забележка.

Джеси примъкна краката си към левия ръб на леглото, като в същото време търпеливо отместваше гърба и раменете си надясно. Когато стигна до крайното положение, което ѝ трябваше за този метод, тя се завъртя върху левия си хълбок. Стъпалата ѝ се смъкнаха от леглото... и ето че изведнъж целите крака и тазът ѝ не само се изхлузиха наляво, но направо се свлякоха като лавина. Ужасен спазъм раздра цялата ѝ лява страна, когато и тялото ѝ се изпъна в поза, непредвидима дори при най-благоприятни обстоятелства. Сякаш някой я бе одрал бързо и зверски с нажежен ръжен.

Късата верига между гривните на десния чифт белезници се изпъна и за миг сигналите от лявата ѝ половина бяха заглушениот живата агония, която пулсираше в дясната ръка и дясното ѝ рамо. Сякаш някой направо се опитваше да измъкне ръката ѝ с извиване. „Сега знам какво им е на пуешките кълки“ — помисли си тя.

Лявата ѝ пета тупна на пода, дясната увисна на десет сантиметра над нея. Тялото ѝ застана неестествено извито наляво, а дясната ѝ ръка бе изметната и силно опъната назад в нещо като замръзнала вълна. Стегнатата верига проблясваше безчувствено над гумената си обвивка на ранното утринно слънце.

Внезапно Джеси се изпълни с увереност, че ще умре в тази поза, със свистящи от болка лява страна и дясна ръка. Ще трябва да лежи тук и постепенно да изтръпва до момента, в който отпадащото ѝ сърце загуби битката по изпомпването на кръв във всичките части на нейното разтегнато и изкълчено тяло. Паниката отново я облада и тя нададе вой за помощ, забравяйки, че наоколо няма никой освен един бездомен пес с проскубан задник и пълен с адвокат търбух. Размаха обезумяла дясната си ръка към креватния стълб, но се беше плъзнала твърде далеч — тъмният махагон остана на един-два сантиметра от напрегнатите ѝ пръсти.

— Помощ! Моля ви! Помощ! Помощ!

Никакъв отговор. Единствените звуци в тази тиха и слънчева спалня бяха нейните: дрезгав, креслив глас, продран дъх, думкащо сърце. Никой освен нея, и ако не успееше да се качи обратно върху леглото, щеше да умре като окачена на касапска кука. А и ситуацията не бе спряла да се влошава: задникът ѝ все още се плъзгаше към ръба на леглото, като постоянно изпъваше дясната ѝ ръка назад във все по-невъзможен ъгъл.

Без да го обмисля или планира (освен ако подтиквано от болката, тялото не мисли понякога само), Джеси запъна босата си лява пета в пода и с все сила се отблъсна назад. Това бе единствената опорна точка, останала в болезнено усуканото ѝ тяло, но маневрата успя. Кръстът ѝ се огъна, веригата между белезниците на дясната ѝ ръка се отпусна и тя сграбчи креватния стълб с паническата жар на давеца се жена, която се вкопчва в спасителен пояс. Придърпа се с помощта на стълба назад, пренебрегвайки писъците на гърба и бицепса си. Когато стъпалата и отново се качиха горе, тя яростно се заотблъсква с тях назад от ръба, сякаш се бе потопила в басейн, пълен с малки акули, и ги бе забелязала точно навреме, за да спаси пръстите на краката си.

Най-накрая възвърна предишната си отпусната поза върху таблата на леглото, разперила ръце и облегнала плещи върху прогизналата от пот възглавница в нейната ужасно измачкана памучна калъфка. Остави главата си да се люшне назад към махагоновите дъски. Дишаше бързо, а голите ѝ гърди се обливаха в пот, която в никакъв случай не биваше да губи. Затвори очи и немощно се засмя.

„Е, Джеси, доста вълнуващо, а? Май сърцето ти не е туптяло така бързо и тежко от осемдесет и пета година, когато спа с Томи

Делгайдъс и стигна до оргазъм след време колкото за една-две коледни целувки. От опит глава не боли, така ли? Е, сега знаеш по-добре.“

Да. А освен това знаеше и още нещо.

„О? И какво е то, маце?“

— Знам, че не мога да стигна до този шибан телефон — рече тя.

Да, наистина. Когато преди малко се бе отблъснала с лявата си пета, тя бе вложила целия ентузиазъм на тоталната, вцепеняваща паника. Леглото не се помръдна и на сантиметър. Сега, когато имаше възможност да помисли върху това, тя се радваше, че не се е помръднало. Ако се бе отместило надясно, все още щеше да виси от него. И дори да бе успяла да го избута чак до масичката на телефона по този начин, ами...

— Щях да вися от другата страна, мамка му — каза тя, като се смееше и плачеше едновременно. — Господи, няма ли кой да ме гръмне?

„Май не е добре — обади се един от извънземните гласове, без който тя определено можеше да мине. — Всъщност май сякаш Шоуто на Джеси Бърлингем току-що беше отменено.“

— Избери си нещо друго — рече дрезгаво тя. — Този вариант не ми харесва.

„Други няма. По начало не бяха много и ти ги проучи всичките.“

Тя отново затвори очи и за втори път, откакто бе започнал този кошмар, видя игралната площадка зад старото начално училище на Сентръл Авеню във Фалмът. Само че този път умът ѝ не се изпълни с представата за две момиченца, които се люлеят на климушка, този път си представи как едно малко момченце — брат ѝ Уил — прави превъртане на висилката.

Отвори очи, свлече се надолу и изви врат, за да огледа по-отблизо таблата. Превъртането означаваше да се хванеш за висилката, после да си вдигнеш краката нагоре и да ги превъртиш над собствените си рамене. Завършваш с бързо малко премятане, което ти позволява отново да паднеш върху краката си. Уил така се бе специализирал в това бързо и икономично движение, че в очите на Джеси той сякаш правеше салто между собствените си ръце.

„Ами ако мога да го направя? Просто да се превъртя над таблата на това проклето легло? Да се преметна отгоре и...“

— И да падна на краката си — прошепна тя.

В продължение на няколко мига това изглеждаше опасно, но осъществимо. Трябваше да отмести леглото от стената разбира се — не можеш да се превъртиш, ако няма къде да се приземиш, — но ѝ се струваше, че може да успее. Щом махнеше рафта над леглото (а щеше лесно да го събори от държащите скоби, защото не бе закрепен за тях), тя щеше да вдигне босите си крака назад и да ги подире в стената над таблата на леглото. Не бе успяла да мръдне леглото настрани, но сега имаше стена, от която да се отблъсне...

— Същото тегло, но с десеторно по-голяма лостова сила — измърмори тя. — Най-големите тънкости от съвременната физика.

Тъкмо се протягаше за рафта с лявата си ръка и мислеше да го повдигне и да го събори от Г-образните му скоби, когато още веднъж погледна внимателно проклетите полицейски белезници на Джералд с техните самоубийствено къси вериги. Ако ги бе закопчал малко по-високо на стълбовете — между първата и втората от напречните дъски например, — може би щеше да успее. Маневрата сигурно щеше да завърши с чифт счупени китки, но тя бе стигнала до етап, в който чифт счупени китки изглеждаше напълно приемлива цена за избавлението... в края на краищата щяха да оздравеят, нали? Но вместо между първата и втората дъска, белезниците бяха прикрепени между втората и третата, а това означаваше малко по-надолу от необходимото. Всеки опит да се преметне назад щеше да завърши с нещо повече от счупени китки; щеше да завърши с чифт рамене не само изкълчени, а направо изтръгнати от ямките при падането на тежестта ѝ.

„И хайде после се опитай да придвижиш нанякъде това проклето легло със счупени китки и изместени рамене. Добре ли ти звучи?“

— Не — каза тя дрезгаво. — Не много.

„Дай да не го увъртаме, Джеси — ти си заклещена тук. Можеш да ме наричаш гласа на отчаянието, ако това те кара да се чувствуваш по-добре или ще ти помогне да запазиш нормалното състояние на ума си още малко — Бог ми е свидетел, че гласувам с две ръце за това състояние, — но всъщност съм гласът на истината, а истината за тази ситуация гласи, че ти си заклещена тук.“

Е Джеси врътна рязко глава на една страна в желанието си да не слуша повече този самозван глас на истината, но откри, че и него може да изключи толкова, колкото и предишните гласове.

„Това върху ръцете ти са истински белезници, а не сладките имитацияйки, отвътре с възглавнички и скрито лостче за освобождаване, което можеш да бутнеш, ако някой се увлече и стигне твърде далеч. Ти наистина си заключена и но една случайност не си нито факир, от Загадъчния Изток, който може да си извие тялото като геврек, нито майстор по измъкванията като Хари Худини или Дейвид Копърфийлд. Просто казвам каквото мисля, нали разбираш? И мисля, че с теб е свършено.“

Тя изведнъж си спомни какво стана след като баща ѝ излезе от стаята в деня на затъмнението — как тя се тръшна на леглото и не спря да плаче, докато не ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне или ще се стопи, или просто ще спре завинаги. И сега, когато устата ѝ се разтрепера, видът ѝ невероятно напомняше на тогавашния: уморен, объркан, уплашен и изгубен. Най-вече последното.

Джеси заплака, но след първите няколко сълзи очите ѝ отказаха да отпуснат повече — явно бяха въведени по-строги закони за дажбите. Все пак тя продължи да плаче без сълзи, с ридания, сухи като шкурка в гърлото ѝ.

В Ню Йорк Сити музикалният сигнал изпрати редовните водещи на програмата „Днес“ до следващия ден. По варианта на тази програма за Южен и Западен Мейн те бяха заменени най-напред от местно битово предаване (обемиста жена с майчински вид и карирана престилка показваше колко е лесно да задушиш фасул в електрическа тенджерата), после от телевизионна игра, в която разни знаменитости пускаха шеги, а състезателите надаваха силни оргазмени крясъци, когато печелеха коли, лодки и яркочервени прахосмукачки „Дявол за боклука“. В дома на семейство Бърлинггейм на брега на живописното езеро Кашуакамак наскоро овдовялата съпруга дремеше неспокойно в оковите си и в един момент отново засънува. Сънят беше кошмар, който леката дрямка правеше по-ярък и някак по-убедителен.

В него Джеси отново лежеше в тъмното, а някакъв мъж — или същество, подобно на мъж — отново стоеше в отсрещния ъгъл на стаята. Мъжът не бе баща ѝ, мъжът не бе съпругът ѝ, мъжът бе непознат — онзи непознат, който обитава най-нездравите ни, най-параноидни представи, както и най-дълбоките ни страхове. Това бе лицето на същество, което Нора Калигън със своите полезни съвети и мил, практичен нрав никога не бе взимала предвид. Това черно същество не можеше да се прогони чрез никое от нещата с наставка „логия“. То бе космическа чудатост.

„Но ти ме познаваш“ — каза непознатото същество с издълженото бяло лице. То се наведе и улови дръжката на куфара си. Джеси забеляза без никаква почуда, че дръжката представлява челюстна кост, а самият куфар е направен от човешка кожа. Непознатото същество я вдигна, откопча катарамите и отвори капака. Тя отново видя костите и накитите, а то отново протегна ръка към плетеницата им и бавно взе да я разбърква в кръг; отново се чу мъртвешкото пукане и чукане, тракане и щракане.

„Не, не те познавам — рече тя. — Не зная кой си, не зная, не зная, не зная!“

„Аз съм Смърт, разбира се, и довечера ще се върна. Само че довечера сигурно няма само да стоя в ъгъла, а ще направя още нещичко; довечера сигурно ще скоча върху тебе... ето... така!“

То се хвърли напред, като пусна куфара (кости, медальони и пръстени се разпиляха към проснатия Джералд, който сочеше с обезобразената си ръка към вратата за коридора), и протегна ръце към нея. Тя видя, че пръстите му завършват с тъмни мръсни нокти, толкова дълги, че приличаха на хищнически, после се разтърси, изпъшка и се събуди с гърч, а веригите на белезниците се люлееха и дрънчаха от отбранителните движения на ръцете ѝ. Тя отново и отново шепнеше думата „Не“ в някакъв гъгнив напев.

„Това беше сън! Джеси, престани, това беше само сън!“

Тя бавно отпусна ръце като за пореден път ги остави да увиснат безсилни в халките на белезниците. Разбира се, че бе сън — просто друг вариант на страшния кошмар, който бе сънувала предишната нощ. Обаче реалистичен — Господи, и още как. Като го погледнеш отблизо, много по-лош от този с крокета, дори от този, в който си бе спомнила онази тайна и злощастна преживелица с баща ѝ по време на затъмнението. Беше повече от странно, че тази сутрин отдели толкова много време да мисли за тези сънища вместо за много по-страшния от тях. Всъщност тя въобще не се бе сецала за съществуването с уродливо дългите ръце и ужасния куфар със сувенири допреди малко, когато задряма и то ѝ се присъни.

В главата ѝ се завъртя фрагмент от песен, нещо от Психеделичната епоха: „Някои ме наричат космическия каубой... йе... някои ме наричат гангстера на любовта...“

Побиха я тръпки. Космическият каубой. Това звучеше някак съвсем точно. Аутсайдер, някой извън нещата, случаен...

— Непознат — промълви Джеси и внезапно си спомни как се бяха сгърчили бузите на съществуването, когато то започна да се ухилва. И щом тази подробност дойде на мястото си, другите постепенно се подредиха около нея. Златните коронки, проблясващи навътре в озъбената уста. Издадените, подпухнали устни. Сивосинкавото чело и тесният като бръснач нос. И куфарът, разбира се, подобен на нещо, което бихте очаквали да видите тупкащо по хълбока на търговски пътник, хукнал да хване влака си...

„Престани, Джеси — престани да се плашиш сама. Нямах ли си достатъчно проблеми и без тревогите за този талъсъм?“

Несъмнено имаше, но тя откри, че сега, когато бе започнала да мисли за съня, като че ли не можеше да спре. И нещо по-лошо — колкото повече мислеше за него, толкова по-малко и приличаше на сън.

„Ами ако съм била будна?“ — запита се ненадейно и щом веднъж оформи тази мисъл, с ужас осъзна, че някаква част от нея през цялото време е вярвала в това. Тази част само чакаше останалите да я догонят.

„Не, о, не, това беше само сън, това е...“

„Ами ако не е било? Ако е било...“

„Смърт — съгласи се белоликото непознато същество. — Ти видя Смърт. Ще се върна довечера, Джеси. А утре вечер твоите пръстени ще бъдат в моя куфар заедно с останалите ми красиви неща... моите сувенири.“

Джеси осъзна, че трепери лудешки, сякаш я тресе. Ококорените ѝ очи гледаха безпомощно към празния ъгъл, в който бе стоял

(космическият каубой гангстерът на любовта)

и който сега бе осветен ярко от утринната слънчева светлина, но вечерта щеше да потъне в плетеница от сенки. Кожата ѝ започна да настръхва на места. Отново я споходи неотменимата истина: тя вероятно щеше да умре тук.

„Накрая някой ще те намери, Джеси, но може би ще е нужно много време. Най-напред ще предположат, че сте се впуснали в някакво диво романтично бягство. Защо не? Нима двамата с Джералд не давахте пълната илюзия за второ десетилетие на брачно блаженство? Само вие двамата знаехте, че накрая Джералд го вдигаше с известна сигурност само когато ти беше вързана с белезници за леглото. Чак да се зачуди човек дали пък с него някой не си е поиграл на туй-онуй в деня на затъмнението, не е ли така?“

— Млъкни — изсумтя Джеси. — Млъкнете всички.

„Но рано или късно хората наистина ще се изнервят и ще започнат да ви търсят. Вероятно ще бъдат колегите на Джералд, те всъщност ще задвижат нещата, не мислиш ли? Мисълта ми е, че в Портланд има няколко жени, които наричаш приятелки, но ти никога не си ги въвеждала истински в живота си, нали? Познати, ето какви са ти в действителност — дами, с които да изпиеш един чай или да

размениш някой каталог. Някоя от тях няма да се разтревожи много, ако изчезнеш от сцената за седмица или за десет дни. Но Джералд ще има уговорени срещи и ако не се появи до петък на обяд, сигурно някой от неговите приятелчета от кошарата ще започне да върти телефони и да задава въпроси. Да, така сигурно ще започне, но според мен телата всъщност ще открие пазачът, как смяташ ти? Обзалагам се, че ще извърне поглед, докато те покрива с одеялото от шкафа, Джеси. Няма да му се гледа как пръстите ти стърчат от белезниците, вдървени като моливи и бели като свещи. Няма да му се гледат вкочанените ти устни, нито пяната, отдавна засъхнала на люспици върху тях. Най-вече няма да му се гледа изражението на ужас в очите ти, тъй че ще извърне собствените си очи, докато те покрива.“

Джеси завъртя глава от едната на другата страна в бавен, безнадежден жест на отрицание.

„Бил ще се обади в полицията и оттам ще се появят с поемните лица и следователя за смъртните случаи. Всички ще наобиколят леглото и ще пушат пури (Дъг Роу, задължително с ужасната си бяла мушама, ще стои, разбира се, отвън с екипа си) и когато следователят отгърне одеялото, ще се стъписат. Да, мисля, че дори най-обръгналите ще се стъписат малко, а някои може дори да излязат от стаята. По-късно приятелите им ще ги подиграват за това. Тези, които ще останат, ще кимат и ще си казват един на друг, че жената върху леглото е преживяла мъчителна смърт. «Личи си от пръв поглед», ще казват те. Но няма да знаят и половината от истината. Няма да знаят, че истинската причина очите ти да са изцъклени, а устата ти да е застинала във вик, е в това, което си видяла накрая. Което си видяла да излиза от тъмното. Първият ти любовник може да е бил баща ти, Джеси, но последният ще бъде непознатото същество с дългото бяло лице и пътническия куфар, направен от човешка кожа.“

— О, моля те, не можеш ли да престанеш? — простена Джеси.
— Стига с тези гласове, моля ви, стига с тези гласове.

Но този глас не искаше да спре, не искаше дори да ѝ обърне внимание. Той просто продължаваше и продължаваше като шептеше направо в ума ѝ от някакво място далеч надолу по мозъчния ѝ ствол. Да го слуша беше като да влачат напред-назад по лицето ѝ омацана в кал коприна.

„Ще те закарат в Огъста и щатският медицински инспектор ще те разпори, за да направи опис на вътрешностите ти. Това е правилото при всяка самотна или съмнителна смърт, а твоята ще изпълнява и двете условия. Той ще разгледа това, което е останало от последното ти ядене — сандвича със салам и сирене от «Амато», и ще вземе парченце мозък, за да го разгледа под микроскопа си, а накрая ще го нарече смърт при нещастен случай. «Дамата и господинът са играли обикновена безобидна игра — ще каже той, — само че джентълменът е проявил лошия вкус да получи инфаркт в критичен момент и жената е останала на... е, най-добре да не навлизаме в подробности. Най-добре дори да не мислим за това повече, отколкото е минималното необходимо. Достатъчно е да кажем, че дамата е умряла мъчително — това личи от пръв поглед.» Ето така ще свърши всичко, Джес. Може би някой ще забележи, че венчалната ти халка е изчезнала, но няма да я търсят дълго, ако въобще я търсят. Нито пък медицинският инспектор ще забележи липсата на една твоя костичка — маловажна костичка, от третия пръст на крака ти например. Но ние ще знаем, нали, Джеси? Всъщност ние вече знаем. Ще знаем, че то ги е взело. Вселенският непознат, космическият каубой. Ние ще знаем...“

Джеси заби глава в таблата отзад толкова силно, че в полезрението ѝ избухна цял пасаж от големи бели риби. Болеше, много болеше, но гласът в ума ѝ секна като радио при електроповреда, а това си заслужаваше болката.

— На ти — каза тя. — И ако започнеш пак, ще направя същото. Въобще не се занасям. Писна ми да слушам...

Този път като радио при електроповреда секна собственият ѝ глас, извисил се нескромно в празната стая. Когато петната пред очите ѝ взеха да избледняват, тя видя утринната слънчева светлина да проблясва върху нещо на около петдесет сантиметра от протегнатата ръка на Джералд. Малък бял предмет със златна нишка, която се виеше през средата му и го правеше да изглежда като символа на Ин и Ян. Отначало Джеси го помисли за пръстен, но всъщност беше твърде малък за това. Не пръстен, а бисерна обица. Беше паднала на пода докато гостът ѝ разбъркваше съдържанието на куфара си, за да ѝ го покаже.

— Не — промълви тя. — Не, не е възможно.

Но то беше там, блестеше на утринното слънце и всяка частичка от него бе толкова истинска, колкото и мъртвецът, който сякаш го сочеше с пръст: бисерна обица, оплетена с деликатен златен отблясък.

„Една от моите е! Паднала е от кутията за бижутата ми, била е тук цяло лято, а аз чак сега я забелязвам!“

Само че тя притежаваше един-единствен чифт бисерни обици, те нямаха златни нишки и при всички случаи бяха в Портланд.

Само че хората от „Скипс“ бяха идвали да лъскат пода една седмица след Деня на труда и ако на пода е имало обица, някой от тях е щял да я вдигне и да я сложи или на масичката... или в джоба си.

Само че имаше и още нещо.

„Не, няма. Няма и не смей да казваш, че има.“

Точно зад сиротната обица.

„Дори да има, няма да го погледна.“

Само че не можеше да не го погледне. Очите ѝ сами отминаха обичата и се спряха върху пода точно на прага между стаята и антрето. Там имаше петънце засъхнала кръв, но не кръвта привлече вниманието ѝ. Кръвта принадлежеше на Джералд. Кръвта си беше на място. Тревожеше я стъпката до нея.

„Ако там има стъпка, тя е отпреди!“

Въпреки Джесиното желание да повярва в това, стъпката не беше там отпреди. Вчера на този под не бе имало и драскотинка, какво остава за стъпка. Нито пък беше оставена от нея или Джералд, тази стъпка, която сега гледаше. Тя представляваше очертание от изсъхнала кал с формата на подметка, кал вероятно от обраслата пътека, която лъкатушеше край брега на езерото в продължение на близо километър и половина, преди да се вреже в гората и да продължи на юг към Мотън.

Изглежда, че в крайна сметка някой бе идвал при нея в спалнята предишната нощ.

Когато тази мисъл се намести неумолимо в пренапрегнатия ум на Джеси, тя се разпищя. Отвън на задната веранда бездомният пес вдигна за миг своята издрана и ожулена муцуна от лапите си. Наостри верните си уши. После загуби интерес и отново отпусна глава. Изглежда, все пак звукът не идваше от нещо опасно — беше просто женският господар. Освен това миризмата на тъмното нещо, което бе

идвало през нощта, сега лежеше върху господаря. Псето я познаваше добре. Тя бе миризмата на смъртта.

Бившият Принц затвори очи и отново заспа.

Най-накрая тя отново започна някак да се овладява. Колкото и абсурдно да звучи, направи го, като рецитираше мантричката на Нора Калигън.

— Едно за стъпалата — говореше тя, а пресъхналият ѝ глас пукаше и трептеше в празната спалня, — десетте пръстенца, всичките в редичка, сладички прасенца. Две пък за краката, дълги и прекрасни, с три правя секса, там всичко е ужасно...

Продължи упорито напред, като рецитираше стиховете, които можеше да си спомни, пропускаше тези, които не можеше, и държеше очите си затворени. Мина го цялото шест пъти. Съзнаваше, че пулсът ѝ спада, а най-страшното от ужаса ѝ се оттича, но съзнанието ѝ не разбра нищо за коренната промяна, която бе направила най-малко в едно от нескопосаните стихчета на Нора.

След шестото повторение отвори очи и огледа стаята като някой, който току-що се е събудил от кратка отморителна дрямка. Все пак отбягна ъгъла до шкафа. Не искаше отново да вижда обидата и съвсем определено не искаше да вижда стъпката.

„Джеси? — Гласът бе много мек, много плах. Тя си помисли, че е гласът на Благоверната съпруга, сега лишен както от пискливата си жар, така и от трескавото си отрицание. — Джеси, може ли да кажа нещо?“

— Не — отвърна тя незабавно с огрубелия си прахоскърцащ глас. — Хващай си пътя. Искам да приключа с всички вас, кучки такива.

„Моля те, Джеси. Моля те, изслушай ме.“

Тя затвори очи и откри, че може да си представи образно онази част от личността си, която бе започнала да нарича Благоверната съпруга Бърлинггейм. Благата бе все още с тумруци, но сега вдигна глава — едно едва ли лесно действие, като се има предвид жестоката дървена юзда, натиснала врата ѝ отзад. Косата се отдръпна от лицето ѝ

за миг и Джеси с изненада видя не Благоверната, а някакво малко момиче.

„Аха, но все пак съм аз“ — помисли си тя и почти се разсмя.

Ако това не беше пример за комиксова психология, здраве му кажи. Току-що си мислеше за Нора, а една от нейните любими теми беше за това как хората трябва да се грижат за „детето в себе си“. Нора твърдеше, че най-честата причина да се чувствуваме нещастни е нашата неспособност да подхранваме и приласкаваме това вътрешно дете.

Джеси бе кимала сериозно на всичко това, но бе запазила убеждението си, че за самата нея тази идея представлява преди всичко една сантиментална помия на Новата или Водолеева ера. Но все пак харесваше Нора и макар да мислеше, че съветничката ѝ се е пристрастила към твърде много умствени мъниста на любовта и мира от края на шестдесетте и началото на седемдесетте години, сега съвсем ясно виждаше Нориното „вътрешно дете“ и това изглеждаше нещо съвсем нормално. Джеси предполагаше, че това понятие може да има дори някакво символично значение, а в настоящите обстоятелства тумруците осигуряваха страхотно уместен образ, нали? Детето с тях беше бъдещата Благоверна, бъдещата Рут, бъдещата Джеси. Това беше момиченцето, наричано някога от баща ѝ Тиквичка,

— Е, говори — рече Джеси. Стресът, гладът и жаждата се бяха събрали зад спуснатите ѝ клепачи и правеха образа на момичето с тумруците почти невероятно реален. Сега тя виждаше думите ЗА СЕКСУАЛНО ПРЕЛЪСТИТЕЛСТВО изписани върху парче пергамент и забодени над главата на момичето. Естествено, надписът бе направен с бонбонено-розово червило „Ментичка Ам-Ам“.

А въображението ѝ още не бе приключило. До Тиквичка имаше друг чифт тумруци и друго момиче с тях. То беше на около седемнадесет години и дебело. Пъпки загрозяваха лицето му. Зад затворничките се появи градска мера и след миг Джеси видя там да пасат няколко крави. Някой удряше камбана — на съседния хълм като че ли — с такава монотонна равномерност, сякаш възнамеряваше да го прави цял ден... или поне докато кравите се приберат.

„Ти губиш разсъдък си, Джеси“ — помисли немощно тя и предположи, че това е вярно, но няма значение. Не след дълго можеше да го брои дори сред Божиите си дарове. Отпъди тази мисъл и върна

вниманието си отново към момичето с тумруците. В същото време откри, че раздражението ѝ е заменено от нежност и яд. Този вариант на Джеси Мъхаут беше по-възрастен от онзи, на когото посегнаха в деня на затъмнението, но не много по-възрастен — може би на дванадесет, най-много четиринадесет години. На тази възраст тя нямаше какво да прави на градската мера за никакво престъпление, най-малко пък за сексуално прелъстителство! Сексуално прелъстителство, за Бога? Каква беше тази лоша шега? Как бе възможно хората да са толкова жестоки? Толкова преднамерено слепи?

„Какво искаш да ми кажеш, Тиквичке?“

„Само това, че то е истинско — каза момичето с тумруците. Лицето ѝ бледнееше от болка, но очите ѝ бяха сериозни, загрижени и ясни. — То е истинско, ти знаеш, че е истинско и ще се върне довечера. Според мен този път то няма само да гледа. Трябва да се измъкнеш от белезниците, преди слънцето да е залязло, Джеси. Трябва да се махнеш от тази къща, преди то да се е върнало.“

Отново ѝ се доплака, а нямаше сълзи, нямаше нищо друго освен това сухо, грапаво и жилещо усещане.

„Не мога! — извика тя. — Опитах всичко! Не мога да се измъкна сама!“

„Забрави едно нещо — каза ѝ момичето с тумруците. — Не зная дали е важно, или не, но може да е важно.“

„Какво?“

Момичето завъртя ръцете си в дупките на тумруците и показа чистите си розови длани. „Той каза, че имало два вида, помниш ли? М-17 и Ж-23. Вчера май за малко да си спомниш. Той искал Ж-23, но от тях не се произвеждат много и е трудно да се намерят, така че трябвало да се спре на два чифта М-17. Спомняш си, нали? Той ти разказа това в деня, когато донесе белезниците вкъщи.“

Тя отвори очи и погледна гривната, която обхващаше дясната ѝ китка. Да, той несъмнено ѝ бе разказал всичко; всъщност бе бръщолевил като наркоман след две дози кокаин още при обаждането си от офиса късно сутринта. Искаше да знае дали къщата е празна — все не можеше да запомни кога е свободният ден на икономката — и когато тя го увери, че няма никой, той я помоли да си намъкне нещо удобно. „Нещо, което почти го няма“, както се бе изразил. Тя помнеше как се заинтригува тогава. Дори по телефона на Джералд сякаш всеки

миг щеше да му гръмне някой бушон, а тя подозираше, че той замисля нещо ексцентрично. Нямахше нищо против, те приближаваха четиридесетте и ако Джералд искаше да поекспериментира малко, защо да не му угоди?

Той бе пристигнал навреме (сигурно всичките пет километра от околоръстното шосе 295 пушеха след него) и това, което Джеси си спомняше най-добре за този ден, бе как той влезе в спалнята, като се препъваше в мебелите, със зачервени бузи и искрящ поглед. Сексът не бе първото нещо, за което се сещаше когато мислеше за Джералд (в тест за асоциации първата хрумнала й дума сигурно би била сигурност), но в този ден двете неща бяха почти взаимозаменяеми. Несъмнено сексът бе единственото нещо в ума му — Джеси имаше чувството, че ако се бе забавил малко със свалянето на изтупаните си раирани панталони, неговият обикновено благоприличен адвокатски паток щеше да разкъса цепката им.

Щом захвърли тях и гащетата отдолу, той малко позабави темпото и отвори церемониално кутията от маратонки „Адидас“, която бе донесъл. Извади отвътре двата чифта белезници и ги протегна към нея за оглед. В гърлото му пърхаше някаква малка пулсация, едно трепкащо движение, бързо почти като крилце на колибри. Тя си спомняше и това. Дори тогава сърцето му сигурно се бе стягало.

„Щеше да ми направиш голяма услуга, Джералд, ако бе хвърлил топа още тогава, на място.“

Тя искаше да се ужаси от тази неприлична мисъл за мъжа, с когото бе споделила такава голяма част от живота си, но откри, че може да постигне най-много едно почти клинично самоотвращение. А когато мислите й се завърнаха към вида му в онзи ден — зачервените бузи и искрящите очи, — ръцете й безмълвно се свиха в малки твърди юмручета.

— Защо не можа да ме оставиш на мира? — попита го тя сега. — Защо трябваше да ставаш такъв задник заради това нещо? Такъв мръсник?

„Няма нищо. Не мисли за Джералд, мисли за белезниците. Два чифта ограничителни приспособления за ръце — марка «Крайг», размер М-17. Означението М означаваше мъжки, а седемнадесет бе броят на зъбците за затягане.“

Едно ярко и горещо усещане разцъфна в стомаха и гърдите ѝ. „Не му обръщай внимание — каза тя на себе си, — а ако непременно трябва да му обърнеш, прави се, че е от лошо храносмилане.“

Но нямаше как. Чувствуваше надежда, а тя не търпеше да бъде отричана. Най-доброто, което можеше да направи, бе да я уравни чрез реализъм, непрекъснато да си напомня за първия безуспешен опит за измъкване от белезниците. Но въпреки усилията да си спомни болката и неуспеха тя откри, че мисли за това колко близко — колко близко, мамка му — бе стигнала до измъкването. Още половин сантиметър може би щеше да свърши работа, бе помислила тогава тя, а един със сигурност би бил достатъчен. Костните издатини под палците наистина бяха проблем, но нима щеше да умре на това легло само защото не може да прекоси разстояние, не по-широко от горната ѝ устна? Определено не.

Джеси направи усилие да остави настрана тези мисли и да се върне към деня, в който Джералд бе донесъл белезниците вкъщи. Към начина, по който ги бе държал с безмълвното благоговение на бижутер, който показва най-фината диамантена огърлица, минавала някога през ръцете му. В интерес на истината, самата тя също доста се впечатли от тях. Спомняше си колко бяха лъскави и как светлината от прозореца забиваше тънки отблясъци в синкавата стомана на халките и назъбените кръгчета на ключалките, които позволяваха белезниците да се нагласяват към китки с различни размери.

Поиска да узнае откъде ги е взел — обикновено любопитство, не обвинение, — но той не пожела да сподели нищо повече, освен че му бил помогнал един от по-отраканите в съда. Каза това и ѝ пусна едно неясно малко полунамигване, сякаш залите и чакалните на Къмбърландския окръжен съд бяха от такива оправни момчета и той ги познаваше всичките. Всъщност този следобед Джералд се държа така, сякаш бе пипнал две ракети „Скъд“, а не два чифта белезници.

Тя лежеше на леглото, облечена в бяла дантелена риза и подходящ копирен клин — костюм, който определено почти го нямаше — загледана в него със смесица от веселост, любопитство и възбуда... но в този ден преди всичко с веселост, нали? Да. Откри, че наистина е много забавно да наблюдава как Джералд, който винаги толкова се стараяше да бъде господин Хладнокръвен, крачи из стаята като разгонен жребец. Косата му беше накъдрена на онези смахнати

тирбушончета, които малкото ѝ братче наричаше някога „пиленца“, и все още не бе свалил черните си найлонови чорапи на преуспяващ мъж. Тя си спомни как хапеше бузи отвътре — при това доста силно, — за да сдържи усмивката си. Господин Хладнокръвен този следобед говореше по-бързо от търговец при разпродажба на стоки след фалит. После най-неочаквано спря насред словоизлиянията си. Върху лицето му се изписа изражение на комична изненада.

— Джералд, какво има? — попита го тя.

— Току-що осъзнах, че не зная дали ти въобще искаш да се занимаваш с това — отвърна той. — Аз само дърдорях ли, дърдорях, разпенил съм се тука, както много добре виждаш — знаеш ли това, знаеш ли онова, а още не съм те помитал дали...

Тогава тя се бе усмихнала отчасти защото шаловите много ѝ бяха омръзнали, а не знаеше как да му каже, но главно просто защото беше приятно да го види отново възбуден на тема секс. Е, добре, сигурно бе малко странно да се възбуждаш от идеята да заключиш жена си с белезници, преди да се гмурнеш в дълбокото с дългия бял прът. Е, и? Беше си само между тях двамата, нали, и всичко беше само на шега — наистина нищо повече от лека оперетка. Джилбърт и Съливан^[1] представят „Интимни игри“, аз съм просто окована да-маа във флотата на кра-ляа. Освен това съществуваха и по-странни прищевки: Фрида Соумс, съседката от другата страна на улицата, веднъж бе признала пред Джеси (след два предварителни аперитива и половин бутилка вино по време на обяда), че бившият ѝ съпруг обичал да го пудрят и повиват като бебе.

Втория път хапането на бузите не успя и тя избухна в смях. Джералд я гледаше с леко килната надясно глава и увиснала в лявото ъгълче на устата усмивчица. През последните седемнадесет години бе опознала добре това изражение — то означаваше, че той се готви или да се разгневи, или да се разсмее заедно с нея. Обикновено трудно можеше да се каже кое от двете ще вземе връх.

— Искаш ли да участвуваш все пак? — попита я той.

Тя не бе отговорила веднага. Вместо това престана да се смее и го фиксира с едно изражение, което се надяваше да е достойно за най-подлата нацистка богиня-кучка, украсявала някога кориците на списанието „Мъжки приключения“. Когато почувствува, че е постигнала точната степен на ледено високомерие, вдигна ръце и

спонтанно изрече четири думи които го докараха до леглото с подскоци, явно опиянен от възбуда:

— Ела тук, копеле такова.

След нула време той вече се пипкаше да слага белезниците на ръцете ѝ, а после да ги закача за креватните стълбове. Таблата на леглото в главната спалня на портландската им къща нямаше летви и ако той бе получил инфаркта си там, тя просто щеше да измъкне белезниците през краищата на стълбовете. Докато пъшкаташе и се суетеше около белезниците, доволно търкайки едното си коляно долу в нея, той говореше. И едно от нещата, които ѝ каза, беше за М и Ж и за това как работят ключалките. Каза ѝ, че е търсил Ж, защото женските белезници имали 23 зъбци вместо 17, колкото притежавали повечето от мъжките. По-големият брой зъбци означавал, че женските могат да стават по-тесни. Обаче се намирали трудно и когато приятелчето от съда му казал, че може да намери два чифта мъжки на много разумна цена, Джералд не пропуснал шанса.

— Някои жени могат направо да си измъкнат ръцете от мъжки белезници — беше ѝ казал той, — но ти си с доста едър кокал. Освен това не исках да чакам. Е... я сега да видим...

Той щракна гривната върху дясната ѝ китка, като отначало бързо превъртя ключалката, а към края забави и при отминаването на всеки зъбец питаше дали я боли. Всичко беше наред до последното зъбче, но когато я накара да опита дали може да извади ръката си, тя не успя. Наистина, китката ѝ се измъкна цялата, а по-късно Джералд ѝ каза, че дори това не трябвало да става, но когато халката стигна до опакото на ръката и основата на палеца ѝ, комичното му тревожно изражение се бе стопило.

— Смятам, че ще свършат чудесна работа — бе казал той. Тя помнеше това много добре, а още по-ясно си спомняше какво бе прибавил след това: — Доста ще се позабавляваме с тези неща.

Все още погълната от яркия спомен за този ден, Джеси отново започна да дърпа, ръцете си надолу, като се опитваше някак да ги свие достатъчно, че да може да ги извади през халките на белезниците. Този път болката я удари почти веднага, като започна не от китките и дланите, а от претоварените мускули на раменете. Джеси стисна очи, напъна по-силно надолу и се опита да не усеща болката.

Сега дланите и пръстите ѝ се присъединиха към хора на негодуванието и когато тя отново доближи крайния предел на мускулната си сила, а белезниците започнаха да се впиват в оскъдната плът, покриваща опакото на ръцете ѝ, те започнаха да скърцат. „Постериорно сухожилие — помисли си тя, наклонила глава настрани и изтеглила устни назад в широка, пресъхнала и болезнена гримаса. — Постериорно сухожилие, постериорно сухожилие, мамка му на това постериорно сухожилие!“

Нищо. Никакъв напредък. И тя започна да подозира — силно да подозира, — че тук има нещо повече от сухожилия. Тук имаше също и кости, няколко гадни малки костички, преминаващи по външния ръб на ръката ѝ под долната става на палеца, няколко гадни малки костички, които сигурно щяха да я довършат.

С последен вопъл на смесица от болка и разочарование, Джеси за пореден път отпусна ръце. Раменете и ръцете ѝ над лактите тръпнеха от изтощение. Дотук с изплъзването от белезниците, понеже били М-17 вместо Ж-23. Разочарованието почти надхвърляше физическата болка, то жилеше като отровна коприва.

— Мамицата му мръсна! — изкрещя тя на празната стая. — Мамка му, мама му, мааму!

Някъде край езерото — днес още по-далеч, ако се съди по звука — дърворезачката отново заръмжа и това я вбеси допълнително. Вчерашният тип, върнал се за още. Просто някой тъпанар с бархетна риза на червени и черни карета от „Ел Ел Бийнс“, дошъл тук да си играе на Пол Бъниан^[2], реве в далечината със своята дърворезачка и си мечтае как довечера ще се мушне в леглото със своето котенце... или може би си мечтае за футбол, или просто за няколко ледени питиета долу в бара на кея. Джеси видя оня с карираната бархетна риза така ясно, както бе видяла момичето с тумруците, и ако мислите можеха да убиват, неговата глава щеше да се пръсне през задника му на същата минута.

— Не е честно! — изкрещя тя. — Просто не е ч... — Някакъв сух спазъм я сграбчи за гърлото и тя замлъкна, уплашена и с разкривено лице. Бе усетила твърдите костни парченца, които препречваха пътя на бягството ѝ — о, Господи, нима, — но все пак бе стигнала на косъм от него. Това бе истинският извор на огорчението ѝ — не болката и в никакъв случай невидимият секач със стържещата

резачка. Огорчаваше я съзнанието, че е напреднала много, но съвсем не и достатъчно. Тя можеше още да стиска зъби и да търпи болката, но вече не вярваше, че това ще ѝ помогне с каквото и да било. Този последен половин-един сантиметър щеше да остане подигравателно непреодолим. По-нататъшното опъване можеше само да причини натрупване на вода и подуване на китките ѝ, а това би влошило ситуацията, вместо да я подобри.

— И не ми казвай, че с мен е свършено, не смей да го казваш — изшептя Джеси сопнато. — Не искам да чувам това.

„Трябва да се измъкнеш някак от тях — прошепна в отговор и гласът на момичето. — Защото той — то — наистина ще се върне. Довечера. След залез слънце.“

— Не вярвам — изграчи Джеси. — Не вярвам, че това беше наистина. Не ми пука за стъпката и за обичата. Просто не вярвам.

„Вярваш.“ „Не вярвам!“ „Вярваш.“

Джеси оклюма глава настрани, косите ѝ се повесиха почти до дюшека, устата ѝ трепереше окаяно. Вярваше.

[1] Известни английски автори на оперети от миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Легендарен герой от американския фолклор, дървосекач с огромен ръст и невероятна сила. — Б.пр. ↑

Тя отново започна да придрямва въпреки растящата жажда и туптенето в ръцете. Знаеше, че е опасно да заспива — по време на съня отливът на силите ѝ щеше да продължи, — но какво значение имаше всъщност? Бе проучила всички възможности, а не преставаше да бъде Окованата Сладурана на Америка. Освен това желаше тази чудесна забрава, всъщност копнееше за нея — както изпаднал наркоман копнее за дрогата си. Но точно преди да се унесе, нейният объркан и дремещ ум се озари от горящия пламък на една мисъл, която бе едновременно проста и шокиращо директна.

Кремът за лице. Кутийката с крем за лице върху рафта над леглото.

„Не пробуждай надеждите си, Джеси — това би било лоша грешка. Ако при повдигането на рафта не е паднала веднага на земята, сигурно се е плъзнала до място, където шансът ти да я достигнеш ще е по-малък от шанса на снежна топка да оцелее в ада. Тъй че не пробуждай надеждите си.“

Работата бе там, че нямаше как да не ги пробуди, защото ако кремът си стоеше още там и ако беше на място, където можеше да го достигне, той сигурно щеше да ѝ осигури точно толкова смазка, колкото да освободи едната си ръка. Може би и двете, макар тя да не смяташе, че това ще е необходимо. Ако можеше да се измъкне от едната белезница, щеше да слезе от леглото, а слизането от леглото за нея означаваше да е успяла.

„Това беше просто една от онези малки пластмасови мострени кутийки, които изпращат по пощата, Джеси. И сигурно е паднала на пода.“

Но не беше. Когато извърна главата си толкова наляво, колкото бе възможно, без вратът ѝ да изскочи от ставите си, тя видя едно тъмносиньо петънце в най-далечното ъгълче на полезрението си.

„Всъщност въобще не е там — прошепна омразната част от нея, черната станция. Ти смяташ, че е там, напълно разбираемо, но

всъщност не е. Това е просто халюцинация, Джеси, виждаш това, което по-голямата част от ума ти желае да виждаш и ти заповядва да виждаш. Не и аз обаче. Аз съм реалистка.“

Тя отново вдигна поглед, като се помъчи въпреки болката да се извърти още мъничко наляво. Вместо да изчезне, синьото петънце изведнъж стана по-ясно. Беше кутийката с крема, определено. Откъм Джесината страна на рафта имаше нощна лампа, която не се бе плъзнала на пода, когато тя надигна рафта, защото основата ѝ бе закрепена за дървото. Едно евтино копие на „Долината на конете“, лежало върху рафта от средата на юли досега, бе спряло в основата на лампата, а кутийката с крем „Нивеа“ се бе хлъзнала до него. Джеси осъзна, че е възможно животът ѝ да се окаже спасен от една нощна лампа и група измислени пещерни хора с имена като Ейла, Ода, Уба и Тонолан. Беше повече от потресавашо. Беше сюрреалистично.

„Дори да е там, никога не ще успееш да я достигнеш“ — рече черната станция, но Джеси почти не я чу. Работата беше там, че според нея тя можеше да достигне кутийката. Почти бе убедена.

Завъртя лявата си ръка в халката и бавно я протегна към рафта с безкрайно предпазливо движение. Не трябваше да прави грешки сега — да побутне кутийката и да не може повече да я достигне, или пък да я преобърне назад към стената. Предполагаше, че сега между стената и рафта вероятно има процеп, през който една кутийка с мострени размери лесно би могла да пропадне. А станеше ли това, тя не се съмняваше, че умът ѝ ще рухне. Да. Ще чуе как кутийката тропва долу на пода, как се приземява сред мишите лайна и пухчетата прах. И тогава умът ѝ просто ще... ами ще рухне. Тъй че трябваше да внимава. И ако внимава, все още всичко може да се нареди. Защото...

„Защото може би има Бог — помисли си тя, — и Той не иска да умра тук, на това легло, като животно, чийто крак е заклещен в капан. Като се замислиш по-внимателно, в това има известен смисъл. Когато псето взе да ръфа Джералд, аз вдигнах тази кутийка от рафта, но после видях, че е прекалено малка и лека, за да го нарани, дори да успееш да го улуча. При онези обстоятелства — отвратена, объркана и уплашена до полуда — най-естественото нещо на света беше да я пусна, преди да опипам за нещо по-тежко. Вместо това я оставих обратно на рафта. Защо въобще някой би направил толкова нелогично нещо? Защото има Бог, ето защо. Това е единственият отговор, за който мога да се сетя,

единственият, който пасва. Бог я е запазил за мен, защото е знаел, че ще ми потрябва.“

Тя плъзна леко окованата си ръка по дървото, като се опита да превърне разперените си пръсти в радар. Не трябваше да има пропуски, разбираше това. Оставила настрана въпросите за Бог, орис и провидение, тя разбираше, че почти без съмнение е изправена пред своя най-добър и едновременно с това последен шанс. И когато пръстите ѝ докоснаха гладката заоблена повърхност на кутийката, в ума ѝ се завъртя откъс от един речитативен блус, малка песничка за Голямата криза, вероятно написана от Уди Гътри. За първи път я бе чула в изпълнение на Том Ръш, още в колежа:

Ако искаш да отидеш в небесата,
трябва хитрост, сине мой —
трябва да си мазнеш стъпалата
с малко овча лой.

Хлъзваш се от дяволската шепа —
право в Рая, без да се утрепеш...

Хич не се тревожи,
ами се смажи.

Без да обръща внимание на ръждивото обтягане на раменните си мускули, тя обгърна кутийката с бавни, галещо предпазливи движения на пръстите и нежно я придърпа към себе си. Сега вече знаеше как се чувствуват касоразбивачите, когато използват експлозиви. „Хич не се тревожи — помисли си тя, — ами се смажи.“ Нима някога в човешката история бяха изричани по-верни думи?

— Хиш не мииисля тъй, сладурше — изрече тя с най-надменния си глас, имитиращ този на Елизабет Тейлър в „Котка върху горещ ламаринен покрив“. Не се чу да го прави, дори не осъзна, че говори на глас.

Вече усещаше как благословеният балсам на успокоението се плъзва по тялото ѝ; беше толкова сладък, колкото първата глътка прясна и хладна вода, която щеше да излее върху ръждясалия назъбен кабел, забит в гърлото ѝ. Щеше да се хлъзне от дяволската шепа и право в Рая, в това нямаше абсолютно никакво съмнение. Стига само да не се утрепе, разбира се. Испита се, кали се в огъня, сега щеше да пожъне наградата си. Каква глупачка — въобще някога да се съмнява в това.

„Според мен по-добре престани да мислиш по този начин — рече с тревожен глас Благоверната. — Това ще те направи небрежна, а според мен много малко небрежни хора успяват някога да се изхлузят от шепата на дявола.“

Сигурно беше така, но тя нямаше никакво намерение да става небрежна. Беше прекарала последните двадесет и един часа в ада и никой не знаше по-добре от нея какво означава това. Никой не би могъл да знае, никога.

— Ще бъда внимателна — напевно промълви Джеси. — Ще обмисля всеки ход. Обещавам. А после... ще...

Какво ще?

Ами ще се смаже, разбира се. Не само за да се измъкне от белезниците, а за всичко по-нататък. Изведнъж Джеси се чу отново да говори на Господ и този път го правеше съвсем свободно.

„Искам да Ти обещаю нещо — рече тя на Господ. — Обещавам Ти веднага да се захвана със скока. Ще започна с голямо пролетно чистене вътре в главата си, като изхвърля всички счупени неща и играчки, за които отдавна съм пораснала — с други думи, всички неща, които не принасят никаква полза, а само заемат пространство и наливат масло в огъня. Може да се обадя на Нора Калигън и да я попитам дали иска да помогне. Струва ми се, че мога да се обадя и на Карол Саймъндс... вече Карол Ритънхаус, разбира се. Ако някой от старата ни банда знае къде е Рут Ниъри, това ще е Карол. Чуй ме, Господи — не зная дали някой някога стига до Рая, но обещавам да стоя смазана и да не преставам да опитвам. Е?“

И тя видя (почти като утвърдителен отговор на молитвата си) точно как трябваше да се развие всичко. Най-трудната част щеше да е свалянето на капачката; това изискваше търпение и огромна предпазливост, но необикновено малките размери щяха да ѝ помогнат. Закрепва дъното на кутийката върху лявата си длан, обхваща капака с пръстите си и с помощта на палеца прави същинското отвъртане. Полесно щеше да бъде, ако капачката е хлабава, но тя убедено вярваше, че при всички случаи ще може да я махне.

„Адски си права, че ще я махна, маце“ — мрачно си помисли Джеси.

Най-опасният момент сигурно щеше да дойде когато капачката тръгне да се върти. Ако станеше внезапно, без тя да е подготвена за

това, кутийката можеше направо да изхвърчи от ръката ѝ. Джеси нададе кратък грачещ смях.

— Кофти късмет — рече тя на празната стая. — Кофти шибан късмет, сладурше.

После вдигна кутийката и се вгледа съсредоточено в нея. През полупрозрачната синя пластмаса се виждаше трудно, но като че ли беше поне наполовина пълна, а може би и малко повече. Щом веднъж махне капачката, просто ще обърне кутийката и ще остави мазното нещо да се стече върху дланта ѝ. Когато получи колкото може, ще изправи вертикално ръката си и ще остави крема да се стече до китката. Повечето ще се събере между плътта и белезницата, а тя ще го размаже, като завърти ръка насам-натам. Във всеки случай вече знаеше къде е най-важното място: областта точно под палеца. И когато се намаже възможно най-добре, ще опъне за последен път — силно и здраво. Ще изключи от съзнанието си всякаква болка и ще продължи да опъва, докато ръката ѝ се измъкне от халката и тя излезе най-накрая на свобода, най-накрая на свобода, о, Боже Всемогъщи, най-накрая на свобода. Можеше да го направи. Знаеше, че може.

— Но внимателно — измърмори тя, като остави дъното на кутийката да се намести върху дланта ѝ, а после разположи възглавничките на палеца и останалите си пръсти през определени интервали отстрани на капачката. И...

— Хлабава е! — извика Джеси с дрезгав, разтреперан глас. — Ох, мамичко, тиквена поничко, наистина е хлабава!

Почти не можеше да повярва — а черната станция, заровена някъде дълбоко вътре, направо отказа, — но беше така. Когато притисна леко връхчетата на пръстите си около капачката, усети как тя леко се завъртя върху спираловидния си нарез.

„Внимателно, Джеси — ох, много внимателно. Точно както си го представи“.

Да. Сега тя видя в ума си друго нещо — видя се как седи на бюрото в Портланд, облечена в своята най-хубава, модно къса черна рокля, която си купи миналата пролет като подарък за това, че издържа на диетата и отслабна с пет килограма. Семпла златна шнола държи косата ѝ — току-що измита и ухаеща на някакъв приятен билков шампоан вместо на стара кисела пот. Повърхността на бюрото е обляна в дружелюбната светлина на следобедното слънце от еркерните

прозорци. Видя се как пише до американската „Корпорация Нивеа“ или който и да е там производителят на крем за лице „Нивеа“. „Драги господо, — щеше да напише тя, — просто трябваше да ви осведомя какъв спасител на човешкия живот е всъщност вашият крем...“

Щом побутна с палец капачката, тя започна да се върти плавно, без никакво запъване. Всичко според плана. „Като мечта — помисли си тя. — Благодаря Ти, Господи. Благодаря Ти. Много, много, много Ти бла...“

Някакво — ненадейно движение влетя в ъгълчето на погледа ѝ, но нейната първа мисъл не беше, че са я открили и е спасена, а че космическият каубой се е върнал да я вземе, преди да е успяла да избяга. Джеси нададе остър, уплашен вик. Погледът ѝ отскочи от напрегнатата си фокусна точка върху кутийката. Пръстите ѝ я стиснаха в неволен спазъм на страх и изненада.

Беше кучето. Беше се върнало за втората си сутрешна закуска. Стоеше на прага и проверяваше стаята, преди да влезе. В мига, в който разбра това, Джеси разбра също, че е стиснала малката синя кутийка прекалено силно. Тя се измъкваше изпод пръстите ѝ като прясно обелено гроздово зърно.

— Не!

Понечи да я задържи и почти успя отново да я хване. После тя се изплъзна от ръката ѝ, тупна я по хълбока и отскочи от леглото. При удара ѝ в дървения под се чу леко, тъпо тропване — същият онзи звук, от който тя преди по-малко от три минути мислеше, че би полудяла. Това не стана и сега Джеси откри един по-нов, по-дълбок ужас: въпреки всичко, което преживяваше, тя все още бе твърде далеч от полудяването. Имаше чувството, че каквито и ужаси да я чакаха сега, когато тази последна врата към бягството бе запречена, тя трябваше да ги посрещне в пълно съзнание.

— Защо трябваше да влизаш точно сега, гадино такава? — попита тя бившия Принц и нещо в нейния стържещ, убийствен глас го накара да спре и да я погледне с предпазливост, която всичките ѝ крясъци и заплахи не бяха успели да пробудят. — Защо сега, дявол да те вземе? Защо сега?

Бездомното псе реши, че женският господар сигурно все още е безобиден въпреки острите нотки, които проблясваха сега в гласа му, но все пак продължи да я поглежда бдително, докато се добере

бързешком до своя месен запас. Най-добре е да си сигурен. Бе страдало много, докато научи този прост урок, и той не беше сред уроците, които можеше лесно или бързо да забрави — винаги бе най-добре да си сигурен.

Хвърли ѝ един последен поглед с лъскавите си отчаяни очи, после сведе глава, захапа една от слабините на Джералд и отпра от нея голям къс месо. Гледката беше ужасна, но за Джеси не бе най-ужасната. Най-ужасната гледка бе облакът мухи, който се надигна от своя терен за хранене и гнездене, когато песът щракна зъбите си и опъна. Тяхното сънено бръмчене довърши работата по съкрушаването на една жизнено важна нейна част, която бе насочена към оцеляването и която имаше нещо общо едновременно с надеждата и със сърцето.

Кучето отстъпи назад с деликатната стъпка на танцьор във филмов мюзикъл, с наострени уши и повесено от челюстите месо. После се обърна и бързо изприпка от стаята. Мухите започнаха операции по пренастаняването си още преди то да се изгуби от погледа ѝ. Джеси отпусна глава назад върху махагоновата табла и затвори очи. Започна отново да се моли, но този път не за бягство. Този път се молеше Бог да я прибере бързо и милостиво, преди слънцето да залезе и белоликият непознат да се върне.

Следващите четири часа бяха най-ужасните в живота на Джеси Бърлинггейм. Спазмите в мускулите ѝ постепенно зачестяваха и се усилваха, но не мускулните болки направиха часовете между единадесет и три толкова страшни, направи ги такива упоритият, отвратителен отказ на ума ѝ да отслаби хватката си върху светлата яснота и да потъне в мрака. Беше чела разказа на По „Сърцето изобличава“ в първата година от гимназията, но досега не бе осъзнавала истинския ужас на встъпителните му редове: „Наистина, аз съм твърде раздразнителен, до немай-къде раздразнителен, но аз всякога си бях такъв, защо да съм луд? Защо!“

Лудостта би била облекчение, но лудостта отказваше да дойде. Сънят също. Смъртта можеше да победи и двете, а мракът със сигурност щеше да го направи. Но тя можеше само да лежи върху леглото, тя съществувахе в една мътна мръсно-маслинена реалност, която мускулните ѝ спазми пронизваха с пищни експлозии от болка. Спазмите имаха значение, също и нейната ужасна, изтощителна нормалност, но това като че ли бе всичко — светът извън тази стая например определено бе престанал да носи за нея някакъв реален смисъл. Всъщност тя все по-силно започваше да вярва, че извън тази стая няма никакъв свят, че всички хора, които някога са го населявали, сега са отишли на някакъв екзистенциален изпит по актьорско майсторство, а пейзажът е опакован като сценичния декор след някоя от любимите на Рут постановки на колежанското драматично общество.

Времето представляваше студено море, през което съзнанието ѝ се люшкеше и напредваше подобно на тронав ледоразбивач. Гласове идваха и си отиваха като фантоми. Повечето говореха вътре в главата ѝ, но известно време Нора Калигън ѝ говори от банята, а в друг момент Джеси проведе разговор с майка си, която като че ли се мяркаше в коридора. Тя бе дошла да ѝ каже, че никога нямало да се забърка в такава каша, ако се е грижела по-добре за прибирането на дрехите си.

„Ако ми даваха по един петак за всеки комбинезон, който съм вдигала от ъгъла и обръщала налице — каза майка ѝ, — щях да купя Кливландските газови заводи.“ Това навремето бе един от любимите ѝ изрази и Джеси изведнъж се сети, че никоя от тях никога не я бе запитвала защо са ѝ притрябвали Кливландските газови заводи.

Продължаваше немощно да се раздвижва, ритайки с крака и мърдайки нагоре-надолу ръцете си, доколкото позволяваха белезниците и собствените ѝ отслабващи сили. Но не го правеше от желание да поддържа тялото си готово за момента, в който най-сетне ще ѝ хрумне правилната възможност за бягство, защото накрая бе разбрала с главата и сърцето си, че вече не съществуват никакви възможности. Тази с кутийсата крем беше последната. Сега тя се раздвижваше само защото гимнастиката сякаш малко облекчаваше спазмите. Въпреки упражненията усещаше как студът пропълзява в стъпалата и ръцете ѝ, настанява се в кожата ѝ като коричка лед, а после тръгва навътре. Това не приличаше на съненото усещане, с което се бе събудила тази сутрин, повече приличаше на измръзването ѝ при един дълъг следобед на ски в провинцията през ученическите години — зловещи сиви петна върху opakото на едната ръка и по единия прасец, не добре покрит от калцуна, мъртвешки петна, които изглеждаха непроницаеми дори за парещата горещина от камината. Тя предполагаше, че това изтръпване накрая ще вземе връх над спазмите и че в крайна сметка смъртта ѝ може да се окаже почти благословена — като заспиване в снежна преспа — но пък напредваше прекалено бавно.

Времето минаваше, но това не беше време, това бе само неумолим, неизменен поток информация, който преминаваше от незаспиващите сетива към нейния зловещо ясен ум. Съществуваха само спалнята, пейзажът отвън (последните няколко декора, които чакаха да бъдат опаковани от сценичния майстор, отговарящ за тази лайнена постановчица), бръмченето на мухите, които превръщаха Джералд в късен сезонен инкубатор, и бавното придвижване на сенките по пода заедно с напредването на слънцето по едно нарисувано есенно небе. От време на време някой спазъм пронизваше едната или другата ѝ мишница като шило за разбиване на лед или се впиваше като дебел стоманен гвоздей в дясната ѝ страна. Заедно с неспирното изнизване на следобеда я връхлетяха първите спазми в

стомаха, където всички болки на глада бяха престанали, удариха и в пренапрегнатите сухожилия на диафрагмата ѝ. Те бяха най-страшните — сковаваха снопа мускули в гръдния кош и обездвижваха белите ѝ дробове. При всеки спазъм тя се вторачваше в слънчевите зайчета по тавана с агонизиращи, изцъклени очи, а ръцете и краката ѝ се разтреперваха от усилието да продължава да диша, докато схващането я отпусне. Сякаш бе заровена до шията в студен мокър цимент. Гладът отмина, но жаждата не, и когато този безкраен ден я заобиколи, тя изведнъж осъзна, че обикновената жажда (само тя и нищо друго) може да постигне това, което нарастващите степени на болката и дори фактът на приближаващата ѝ смърт не бяха успели да постигнат: тя можеше да я доведе до лудост. Сега не само гърлото и устата, а всяка частица от тялото ѝ крещеше за вода. Дори очните ѝ ябълки бяха жадни, а видът на езерните вълнички, които танцуваха върху тавана вляво от капандурата, изтръгваше от гърдите ѝ тихи стенания.

При тези реални и все по-надвисващи опасности ужасът, който бе изпитвала от космическия каубой, би трябвало да избледнее или напълно да изчезне, но с напредването на следобеда тя откри, че вместо да олеква, образът на белоликия непознат все повече натежава в ума ѝ. Непрекъснато виждаше силуета му, застанал точно отвъд границата на тесния кръг светлина, събрал накърненото ѝ съзнание, и макар да не долавяше от него почти нищо освен някакви общи очертания (слаби до мършавост), докато слънцето влачеше на запад своята брана от часове, Джеси осъзнаваше, че все по-ясно и по-ясно различава хлътналата, ухилена и противна гримаса, която кривеше устните му. В ушите си чуваше прашното мърморене на костите и накитите, разбърквани от ръката му в старомодния куфар.

Съществуването щеше да дойде за нея. Щом паднеше мрак, то щеше да дойде. Мъртвият каубой, аутсайдерът, призракът на любовта.

„Ти го видя, Джеси. Това беше Смърт и ти го видя, както често става с хората, които умират на самотни места. Разбира се, че така става, това се запечатва върху разкривените им лица, може да се прочете в изцъклените им очи. Това беше Старият Каубой Смърт и довечера, когато слънцето залезе, той ще се върне за теб.“

Малко след три вятърът, който цял ден бе кротувал, започна да се надига. Задната врата отново се разхлопа неуморимо върху касата си. Не след дълго дърворезачката спря и тя взе да чува как подетите от

вятъра вълнички се разплискват в скалите по брега. Гмурецът не извиси глас и решил може би, че е време да отлита на юг или поне да се премести на някое място край езерото, където крещящата дама няма да се чува.

„Сега съм само аз. Поне докато дойде другият.“

Вече не правеше никакви опити да вярва, че тъмният ѝ посетител е бил само фантазия; нещата бяха стигнали твърде далеч, за да вярва в това.

Нов спазъм впи дълги горчиви зъби в лявата ѝ мишница и тя опъна напуканите си устни в изтеглена назад гримаса.

Усещането беше като от пронизан с остър ръжен сърце. После мускулите точно под гърдите ѝ се стегнаха и снопчето нерви в слънчевия ѝ сплит сякаш лумна като купчина сухи съчки.

Тази болка беше нова и бе огромна — далеч надхвърляше всичко преживяно от нея досега. Огъна я назад като зелена клонка, изви бясно цялото ѝ тяло, разтвори и тресна коленете ѝ. Косата ѝ се разлетя на кичури и фъндъци. Опита се да изкрещи, но не можа. За момент бе убедена, че ето — това е, това е краят. Една последна конвулсия, мощна като шест пръчки динамит в гранитна канара, а после хайде, Джеси, камбаната е точно до крака ти.

Но и това премина.

Тя се отпусна полека. Дишаше тежко, извърнала глава нагоре към тавана. Поне в този момент танцуващите отражения горе не я измъчваха; цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху онова огнено кълбо от нерви по средата на тялото, точно под гърдите ѝ. Чакаше да види дали болката наистина ще премине, или отново ще пламне. Отмина... но неохотно, с обещанието скоро да се завърне. Джеси затвори очи, помоли се за сън. Дори един кратък отдих от продължителната и уморителна работа по умирането щеше да е добре дошъл в този момент.

Сънят не дойде, но дойде Тиквичка, момичето, което преди имаше тумруци, а сега бе свободно като птичка, независимо от сексуалното прелъстителство. Вървеше боса из градската мера или пък мерата на еди-кое си пуританско село, в което живееше, и беше великолепно сама — нямаше нужда благопристойно да свежда очи, за да не би някое минаващо момче да улови погледа ѝ с намигване или усмивка. Тревата бе избуяла и кадифенозелена, а в далечината, на

върха на съседния хълм (това сигурно е най-голямата градска мера в света, помисли си Джеси), пасеше стадо овце. Камбаната, която Джеси бе чула по-рано, огласяше с глухи и напевни удари тъмнеещия ден.

Тиквичка бе облечена в синя трикотажна нощница с голяма жълта удивителна върху предницата — не съвсем пуританска дреха, макар че несъмнено бе достатъчно скромна: покриваше я от врата до петите. Джеси добре познаваше дрехата и се радваше отново да я види. Между десетата и дванадесетата си година, когато най-накрая я убедиха да го дари на коша с парцали, сигурно бе обличала това глупаво нещо поне на двадесетина момичешки нощни събирания.

Косата на Тиквичка, която напълно закриваше лицето, докато тумрукът държеше главата ѝ сведена, сега бе вързана отзад с кадифена панделка в цвета на най-тъмното среднощно синьо. Момичето изглеждаше прекрасно и напълно щастливо, което въобще не изненада Джеси. В края на краищата то се бе отървало от оковите си, беше на свобода. Джеси не му завиждаше, но пък изпитваше силното желание — почти потребност — да му каже, че не е достатъчно само да се радва на свободата си, че трябва да я цени, да я пази и да я използва.

„Все пак съм заспала. Сигурно съм заспала, защото това трябва да е сън.“

Още един спазъм — не толкова ужасен, колкото онзи, който бе подпалил слънчевия ѝ сплит — скова мускулите на дясното ѝ бедро и запрати стъпалото ѝ да се размахва глупаво във въздуха. Тя отвори очи и видя спалнята. Слънчевата светлина отново се бе удължила и скосила. Не беше точно онова, което французите наричат *l'heure bleue*^[1], но времето му бързо приближаваше. Тя чу хлопащата врата, усети миризмата си на пот, урина и кисел, изтощен дъх. Всичко беше точно както преди. Времето се бе придвижило напред, но не бе скочило, както често ни се струва, когато се събуждаме от непредвидена дрямка. Ръцете ѝ бяха малко изстинали, но не повече или по-малко изтръпнали отпреди. Не бе спала и не бе сънувала... но беше правила нещо.

„И мога пак да го направя“ — помисли тя и затвори очи. И тутакси се озова върху невероятно огромната градска мера. Момичето с голямата жълта удивителна, искряща между малките му гърдички, я гледаше сериозно и мило.

„Има едно нещо, което не си опитала, Джеси.“

„Не е вярно — отвърна тя на Тиквичка. — Опитвах всичко, повярвай ми. И знаеш ли какво? Струва ми се, че ако не бях изпуснала тази проклета кутийка с крем, когато кучето ме стресна, щях да успея някак да се изкопча от лявата гривна, Имах лош късмет, че то влезе точно в този момент. Или лоша карма. Във всеки случай нещо лошо.“

Момичето доплава по-наблизо; тревата шушнеше под босите му нозе.

„Не лявата, Джеси. От дясната можеш да се изкопчиш. Съгласна съм, че това е отчаяна възможност, но тя може да успее. Сега мисля, че истинският въпрос е дали искаш да живееш.“

„Разбира се, че искам да живея!“

Още по-наблизо. Тези очи — с димен цвят, който се опитваше да бъде син, но не успяваше докрай — сега сякаш проникваха направо през кожата в сърцето ѝ.

„Така ли? Съмнявам се.“

„Ти какво, луда ли си? Да не мислиш, че искам да съм още тук, прикована към това легло, когато...“

Джесините очи — които след всичките тези години все още се опитваха да бъдат сини, но не успяваха докрай — отново бавно се отвориха. Огледаха стаята с израз на ужасена тържественост. Видяха съпруга ѝ, който сега лежеше в невъзможно изкълчена поза, облещен свирепо срещу тавана.

— Не искам все още да съм прикована към това легло, когато се стъмни и чудовището се върне отново — рече тя на празната стая.

„Затвори очи, Джеси.“

Тя ги затвори. Тиквичка стоеше там в старата си трикотажна нощница и я гледаше спокойно. И ето че сега Джеси видя и другото момиче — дебелото, с пъпчивата кожа. То не бе имало късмета на Тиквичка, за него избавлението не бе дошло, освен ако самата смърт не е избавление в някои случаи — една хипотеза, която Джеси вече бе склонна да приеме. Дебелата или се бе задушила до смърт, или бе получила някакъв пристъп. Лицето ѝ сега имаше лилаво-черния цвят на летни буреносни облаци. Едното ѝ око бе почти изскочило от орбитата си, другото се бе пръснало като смачкано гроздово зърно. Между устните стърчеше езикът ѝ, окървавен на устата, където го бе хапала отново и отново в предсмъртната си агония.

Джеси потръпна и се извърна отново към Тиквичка.

„Не искам да свърша по този начин. Каквото ще друго да става, но не искам да свърша по този начин. Ти как успя да се освободиш?“

„Измъкнах се — незабавно отвърна Тиквичка. — Хлъзнах се от дяволската шепа и — право в Рая.“

Джеси усети през изтощението си пулса на гнева.

„Нищо ли не чу от това, което ти казах? Изпуснах проклетата кутийка с «Нивеа»! Кучето влезе, стресна ме и аз я изпуснах! Как мога да...“

„Освен това си спомних затъмнението. — Тиквичка се обади рязко, с изражението на човек, който се е раздразнил от някаква сложна, но безсмислена обществена формула: ти правиш реверанс, аз се покланям, всички се ръкуваме. — Наистина се измъкнах по този начин; спомних си затъмнението и това, което се случи на верандата тогава. И ти ще трябва да си спомниш. Мисля, че това е единственият ти шанс да се освободиш. Не можеш повече да бягаш, Джеси. Трябва да погледнеш истината в очите.“

Отново това? Само това? Джеси усети мощна вълна на изтощение и разочарование. За един-два мига надеждата почти се бе върнала, но тук нямаше нищо за нея. Съвсем нищо.

„Ти не разбираш — каза тя на Тиквичка. — Вече минахме по този път — по целия този път. Да, сигурно онова, което баща ми направи тогава с мен, може да има нещо общо с нещата, които ми се случват сега, сигурно е възможно поне, но защо да преминавам отново през цялата тази болка, когато си имам толкова много друга болка за преминаване, докато Бог се умори да ме измъчва и реши да спусне щорите?“

Отговор не последва. Момиченцето в синята нощница, момиченцето, което някога беше тя, вече го нямаше. Сега зад спуснатите Джесини клепащи имаше само мрак, като мрака на киноекран след края на прожекцията, така че тя отвори отново очи и огледа продължително стаята, в която щеше да умре. Разгледа всичко — от вратата към банята, оттам към рамкираната пьстроцветна пеперуда, към шкафа, към тялото на съпруга ѝ, проснато под зловещото си покривало от лениви есенни мухи.

— Стига, Джес. Върни се на затъмнението.

Очите ѝ се разшириха. Този наистина звучеше истински — истински глас, който не идваше от банята, нито от коридора, нито от

вътрешността на собствената ѝ глава, а като че ли се бе сипнал от самия въздух.

— Тиквичке? — Гласът ѝ сега представляваше само грак. Понечи да се привдигне още малко, но един нов свиреп спазъм заплаши средата на тялото ѝ и тя незабавно се отпусна назад върху таблата, изчакавайки го да премине. — Тиквичке, ти ли си? Ти ли си, мила?

За миг ѝ се стори, че чува нещо, че гласът отново се обажда, но дори да се беше обадил, тя не бе успяла да разбере думите, а после той изчезна напълно.

„Върни се на затъмнението, Джеси.“

— Там няма отговори — промърмори тя. — Там няма нищо освен болка, глупост и... — И какво? Какво друго?

„Старият Адам.“ Фразата изникна естествено в съзнанието ѝ, изскочи от някаква проповед, чула сигурно от нея в детството, докато е седяла отегчена между баща си и майка си и е размахвала крачетата, за да види как светлината, струяща през цветните църковни прозорчета, играе и блещука върху белите ѝ лачени обувки. Обикновена фраза, която се е закачила за някаква лепкава мухоловка в подсъзнанието ѝ, за да остане там до днес. Старият Адам — и може би нямаше нищо друго, всичко бе съвсем просто. Един баща, който полу-съзнателно бе уредил да остане насаме с хубавката си, жизнерадостна дъщеричка, като през цялото време си е мислил: „В това няма да има нищо лошо, нищо лошо, нищичко лошо.“ После затъмнението започна и тя седна в скута му с рокличката, която бе едновременно прекалено къса и прекалено тясна — и която самият той я накара да облече, — и стана каквото имаше да става. Просто една кратка похотлива преживелица, която бе засрамила и смутила и двамата. Той си пусна сока — откъдето и да го погледнеш, това бе всичко (а ако тук имаше заровена някаква двусмислица, тя не даваше и пет пари); всъщност заля с него цялата задна част на гащите ѝ, което определено не бе много похвално поведение за татковци и определено не бе ситуация, която някога е виждала да обсъждат в детските семейни сериали по телевизията, но... „Но нека да си го кажем — помисли си Джеси. — Измъкнах се почти невредима, като се има предвид какво можеше да се случи...и какво наистина се случва всеки ден. При това не само на места като Пейтън Плейс и Тобако Роуд. Баща ми не беше първият заможен мъж от средната класа и с колежанско образование, на който някога му е

станал от дъщеря му, а аз не бях първата дъщеря, намерила някога мокро петно върху гащичките си. Това не означава, че е правилно, нито дори простимо; това просто означава, че е минало и че е могло да бъде много по-лошо.“

Да. И независимо какво имаше да казва по въпроса Тиквичка, точно сега много по-добре звучеше идеята да забрави за всичко това, вместо за пореден път да минава през него. Най-добре да го остави да избледнее в общия мрак, който идва с всяко слънчево затъмнение. На нея все още й оставаше доста работа по умирането в тази воняща, пълна с мухи стая.

Затвори очи и в ноздрите й незабавно сякаш нахлу ароматът на бащиния й одеколон. А заедно с него и миризмата на леката му нервна пот. Усеща твърдото нещо под дупето си. Чува лекото му изпъшкване, когато помръдва в скута му, опитвайки се да намери удобно място. Чувствува ръката му, която леко се отпуска върху гърдата й. Чуди се дали той е добре. Започнал е да диша толкова учестено. По радиото Марвин Гей: „Твърде много обичам ми казват, но аз вярвам... аз вярвам... че така трябва да се обича жена...“

„Обичаш ли ме, Тиквичке?“

„Да, разбира се...“

„Тогава не се тревожи за нищо. Никога няма да те нараня. — Сега другата му ръка се придвижваше нагоре по голия й крак, избутоваше пред себе си рокличката, събираше я на топка в скута й. — Искам...“

— „Искам да бъда мил с теб“ — измърмори Джеси, като леко се помести върху таблата на леглото. Лицето й бе жълтеникаво и изпито. — Това каза. Боже Господи, наистина каза това.

„Никой това не отрича... особено вие, момичета... понякога е мъка любовта... за мен е двойно по-жестока тя...“

„Не съм сигурна, че искам, татко... страх ме е да не си изгоря очите.“

„Имаш още двадесет секунди. Най-малко. Така че не се тревожи. И не се оглеждай.“

Тогава бе последвало шляпването на ластик — не нейния, а неговия — и той бе освободил стария Адам.

В борбата срещу растящото обезводняване от окото на Джеси се отрони една-единствена сълза и бавно се търкулна по бузата й.

— Правя го — рече тя с дрезгав, сподавен глас. — Спомням си. Дано да си щастлива.

„Да“ — рече Тиквичка и макар че сега не можеше да го види, Джеси чувствуваше онзи странен, мил поглед върху себе си. „Обаче отиде твърде напред. Върни се малко. Само мъничко.“

Една огромна вълна от облекчение премина през Джеси, щом тя разбра, че това, което Тиквичка иска да ѝ припомни, не се е случило по време на бащините ѝ сексуалните прояви, а преди тях... макар и малко.

„Тогава защо трябваше да минавам през останалото от тази ужасна стара история?“

Предполагаше, че отговорът е доста очевиден. Няма значение дали искаш една сардина или двадесет, тъй или иначе, трябва да отвориш консервата и да ги погледнеш всичките; трябва да помиришеш тази ужасна воня на риба и олио. Пък и нямаше да умре от малко древна история. Това можеше да стане от белезниците, които я държаха към леглото, но не и от тези стари спомени, независимо от тяхната болезненост. Време беше да престане с това хленчене и пъшкане и да се хване на работа. Време беше да открие онова нещо, което Тиквичка казваше, че трябва да открие.

„Върни се до момента точно преди той да започне да те докосва по другия начин — както не трябваше. Върни се на първопричината, поради която вие двамата бяхте там, навън. Върни се на затъмнението.“

Джеси стисна по-силно очи и се върна.

[1] Синият час (фр.) — Б.пр. ↑

„Тиквичке? Добре ли си?“

„Да, но... малко е страшничко, нали?“

Сега не е нужно да поглежда в рефлекторната кутия, за да разбере, че нещо се случва: денят започва да притъмнява, както става, когато някой облак затулва слънцето по пътя си. Но това не е облак — сутрешният здрач се е разпръснал, а всички възможни облаци се намират далеч на изток.

„Да — казва той и когато тя го поглежда, с огромно облекчение вижда, че говори сериозно. — Искаш ли да седнеш в скута ми, Джес?“

„Може ли?“

„Разбира се.“

И тя го прави, доволна от близостта, топлината и сладкия му аромат — татковия аромат, — а денят продължава да притъмнява. Доволна преди всичко от това, че наистина е малко страшничко, по-страшничко, отколкото е предполагала. Най-много я плаши начинът, по който се стопяват сенките им върху верандата. Тя никога не е виждала сенки да се стопяват по този начин и е почти убедена, че никога няма да види подобно нещо за втори път. „Нямам абсолютно нищо против“ — мисли си тя и се примъква по-близичко, доволна да бъде (поне докато трае тази малко призрачна интерлюдия) отново татковата Тиквичка вместо познатата стара Джеси — прекалено дългнеста, прекалено несръчна... прекалено скърцаща.

„Мога ли вече да гледам през опушеното стъкло, татко?“

„Още не.“

Тежка и топла е ръката му върху крака ѝ. Тя поставя върху нея собствената си ръка, после се обръща и му се ухилва.

„Вълнуващо е, нали?“

„Да. Да, Тиквичке. Всъщност много по-вълнуващо, отколкото си го представях.“

Тя отново помръдва в желанието си да намери начин за съжителство с онази твърда част от него, върху която в момента седи

дупето ѝ. Той поема бързо шипяща струя въздух през долната си устна.

„Татко? Много ли ти тежа? Заболя ли те?“

„Не. Добре си.“

„Мога ли вече да гледам през опушеното стъкло?“

„Още не, Тиквичке. Но много скоро.“

Светът вече няма онзи вид, който придобива, когато слънцето се гмурне в някой облак; сега здрачът сякаш се е спуснал посред следобед. Тя чува стария бухал в гората и от този звук я побиват тръпки. По радиото Деби Рейнълдс заглъхва, а гласът на дискожокера, който я заглушава, скоро ще бъде заменен от Марвин Гей.

„Гледай езерото!“ — казва татко ѝ. Тя се обръща и вижда как един причудлив сумрак пъпли над помътнелия свят, от който са отнети всички ярки багри, за да останат само убити пастелни тонове. Потръпва и му казва, че е страшно; той ѝ отвърща да опита да не се страхува толкова, че да не му се наслади — една реплика, която след години тя внимателно, може би прекалено внимателно, ще проучва за двояк смисъл. А сега...

„Тате? Татко? Няма го. Може ли...“

„Да. Сега може. Но когато кажа стига, значи стига. Без да спориш, нали разбираш?“

Той ѝ подава купчинка от три парчета опушено стъкло, но най-напред ѝ връчва кухненска ръкавица. Тя ще ѝ трябва, защото е направил наблюдателните стъкла от един стар прозорец на бараката и не е много сигурен в уменията си относно инструмента за рязане на стъкло. И когато поглежда надолу към кухненската ръкавица в това преживяване, което е едновременно сън и спомен, умът ѝ внезапно отскача още по-назад, като ловък акробат, който прави салто. И ето че го чува как казва: „Хич не ми се иска...“

— ...Майка ти да се върне и да намери бележка на която пише...

Щом изрече тези думи в празната стая, Джеси мигом ококори очи и първото нещо, което те видяха, бе изпитата чаша: чашата за вода на Джералд, която все още стоеше на рафта. Стоеше там, близо до гривната която придържаше китката ѝ към креватния стълб. Не лявата а дясната китка.

„... На която пише, че съм те завел в спешното отделение за да се опитат да пришият обратно няколко от пръстите ти.“

Сега Джеси разбираше целта на този стар, болезнен спомен, разбираше какво се бе опитвала да ѝ каже Тиквичка през цялото време. Отговорът нямаше нищо общо със стария Адам, нито със слабия минерален мирис на мокрото петно върху вехтите ѝ памучни гащички. Всичко общо беше с шестте парчета стъкло, внимателно изрязани от ронливия маджун на стария прозорец в бараката. Беше загубила кутийката с крем „Нивеа“, но за нея все пак оставаше поне още един източник на смазка, нали? Още един начин да попадне в Рая. Оставаше кръвта. Преди да се съсери, тя бе хлъзгава почти като олио.

„Адски ще боли, Джеси.“

Да, несъмнено щеше адски да боли. Но май бе чела или слушала някъде, че в китките има по-малко нерви, отколкото в много от другите жизненоважни точки на тялото; ето защо прерязването на вените там, особено във вана с топла вода, представляваше предпочитан метод за самоубийство още от времето на тогите по празненствата в Римската империя. Освен това тя вече бе наполовина изтръпнала.

— Поначало съм си наполовина изтръпнала, щом го оставих да ме заключи в тези неща — изграчи Джеси.

„Ако срежеш много надълбоко, ще умреш от загуба на кръв, точно както онези древни римляни.“

Да, естествено. Но ако не срежеше въобще, щеше да лежи тук, докато умре от пристъпи или обезводняване... или докато нейният приятел с куфара с кокали се появи довечера.

— Добре — рече тя. Сърцето ѝ туптеше много силно и за първи път от часове насам бе напълно будна. Времето тръгна отново с трус и поклащане, като товарен влак, който се измъква от страничен коловоз и навлиза отново в главния. — Добре, това ме убеди.

„Слушай — рече с тревога един глас и Джеси удивена осъзна, че това е гласът на Рут Ниъри и Благоверната съпруга. Те се бяха слели в едно, поне на този етап. — Слушай внимателно, Джес.“

— Слушам — рече тя на празната стая. Освен това гледаше. В чашата гледаше. Една от дванадесетте чаши на сервиза, който бе купила при някаква разпродажба на „Сиърс“ преди три-четири години. Шест или осем от тях бяха вече счупени. След малко щеше да ги последва още една. Тя преглътна и разкриви лице. Все едно се опитваше да преглътне около някакъв покрит с вълна камък, загнезден в гърлото ѝ. — Много внимателно слушам, повярвай ми.

„Добре. Защото започнеш ли веднъж това, не ще можеш отново да спреш. Всичко трябва да стане бързо, тъй като организъмът ти е вече обезводнен. Но запомни едно: дори цялата работа да се обърка...“

— ...ще свърши просто чудесно — довърши тя. И си беше вярно, не е ли така? Ситуацията бе придобила една простота, която по свой собствен, злокобен начин изглеждаше някак изискана. Тя не искаше да умре от загуба на кръв, разбира се — кой би искал? — но този вариант щеше да е по-добър от все по-силните спазми и жаждата. По-добър от онзи. Онова. Халюцинацията. Каквото и да беше.

Тя облиза сухите си устни със сухия си език и догони летящите си объркани мисли. Опита се да ги подреди, както бе направила, преди да се насочи към мострената кутийка крем, която сега лежеше непотребна на пода до леглото. Откри, че мисленето става все по-трудно. Продължаваше да чува откъси от

(ами се смажи)

онзи речитативен блус, продължаваше да вдъхва аромата на бащиния си одеколон, продължаваше да усеща онова твърдо нещо под дупето си. А и Джералд. Джералд сякаш ѝ говореше от мястото си върху пода. „То ще се върне, Джеси. Не можеш да направиш нищо, за да го спреш. То ще ти даде един хубав урок, горда ми красавице.“

Тя го стрелна с очи, после бързо погледна пак чашата. Джералд сякаш ѝ се хилеше свирепо с онази част от лицето си, която кучето бе

оставило непокътната. Направи още един опит да задвижи мозъка си и след известно усилие мислите взеха да се нижат.

Отдели десет минути, за да премисли всяка стъпка отново и отново. Всъщност нямаше много за премисляне — програмата беше самоубийствено рискована, но не и сложна. Въпреки това изрепетира наум всеки ход по няколко пъти, като търсеше и най-малката грешка, която би могла да ѝ струва последния шанс за живот. Не можа да я открие. В крайна сметка операцията имаше само един основен недостатък — трябваше да стане много бързо, преди кръвта да започне да се съсирва — и само два възможни изхода: бързо избавление или безсъзнание и смърт.

Докато слънцето продължаваше неспирния си заход на запад, тя направи още един цялостен преглед, като не отлагаше задължителните противни подробности, а ги проучваше внимателно, както би проучвала за изпуснати бримки и бодове някой изплетен от нея шал. На задната веранда кучето се надигна, оставяйки лъскав възел от хрущяли, който бе гризало досега. Запъти се полека към гората. Отново бе уловило полъх от онази черна миризма, а за пълния му търбух дори един полъх бе твърде много.

Дванадесет-дванадесе-дванадесет, мигаше светлинката на часовника и независимо кое време беше, беше време.

„Още нещо, преди да започнеш. Вече събра достатъчно кураж и това е добре, но не си отвличай вниманието. Ако още в началото изпуснеш проклетата чаша на пода, наистина ще се прецакаш.“

— Не припарвай, куче! — извика остро тя, без да предполага, че още преди няколко минути кучето се е оттеглило в горскат си позиция отвъд края на алеята. Поколеба се още миг, като обмисляше дали да не се помоли отново, после реши, че е казала всички молитви, които е искала да каже. Сега щеше да разчита на своите гласове... и на себе си.

Протегна десница към чашата без предишната си плаха предпазливост в движението. Една част от нея — вероятно същата, която бе превърнала Рут Ниъри в такъв обект на обич и възхищение — разбираше, че тази последна работа не е въпрос на внимание и предпазливост, а на удряне с чука, при това здраво удряне.

„Сега трябва да бъда самурайка“ — помисли си тя и се усмихна.

Сключи пръстите си около чашата, чието първо достигане ѝ бе струвало толкова тежки усилия, огледа я за миг с любопитство — огледа я като градинарка, зърнала някакъв неочакван вид да расте сред фасула или граха ѝ, — после я стисна. Присви очи и почти ги затвори, за да ги предпази от летящите парченца, после силно удари чашата в рафта, както човек чупи черупката на твърдо сварено яйце. Звукът, който произведе чашата, бе абсурдно познат, абсурдно нормален — звук, с нищо по-различен от този, произвеждан от стотиците чаши, които се бяха изплъзвали от пръстите ѝ при миенето на съдовете или се бяха катурвали под нейния лакът или размахана ръка през всичките години, последвали периода на пластмасовата ѝ чаша „Денди Дък“, завършил заедно с петата ѝ годинка. Същото старо „кррр-тряс“, никакъв специален отзвук, който да отбележи факта, че тя току-що се е заела с уникалната задача да рискува живота си с цел да го спаси.

Все пак усети как едно случайно парченце стъкло я удари ниско по челото, точно над веждата, но то бе единственото, което улучи лицето ѝ. Друго парче — голямо, ако се съди по звука — отскочи от рафта и се разби на пода. Устните на Джеси бяха стиснати в напрегната бяла резка от предусещането за онази болка, която поне в началото щеше да е най-силната — болката в пръстите ѝ. Но такава нямаше, усети само лек натиск и още по-леко затопляне. В сравнение с раздиращите спазми от последните няколко часа, това беше нищо.

„Сигурно съм имала късмет при счупването, и защо не? Не е ли време късметът ми малко да заработи?“

После вдигна ръка и видя, че в крайна сметка не бе имала късмет. Върху възглавничките на палеца и три от другите ѝ пръсти избиваха тъмночервени пъпчици кръв; само кутрето ѝ се бе отървало непорязано. Късчета стъкло стърчаха от палеца, показалеца и средния ѝ пръст като някакви причудливи бодли. Пъплицата безчувственост в крайниците ѝ — може би и острият ръбчета на порязалите я стъкълца — не бяха позволили да усети силно нараняванията, но те бяха налице. Докато ги гледаше, върху дюшека затупкаха тлъсти капки кръв, които обагряха розовата му повърхност в далеч по-тъмен цвят.

Макар че нямаше в стомаха си нищо, Джеси усети как ѝ прилява от тези тънки стъклени стрелички, щръкнали от средните ѝ два пръста като карфици от иглена възглавничка.

„Ама че самурайка се извъди“ — присмя ѝ се един от извънземните гласове.

„Но това са моите пръсти! — изкрещя му тя. — Не виждаш ли? Тези пръсти са мои!“

Усети пърхането на паниката, потисна го с усилие и върна вниманието си към парчето от водната чаша, останало в ръката ѝ. То представляваше закръглен къс от горната част, може би една четвърт от нея, счупен в единия край на две правилни дъги. Те се събираха в почти безупречен връх, който блестеше безмилостно на следобедното слънце. Щастливо счупване беше... може би. Ако успееше да запази смелостта си. Този извит стъклен шип ѝ приличаше на някакво вълшебено оръжие от приказките — миниатюрен ятаган например, нещо, което би могла да носи войнствена фея, запътена към битка под шапката на отровната гъба.

„Умът ти блуждае, мила — рече Тиквичка. — Можеш ли да си позволиш това?“

Разбира се, отговорът бе „не“.

Джеси положи четвъртинката от водната чаша обратно върху рафта, като внимателно я остави така, че да може да я достигне без сериозни гърчове. Тя полегна върху гладкото си заоблено коремче, а шипчето-ятаган щръкна нагоре. На връхчето му пламна искрица отразено слънце. Джеси си помисли, че това шипче може да послужи добре за следващата и работа, стига тя да натиска внимателно и не много силно. Ако натиснеше силно, сигурно щеше да събори парчето от рафта или да отчупи случайното му острие.

— Просто внимавай — рече тя. — Ако внимаваш, няма да е нужно да натискаш, Джеси. Просто се прави, че...

Но завършекът на тази мисъл

(режеш печено говеждо)

не изглеждаше много градивен, тъй че тя я спря тъкмо преди края. Вдигна дясната си ръка и продължи да я протяга до момента, в който веригата на белезниците почти се опъна, а китката ѝ увисна над проблясващото стъклено ръбче. Много ѝ се искаше да помете всички останали стъкла, посипали се по рафта — усещаше ги как я чакат горе като минно поле, — но не посмя. Не и след опита ѝ с кутийката крем. Ако случайно бутнеше остро парче от рафта или го счупеше, трябваше да тършува из остатъците за приемлив заместител. Такива предохранителни мерки ѝ изглеждаха почти сюрреалистични, но нито за миг не се опита да си каже, че са ненужни. Избавлението от всичко това изискваше да се разкърва много повече, отколкото се бе разкървала досега.

„Направи го точно така, както го видя, Джеси, това е... и не спирай от шупе.“

— Никакво шупе — съгласи се Джеси със своя огрубял, прахоскърцащ глас. Разпери ръка и тръсна китката си с надеждата да се освободи от стъкълцата, които стърчаха от пръстите ѝ. До голяма степен успя: отказа да излезе само късчето на палеца, забито дълбоко в нежната тъкан под нокътя. Реши да го остави и да продължи с останалата част от работата си.

„Това, което смяташ да направиш, е абсолютна лудост — обади се един нервен глас. Никакъв извънземен, този глас Джеси познаваше

добре. Той принадлежеше на майка ѝ. — Не че съм изненадана, нали разбираш — това е типичното драматизиране на Джеси Мъхаут, и щом съм го видяла веднъж, все едно съм го видяла хиляди пъти. Помисли върху това, Джеси — защо ти е да се разрязваш сама и да умреш от загуба на кръв? Някой ще дойде и ще те избави, всичко останало е просто немислимо. Да умреш в собствената си вила? Да умреш в белезници? Напълно нелепо, повярвай ми. Така че се издигни над обичайната си хленчеща природа, Джеси — поне този единствен път. Не се режи на това стъкло. Недей!“

Майка ѝ беше, определено. Мимикрията бе толкова добра, че изглеждаше направо зловеща. Тя искаше човек да повярва, че чува любов и разум под маската на гнева, но макар тази жена да не бе изцяло неспособна на любов, Джеси смяташе, че истинската Сали Мъхаут е онази жена, която един ден връхлетя в нейната стая и я замери с чифт високи обувки, без да каже думичка за обяснение нито тогава, нито по-късно.

Освен това всичко, изречено от този глас, беше лъжа. Страхлива лъжа.

— Не — рече тя. — Няма да ти повярвам. Никой няма да дойде... освен може би оня от снощи. Никакво шупе.

След това Джеси наведе дясната си китка към проблясващото стъклено острие.

Важно беше да вижда какво прави, защото в началото не чувствуваше почти нищо — можеше да накрои китката си на кървящи лентички и все така да получава само онези далечни усещания за натиск и топлина. С голямо облекчение откри, че няма да има проблеми с виждането — бе ударила чашата на подходящо място върху рафта („Най-сетне някакъв удар!“ — засмя се саркастично една част от нея) и кръгозорът ѝ бе почти чист.

Изкълчила ръка назад, Джеси натисна върху счупената стъклена дъга вътрешната част на китката си — онази част, в която личат линиите, наричани от гадателите Гривни на съдбата. Замаяна наблюдаваше как стърчащият връх най-напред вдлъбва кожата ѝ, после я пробожда. Продължи да натиска, а китката ѝ продължи да поглъща стъклото. Вдлъбнатинката се запълни с кръв и изчезна.

Първата ѝ реакция бе разочарование. Стъклената кукичка не предизвика онзи фонтан, на който тя се надяваше (и от който наполовина се боеше). После острият ръб преряза сините плетеници от вени, които лежаха най-близо до повърхността на кожата, и кръвта потече по-бързо. Не бликаше на онези пулсиращи тласъци, които бе очаквала, а с бързата постоянна струя на вода от почти докрай развъртяно кранче. После се разкъса нещо по-голямо и струята се превърна в порой. Той се спускаше по рафта и се стичаше по ръката ѝ до лакътя. Сега вече бе твърде късно за отстъпление, беше се хванала на хорото. Така или иначе, беше се хванала.

„Поне се дръпни! — изкрещя майчиният ѝ глас. — Недей да влошаваш нещата — направи достатъчно! Опитай сега!“

Съблазнителна идея, но според Джеси направеното досега далеч не бе достатъчно. Сега, когато вече бе започнала тази зловеща операция, тя разбираше, че не може да разчита само кръвта да я измъкне на свобода. Кръвта можеше да не е достатъчна.

Тя изви бавно и внимателно китката си и разряза опънатата кожа под дланта. Почувствува в нея странен гъдел, сякаш бе прекъснала

някакъв жизненоважен сноп нерви, които поначало са били полумъртви. Последните два пръста на десницата ѝ клюмнаха напред като убити. Предните два, заедно с палеца, бясно заподскачаха напред-назад. При цялата милостива безчувственост на плътта си Джеси виждаше нещо неизразимо ужасяващо в тези белези на увреждането, което сама си нанасяше. В тези два сгърчени пръста, толкова приличащи на малки трупове, имаше нещо някак по-страшно от всичката ѝ пролята досега кръв.

После този ужас и растящото усещане за топлина и натиск в наранената ѝ ръка бяха покосени от един нов спазъм, който премина през дясната ѝ страна като зачатък на ураган. Той я сграбчи безмилостно и се опита да я изтръгне от разкривената поза, а Джеси му се опълчи с ужасена ярост. Сега не можеше да мърда. Ако го направеше, почти със сигурност щеше да бутне импровизирания си режещ инструмент на пода.

— Не, недей — промълви тя през стиснатите си зъби. — Недей, гадино — разкарай се оттук.

Задържа се сковано в същата поза, като внимаваше да не натисне по-силно върху крехкото стъклено острие, защото не искаше да го събори, а после да ѝ се наложи да довършва с някой не толкова подходящ инструмент. Но ако спазъмът се разпространеше от тялото в десницата ѝ, както очевидно се опитваше...

— Не — изстена тя. Махай се, чуваш ли? Просто се махай, мамка ги!

Изчака известно време с пълното съзнание, че не може да си позволи да чака, както и с пълното съзнание, че не може да направи нищо друго; чакаше и слушаше как кръвта на нейния живот трополи по пода зад таблата. Наблюдаваше и друга кръв, която се стичаше от рафта на малки ручейчета. В някои от тях блестяха миниатюрни стъклени искрици. Започнала бе да се чувства като жертвата в някой касапски филм.

„Не можеш повече да чакаш, Джеси! — нахвърли ѝ се Рут. — Нямах никакво време!“

„Това, което наистина нямам, се нарича късмет, и по начало никога не съм имала адски много от него“ — отвърна ѝ тя.

В този момент или усети как схващането я поотпуска, или успя да се залъже, че е усетила. Завъртя ръката си в халката а после изкрещя

от болка, защото спазъмът я халоса още веднъж, впи парещи нокти в диафрагмата ѝ, опита се отново да я подпали. Въпреки това тя продължи с движенията, като този път прониза опакото на китката си. Меката вътрешна част се обърна, а Джеси видя замаяна как дълбокият разрез през Гривните на съдбата отвори широко червено-черната си уста и сякаш се ухили насреща ѝ, Тя заби стъклото в опакото на китката толкова дълбоко, колкото посмя, като все още се бореше със спазъма в диафрагмата и долната част на гърдите си. После дръпна рязко ръката към себе си, изпращайки ситни пръски кръв към челото, бузите и носа си. Счупеното парче стъкло, с което бе извършила тази допотопна хирургия, отскочи с въртене и падна на пода. Вълшебното му острие се пръсна. Джеси не го удостои дори с едничка мисъл — то си беше свършило работата. Междувременно трябваше да се предприеме още една стъпка, трябваше още нещо да се провери: дали белезницата ще задържи ревнивата си хватка върху нея, или плът и кръв най-сетне ще сплотят усилия, за да я принудят да я пусне.

След едно прощално дълбоко пронизване спазъмът отдясно взе да я отпуска. Джеси забеляза неговото оттегляне не повече, отколкото бе забелязала загубата на примитивния си стъклен скалпел. Тя усещаше силата на своята концентрация — мозъкът ѝ сякаш пламтеше в нея като факла, залята с борова смола — и тази концентрация бе изцяло насочена към десницата ѝ. Джеси я вдигна за оглед в златната светлина на късното следобедно слънце. Пръстите бяха плътно нашарени от съсирени. Цялата ръка до лакътя сякаш бе омацана с яркочервени петна латексова боя. Халката на белезницата не представляваше нищо повече от закръглено очертание, изпъкващо сред общия поток. Джеси разбра, че по-добре не може да стане. Тя повдигна ръка, а после дръпна надолу, както бе правила два пъти досега. Белезницата се плъзна... после още малко... и пак се впи. Отново я спря безмилостният издатък от кости под палеца.

— Не! — изкрещя тя и опъна по-силно. — Отказвам да умра по този начин! Чуваш ли? ОТКАЗВАМ ДА УМРА ПО ТОЗИ НАЧИН!

Халката се впи по-надълбоко и за миг Джеси бе сигурна до призляване, че тя повече няма да се мръдне и на косъм, че ще се мръдне пак едва тогава, когато някое ухапало пура ченге я свали от мъртвото ѝ тяло. Тя не можеше да я мръдне никоя земна сила не

можеше, а нито принцовете на Рая, нито владетелите на ада искаха да я мръднат.

После върху opakото на китката ѝ се появи усещане подобно на топлинна мълния, а белезницата отскочи малко нагоре. Спря, после отново тръгна. При това движение парливото електрическо усещане взе да се разпростира, превръщайки се бързо в тъмен огън, който най-напред обгърне ръката и като гривна, а после я ухапа подобно на цял батальон изгладнели червени мравки.

Белезницата се движеше, защото се движеше кожата, която бе впита. Плъзгаше се, както би се плъзгал тежък предмет върху черга, ако някой дръпне чергата. Нацърбеният кръгообразен разрез, с който бе опасала китката си, сега с разширяваше, опъваше мокри шнулове от сухожилия през отвора и създаваше червена гривна. Кожата върху opakото на ръката ѝ взе да се набръчкава и събира пред белезницата, а това, за което тя си мислеше в момента, беше как би изглеждала покривката, когато я избута към другия край на леглото с ритачите си нозе.

„Аз си беля ръката — каза си Джеси. — О, мили Боже, беля си ръката като портокал.“

— Пусни! — кресна тя на белезницата, внезапно разярена до безумие. В този миг тя се превърна за нея в живо нещо, някакво омразно натрапливо същество с много зъби, като минога или освиреляла невестулка. — О, никога ли няма да ме пуснеш?

Халката се бе плъзнала доста по-нагоре, отколкото при предишните ѝ опити да се измъкне от нея, но все още държеше и упорито отказваше да ѝ отпусне тази последна половинка (а може би вече само четвъртинка) от сантиметъра. Замазаният окървавен стоманен кръг сега опасваше една частично обелена от кожата си ръка и разкриваше лъскава мрежа от сухожилия с цвета на пресни сливи. Opakото на дланта и приличаше на пуешка кълка, чиято горна хрупкава кожичка е махната. Постоянният опън надолу още повече бе разтворил раната от вътрешната страна на китката ѝ, създавайки там кървава бездна. Джеси се запита дали не е възможно направо да откъсне ръката си в това последно усилие да се освободи. А ето че белезницата, която все още се придвижваше по малко — поне така тя си мислеше, — отново спря. И този път застина.

„Разбира се, Джеси! — писна Тиквичка. Погледни я! Тя е накривена! Ако можеш отново да я изправиш...“

Джеси изтласка нагоре десницата си, а веригата се върна и я тропна по китката. После, преди ръката дори да си е помислила за изтръпване, отново дръпна надолу с последните късчета сила, които ѝ бяха останали. Червена мъгла от болка погълна ръката ѝ, когато халката на белезницата разкъса суровото месо между китката и средната ѝ част. Цялата изтеглена кожа бе нагърчена и скупчена тук, по диагонала между основата на кутрето и основата на палеца ѝ. За момент това полуодрано парче кожа задържа белезницата, а после се вмъкна под стоманата с леко шляпване. Така остана само онзи последен костен пздатък, но той бе достатъчен, за да спре напредването ѝ. Джеси дръпна по-силно. Нищо не се случи.

„Това е — помисли тя. — Всички да се разотиват.“

И тогава, тъкмо когато Джеси се готвеше да отпусне бодящата си ръка, белезницата се плъзна върху издатинката, която толкова дълго я бе задържала, излетя от върховете на пръстите ѝ и изтропа в креватния стълб. Всичко стана толкова бързо, че отначало тя не можа да го проумее. Ръката и вече не приличаше на онова съоръжение, с което по правило са надарени човешките същества, но наистина беше нейната ръка и наистина беше свободна.

Свободна.

Джеси отмести поглед от кървавата белезница към обезобразената си ръка и лицето ѝ бавно се изпълни с промисъл.

„Прилича на птица, която е влетяла в заводска машина и после е изплюта от другия край — помисли тя, — но белезницата вече не е върху нея. Наистина не е.“

— Не мога да повярвам — изграчи тя. — Не мога. Да повярвам. Мамка му.

„Няма значение, Джеси. Трябва да бързаш.“

Тя се сепна като задрямал човек, когото изведнъж са разтърсили. Да бърза? Да, наистина. Не знаеше колко кръв е изгубила — смяташе половин литър за достатъчно разумна догадка, съдейки по прогизналия дюшек и ручейчетата, които се стичаха по дъските на таблата и капеха долу, — но знаеше, че ако загуби още много, ще припадне, а пътуването от безсъзнанието до смъртта щеше да е кратко — като прекосяване на тясна рекичка с ферибот.

„Няма да стане — помисли си тя. Това бе отново онзи твърд като стомана глас, но този път принадлежеше на нея и на никого друго, което я зарадва. — Не преминах през цялата тази гадост, за да умра от припадък на пода. Не съм преглеждала документите, но съм абсолютно сигурна, че това го няма в договора ми.“

„Хубаво, но краката ти...“

Тя всъщност не се нуждаеше от това напомняне. Повече от двадесет и четири часа не бе стъпвала върху тях и независимо от усилията си да ги поддържа будни, сигурно щеше много да сгречи, ако им се предовереше, поне в началото. Можеха да се схванат, можеха да се опитат да рухнат под нея, можеха да направят и двете. Но предпазливостта бе най-доброто оръжие... или поне така казваха. Разбира се, тя бе получавала много такива съвети през живота си (съвети, най-често приписвани на онази загадъчна и вездесъща група, наричана „те“), но нищо. видяно от нея в телевизионните програми или прочетено в „Райдърс дайджест“, не я бе подготвило за това, което току-що бе извършила. Все пак щеше да бъде възможно най-внимателна Струваше й се обаче, че в това отношение може би не разполага с големи резерви

Търкулна се наляво, а дясната й ръка се повлече след нея като опашка на хвърчило или ръждясал ауспух на стара кола. Напълно жива чувствуваше една-единствена нейна част — опакото на дланта, къдею откритите снопове жили горяха и стенеха. Болката беше страшна, още по страшно бе усещането, че десницата й желае развод с останалата част от тялото но гези неща почти се изгубиха в един изблик на смесица от надежда и тържество. Тя усети почти божествена радост от способността си да се търкулне но леглото, без да бъде спряна от белезницата около китката си. Халоса я нов спазъм, стовари се в долната част на стомаха й като най-бесния удар на някой луисвилски бейзболист, но тя не му обърна внимание. Радост ли бе нарекла това чувство? О, тази дума бе прекалено мека. Това беше възторг. Пълен, неподправен въз...

„Джеси, ръбът на леглото! Господи, спри!“

Не изглеждаше като ръба на леглото, изглеждаше като ръба на земята върху онези старинни карти от времето преди Колумб.

„Отвъд ще има чудовища и змеища — помисли си тя. — Да не говорим за счупената лява китка. Спри. Джес!“

Но тялото ѝ не се подчини на командата, то продължи да се търкаля заедно със спазъма и всичко останало, тъй че на Джеси ѝ остана време само колкото да завърти лявата си ръка в белезницата. преди да тупне по корем до ръба на леглото. след което направо падна от него. Пръстите на краката ѝ треснаха в пода с разтърсващ удар, но нейният крясък не изразяваше само болка. В крайна сметка стъпалата ѝ отново бяха долу. Наистина бяха долу.

Тромавото свличане от леглото завърши. Лявата ѝ ръка все още бе прикована за креватния стълб, но дясната само временно бе пленена между гръдния и кош и страничния ръб на леглото. Тя усещаше как топлата кръв блика върху кожата и се стича надолу по гърдите ѝ.

Джеси извърна лице настрани, а после трябваше да изчака в агонията на тази нова поза. защото един парализиращ, режещо силен спазъм сграбчи гърба ѝ от тила до основата на кръста. Чаршафът, към който бяха притиснати гърдите и разкъсаната ѝ ръка, прогизваше от кръв.

„Трябва да стана — помисли си тя. — Трябва да стана веднага, иначе кръвта ми ще изтече и ще си умра ей тук.“

Спазъмът в гърба ѝ премина и най-накрая тя се оказа способна да намести стъпалата здраво под себе си. Краката ѝ въобще не се чувстваха толкова слаби и отпуснати, колкото се бе опасявала — всъщност с нетърпение чакаха да се заемат с отредената им задача. Джеси се оттласна нагоре. Заключената около левия стълб окова се плъзна колкото можа, после срещна следващата напречна дъска, а Джеси изведнъж се озова права — доскоро много се съмняваше, че изобщо някога ще може да заеме отново тази поза; стоеше изправена на двата си крака, до леглото, което бе представлявало нейният затвор... почти ковчег.

Чувство на огромна благодарност се опита да я залее, а тя го отблъсна със същата твърдост, с която бе отблъснала и паниката. По-късно можеше да има време за благодарност, но сега трябваше да помни единствено това, че все още не е освободена от проклетото легло и че времето ѝ да се освободи от него е жестоко ограничено. Наистина, все още не бе усетила никаква слабост или световъртеж, но предполагаше, че това нищо не значи. Когато припадъкът дойдеше, сигурно щеше да го стори съвсем внезапно, просто да гръмне лампите.

И все пак, нима изправянето — само това и нищо друго — някога е било толкова велико нещо? Толкова неописуемо чудесно?

— Нне — изграчи Джеси. — Май че не.

Като държеше дясната си ръка свита и плътно притискаше раната върху вътрешната страна на китката ѝ към горната извивка на лявата си гръд. Джеси направи едно полузавъртане и се долепи заднишком към стената. Сега стоеше отляво на леглото, а позата ѝ приличаше почти на войнишката стойка при команда свободно. Дълбоко и бавно си пое дъх, после помоли дясната си ръка, заедно с клетатата ѝ обелена част, да се заеме отново за работа.

Ръката се вдигна със скърцане, като ръка на стара и зле поддържана механична играчка, и дланта ѝ се отпусна върху рафта над леглото. Последните два пръста все още отказваха да се движат при заповедите ѝ, но тя успя да хване рафта между палеца и другите си два пръста достатъчно здраво, че да го прекатури от скобите му. Той тупна на дюшека, върху който бе лежала толкова много часове, дюшека, върху който все още лежах нейните очертания — хлътнала, потна фигура, отбелязана върху розовите баклавички, и частично окървавена в горната си част. Видът на тази фигура накара Джеси да усети призляване, гняв и страх. Видът ѝ я накара да усети лудост.

Тя отмести поглед от дюшека и рафта, легнал сега отгоре му, към треперещата си дясна ръка. Вдигна я до устата си и стисна със зъби стъкленото късче, което стърчеше изпод нокътя на палеца ѝ. Стъкълцето се хлъзна, мина между кучешкия зъб и единия от резците, после се заби дълбоко в нежното розово месо на венеца ѝ. Прониза я бързо ужилване и Джеси усети как в устата ѝ бликва кръв, солено-сладка на вкус и гъста като черешовия сироп за кашлица, който трябваше да гълта, когато боледуваше от грип в детството си. Не обърна внимание на това ново порязване — през последните няколко минути се бе примирила с много по-лоши неща, а само ухапа отново стъкълцето и полека го измъкна от палеца си, После го изплю на леглото заедно с пълна уста топла кръв.

— Добре — промърмори тя и вмъкна тялото си между стената и таблата на леглото. Дишаше на пресекулки.

Леглото се задвижи по-лесно, отколкото би могла да се надява, но Джеси никога не се бе съмнявала, че то в крайна сметка ще се задвижи, стига тя да си осигури подходяща опорна точка. Сега я

имаше и ето че избута омразното нещо по лъснатия под. Докато се плъзгаше, долният му край завиваше надясно, защото тя можеше да бута само отляво, но Джеси бе взела това предвид и то не ѝ пречеше. Дори участвуваше в примитивния ѝ план.

„Когато късметът ти се обърне — мислеше тя. — той се обръща в точно обратната посока. Може да си си нарязала целия горен венец, Джес, но не си настъпила нито едно парченце счупено стъкло. Така че продължавай да си буташ леглото, душичке, и продължавай да си броиш кр...“

Стъпалото ѝ се блъсна в нещо. Погледна надолу и видя, че е ритнала месестото дясно рамо на Джералд. По гърдите и лицето му покапа кръв. Една капка падна в изцъкленото му синьо око. Тя не изпита жалост към него. не изпита омраза към него. не изпита любов към него. Изпита някакъв ужас и самоотвращение от това, че всичките чувства, занимавали я през годините — тези така наречени цивилизовани чувства, плътта и кръвта на всяка телевизионна мелодрама, актуално предаване или радиопрограма за пряка връзка със слушателите. — са всъщност толкова повърхностни в сравнение с инстинкта за оцеляване, който се оказваше (поне в нейния случай) завладяващ и брутално непреклонен като лопата на булдозер. Но това беше положението, а тя имаше чувството, че ако водещите на тези предавания попаднат някога в подобна ситуация, те ще извършат повечето от нещата, които бе извършила самата тя.

— Махни се от пътя ми, Джералд — рече тя и го изрита (отричайки огромното задоволство, което изпита дори когато то я заля вътрешно). Джералд отказа да се помръдне. Сякаш химическите промени, които съпътствуваха разлагането му, бяха приковали тялото му към пода. Мухите се вдигнаха в бръмчащ, нестроен облак от мястото точно над издутия му корем. Това бе всичко.

— Майната му тогава — каза Джеси и отново забута леглото. Успя да прескочи Джералд с десния си крак, но левият стъпи точно върху корема му. Натискът произведе отвратителен гъргорец звук в гърлото му и изтласка през зейналата му уста един къс, но зловонен дъх.

— Извини се, Джералд — промърмори тя, после го остави зад себе си, без повече да го погледне. Сега гледаше шкафа — шкафа, върху който лежах ключовете.

Веднага щом отмина Джералд, покривалото от обезпокоени мухи отново се спусна и възобнови ежедневиите си занимания. В крайна сметка имаше толкова много работа и толкова малко време, за да се свърши.

Най-много се опасяваше, че долният край на леглото ще понечи да се закачи или за вратата на банята, или за отсрещния ъгъл на стаята. Тогава трябваше да отстъпва назад и да го мести като някой, който се опитва да напъха голяма кола в тясно местенце за паркиране. Оказа се обаче, че при бавното ѝ движение през стаята леглото чертае почти безупречна дъга надясно. Наложил ѝ се да направи само една поправка по средата на пътя, когато дръпнал своя край на леглото още малко наляво, тъй че другият със сигурност да не се удари в шкафа. Именно тогава — докато дърпаше леглото с наведена глава, щръкнал задник и плътно обвити около креватния стълб ръце — понесе първия пристъп на световъртежа... само че докато лежеше облегната с цялата си тежест върху стълба с вид на жена, която е толкова пияна и грохнала, че може да стои на крака само ако се прави, че танцува буза до буза с приятеля си, тя си помисли, че думата тъмновъртеж би била по-подходяща за това нещо. Преобладаваше усещането за загуба — не само на мисъл и воля, но и на сетивни възприятия. За един объркан миг бе убедена, че камшикът на времето я е запратил на някакво място, което не е нито Дарк Скор, нито Кашуакамак, а нещо съвсем различно, някакво място, което се намира по-скоро на океанския бряг, отколкото на кое да е езеро във вътрешността на страната. Вече не миришеше на стриди и монети, а на морска сол. Отново бе денят на затъмнението, но това бе единственото нещо, което съвпадале. Тя бе навлязла в къпиновите храсти, за да избяга от някакъв друг мъж, някакъв друг татко, който искаше да направи нещо много повече от това да си пусне сока на гърба на гащичките ѝ. А сега той бе на дъното на кладенеца.

Усещането за нещо познато я обля като странна вода.

„О, Господи, какво е това?“ — помисли тя, но отговор нямаше, само този смущаващ образ отново, образът, за който не се бе сещала, откакто в деня на затъмнението се върна в разделената с чаршафи стая, за да се преоблече: костелива жена в пенъоар, с тъмна, прибрана на кок коса и купчинка бял плат до себе си.

„Стой — помисли Джеси, вкопчи се в креватния стълб с разкъсаната си десница и отчаяно се опита да не допусне коленете ѝ да се огънат. — Задръж така, Джеси, просто задръж така. Остави жената, остави миризмите, остави мрака. Задръж така и мракът ще премине.“

Така и направи, така и стана.

Най-напред изчезна образът на костеливата жена, коленичила до комбинезона си и загледана през пробитата в старите дъски дупка, а после мракът взе да просветлява. Спалнята отново се обагри и постепенно придоби предишния си оттенък — като за пет часа есенен следобед. Тя видя ситните пращинки, танцуващи в светлината, която падаше косо през прозорците към езерото, видя проснатите върху пода сенки на собствените си крака. В колената те се чупеха, така че да може останалата част от сянката ѝ да се изкачи по стената.

Мракът се отдръпна, но остави в ушите ѝ висок и сладостен звън. Погледна надолу към стъпалата си и видя, че те също са целите в кръв. Тя вървеше в кръв, оставяше следи от кръв.

„Времето ти изтича, Джеси.“

Знаеше.

Отново сведе гърди към таблата на леглото. Този път беше по-трудно да го задвижи, но накрая успя. След две минути стоеше до шкафа, в който се бе взирала толкова дълго и толкова безнадеждно от другия край на стаята. Една миниатюрна суха усмивчица трепна в ъглите на устата ѝ. „Приличам на жена, която цял живот е мечтала за черните пясъци на Кона и не може да повярва, когато най-сетне е стъпила върху тях — помисли тя. — Изглежда просто като пореден сън, само дето е може би малко по-реален от повечето сънища, защото в този те сърби носът.“

Нейният нос не я сърбеше, но тя гледаше надолу към сгърчената като змия Джералдова вратовръзка, чийто възел все още си стоеше на мястото. Това бе от онези детайли, които дори най-реалистичните сънища рядко съдържат. До червената вратовръзка лежаха две малки, напълно еднакви кръгли и кухи ключета. Ключетата за белезниците.

Джеси вдигна дясната си ръка и я огледа критично. Последните два пръста все още висяха безжизнени. В един миг тя се запита до каква ли степен е увредила нервите на ръката си, но после отпъди тази мисъл. Тя можеше да придобие значение по-късно — когато можеха да придобият значение и някои от другите неща, които бе пренебрегнала

за времетраенето на този изтощителен щурм в последната фаза на мача, — но засега уврежданията на нервите в дясната ѝ ръка бяха за нея не по-важни от цената на свинското шкембе в Омаха. Важното бе, че палецът и следващите два пръста на тази ръка все още получаваха посланията. Те трепереха малко, сякаш за да покажат колко са шокирани от внезапната загуба на Доживотните си съседи, но все още откликваха. Джеси наведе глава и им заговори: — Трябва да престанете с това треперене. После треперете като луди, ако щете, но сега трябва да ми помогнете. Трябва. — Да. Защото мисълта, че може да изпусне ключовете или да ги бутне от шкафа, след като е стигнала чак дотук... това беше немислимо. Тя се вторачи строго в пръстите си. Те не престанаха да треперят, не съвсем, но докато ги гледаше, подскоците им стихнаха до едва забележимо потрепване.

— Добре — рече меко Джеси. — Не зная дали така е доста тъчно добре, или не, но скоро ще стане ясно.

Поне ключовете бяха два, което ѝ даваше две възможности. Тя не видя нищо чудно в това, че Джералд е донесъл и двата — методичността бе главното му качество. Разликата между това да си добър и това да си велик била в планирането на случайностите, често казваше той. Този път не бе планирал само две случайности — инфаркта и ритника, който го предизвика. И като резултат, разбира се, той не беше нито добър нито велик, а само мъртъв.

— Кучешкото мезе — промърмори Джеси, отново без да съзнава, че говори на глас. — Някога Джералд беше звезда, на кучето мезето е сега. Нали, Рут? Нали, Тиквичке?

Тя защита едното от малките стоманени ключета между палеца и показалеца на стенещата си дясна ръка (когато докосна метала, отново я споходи онова всепроникващо чувство, че всичко е сън), вдигна го, погледна го, после погледна гривната, която държеше лявата ѝ китка. Ключалката представляваше малка кръгла вдлъбнатинка отстрани на белезницата. Джеси я оприличи на входен звънец, който някой богаташ може да има на вратата за приемане на покупките в господарската си къща. За да отвориш ключалката, трябваше просто да бутнеш кухото крайче на ключа в кръгчето и щом чуеш как щраква на мястото си, да го завъртиш.

Тя приближи ключето към ключалката, но още не бе успяла да плъзне крайчето му вътре, когато в съзнанието ѝ придойде нова вълна

от онзи особен тъмновъртеж. Олюля се и за втори път откри, че се сеща за Карл Валенда. Ръката ѝ отново затрепера.

— Престани! — кресна тя бясно и отчаяно тресна ключето върху ключалката. — Преста...

Ключето не улучи кръгчето, вместо това се удари в твърдата стомана до него и се завъртя в мазните ѝ от кръв пръсти. Тя го задържа още една секунда, после то се изплъзна от хватката ѝ — смаза се, би могло да се каже — и падна на пода. Сега остана само едно ключе и ако изпуснеше и него...

„Няма — рече Тиквичка. — Кълна се, че няма. Просто давай, преди да си изгубила кураж.“

Тя сви веднъж дясната си ръка, после вдигна пръстите към лицето си. Огледа ги отблизо. Треперенето отново стихваше, макар и не достатъчно, че да ѝ стигне, но тя не можеше да чака. Боеше се, че ако чака, ще изпадне в несвяст.

Протегна леко потреперващата си ръка и в първото си усилие да вземе оставащото ключе за малко щеше да го събори от ръба на шкафа. Изтръпването бе виновно — това проклето изтръпване, което просто не искаше да напусне пръстите ѝ. Тя си пое дълбоко въздух, задържа го, сви юмрук въпреки болката и бликналата прясна струя кръв, после изпусна въздуха от дробовете си в дълга, свистяща въздишка. Почувствува се малко по-добре. Този път натисна с показалеца малката главичка на ключето и го плъзна до края на шкафа, вместо да се опитва веднага да го вдигне. Не спря, докато то не се показа от ръба.

„Ако го изпуснеш, Джеси! — изстена Благоверната съпруга. — Ох, ако го изпуснеш и това!“

— Млъквай, Блага — рече Джеси и захвана края на малкия предмет с палеца и показалеца си като в щипци. Опитвайки се да не мисли какво ще стане с нея, ако нещо се обърка, вдигна ключето и го доближи до белезницата. Последва страшен низ от секунди, в които не можеше да насочи треперещото му крайче към ключалката, след него един още по-страшен, когато самата ключалка стана двойна... сетне четворна. Джеси затвори очи и ги стисна, отново пое дълбоко дъх, после рязко ги отвори. Сега отново виждаше само една ключалка и тикна ключето в нея, преди очите да са успели да ѝ направят някой друг номер.

— Добре — въздъхна тя. — Да видим сега.

Натисна по посока на часовниковата стрелка. Нищо не стана. Паниката се опита да скочи в гърлото ѝ, а после тя изведнъж си спомни ръждясалата стара камионетка, която караше пазачът Бил Дън в своите обиколки, както и шеговитата лепенка на задната ѝ броня. ЛЯВОТО ОТПУСКА, ДЯСНОТО ПРИТИСКА, пишеше там. Над думите бе нарисован огромен тирбушон.

— Лявото отпуска — промърмори Джеси и се опита да завърти ключа обратно на часовниковата стрелка. За миг не разбра, че белезницата се е отворила — помисли, че силното щракване е от счупването на ключа в ключалката, затова изкрещя, а от порязаната ѝ уста върху повърхността на тоалетката блъвна кървав фонтан. Част от него опръска вратовръзката на Джералд — червено върху червено. После видя, че назъбената ключалка стои отворена, и осъзна, че е успяла — наистина е успяла.

Джеси Бърлингем дръпна лявата си ръка — малко подпухнала около китката, но иначе невредима, — а белезницата я освободи и падна до таблата, както бе сторила другарката ѝ. После с изражение на дълбоко и смаяно благоговение Джеси бавно вдигна двете ръце към лицето си. Погледна от лявата към дясната, после пак към лявата. Не обръщаше внимание на факта, че дясната е обляна в кръв — кръвта не я интересуваше, поне не още. За момента искаше да се увери напълно, че наистина е свободна.

Почти цели тридесет секунди тя мести очи от едната към другата си ръка досущ като някой, който наблюдава игра на пинг-понг. После си пое дълбоко дъх, отметна глава назад и отново нададе висок пронизителен крясък. Усети в себе си тътена на нова вълна от мрак — огромна, гладка и зла, — но не му обърна внимание, а продължи да крещи. Струваше ѝ се, че няма друг избор — трябваше или да крещи, или да умре. Крехкият режещ ръб на лудостта в този крясък бе ясно различим, но все пак той си оставаше крясък на върховно и победно тържество. На двеста метра, в гората преди началото на алеята, бившият Принц вдигна глава от лапите си и погледна тревожно към къщата.

Тя сякаш не можеше да откъсне очи от ръцете си, сякаш не можеше да спре този крясък. Никога не бе изпитвала и далечно подобие на сегашното си чувство, а някаква далечна част от нея мислеше: „Ако сексът беше поне наполовина толкова приятен, хората

щяха да го правят на всеки уличен ъгъл — просто нямаше да могат да устоят.“

После дъхът ѝ секна и тя се олюля назад. Посегна да сграбчи таблата на леглото, но закъсна с един миг — загуби равновесие и се строполи на пода. Докато падаше, осъзна, че част от нея бе очаквала веригите на белезниците да я задържат. Доста смешно, като си помислиш.

При падането удари отворената рана върху вътрешната страна на китката си. Болката възпламени цялата ѝ десница като свещи на коледно дърво и когато този път изкрещя, в гласа ѝ имаше само болка. Но млъкна бързо, усещайки как отново се унася към безсъзнанието. Отвори очи и ги впери в разкъсаното лице на съпруга си. Джералд отвърна на погледа ѝ с израз на безпределна, изцъклена изненада: „Това не следваше да ми се случи, аз съм адвокат, чието име стои върху табелка на вратата.“ После мухата, която миеше крачката си върху горната му устна, изчезна в една от ноздрите му и Джеси се извърна толкова бързо, че блъсна главата си в дъските на пода, а пред очите ѝ изскочиха искри. Когато отново ги отвори, гледаше нагоре към таблата, натруфена с капки и поточета кръв. Нима беше стояла там горе само преди няколко секунди? Не се съмняваше в това, но направо не беше за вярване — оттук шибаното легло изглеждаше високо почти колкото небостъргач.

„Размърдай се, Джес!“

Беше Тиквичка и отново пискаше с този неин тревожен, досаден глас. За човек с такова сладко личице Тиквичка несъмнено успяваше да бъде голяма кучка, когато си го наумеше.

— Не кучка — рече тя, като позволи на очите си да спуснат клепачи. Малка, сънена усмивка докосна ъгълчетата на устните ѝ. — Скърцащо колело.

„Размърдай се, по дяволите!“

„Не мога. Най-напред се нуждая от малко почивка.“

„Ако не се размърдаш веднага, почивката ти може да стане вечна! А сега си вдигни дебелия задник!“

Това стигна до нея.

— Въобще не е дебел, госпожице Устатница — изсумтя обидено Джеси и се помъчи да стане на крака. Нужни бяха само две усилия (второто провалено от нов парализиращ спазъм през диафрагмата ѝ),

за да се убеди, че поне засега ставането не е добра идея. При това то нямаше да разреши толкова проблеми, колкото щеше да създаде, защото тя трябваше да влезе в банята, а долният край на леглото сега стоеше на входа ѝ като барикада.

Джеси се пъкна под леглото и пое напред като се плъзгаше с почти изящни плавни движения, издихвайки по пътя си тук-там срещаните блудни мъхчета прах. Те политаха като малки изсъхнали буренчета през есента. По някаква причина тези мъхчета я накараха отново да се сети за жената от видението си — жената, коленичила в къпинака до бялата купчинка на смачкания комбинезон. Пропълзя в сумрака на банята и в носа я блъсна един нов мирис: тъмният мъхав мирис на вода. Вода, капеща от кранчетата над ваната, вода капеща от душа, вода, капеща от чешмата на умивалника. Усещаше дори особения мирис на още незапочналия да плесенясва влажен пешкир в коша зад вратата. Вода, вода навсякъде — и всяка нейна капка за пиене! Гърлото ѝ се сви пресъхнало в шията, сякаш за да изкрещи, а тя усети, че всъщност докосва вода — малката локвичка от капещата тръба под мивката, онази, с която водопроводчикът сякаш все не се захващаше, независимо колко пъти го бяха карали. Джеси припълзя задъхана до локвичката, отпусна глава и взе да ближе линолеума. Вкусът на водата бе неопишуем, коприненото ѝ докосване до устните и езика ѝ засенчваше всички сънища на сладка чувственост.

Имаше един-единствен проблем — не беше достатъчно. Този упойващо влажен, упойващо зелен аромат я обграждаше отвсякъде, но локвичката под мивката вече я нямаше, а жаждата и не бе утолена, само раздразнена. Този аромат, ароматът на сенчести пролети и стари скрити извори, направи това, което дори гласът на Тиквичка не бе успял да направи: той вдигна Джеси отново на крака.

Тя се изтегли нагоре, хваната за ръба на мивката. Зърна за миг някаква осемстотингодишна жена, която я гледаше от огледалото, после завъртя кранчето над умивалника, означено със „С“. От него бликна сладка вода — всичката вода на света. Тя отново понечи да нададе онзи победоносен вик, но този път успя да отрони само тих пресипнал шепот. Наведе се над умивалника и се гмурна в този мъхав изворен парфюм, като отваряше и затваряше уста досущ като риба. Водата имаше и онзи блудкав минерален дъх, който я бе преследвал през всичките години, откакто нейният баща ѝ бе посегнал по време на

затъмнението, но сега всичко с този дъх беше наред, сега той не бе мирисът на страха и срама, а мирисът на живота. Джеси го вдъхна, после го изкашля радостно, пъхвайки отворената си уста във водата, която струеше от кранчето. Продължи да пие, додето един силен, но безболезнен спазъм не я накара да избълва всичко навън. Водата излезе все още хладна от кратката си визита в стомаха ѝ и опръска огледалото с розови капчици. После Джеси пое запъхтяно няколко глътки въздух и опита отново. Този път водата остана вътре.

Водата я съвзе по някакъв магически начин и когато накрая спря чешмата и отново се погледна в огледалото, тя се почувствува като приемливо факсимиле на човешко същество — слабо, страдащо от болка и с треперещи крака... но все пак живо и съзнаващо. Помисли си, че вече никога не ще изпита такова дълбоко удовлетворение, каквото ѝ донесоха тези първи няколко глътки студена вода от бликащата чешма, а в целия ѝ досегашен опит само първият ѝ оргазъм можеше донякъде да съперничи на този миг. И в двата случая за няколко кратки секунди бе останала изцяло под властта на клетките и тъканите на физическото си същество, съзнателната ѝ мисъл (но не и самото съзнание) бе пометена, а резултатът бе екстаз. „Никога няма да го забравя“ — помисли си тя със съзнанието, че вече го е забравила, точно както бе забравила великолепното медено жило на този първи оргазъм, веднага щом нервите бяха престанали да горят. Тялото изглежда презираше паметта... или отговорността за нея.

„Остави това, Джеси — трябва да бързаш!“

„Няма ли да престанеш да ми лаеш?“ — отвърна тя. От ранената ѝ китка вече не бълваше фонтан, но все още течеше нещо доста по-силно от тънка струйка, тъй че леглото, което тя видя отразено в огледалото на банята, представляваше истински ужас — прогизнал от кръв дюшек и нашарена с кръв табла. Беше чела някъде, че човек може да запази функциите си и при значителна загуба на кръв, но започне ли веднъж да се унася, всичко изчезва в миг. А тя май вече блъскаше стените.

Отвори шкафчето с лекарствата, видя кутията с превързочните материали и се изсмя с някакъв хриплив грак. Погледът ѝ попадна върху малката кутия дамски превръзки, застанала дискретно зад неразбория от парфюми, одеколони и лосиони за след бръснене. Докато измъкваше кутията, катурна две-три шишенца и въздухът се изпълни със задушлива смесица от аромати. Тя обели хартиеното покритие от една превръзка след това я обви около ръката си като

дебела бяла гривна. Почти веднага върху нея започнаха да разцъфват алени макчета.

„Кой би помислил, че една адвокатска съпруга има в себе си толкова кръв?“ — каза си Джеси и отново изграчи онзи хриплив смях, Върху най-горната преградка на шкафчето имаше метална ролка лейкопласт. Взе я с лявата си ръка. Дясната в момента, изглежда, не можеше почти нищо друго, освен да кърви и да вие от болка. Въпреки това тя все още я обичаше дълбоко, и защо не? Когато ѝ бе потрябвала, когато не оставаше абсолютно нищо друго, тази ръка докопа останалото ключе, вмъкна го в ключалката и го завъртя. Не, тя нямаше нищичко против госпожица Десница.

„Това беше ти, Джеси — рече Тиквичка. — В смисъл... ние всички сме ти. Ти всъщност знаеш това, нали?“

Да. Тя знаеше това свършено ясно.

Отстрани обвивката от лейкопласта и като държеше непохватно ролката с десницата си, дръпна края на лентата с помощта на левия палец. Върна ролката в лявата ръка, натисна края на лентата върху импровизираната си превръзка и няколко пъти обиколи китката, притискайки овлажнялото парче колкото се може по-плътнo към разреза. Откъсна със зъби лейкопласта от ролката, поколеба се, после прибави бяла двойна лента точно под лакътя. Нямаше представа колко точно може да помогне такъв импровизиран турникет, но не смяташе, че ще навреди по някакъв начин.

Скъса отново лентата и когато пусна доста изтънялата ролка обратно в шкафчето, видя върху средното му рафтче зелено шишенце екседрин. Слава Богу, дори не беше с предпазна капачка. Тя го свали с лявата си ръка и измъкна бялата му пластмасова тапичка със зъби. Миризмата на аспириновите таблетки бе стинчива, остра, леко оцетена.

„Според мен това въобще не е добра идея — рече нервно Благоверната Бърлинггейм. — Аспиринът разрежда кръвта и забавя съсирването.“

Това може и да бе вярно, но оголените нерви върху opakото на дясната ѝ ръка вече пищяха като алармена система и тя смяташе, че ако не направи нещо, за да ги успокои малко, скоро ще се търкаля на пода и ще лае срещу отраженията върху тавана. Тръсна два екседрина в ръката си, поколеба се, после тръсна още два. Сложи отново

тапичката, погълна таблетките и погледна виновно към импровизираната превръзка на китката си. Червеното все още проникваше през хартиените пластове — скоро би могла да махне парчето и да изстиска кръвта от него като гореща червена вода. Ужасна картина... и щом веднъж си я представи, сякаш вече не можеше да се отърве от нея.

„Ти влоши положението...“ — започна жално Благоверната.

„Ох, остави ме малко на мира — отвърна гласът на Рут. Говореше отсечено, но не грубо. — Ако сега умра от загуба на кръв, четирите аспирина ли трябва да обвинявам, след като по начало почти си скалпирах дясната ръка, за да стана от леглото? Това е сюрреалистично!“

Да наистина. Сега всичко изглеждаше сюрреалистично. Само дето това не беше най-точната дума. Най-точната дума беше...

— Свръхреалистично — произнесе тя с нисък замислен глас. Да, точно така. Тази беше думата. Джеси се завъртя, за да затане отново с лице към вратата, после ахна уплашено. Онази част от главата ѝ, която управляваше равновесието, отчете, че тя продължава да се върти. За миг си представи десетки Джесита, цяла верига от застъпващи се Джесита, които документират дъгата на нейното завъртане като кадри от филмова лента. Тревогата ѝ се задълбочи, когато видя, че златните снопове светлина, падащи косо през западния прозорец, сега са придобили истинска плът — приличаха на яркожълти ленти от змийска кожа. Кръжащите в тях ситни пращинки вече бяха пръски диамантен прах. Тя чуваше бързото и леко тупкане на сърцето си, вдъхваше смесените аромати на кръв и кладенчова вода. Сякаш душеше прастара медна тръба.

„Готвя се да припадна.“

„Не, Джес, нищо подобно. Не можеш да си го позволиш.“

Сигурно не можеше, но тя почти не се съмняваше, че все пак ще се случи. Нямахме как да го спре.

„Има. И знаеш как.“

Тя погледна надолу към одраната си ръка и я вдигна. Всъщност нямаше нужда да прави нищо, освен да отпусне мускулите ѝ. Земното притегляне щеше да се погрижи за останалото. Ако болката от удара на обелената ръка в ръба на рафта не се оказаше достатъчна, за да я измъкне от това ужасно осветено място, в което се бе озовала, нищо

друго нямаше да е достатъчно. Един безкраен миг тя държа ръката до омацаната си в кръв лява гърда, като се опитваше да събере достатъчно смелост, за да го направи. Накрая отново я отпусна до тялото си. Не можеше — просто не можеше. Тук имаше едно нещо в повече. Една болка в повече.

„Тогава тръгвай, преди да припаднеш.“

„И това не мога да направя“ — отвърна тя. Чувствуваше се не просто уморена, чувствуваше се така, сякаш току-що бе изпушила съвсем сама цяло наргиле първокласна камбоджанска марихуана. Единственото ѝ желание беше да стои тук и да наблюдава как диамантените пращинки кръжат бавно в слънчевите лъчи, струящи през западния прозорец. И може би да изпие още една глътка от тази тъмнозелена вода с вкус на мъх.

— Олеле — изрече тя с унесен, изплашен глас. — Олеле майчице.

„Трябва да излезеш от банята, Джеси, трябва. Просто сега мисли само за това. Смятам, че този път е по-добре да пропълзиш по леглото — не съм сигурна, че ще успееш отново отдолу.“

„Но... но по леглото има стъкла. Ами ако се порежа?“

Това призова отново Рут Ниъри, която се разбесня.

„Вече свали почти цялата кожа от дясната си ръка — мислиш ли, че още няколко ранички ще имат някакво значение? Боже мой, маце, ами ако умреш в тази баня с путкина пеленка на китката и огромна тъпа физиономия на лицето? Какво ще кажеш за този вариант? Размърдай се, кучко!“

Две внимателни крачки я доведоха отново до прага на банята. Джеси остана там само за миг, като се олюляваше и премигваше на ярката слънчева светлина досущ като някой, прекарал целия следобед в киносалон. Със следващата крачка стигна до леглото. Когато бедрата ѝ докоснаха окървавения дюшек, тя внимателно постави върху него лявото си коляно, сграбчи единия креватен стълб, за да осигури равновесието си, после се качи на леглото. Не бе подготвена за чувствата на страх и ненавист, които я заляха. Би помислила да спи отново в това легло толкова, колкото и в ковчегата си. Дори само при колениченето върху него ѝ се дощя да закрепши.

„Не се нуждаеш от дълбоки и смислени взаимоотношения с него, Джеси — просто премини през това шибано нещо.“

Успя някак да го стори, като премина по долния край на дюшека, избягвайки рафта заедно с трошките и парченцата от счупената водна чаша. Кратък стон на ненавист и мъка се откъсваше от нея всеки път, щом погледът ѝ попаднеше върху увисналите от стълбовете белезници — едната зейнала отворена, а другата затворена в стоманен кръг, целият облян в кръв — нейната кръв. Белезниците не ѝ приличаха на неодушевени предмети. Изглеждаха живи. И все още гладни.

Тя стигна до другия край на леглото, стисна стълба с вярната си лява ръка, завъртя тялото си върху коленете си с цялата грижливост на болничен рехабилитатор, после легна по корем и спусна крака на пода. Преживя един страшен миг, в който си помисли, че силите няма да ѝ стигнат отново да се изправи, че просто ще лежи, докато припадне и се свлече от леглото. После си пое дълбоко дъх и се отблъсна с помощта на лявата си ръка. След миг бе на крака. Сега се олюляваше по-силно — приличаше на моряк, който се клатушка по време на сутрешната неделна част от тридневния запой през уикенда, но, слава Богу, все пак стоеше изправена. Още една вълна на тъмновъртеж преплава през ума ѝ като пиратски кораб с огромни черни платна. Или като слънчево затъмнение.

Ослепяла, разлюляна напред-назад върху краката си, тя се молеше: „Моля Те, Господи, не ме оставяй да припадна. Моля Те, Господи, нали? Моля Те.“

Най-сетне светлината отново взе да изпълва деня. Когато реши, че нещата са станали възможно най-ярки, Джеси прекоси стаята до масичката с телефона, като държеше лявата си ръка на десетина сантиметра от тялото, за да пази равновесие. Вдигна слушалката, която сякаш тежеше колкото някой том от Оксфордския речник, после я доближи до ухото си. Нямаше никакъв сигнал, линията бе гладка и мъртва. Това като че ли не я учуди, но повдигна един въпрос: дали Джералд бе изключил телефона от контакта, както нравеше понякога, щом дойдеха тук, или нощният ѝ посетител бе прерязал жиците някъде навън?

— Не е Джералд — изграчи тя. — Щях да го видя.

После осъзна, че това не е задължително — веднага след пристигането им тя се бе отправила към банята. Можеше тогава да го е сторил. Тя се наведе, улови гладкия бял шнур който се точеше от гърба на телефона до съединителната кутийка върху перваза на пода зад

стола, после дръпна. Стори ѝ се, че отначало малко поддаде, после нищо. Нищо чудно дори това първоначално поддаване да е било плод на въображението ѝ — знаеше много добре, че вече не трябва да се осланя на сетивата си. Кабелът можеше просто да се е оплел в стола, но...

„Не — рече Благоверната. — Не идва, защото все още е включен — Джералд въобще не го е изключвал. Телефонът не работи, понеже онова, дето беше при теб снощи, е прерязало жицата.“

„Не я слушай, под голя неин силен глас се крие страх даже и от собствената ѝ сянка — рече Рут. — Щепселът е закачен за един от задните крака на стола — направо ти го гарантирам. Освен това е съвсем лесно да се провери, нали?“

Разбира се. Трябваше само да дръпне стола напред и да погледне зад него. И ако щепселът е изключен, да го включи отново.

„Ами ако направиш всичко това и телефонът пак не проработи? — попита Благата. — Тогава ще узнаеш още нещо, нали?“

Рут: „Престани да се мотаеш — имаш нужда от помощ и то бързо.“

Това беше вярно, но мисълта за дръпването на стола я изпитваше с морна потиснатост. Вероятно би могла да го направи — столът бе голям, но въпреки това едва ли тежеше и колкото една пета от леглото, а тя бе успяла да го придвижи през цялата стая. — но самата мисъл за това бе тежка. А дърпането на стола щеше да е само началото. След това трябваше да коленичи... да припълзи в сумрачния пращен ъгъл зад него, за да намери съединителната кутийка...

„Господи, маце! — извика Рут. Беше ужасена. — Нямах никакъв избор! Смятах, че най-накрая всички сме се съгласили поне за едно нещо — че имаш нужда от помощ, и то бър..“

Джеси изведнъж затръшна вратата пред гласа на Рут, и то силно. Вместо да премести стола, тя се наведе над него, взе късата пола-панталон и внимателно я нахлузи на краката си. Върху предницата веднага се поръсиха капки кръв от напоената превръзка върху китката ѝ, но тя почти не ги забеляза. Беше заета да отблъсква от вниманието си олелията от сърдити объркани гласове и да се пита кои пръв е пуснал всички тези чудаци в главата ѝ. Все едно да се събудиш някоя сутрин и да откриеш, че през нощта домът ти се е превърнал в хан. Всички гласове изразяваха ужасено недоверие към това, което тя се

канеше да направи, но Джеси внезапно откри, че не дава и пукната пара за тяхното мнение. Ставаше дума за нейния живот. Нейния.

Вдигна блузата и я навлече през главата. Фактът, че вчерашният ден е бил достатъчно топъл за тази случайна дреха без ръкави, изглеждаше за нейния объркан и шокиран ум убедително доказателство за съществуването на Бог. Не смяташе, че би била способна да понесе плъзването на одраната си ръка в дълъг ръкав.

„Остави това — помисли тя, — това е лудост и не е нужно да ми го казват някакви мними гласове. Възнамерявам да се махна отгук с колата — поне да се опитам, а би трябвало да направя едно-единствено нещо — да поместя този стол и да включа отново телефона. Сигурно е от загубата на кръв — тя временно ми е отнела разсъдъка. Това е откачена идея. Господи, този стол не може да тежи тридесет кила... почти съм се отървала вече!“

Да, само че въпросът не беше в стола, нито в идеята за типовете от спасителната служба, които щяха да я намерят в една и съща стая с голия наръфан труп на мъжа ѝ. Джеси знаеше много добре, че би се готвила да отпътува с мерцедеса дори ако телефонът работеше безупречно, а тя вече бе извикала полицията, линейката и духовия оркестър на гимназията „Диъринг“. Защото не телефонът бе важното — въобще не. Важното беше... ами...

„Важното е, че трябва да се омета веднага отгук — помисли си тя и внезапно я побиха тръпки. Голите ѝ ръце настръхнаха. — Защото онова нещо ще се върне.“

Улучи. Проблемът не беше в Джералд, стола или това, което онези от спасителната служба можеха да си помислят, когато пристигнеха тук и видяха ситуацията. Въпросът не бе дори в телефона. Проблемът беше космическият каубой, нейният стар приятел доктор Гибел. Ето защо тя обличаше дрехите си и разплискваше още малко от кръвта си наоколо вместо да се помъчи да възстанови контакта си с външния свят. Непознатото същество бе някъде наблизо, тя бе убедена в това. То само чакаше мрака, а мракът скоро щеше да дойде. Ако припаднеше, докато се опитва да отмести стола от стената или пълзи бодро из праха и паяжините зад него, когато пристигне онова нещо с пълния с кости куфар, тя можеше все още да е тук, съвсем сама. Нещо по-лошо — можеше да е още жива.

Освен това нейният посетител наистина бе прекъснал линията. Тя нямаше как да го знае... но въпреки това сърцето ѝ го знаеше. Ако минеше през целия този ритуал с преместването на стола и включването на щепсела, телефонът пак щеше да е мъртъв, точно както този в кухнята и другия в антрето.

„И какво толкова в крайна сметка? — рече тя на гласовете си. — Смятам да карам до главния път, това е всичко. В сравнение с провеждането на импровизирана хирургична операция с парче от водна чаша и избутването на двоен креват, заедно с проливането на половин литър от кръвта ми, това ще бъде просто ощипване. Мерцедесът е добра кола и е насочена право към алеята. Ще се дотътря до шосе 117 с петнадесет километра в час и ако пред магистралата се почувствувам прекалено слаба, за да карам чак до магазина на Дейкин, просто ще спра на пътя, ще пусна дългите светлини и щом видя някой да приближава, ще натисна клаксона. Не виждам защо това да не свърши работа, след като пътят е прав и равен на по два километра в двете посоки. Големият номер на колата е в ключалките. Щом веднъж вляза в нея, ще има врати, които мога да заключа. То няма да може да влезе.“

„То!“ — опита се да се присмее Рут, но според Джеси беше уплашена — да, дори тя.

„Точно така — отвърна Джеси. — Нали ти беше тази, която винаги ми казваше, че по-често трябва да забравям главата си и да следвам сърцето си, нали така? Точно така. И знаеш ли какво казва сега сърцето ми, Рут? То казва, че мерцедесът е единственият ми шанс. И ако искаш да се присмееш на това, моля... но аз вече реших.“

Рут явно не искаше да се смее. Рут бе замлъкнала.

„Точно преди да излезе от колата, Джералд ми подаде ключовете ѝ, защото трябваше да се пресегне към задната седалка за куфарчето си. Така направи, нали? Моля Те, Господи, нека паметта да не ме лъже.“

Джеси пъкна ръка в левия джоб на полата си и намери само няколко книжни кърпички. Посегна с десницата, притисна я плахо към външната страна на десния джоб и въздъхна с облекчение, когато усети познатата издупина на автомобилните ключове и голямата кръгла шеговита висулка на ключодържателя, който Джералд ѝ бе подарил за последния рожден ден. На висулката бяха изписани думите: СЕКСИ

ПАРЧЕ СИ. Джеси реши, че никога през живота си не се е чувствувала по-малко секси и повече като парче, но това нямаше значение, можеше да го преживее. Ключовете се намираха в джоба ѝ, това бе важното. Ключовете бяха нейният билет за напускане на това ужасно място.

Маратонките ѝ стояха една до друга под масичката за телефона, но Джеси реши, че вече се е облякла толкова, колкото е възнамерявала. Упъти се бавно към вратата за коридора с мънички, ситнички инвалидни стъпки. Докато вървеше, си напомни, преди да излезе навън, да провери телефона в коридора — от опит глава не боли.

Едва бе заобиколила горния край на леглото, когато светлината отново започна да се изплъзва от деня. Сякаш ярките плътни слънчеви лъчи, падащи през западния прозорец, бяха свързани с прожектор, а някой въртеше реостата му. Докато лъчите мътнееха, кръжащият из тях диамантен прах изчезна.

„О, не, не сега — умолително изрече тя наум. — Моля те, сигурно се шегуваш.“

Но светлината продължи да чезне и Джеси внезапно осъзна, че отново се олюлява, а тялото ѝ очертава във въздуха все по-широки окръжности. Понечи да се хване за креватния стълб, но вместо това се озова вкопчена в кървавата белезница, от която толкова наскоро се бе отървала.

„Двадесети юли, хиляда деветстотин шестдесет и трета — помисли несвързано тя. — 5,42 следобед. Пълно затъмнение. Ще ми бъде ли някой свидетел?“

В ноздрите ѝ нахлу смесената миризма на пот, сперма и бащиния ѝ одеколон. Тя искаше да запуши нос, но изведнъж страшно отмаля. Успя да направи още две несигурни крачки после падна напред върху окървавения дюшек. Очите ѝ бяха отворени и от време на време премигваха, но иначе лежеше отпусната и непомръдваща като удавница, изхвърлена на някой опустял плаж.

Мракът означаваше, че е мъртва — това бе първата ѝ мисъл, щом се свести. Втората ѝ каза, че ако е мъртва, няма да чувствава дясната си ръка така, сякаш най-напред е била засипана с напалм, а после одрана с бръснач. Третата бе изуменото прозрение, че ако е тъмно, а очите ѝ са отворени — както изглеждаше на практика, — значи слънцето е залязло. Това я накара да се разбърза, като я изтласка от междинната зона, в която лежеше не съвсем в безсъзнание, но в дълбока следшокова отпадналост. Отначало не можа да си спомни защо мисълта за залеза трябва да е толкова плашеща, а после

(космически каубой — чудовище на любовта)

всичко се върна с такава шеметна сила, че ѝ подействува като електрически шок. Тесните мъртвешки бледи бузи, високото чело, прехласнатите очи.

Докато тя бе лежала в полусвяст на леглото, вятърът наново се бе развихрил и задната врата отново хлопаше. За миг вратата и вятърът останаха единствените звуци, а после във въздуха се изви протяжен, треперлив вой. Джеси не бе чувала през живота си по-ужасен звук — звука, който според нея би могла да издаде жертва на преждевременно погребение, след като са я изкопали и извлекли от ковчега ѝ — жива, но обезумяла.

Звукът замря в неспокойната нощ (а без съмнение бе нощ), но след миг се изви наново: нечовешки фалцет, пълен с идиотски ужас. Той се спусна по нея като живо нещо, накара я да затрепери безпомощно на леглото и да посегне към ушите си. Закри ги, но не можа да заглуши ужасния вик, който прозвуча за трети път.

— Ох, недей! — изстена тя. Никога не бе усещала такъв студ, такъв студ, такъв студ. — Ох, недей... недей.

Воят отлетя във фучащата нощ и не се поднови веднага. Джеси имаше на разположение един миг, за да си поеме дъх и да осъзнае, че в края на краищата това е само едно куче — може би всъщност онова куче, същото, което бе превърнало съпруга ѝ в свой личен

макдоналдски специалитет. След това воят все пак се поднови, но не бе за вярване, че някое същество от естествения свят може да издаде такъв звук — това положително бе дух на злата прокоба или вампир, който се гърчи със забит в сърцето кол. Когато звукът се издигна към кристалния си връх, Джеси внезапно разбра защо животното го издава.

То се беше върнало, точно както тя се опасяваше. Кучето някак бе узнало, почувствувало.

Джеси трепереше цялата. Очите ѝ трескаво обходиха ъгъла, където снощи бе видяла да стои нейният гост — ъгъла, в който бе оставил бисерната обица и единствената стъпка. Прекалено тъмно бе, за да види някой от тези белези (ако се приемеше, че въобще съществуваха), но за момент Джеси помисли, че вижда самото същество, и усети как в гърлото ѝ се надига писък. Стисна очи, отвори ги отново и не видя нищо освен разлюлените от вятъра сенки на дърветата пред западния прозорец. В същата посока, в далечината отвъд виещите се силуети на боровете, съзря чезнеща ивица от злато върху линията на хоризонта.

„Може да е седем часът, но щом краят на залеза все още се вижда, сигурно няма и толкова. Което означава, че съм лежала в безсъзнание само час, най-много час и половина. Може би не е твърде късно да се махна оттук. Може би...“

Този път кучето сякаш направо изпищя. Звукът извика у Джеси желанието да изпищя в отговор. Тя сграбчи един от креватните стълбове, защото отново бе започнала да се олюлява, и в този момент неочаквано осъзна, че всъщност не помни да е ставала от кревата. До такава степен я бе подлудило кучето.

„Овладей се, момиче. Поеми си дълбоко дъх и се овладей.“

Тя наистина си пое дълбоко дъх, а заедно с него и някаква миризма, която ѝ беше позната. Приличаше на онзи блудкав минерален мирис, преследвал я през всичките отминали години — мирисът, който за нея означаваше секс, вода и баща, ала не беше съвсем като него. В този си вариант той като че ли се преплиташе с някакъв друг мирис или миризми — престоял чесън... стар лук... мръсотия... немити крака, може би. Тази воняща смесица прекатури Джеси отново надолу в кладенеца на годините и я изпълни с онзи безпомощен нечленоразделен ужас, който изпитват децата, когато усетят как някое

безлично, безименно същество — някое То — чака търпеливо под леглото да подадат крак... или пък да провесят ръка...

Вятърът изфуча. Вратата изхлопа. А някъде по-наблизо крадешком изскърца дъска, както става с дъските, когато върху тях стъпи някой, който се опитва да мине безшумно.

„Върнало се е — прошепна умът ѝ. Сега всичките гласове бяха сплетени в едно. — Точно това надушва кучето, точно това надушваш ти и точно това накара дъската да изскърца, Джеси. Онова нещо, дето снощи бе тук, сега се е върнало за теб.“

— О, Господи, моля Те, не — изстена тя. — О, Господи не. О, Господи, не. О, мили Боже, не позволявай това да е вярно!

Опита се да помръдне, но краката ѝ стояха замръзнали на пода, а лявата ѝ ръка бе прикована към креватния стълб. Страхът я бе обездвижил така безотказно, както приближаващите фарове обездвижват сърната или заека, осветени по средата на пътя. Тя щеше да стои тук, да стене сподавено и да опитва да се моли, додето то дойде при нея, дойде за нея — космическият каубой, жътварят на любовта, просто някакъв пътуващ търговец на мъртвите, чието мострено сандъче е пълно с кости и пръстени вместо с четки „Амуей“ или „Фулър“.

Кучешкият вик се заизвива във въздуха, заизвива се и в главата ѝ, докато в един миг тя си помисли, че със сигурност ще полудее от него.

„Сънувам — каза си Джеси. — Затова не можах да си спомня как съм станала — сънищата са умственият вариант на журналните книги в «Рийдърс дайджест» и в тях човек никога не може да си спомни такива маловажни неща. Загубих съзнание, да — това наистина стана, само че вместо да изпадна в кома, изпаднах в естествен сън. Това сигурно означава, че кръвенето трябва да е спряло, защото не вярвам умиращите от кръвоизливи да сънуват кошмари на път към вечния си дом. Спя, това е всичко. Спя и сънувам дядото на всички лоши сънища.“ Невероятно успокояваща мисъл, която обаче имаше един недостатък: не бе истина. Танцуващите сенки на дърветата в ъгъла бяха истински. Истинска беше и странната миризма, която витаеше в къщата. Тя бе будна и трябваше да се махне оттук.

— Не мога да се помръдна! — изхленчи Джеси.

„Можеш — мрачно ѝ рече Рут. — Не си се измъкнала от тези шибани белезници, за да умреш от страх, маце. Размърдай се сега —

няма нужда да ти казвам как да го направиш, нали?“

— Не — промълви Джеси и плесна леко креватния стълб с opakото на дясната си ръка. Движението ѝ бе незабавно последвано от истински взрив от болка. Притискащото я менгеме на паниката се пръсна като стъкло и когато кучето нададе още един от онези вледеняващи писъци, Джеси почти не го чу — ръката ѝ бе доста по-наблизо и пищеше доста по-силно.

Да — беше дошло времето да стане на градинар и да си обере крушите оттук, да стане на боклук и да се омете. Мисълта за пушката на Джералд изплува за секунда в съзнанието ѝ, после тя я отхвърли. Нямаше никаква представа къде е прибрана и дали въобще е тук.

Премина бавно и внимателно през стаята върху треперещите си нозе, отново протегнала лявата си ръка настрани, за да пази равновесие. Коридорът пред спалнята представляваше въртележка от движещи се сенки — вдясно зееше вратата към спалнята за гости, вляво стоеше отворена и вратата на допълнителната стаичка, която Джералд използваше за кабинет. По надолу вляво един свод извеждеше към кухнята и дневната. Надясно бе незатворената задна врата... мерцедесът... и може би свободата.

„Петдесет крачки — помисли тя. — Не може да са повече, а вероятно са по-малко. Тъй че тръгваме, нали?“

Но отначало просто не можа. Спалнята сякаш олицетворяваше някаква мрачна сигурност — колкото ѝ несъмнено странно да изглежда това на всеки, неусетил онова, през което тя бе преминала за последните близо двадесет и осем часа.

Коридорът обаче... там в него можеха да се спотайват всякакви неща. Всякакви. После нещо, което звучеше като хвърлен камък, тупна върху западната стена на къщата, точно до прозореца. Джеси нададе свой собствен кратък ужасен вой, после осъзна, че това е само клонът на престарелия смърч до верандата.

„Съвземи се — строго каза Тиквичка. — Съвземи се и се махни оттук.“

Без да сваля протегнатата си настрани ръка, тя се заклатушка безстрашно напред, отброявайки с притаен дъх крачките си. На дванадесет отмина спалнята за гости. На петнадесет стигна до кабинета на Джералд и там започна да чува нисък и безжизнен свистящ звук, който напомняше за пара, излизаща от стар радиатор.

Отначало не свърза звука с кабинета — помисли, че самата тя го издава. Сетне, докато вдигаше дясното си стъпало, за да направи шестнадесетата крачка, звукът се усили. Този път се откри по-ясно и Джеси осъзна, че не може да го издава тя, защото съдържа дъха си.

Бавно, много бавно извърна глава към кабинета, в който съпругът ѝ никога вече нямаше да работи над адвокатските досиета, пушейки една след друга цигари „Марлборо“ и тананикайки под носа си стари хитове на „Бийч Бойс“. Къщата около нея стенеше като стар кораб, който пори водите на развълнувано море и скърца, блъскан от студения вятър. Сега освен хлопаща врата чуваше и потропващ капак на прозорец, но тези звуци бяха някъде другаде, в един друг свят, където не приковаваха съпругите с белезници, съпрузите не отказваха да чуват, а нощните същества не дебнеха в сенките. Докато извъръщаше глава, усети как мускулите и жилите във врата ѝ изскърцаха като креватни пружини. Очите ѝ туптяха в орбитите си като разжарени въглени.

„Не искам да гледам! — изкрещя умът ѝ. — Не искам да гледам, не искам да виждам!“

Но нямаше сили да не гледа. Сякаш някакви яки невидими ръце извъръщаха главата ѝ, докато вятърът фучеше, а задната врата хлопаше, а капакът на прозореца тропаше, а кучето отново извиваше своя злочест, смразяващ костите вой, с който пронизваше черното октомврийско небе. Главата ѝ спря да се върти едва когато застана с лице към кабинета на мъртвия си съпруг, и ето, разбира се, там беше — висок силует, изправен до Джералдовия ергономичен стол, пред плъзгащата се стъклена врата. Тясното му бяло лице висеше в мрака като разтеглен череп. Тъмната ъгловата сянка на куфара със сувенирите беше приклепнала между краката му.

Тя си пое въздух, за да изпищи, но това, което излезе от гърлото ѝ, наподобяваше звук от чайник със счупена свирка:

— Ъххххааахххххххх.

Само това и нищо друго.

Някъде там, в другия свят, по краката ѝ се стичаше гореща урина, тя се подмокряше за втори пореден ден и чупеше всички рекорди в това отношение. В другия свят вятърът фучеше и караше къщата да се тресе върху костите си. Смърчът отново тропна с клон по западната стена. Кабинетът на Джералд представляваше лагуна от

танцуващи сенки и отново много трудно можеше да се каже какво вижда тя... и дали въобще вижда нещо.

Кучето отново нададе своя остър, ужасен вик, а Джеси си помисли:

„Ох, виждаш го, така е. Може би не толкова ясно, колкото кучето навън го подушва, но го виждаш.“

Сякаш за да премахне всеки остатък от съмнение, който би могла да има по този въпрос, нейният посетител протегна врат напред в някаква пародия на любопитство, като ѝ даде възможност с един ясен, но милостиво кратък поглед да види лицето му. То напомняше извънземно същество, което без особен успех се опитва да имитира човешки черти. Преди всичко бе прекалено тясно — по-тясно лице Джеси не бе виждала през живота си. Носът бе не по-широк от нож за масло. Високото чело изпъкваше като уродлива луковица. Очите на съществото представляваха прости черни кръгове под острите ъгли, оформящи веждите му; месестите устни с цвят на черен дроб сякаш едновременно се цупеха и размазваха.

„Не, не се размазват — помисли си тя с онази ослепителна и тънка яснота, която понякога остава жива като горящата жичка на електрическа крушка в сферата на пълния ужас. — Не се размазват, усмихват се. То се опитва да ми се усмихне.“

После онова се наведе да вземе куфара си и тясното му размазано лице отново милостиво изчезна от гледката. Джеси се олюля една крачка назад, опита се отново да изпищи и отново успя да издаде само един изнемощял, стъклен вопъл.

Стенецният под стрехите вятър го заглуши.

Нейният посетител се изправи пак — с едната си ръка държеше куфара, а с другата го откопчаваше. Джеси осъзна две неща, но не защото искаше, а защото способността на ума ѝ да открива и избира какво да усети напълно бе рухнала. Първото нещо бе свързано с миризмата, доловена от нея по-рано. Не беше на чесън, на лук, на пот или мръсотия. Миришеше на гниеща плът. Второто бе свързано с ръцете на съществото. Сега, когато се намираше по-близо до него и можеше да вижда по-добре (искаше ѝ се да не е така, но уви), те я поразиха още по-силно — уродливи, издължени израстъци, които сякаш трептяха в раздвижените от вятъра сенки като пипала. Представиха ѝ куфара сякаш за да го одобри и сега Джеси видя, че

това не е сандъче на пътуващ търговец, а плетен сандък, подобен на огромна рибарска кошница.

„Виждала съм такъв сандък някога — помисли тя. — Не зная дали беше в някое старо телевизионно предаване или найве, но съм виждала. Когато бях малка. Излезе от дълга черна кола с врата на задния капак.“

Внезапно в нея проговори някакъв мек и зловец извънземен глас: „Едно време, Джеси, когато президентът Кенеди още бе жив и всички момиченца бяха Тиквички, а пластмасовата чанта за трупове още не бе измислена — отдавна, по времето на затъмнението, да кажем, — такива сандъци се срещаха често. Произвеждаха се във всякакви размери, от «Мъжки наднормен» до «Шестмесечен зародиш». Твоят приятел си държи сувенирите в старовремски сандък за трупове от погребално бюро, Джеси.“

Щом осъзна това, тя осъзна и още нещо. Замислиш ли се веднъж, то ставаше съвършено очевидно. Съществува, което ѝ гостуваше, бе мъртво — това бе причината да мирише така. Нещото в кабинета на Джералд не бе баща ѝ, но все пак бе ходещ мъртвец.

„Не... не, не може да бъде...“

Но беше. Нямахте и три часа, откакто бе усетила същата миризма от Джералд. Усети я вътре в Джералд, как се разпалва в плътта му като някаква екзотична болест, която заразява само мъртвите.

Сега посетителят ѝ отново отваряше сандъка си и го протягаше към нея, а тя за пореден път видя златистите отблясъци и диамантените искри сред купчините кости. Отново гледаше как тясната ръка на мъртвеца се пъха вътре и започва да разбърква съдържанието на плетения сандък — сандък, който някога е съхранявал трупове на младенци или много малки дечица. Отново чу мрачното тракане и шумолене на кости, което приличаше на звук от напластени с мръсотия кастанети.

Джеси стоеше вторачена, хипнотизирана и почти прехласната от ужас. Разсъдъкът ѝ отстъпваше, чувствуваше го как си тръгва, почти го чуваше, но нямаше нищичко на цялата Божия земя, с което би могла да го спре.

„Има! Можеш да бягаш! Трябва да бягаш, и то веднага!“

Беше Тиквичка и пицеше... но освен това се намираще много далеч, изгубена в някаква дълбока каменна теснина в главата ѝ. Джеси

откриваше, че там има много теснини и много виещи се, тъмни каньони, както и пещери., които никога не са виждали слънчева светлина — места, където затъмнението никога не свършваше, така да се каже. Беше интересно. Интересно бе да се открие, че човешкият разсъдък всъщност не е нищо друго освен едно гробище, построено върху черно и кухо място, по чието дъно пълзят уродливи влечуги, подобни на това. Интересно.

Навън кучето отново нададе вой и Джеси най-сетне намери гласа си. Тя изви заедно с животното — един кучешки звук, в който по-голямата част от разсъдъка ѝ липсваше. Представяше си как би издавала подобни звуци в някоя лудница. Как би ги издавала до края на живота си. Откри, че съвсем лесно може да си представи това.

„Джеси, не! Дръж се! Дръж се за разума си и бягай! Бягай оттук!“

Нейният посетител се хилеше насреща ѝ, устните му се гърчеха встрани от венците и отново разкриваха онези златни отблясъци в дъното на устата му, отблясъци, които ѝ напомняха за Джералд. Златни зъби. Съществото имаше златни зъби и това означаваше, че е...

„Това означава, че то е истинско, да, но нали вече установихме този факт? Остава един-единствен въпрос: какво ще правиш сега? Имаш ли някакви идеи, Джеси? Ако имаш, най-добре ги дай тука, защото времето ужасно напредна.“

Привидението пристъпи напред, като все още държеше сандъка отворен, сякаш очакваше от нея да се възхити на съдържанието му. Джеси забеляза, че то носи огърлица — някаква странна огърлица. Плътният неприятен мирис се засилваше. Също и безпогрешното усещане за злонамереност. Опита се да отстъпи назад, за да компенсира крачката, която съществото бе направило към нея, но откри, че не може да помръдне краката си. Като че ли бяха залепнали за пода.

„То иска да те убие, маце — рече Рут и Джеси разбра, че това е така. — Ще му позволиш ли да го стори? — Сега в гласа на Рут нямаше нито гняв, нито сарказъм, само любопитство. — След всичко, което ти се случи, наистина ли ще го оставиш да те убие?“

Кучето зави. Ръката разбърка. Костите зашептяха. Диамантите и рубините палнаха мътния си нощен огън.

Почти без да съзнава какво прави, камо ли защо го прави, Джеси сграбчи с лудешки треперещите палец и показалец на десницата си своите собствени пръстени — онези върху безимения пръст на лявата ръка. Болката от стискането в опакото на десницата бе смътна и далечна. Джеси почти не бе сваляла пръстените през всички дни и години на брака си, а последния път, когато го направи, трябваше да насапуниса пръста си. Не и сега. Сега те се изхлузиха лесно.

Тя протегна окървавената си ръка към съществото, което сега бе дошло чак до библиотеката встрани от вратата на кабинета. Пръстените лежах в мистична осморка върху дланта ѝ, под импровизираната превръзка на китката. Съществото спря. Усмивката върху подпухналата му безформена уста трепна в някакво ново изражение, което можеше да е гняв или просто объркване.

— Ето — рече Джеси с хрипливо, задавено ръмжене. — Ето, вземи ги. Вземи ги и ме остави на мира.

И преди съществото да помръдне, тя хвърли пръстените в отворения сандък, както някога бе мятала монети в кутиите с надпис ТОЧНА СУМА при бариерата на влизане в Ню Хампшър. Сега ги делеше по-малко от метър и половина, сандъкът бе голям и двата пръстена лесно го улучиха. Тя чу отчетливото двойно тропване при удара на годежния и венчалния ѝ пръстен в костите на непознатите мъртъвци.

Устните на съществото отново се набръчкаха встрани от зъбите и то отново започна да издава онзи шипящ, кадифен съсък. Направи още една крачка напред и тогава в нея се събуди нещо — нещо, което досега бе лежало зашеметено и невярващо на пода на разума ѝ.

— Не! — изпищя Джеси. Обърна се и тръгна, залитайки по коридора, а в същото време вятърът фучеше, а вратата хлопаше, а капакът на прозореца тропаше, а кучето виеше, а то беше точно зад гърба ѝ, точно там, тя чуваше съскащия звук и всеки момент то щеше да се протегне към нея, тесни бели пръсти, гърчеци се в края на измислена ръка, дълга като пипало — и тя щеше да почувствува как тези гниеци бели пръсти се сключват около гърлото ѝ...

После се озова до задната врата, отваряше я, измъкваше се на верандата и се спъваше в дясната си пета, падаше и дори при самото падане по някакъв начин си напомняше да завърти тялото си така, че да се приземи на лявата му страна. Така стана, но все пак бе

достатъчно силно, че пред очите ѝ да изскочат искри. Търкулна се по гръб, вдигна глава и се взря във вратата, очаквайки да види как тясното бяло лице на космическия каубой изниква иззад мрежата ѝ. То не изникна, а и тя вече не чуваше съскането. Не че тези неща значеха много — то можеше да се втурне навън всеки миг, да я сграбчи и да разкъса гърлото ѝ.

Джеси се изправи с мъка, успя да направи една крачка, сетне краката ѝ, треперещи от шока и загубата на кръв, изневериха на тялото си и отново го проснаха на дъските до покрития с мрежа контейнер, в който изхвърляха боклука. Тя изстена и вдигна очи към небето, където позлатените от почти пълната луна облаци препускаха от запад на изток с лудешка бързина. Сенки се нижеха по лицето ѝ като митични татуировки. После кучето отново нададе вой, но сега, когато бе навън, той звучеше по-отблизо и това ѝ даде миниатюрното късче допълнителен стимул, от който се нуждаеше. Протегна се към ниския скосен капак на кофата с лявата си ръка, опипа наоколо за дръжката и се подпря на нея, за да се вдигне на крака. Щом се изправи, остана известно време здраво хваната, изчаквайки земята да спре да се люлее. После пусна дръжката и тръгна бавно към мерцедеса, като този път разпери и двете си ръце за равновесие.

„Колко прилича на череп къщата в тая лунна светлина! — смая се тя след първия си ококорен, безумен поглед назад. Колко много прилича на череп! Вратата е устата му, прозорците са очите, дървесните сенки са косите...“

После ѝ хрумна друга мисъл и сигурно беше забавна, защото тя изпищя от смях във ветровитата нощ.

„И мозъка, не забравяй мозъка. Джералд е мозъкът, разбира се. Мъртвият гниещ мозък на къщата.“

Щом стигна до колата, тя се изсмя отново, този път по-силно от всякога, а кучето изви в отговор.

„На кутрето ми бълшетата, хапели го по крачетата“ — каза си Джеси. Нейните собствени крака се огънаха и тя сграбчи дръжката на вратата, за да не падне на алеята, но нито за миг не престана да се смее. Точната причина за този смях не ѝ беше ясна. Можеше да я разбере, когато частите на разсъдъка ѝ, сега заключили себе си в самозащита, някога се събудеха отново, но това нямаше да се случи, преди тя да се махне оттук. Ако въобще се махнеше.

— Сигурно накрая ще имам нужда и от кръвопреливка — каза тя и това предизвика нов изблик на смях. Пресегна се несръчно към десния джоб с лявата си ръка, като продължаваше да се смее. Още опипваше за ключа, когато осъзна, че миризмата се е върнала и че съществува с плетения сандък стои точно зад гърба ѝ.

Обърна глава и докато смехът бе все още в гърлото ѝ, а усмивката все още кривеше устните ѝ, наистина зърна за миг тези тесни бузи и тези прехласнати, бездънни очи. Но ги видя само заради (затъмнението)

страха си, не защото там наистина имаше нещо — задната веранда все още пустееше, замрежената врата чернееше като висок правоъгълник от мрак.

„Но ти по-добре побързай — каза Благоверната Бърлинггейм. — Да, по добре да станеш на градинар, докато все още можеш, какво ще кажеш?“

— Ще стана на прах и ще отпраша — съгласи се Джеси и продължи да се смее още малко, докато изваждаше ключа от джоба си. Той почти се изплъзна от ръката ѝ, но тя го улови за огромната пластмасова висулка. — Секси парче си — рече и се изкиска весело, а вратата изхлопа и призракът на мъртвия каубой излезе заплашително от къщата сред мръснобял облак от костен прах, но когато тя се обърна (като отново за малко да изпусне ключа, независимо от голямата висулка), там нямаше никой. Просто вятърът бе хлопнал вратата — нищо друго.

Отвори откъм шофьорското място, вмъкна се зад волана на мерцедеса и успя да дръпне треперещите си крака след себе си. Затръшна вратата и докато буташе надолу главната ключалка, която заключваше всички останали врати (плюс багажника, разбира се, нищо на света не може да се мери с немската прецизност), почувствува как я облива неопишуемо чувство на облекчение. Облекчение и нещо друго. Това друго нещо сякаш бе разсъдък и тя си помисли, че никога в живота си не е изпитвала нещо, което би могло да се сравни с неговото сладко и съвършено завръщане... като не се брои първата глътка вода от чешмата, разбира се. Джеси имаше чувството, че в крайна сметка тази вода ще се превърне в шампанското на всички времена.

„Колко ли ми оставаше да полудея там вътре? Колко ли, наистина?“

„Това едва ли е нещо, което някога би пожелала да узнаеш със сигурност, маце“ — отвърна печално Рут Ниъри.

Да, сигурно. Джеси пъхна ключа в процепа и го завъртя. Нищо не стана.

Последният остатък от смеха ѝ заглъхна, но не я обзе паника, все още се чувствуваше нормална и сравнително цяла. „Мисли, Джеси!“ Тя помисли и отговорът дойде почти незабавно. Мерцедесът бе в напреднала възраст (тя не помнеше някога да са имали нещо толкова драстично старо) и трансмисията напоследък бе започнала да прави някои досадни номера въпреки немската прецизност. Един от тях бе отказът да запали понякога, ако шофьорът не разклати стърчащия от конзолата между седалките лост, при това силничко. Завъртането на ключа и разклащането на лоста бе операция, която изискваше участието на двете ръце, а нейната десница вече туптеше ужасно. При мисълта да я използва за мърдане на лоста тя потръпна, и то не само заради болката. Почти беше сигурна, че това отново ще отвори дълбокия разрез върху вътрешната страна на китката ѝ.

— Моля Те, Господи, имам нужда от малко помощ тука — промълви тя и отново завъртя ключа. Пак нищо. Дори щракване. И този път като злонравно крадливо гаменче в главата ѝ се прокрадна една нова мисъл: това, че не можеше да запали колата, нямаше нищо общо с дребната повреда, станала в трансмисията. Това отново бе работа на нейния посетител. Съществуто бе прерязало телефонните жици, то бе вдигнало също така и капака на мерцедеса, за да изтръгне разпределителната кутия и да я захвърли в гората.

Вратата изхлопа. Тя хвърли нервен поглед натам, почти убедена, че е зърнала за миг бялото му ухилено лице в тъмнината на прага. След още една или две секунди то щеше да излезе. Щеше да грабне някой камък и да разбие стъклото на колата, после щеше да вземе едно от дебелите парчета предпазно стъкло и...

Джеси се пресегна през тялото си с лявата ръка и забута лоста с всичка сила (макар че той всъщност сякаш въобще не помръдна). После се протегна непохватно през долната дъга на волана с десницата си, стисна ключа и отново го завъртя.

Още едно нищо. С изключение на тихия дебелишки смях на чудовището, което я гледаше. Това тя чуваше ясно, та макар и само в ума си.

— Моля Те, Боже, не може ли поне малко да си отдъхна, мамка му? — изкрещя тя. Лостът шавна под дланта ѝ, после Джеси завъртя ключа до позиция „старт“ и този път двигателят изръмжа и оживя — Ja, mein Fuhrer! — Тя изхлипа от облекчение и включи фаровете. Чифт блестящи оранжево-жълти очи лъснаха насреща ѝ от алеята. Тя изпищя, почувствувала как сърцето ѝ напира да се изтръгне от тръбите си, за да се натъпче горе в гърлото и да я задуши. Беше кучето, разбира се — бездомното псе, което в известен смисъл се явяваше последният клиент на Джералд.

Бившият Принц стоеше като прикован, за миг заслепен от блясъка на фаровете. Ако точно в този миг Джеси бе включила лоста, сигурно щеше да потегли напред и да го убие. Дори ѝ хрумна да го направи, но в някакъв далечен, теоретичен смисъл. Омразата към кучето и страхът ѝ от него бяха изчезнали. Видя колко бе мършава и как репеите оплитаха сплъстената му козина — твърде рядка, за да му осигури защита срещу идващата зима. И преди всичко видя как то се сгърчи пред светлината, как ушите му увиснаха, а хълбоците му хлътнаха на фона на алеята.

„Не смятах, че е възможно — рече си тя, — но май попаднах на нещо, което е по-окаяно дори и от мен.“

Натисна клаксона на мерцедеса с дланта на лявата си ръка. Той нададе един-единствен кратък звук, по-скоро „бръп“, отколкото „бип“, но това се оказа достатъчно, за да размърда кучето. То се обърна и изчезна в гората, без да хвърли поглед назад.

„Последвай примера му, Джес. Махай се оттук, докато все още можеш.“

Добра идея. Всъщност единствената. Тя отново се пресегна през тялото си с лявата ръка, този път за да бутне скоростния лост надолу, в позиция „напред“. Той захвана с обичайната си успокоителна лека засечка и колата се плъзна бавно по павираната алея. От двете ѝ страни като в театър на сенките заиграха разлюлени от вятъра дървета, които изпращаха първите ураганни вихрушки от есенни листа да кръжат в нощното небе.

„Аз го правя — помисли с почуда Джеси. — Наистина го правя, наистина си обирам крушите оттук.“

Караше по алеята, караше към безименния път, който щеше да я изведе на Бей Лейн, която на свой ред щеше да я доведе до шосе 117 и

цивилизацията. Къщата (която на оветрената октомврийска луна повече от всякога приличаше на огромен череп) непрестанно се смаяваше в огледалото за обратно виждане и докато я наблюдаваше, Джеси си помисли:

„Защо то ме оставя да си ида? И оставя ли ме? Наистина ли ме оставя?“

Част от нея — влудената от страх част, която никога нямаше да избяга напълно от белезниците и главната спалня на къщата край горния залив на езерото Кашуакамак — веднага я увери, че то не я оставя, че съществото с плетения сандък само си играе с нея както котка си играе с ранена мишка. Не след дълго, със сигурност преди тя да стигне края на алеята, то щеше да я догони като прекоси разстоянието помежду им с помощта на дългите си рисуванни крака, щеше да протегне дългите си рисуванни ръце, за да сграбчи задната броня и да спре колата. Немската прецизност си беше наред, но когато си имаш работа с нещо, дето се е завърнало от мъртвите... ами... Но къщата продължи да се смаява в огледалото и нищо не се показа от задната врата. Като управляваше колата с лявата си ръка, Джеси стигна до края на алеята, зави надясно и последва дългите светлини на фаровете по тесните бразди от колелата в посока Бей Лейн. Веднъж на всеки две или три години през август доброволен екип от летни обитатели, зареждани главно с бира и клюки, орязваха храстите и окастриха надвисналите клонаци по пътя към Бей Лейн, но тази година беше почивна и пътеката се оказа много по-тясна, отколкото би искала Джеси. Всеки път, когато разклатен от вятъра клон чукваше покрива или корпуса на колата, тя се стряскаше леко.

И все пак наистина се спасяваше. Знаците, които бе научила през годините, един подир друг никнеха в светлините на фаровете, а после се стопяваха зад нея: огромната скала с раздвоения връх, обраслата в буренаци порта и закованата върху нея табела с избледнял надпис, изтръгнатият от корените си смърч, килнат сред редица по-ниски смърчове като огромен пияница, влачен към къщи от по-дребните си и по-трезви приятели. Пияният смърч беше само на половин километър от Бей Лейн, а оттам до магистралата имаше не повече от три километра.

— Мога да се справя, стига да не се тревожа — рече тя и много внимателно натисна копчето на радиото с десния си палец. Бах — мек,

достолепен и най-вече разумен — изпълни колата от четири посоки. Все по-добре и по-добре. — Хич не се тревожи — повтори Джеси малко по-високо. — Ами се смажи. — Дори последният шок — лъсналите оранжеви очи на бездомния пес — вече лека-полека избледняваше, макар тя да усещаше как се разтреперва. — Абсолютно никакъв проблем, стига само да не се тревожа.

Правеше го наистина, всъщност може би малко по-старателно, отколкото трябваше. Стрелката на скоростомера едва докосваше знака за петнадесет километра в час. Да бъдеш сигурно заключен в познатия интериор на собствената си кола действуваше като чуден тонизатор — тя вече бе започнала да се пита дали през цялото време не е скачала срещу сенки, — но сега съвсем не беше време да приема нещата за даденост. Ако някой бе идвал в къщата, той (то, настоя един по-дълбок глас — най-извънземният от всички извънземни) можеше да е използвал някоя от другите врати на излизане от къщата. Възможно бе в момента да я следи. И ако тя продължеше да се тътри само с петнадесет километра в час, един наистина решителен преследвач би могъл дори да я настигне. Джеси хвърли поглед към огледалото за обратно виждане с желанието да увери себе си, че тази мисъл е само параноя, предизвикана от шока и изтощението. В този миг усети как сърцето примира в гърдите ѝ. Лявата ръка падна от волана и тупна в скута ѝ върху дясната. Това трябваше адски да боли, но болка нямаше — абсолютно никаква. Непознатото същество седеше на задната седалка, притиснало зловещо дългите си ръце към двете страни на главата си като маймуната, която се прави, че нищо не е чула. Черните му очи сезираха в нея с върховно кух интерес.

„Ти виждаш... аз виждам... НИЕ виждаме... само сенки!“ — извика Тиквичка, но този вик бе повече от далечен; сякаш идваше от другия край на вселената.

И не беше вярно. Тя виждаше в огледалото нещо повече от сенки. Онова на задната седалка бе оплетено в сенки наистина, но не бе направено от тях. Джеси видя лицето му: изпъкнало чело, кръгли черни очи, тънък като бръснач нос, пълни, безформени устни.

— Джеси! — прошепна възторжено космическият каубой. — Нора! Рут! Леле Боже! И Тиквичка може!

Застинали върху огледалото, очите ѝ видяха как пътникът се наведе бавно напред, видяха как издутото му чело се скланя към

дясното ѝ ухо, сякаш съществото възнамеряваше да ѝ повери някаква тайна. Видяха как подпухналите устни се плъзват встрани от щръкналите потъмнели зъби в изкривена, куха усмивка. Именно в този момент започна окончателният срив в разсъдъка на Джеси Бърлинггейм.

„Не! — извика собственият ѝ глас, изтънял до тоновете на вокалист върху издраскана стара плоча, включена на седемдесет и осем оборота. — Не, моля, не! Не е честно!“

— Джеси! — Зловонният му дъх — остър като пила и студен като въздух в камера за дълбоко замразяване. — Нора! Джеси! Рут! Джеси! Тиквичка! Благоверна! Джеси! Мама!

Изцъклените ѝ очи забелязаха, че издълженото бяло лице сега е полускрито в косата ѝ, а ухилената му уста почти целува ухото ѝ, шепнейки отново и отново своята сладка тайна:

— Джеси! Нора! Блага! Тиквичка! Джеси! Джеси! Джеси!

В очите ѝ избухна бял въздушен взрив, който остави след себе си само голяма тъмна дупка. Докато се гмуркаше в нея, Джеси оформи една последна свързана мисъл:

„Не трябваше да поглеждам — в крайна сметка ми изгори очите.“

След това политна напред към волана и припадна. Когато мерцедесът се блъсна в един от огромните борове, които ограждаха този участък от пътя, предпазният колан я дръпна назад. Ако мерцедесът беше достатъчно нов, за да е оборудван с въздушна възглавница, ударът сигурно щеше да я включи. Но той не бе достатъчно силен нито да повреди двигателя, нито дори да го спре: добрата стара немска прецизност отново бе възтържествувала. Бронята и решетката бяха изкривени, а знакът на фирмата стоеше килнат настрани, но двигателят просто лениво забави ход и се вгълби в себе си.

След около пет минути един заровен в контролното табло микрочип усети, че двигателят е вече достатъчно затоплен, за да се включи парното. Вентилаторите под таблото меко зашушнаха. Джеси се бе свлякла настрани върху вратата на шофьора, полегнала с притисната до прозореца буза. Приличаше на уморено дете, което накрая се е предало и е заспало, макар къщата на баба му да е хей там на другия хълм. Над нея огледалото за обратно виждане отразяваше

празната задна седалка, а още по-назад и пустата алея, огряна от лунната светлина.

Цяла сутрин бе валял сняг — мрачно време, но добро за писане на писма — и когато сноп слънчеви лъчи падна върху клавиатурата на компютъра, Джеси вдигна изненадано поглед, загубила мисълта си при това сепване. Гледката през прозореца не просто я очарова, а я изпълни с чувство, което не бе изпитвала от дълго време и още дълго не очакваше да изпита, ако въобще някога това можеше да се случи. Чувството бе радост — дълбока, сложна радост, която никога не би могла да обясни.

Снегът не бе спрял — във всеки случай не напълно, — но яркото февруарско слънце пробиваше облаците горе и превръщаше прясната двадесетсантиметрова пелена на земята, както и снежинките, които още се носеха във въздуха, в искряща диамантена белота. Прозорецът предлагаше обширен изглед към източната главна улица на Портланд и този изглед бе успокоявал и очаровал Джеси при всякакво време и сезон, но тя никога не бе виждала нищо подобно: съчетанието от сняг и слънце превръщаше сивия въздух над залива Каскоу в митична съкровищница от преплитащи се цветни дъги.

„Ако в онези снежни глобусчета, където винаги можеш да предизвикаш фъртуна само с едно тръсване, живееха истински хора, те щяха непрекъснато да виждат такова време“ — помисли тя и се засмя. Смехът бе толкова митично странен за ушите ѝ, колкото чувството на радост за сърцето ѝ, а само миг ѝ трябваше, за да осъзнае защо: въобще не се беше смяла от миналия октомври насам. Онези часове — които възнамеряваше да направи последните, прекарани от нея край Кашуакамак (или което и да е езеро всъщност) — тя наричаше просто „моя труден период“. Чувствуваше, че тази фраза казва необходимото и нищичко повече. И точно така и харесваше.

„Върбще ли не си се смяла оттогава? Хич? Никак? Сигурна ли си?“

Не бе абсолютно сигурна, не. Предполагаше, че може да се е смяла в сънищата си — Бог ѝ бе свидетел, че плачеше в достатъчно

много от тях, — но що се отнася до будните ѝ часове, досега смехът бе заключена врата. Съвсем ясно си спомняше последния свой смях: когато се пресягаше да вземе ключовете от десния джоб на полата-панталон и казваше на ветровития мрак, че ще стане на прах и ще отпращи. Доколкото си спомняше, този бе последният ѝ смях досега.

— „Само той и никой друг“ — промърмори Джеси. Извади пакет цигари от джоба на ризата си и запали една. Господи, как я връщаше назад тази фраза. Открила бе, че само още едно нещо притежава силата да постига това тъй бързо и цялостно — онази ужасна песен на Марвин Гей. Чу я веднъж по радиото на връщане от поредния във веригата сякаш нескончаеми лекарски прегледи, които бяха изпълнили живота ѝ тази зима — Марвин, който нареждаше с онзи негов мек, напомнящ глас: „Никой това не отрича... особено вие, момичета...“. Незабавно изключи радиото, но все пак се разтрепери твърде силно и не можа да продължи да шофира. Паркира и изчака най-силните тремори да отминат. Накрая отминаха, но в нощите, когато не се събуждаше с непрестанното ломотене на тази фраза от „Гарванът“ в прогизналата от пот възглавница, тя се чуваше да напява „свидетел, свидетел“. Що се отнася до Джеси, съотношението между първия и втория вариант бе шест на половин милион.

Тя дръпна силно от цигарата, пусна три свършени колелца от дим и се загледа в тях, докато се издигаха бавно над жужащия компютър.

Когато хората проявяваха достатъчно глупост или липса на вкус и я разпитваха за мъките ѝ (а Джеси откри, че познава много повече глупави и лишени от вкус хора, отколкото би могла да предположи), тя им казваше, че не си спомня почти нищо от това, което се е случило. След първите два-три полицейски разпита започна да казва същото и на ченгетата, както и на всички останали, с изключение на един колега на Джералд. Единственото изключение бе Брандън Милърън. На него бе казала истината — отчасти защото се нуждаеше от помощта му, но главно защото Брандън се бе оказал единственият човек, проявил някакво разбиране по отношение на това, което бе преживяла... което все още преживяваше. Той не ѝ губеше времето да я съжалява, а това бе огромно облекчение за нея. Джеси бе открила също, че след трагедията съжалението се превръща в пошлост и че всичкото съжаление на света не струва и дупка от напикано в снега.

Във всеки случай ченгетата и вестникарските репортери бяха приели нейната амнезия — и останалата част от историята ѝ — така, както изглеждаше на повърхността, а и защо не? Хората, преживели сериозна физически и психични травми, често блокират спомените за това, което се е случило; ченгетата знаеха това по-добре дори от юристите, а Джеси го знаеше по-добре от всички. От миналия октомври насам бе научила доста за физическите и психични травми. Книгите и статиите ѝ помогнаха да намери правдоподобни причини, поради които да не говори за това, за което не иска да говори, но иначе тяхната помощ не бе голяма. Или може би смяташе така просто защото още не бе стигнала до делата, които ѝ трябваха — онези, в които ставаше дума за оковани жени, принудени да наблюдават как съпрузите им се превръщат в кучешка храна „Пурина“.

Джеси изненада сама себе си, като отново се разсмя, този път с хубав силен смях. Това смешно ли беше? Явно да, но спадаше също така към онези смешни неща, които човек никога, никога не би споделил с друго. Като например как веднъж татко ти така се е възбудил от едно слънчево затъмнение, че си е изхвърлил сока върху гащичките ти. Или как — ето една истинска гадост — всъщност си смятала, че можеш да забременееш от малко такова по дупето.

Във всеки случай повечето от документите на делата показваха, че човешкият мозък често реагира на изключителни травми така, както сепията реагира на опасност — като облива целия пейзаж с вълна от замъгляващо мастило. Знаете, че нещо се е случило и че то не е било разходка в парка, но това е всичко. Другото е изчезнало, скрито е под мастилото. Казваха го много хора, преживели подобни истории — изнасилени жени, участници в автомобилни катастрофи, спасени от пожари след пропълзването си в някой дрешник, за да умрат в него, дори една парашутистка, чийто парашут не се бе отворил и която измъкнали зле ранена, но като по чудо жива от огромното меко тресавище, в което паднала.

„Какво чувствувате, докато летяхте надолу? — бяха попитали парашутистката. — За какво си мислехте, когато разбрахте, че парашутът ви не се е отворил и няма да се отвори?“ И тя бе отвърнала: „Не помня. Спомням си как спускачът ме потупваше по гърба, мисля, че си спомням и самото скачане, но следващото нещо в паметта ми е как лежа на носилка и питам един от санитарите, дето ме вкарват в

линейката, колко зле съм ранена. Всичко по средата е само мъгла. Предполагам, че съм се молила, но дори това не си спомням със сигурност.“

„Или може би всъщност си спомняш всичко, моя сестро по съдба, парашутистко — помисли Джеси, — но излъга, както направих и аз. Може би дори поради същите причини. Доколкото знам от всички тъпи книги, дете изчетох, всички тъпи участници в злополуки лъжат.“

Може би. Това дали лъжеха, или не лъжеха не променяше факта, че тя помнеше часовете, прекарани с белезници на леглото, помнеше всичко — от щракването на ключето във втората ключалка до онзи последен смразяващ миг, когато погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че онова нещо от къщата се е превърнало в онова нещо на задната седалка. Денем си спомняше тези моменти, а нощем отново ги преживяваше с ужасни сънища, в които водната чаша се плъзваше покрай нея по наклонената повърхност на рафта и се разбиваше на пода, в които бездомният пес отминаваше студената закуска на пода в полза на горещата гозба на леглото, в които отворителният нощен посетител в ъгъла я питаше с гласа на баща ѝ: „Обичаш ли ме, Тиквичке?“, а от върха на щръкналия му пенис като сперма изхвърчаха бели червейчета.

Но да си спомняш нещо и да го преживяваш отново не означава, че си длъжен да разкажеш за него, дори когато спомените те карат да се потиш, а кошмарите — да пициш. От октомври насам бе отслабнала с пет килограма (хм, това май беше леко потулване на истината, по-скоро отиваха към осем), бе пропушила отново (пакет и половина на ден плюс една цигара марихуана, почти колкото пура преди сън), видът ѝ бе отишъл по дяволите, а косата ѝ неочаквано бе започнала да сивее по цялата глава, не само край слепоочията. Последното можеше да се уреди — нима не го бе правила пет години, че и повече? — но засега просто не успяваше да събере достатъчно енергия, за да се обади на „О, Хубавице“ в Уестбрук и да си запише час. Освен това за кого трябваше да изглежда хубава? Да не би да имаше намерение да посети няколко бара за самотници и да проучи местните таланти?

„Добра идея — помисли си тя. — Някой мъж ще ми предложи едно питие, аз ще се съглася, а после, докато чакаме сервитьора да го донесе, ще му разкажа — просто между другото, — че сънувам този

сън, в който баща ми изхвърля бели червейчета вместо сперма. Сигурна съм, че при такава интересна тема за разбъбряне той веднага ще ме покани в апартамента си. Дори няма да поиска удостоверение, че не съм болна от СПИН.“

В средата на ноември, след като започна да вярва, че полицаите наистина ще я оставят на мира и сексуалната страна на историята няма да излезе по вестниците (много трудно започна да вярва в това, защото най-много се ужасяваше от разгласата), тя реши отново да опита с терапия при Нора Калигън. Може би не искаше това да стои вътре, да гние и да бълва отровните си пари през следващите тридесет или четиридесет години. Колко ли различен би могъл да бъде животът ѝ, ако бе успяла да разкаже на Нора за случилото се по време на затъмнението? И пак в този ред на мисли — какво ли щеше да се промени, ако онова момиче не бе влязло в кухнята онази вечер в къщата на нюйъртския свещеник? Може би нищо... а може би много.

Може би ужасно много.

Тъй че тя позвъни на „Ново днес“ и „Ново утре“ — свободните асоциации на съветници, с които Нора поддържаше отношения — и онемя шокирана, когато администраторката ѝ каза, че терапевтката е починала от левкемия предишната година: някакъв странен, коварен вид, който се укривал успешно в тъмните кътчета на лимфната ѝ система, докато не станало твърде късно, за да се направи каквото ѝ да е. „Може би госпожата би искала да се срещне с Лоръл Стивънсън?“ — попита администраторката, но Джеси помнеше Лоръл висока, тъмнокоса красавица, която носеше високи обувки с каишки на петата и приличаше на жена, която би получила пълно удовлетворение от секса само ако тя е отгоре. Каза на администраторката, че ще си помисли. И така приключи с терапията.

През трите месеца, откакто научи за смъртта на Нора, тя преживя добри дни (в които само се страхуваше) и лоши дни (в които изпитваше такъв ужас, че се боеше да излезе дори от тази стая, камо ли от къщата), но единствено Брандън Милърън чу нещо, което се доближаваше до цялостната история за трудния период на Джеси Мъхаут край езерото... а и Брандън не повярва на най-ненормалните страни на тази история. Съчувствуваше, да, но не вярваше. Във всеки случай не и в началото.

— Никаква бисерна обица — докладва той след деня, в който тя за първи път му разказа за съществуването с издълженото бяло лице. — Нито пък кална стъпка. Поне в писмените доклади ги няма.

Джеси вдигна рамене и си замълча. Тя можеше да каже разни неща, но като че ли по-сигурно бе да не ги казва. През седмиците след спасението ѝ от лятната къща имаше страхотна нужда от приятел, а Брандън възхитително пасваше за целта. Не искаше да го отблъсне или напълно да го прогони с купища смахнати приказки.

Имаше и още нещо, нещо просто и ясно: може би Брандън имаше право. Може би посетителят ѝ в крайна сметка е бил само късче лунна светлина.

Малко по малко, поне за часовете на бодърствуване, тя успя да убеди себе си, че това е истината. Нейният космически каубой е бил само някаква Роршахова шарка, направена не от мастило и хартия, а от въображение и разлюлени от вятъра сенки. Но тя не обвиняваше себе си за това, напротив. Без въображението си тя не виждаше как би могла да стигне до водната чаша... а дори да я беше взела, никога не би ѝ хрумвало да използва като сламка абонаментна карта за списание. Не, тя мислеше, че въображението ѝ напълно си е заслужило правото на няколко капризни халюцинации, но за нея си оставаше важно да запомни, че е била сама в онази нощ. Ако възстановяването започваше отнякъде, според нея то започваше от способността да отделиш действителността от фантазията. Разказа на Брандън малко за тези неща. Той се усмихна, прегърна я, целуна я по слепоочието и ѝ каза, че се подобрява във всяко едно отношение.

След това дойде миналият петък, когато погледът и попадна върху раздела за местните новини в „Прес Хералд“. Тогава всичките ѝ тези започнаха да се променят и тази промяна ставаше все по-твърда заедно с непоколебимото напредване на случая Реймънд Андрю Джубърт от тесните колонки между „Календарът на общността“ и „Пулсът на местната полиция“ към плющящите заглавия на първа страница. След това, вчера... седем дни след като името на Джубърт се появи за първи път върху страницата с местните новини...

На вратата се почука и както винаги, инстинктивната реакция на Джеси бе да се стресне уплашено. Това мина и замина почти без да го осъзнае. Почти... но не съвсем.

— Меги? Ти ли си?

— Аз и никой друг, госпожо.

— Влизай.

Мегън Ландис, икономката, която Джеси нае през декември (тогава бе пристигнал с препоръчано писмо първият тлъст чек от застраховката), влезе с чаша мляко върху поднос. До чашата имаше малка сиво-розова таблетка. При вида на чашата дясната китка на Джеси бясно я засърбя. Това не се случваше винаги, но не беше и непозната реакция. Добре, че поне потръпванията и онова усещане за отделянето на кожата от костите почти бяха престанали. Тогава, преди Коледа бе минал един период, в който Джеси наистина повярва, че през останалата част от живота си ще пие само от пластмасова чаша.

— Как е днес лапата? — попита Меги, сякаш бе уловила Джесиния сърбеж чрез някаква сетивна телепатия. Джеси не смяташе това за нелепа идея. Мегините въпроси — и интуицията, която ги предизвикваше — понякога ѝ се струваха малко зловещи, но никога нелепи.

Въпросната ръка, полегнала сега в слънчевия лъч, който я бе отклонил от писането, носеше черна ръкавица от някакъв съвременен полимер. Джеси предполагаше, че ръкавицата за изгаряния — защото тя беше точно такава — е била усъвършенствувана в някоя мръсна войничка. Не че по тази причина тя би отказала да я носи и не че не изпитваше благодарност. След третото присаждане на кожа човек се научава, че отношението на благодарност е една от малкото житейски прегради срещу полудяването.

— Не много зле, Меги.

Лявата вежда на Меги се повдигна и спря точно на косъм от височината, която казваше: „Не ти вярвам.“

— Така ли? Ако сте препускали по клавишите всичките тия три часа, откакто сте тук, обзалагам се, че вече пее „Аве Мария“.

— Наистина ли съм тук от... — Тя погледна часовника си и видя, че наистина. Хвърли поглед към напомнителя на върха на екрана и видя, че е стигнала до петата страница на документа, който бе започнала веднага след закуска. Сега приближаваше обяд и най-много я изненада това, че не се бе отклонила от истината толкова, колкото предполагаше Мегината вдигната вежда: ръката ѝ наистина не беше толкова зле. Ако трябваше, би могла да изчака още час за хапчето.

Все пак го взе и го преглътна с млякото. Докато допиваше чашата, очите ѝ се зареяха обратно към екрана и зачетеха думите върху изложената върху него страница:

Никой не ме откри тази нощ; събудих се сама точно след зазоряване на следващата сутрин. Двигателят накрая бе спрял, но колата бе още топла. Чувах в гората да пеят птички, а през дърветата виждах гладкото като огледало езеро, над което се издигаха тънки струйки пара. Изглеждаше много красиво, но в същото време не можех да го гледам от омраза, както и не мога да го мисля от омраза оттогава насам. Можеш ли да разбереш това, Рут? Проклета да съм, ако аз самата мога.

Ръката адски ме болеше — нямаше и помен от действието на аспирина, каквото и да е било то, но въпреки болката изпитвах някакво невероятно усещане за покой и удовлетворение. Все пак нещо го нарушаваше. Нещо, което бях забравила. Отначало не можех да си спомня какво е. Сигурно мозъкът ми не е искал да си спомня. Сетне внезапно изплува. Той бе седял на задната седалка и се бе навел, за да ми прошепне на ухо имената на всичките ми гласове.

Погледнах в огледалото и видях, че задната седалка е празна. Това малко успокои мозъка ми, но после...

Тук думите спираха и малкият маркер светеше очаквателно точно в края на последното недовършено изречение. То сякаш ѝ махаше, сякаш я насърчаваше да продължи, и изведнъж Джеси си спомни няколко стиха от една чудесна книжка на Кенет Пачън. Книгата се наричаше „При все това“ и стихотворението започваше така: „Хайде ела, дете мое — ако искахме зло да ти сторим, тук ли. мислиш, бихме се крили, до пътеката, в тъмното, мило?“

„Уместен въпрос“ — помисли Джеси и остави очите ѝ да се пренесат от екрана върху лицето на Меги Ландис. Харесваше енергичната ирландка, много я харесваше — по дяволите, много ѝ дължеше, — но ако бе хванала дребната икономка да гледа към думите на екрана, Меги щеше да бъде отправена по Форест Авеню с обезщетението в джоба си, преди човек да каже: „Скъпа Рут, сигурно си изненадана да получиш писмо от мен след всичките тези години.“

Но Мегън не гледеше към компютърния екран, гледеше обширния изглед към главната източна и залива Каскоу отвъд екрана.

Слънцето още грееше и снегът още валеше, въпреки че вече явно спираше.

— Дяволът бие жена си — отбеляза Меги.

— Моля? — отвърна с усмивка Джеси.

— Така казваше майка ми, когато слънцето се показваше преди снегът да е спрял. — Меги изглеждаше малко смутена. Протегна ръка за празната чаша. — Не съм сигурна, че мога да кажа какво означава.

Джеси кимна. Смущението върху лицето на Меги Ландис бе прераснало в нещо друго — нещо, което според Джеси приличаше на безпокойство. За миг тя не можа да си представи какво би могло да предизвика това изражение у икономката, а после се досети — то бе толкова очевидно, че лесно можеше да се пропусне. Усмивката. Меги не бе свикнала да вижда Джеси усмихната. Прииска ѝ се да я увери, че всичко е наред и усмивката не означава, че ще скочи от стола и ще разкъса гърлото ѝ.

Вместо това каза:

— А моята майка казваше: „Слънцето не грее задника на едно и също куче всеки ден.“ И аз никога не съм знаела какво означава това.

Този път икономката погледна към компютъра, но погледът ѝ изразяваше най-обикновено пренебрежение. „Време е да прибирате играчките, госпожо“ — казваше той.

— Това хапче ще ви приспи, ако не му сложите отгоре малко храна. Чака ви един сандвич, а супата се топли на котлона.

Супа и сандвич — детска храна, обядът, който човек получава след като се е пързалия цяла сутрин в деня, когато часовете са отменени заради силния североизточен вятър; храната, която яде, докато бузите му още горят като факли от студа. Звучеше направо страхотно, обаче...

— Ще се откажа, Мег.

Мегиното чело се сбърчи, а тъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу. Джеси често бе виждала това изражение в първите дни след като я бе наела. Тогава изпитваше толкова силна нужда от допълнителни болкоуспокояващи хапчета, че направо се разплакваше. Мегън обаче никога не бе отстъпвала пред сълзите ѝ. Джеси предполагаше, че именно затова бе наела дребната ирландка — веднага се бе досетила, че Меги не е от онези, дето отстъпват.

Всъщност когато трябваше, тя се превръщаше в корав пролетен картоф... но този път нямаше да успее.

— Трябва да ядете, госпожо. Заприличали сте на бостанско плашило. — Този път мрачният камшик на погледа ѝ се стовари върху препълнения пепелник. — И тези боклуци трябва да зарежете.

„Ще те накарам да ги зарежеш, горда ми красавице“ — рече в ума ѝ Джералд и Джеси потръпна.

— Добре ли сте, госпожо? Течение ли става?

— Не Просто съм като от гроб извадена, това е. — Тя се усмихна унило. — Днес сме като торба със стари поговорки, нали?

— Непрекъснато ви предупреждават, че не бива да прекалявате...

Джеси протегна облечената си в черно десница и плахо докосна лявата ръка на Меги.

— Ръката ми наистина се подобрява, нали?

— Да. Щом можете да я мъчите на тази машина цели три часа и нещо, па макар да не е непрекъснато, и да не писнете за това лекарство, като се мярвам за втори път тука, значи сигурно се оправяте даже по-бързо, отколкото очакваше доктор Маглиър. Все пак...

— Все пак тя се оправя и това е добре... нали?

— Разбира се, че е добре. — Икономката изгледа Джеси така, сякаш тя беше луда.

— Е, сега се опитвам да оправя и останалата част от себе си. Първата стъпка е да напиша писмо на една стара приятелка. Миналия октомври, по време на трудния период, си обещах, че ако се измъкна жива и здрава, ще ѝ пиша. Но непрекъснато отлагах. Сега най-последно се опитвам и не смея да спра. Ако спра, може да изгубя кураж.

— Но хапчето...

— Мисля, че имам точно толкова време, колкото да довърша това и да пхна написаното в един плик, преди да ми се доспи и да не мога да работя. После може да му ударя един сън и щом се събудя, ще хапна една ранна вечеря. — Тя отново докосна лявата ръка на Меги с десницата си — успокоителен жест, който бе едновременно тромав и доста мил. — Хубава и голяма.

Меги остана все така смръщена.

— Не е хубаво да пропускате хранене, госпожо, много добре знаете.

— Някои неща са по-важни от храненето. Знаеш това не по-зле от мен, нали? — много меко отвърна Джеси.

Меги отново хвърли поглед към екрана на компютъра, после въздъхна, кимна и проговори с тона на жена, която отстъпва пред някакво общоприето мнение, в което самата тя не е твърде убедена.

— Сигурно. Дори да не го зная, нали вие сте госпожата.

Джеси кимна, за първи път осъзнала, че сега това е нещо повече от проста измислица, която двете поддържат за по-удобно.

— Май наистина е така.

Веждата на Меги отново се бе изкачила до половината на пилона.

— А ако донеса сандвича и го оставя в ъгъла на бюрото?

Джеси се ухили.

— Печелиш!

Този път Меги отвърна на усмивката ѝ. Когато след три минути внесе сандвича, Джеси отново седеше пред светещия екран, с нездраво зелена комиксова кожа от отражението му, потънала в онова, което набираше на клавишите. Дребната ирландска икономка не направи усилие да запази тишина — тя бе от онзи тип жени, които сигурно не биха могли да вървят на пръсти дори ако животът им зависи от това, — но все пак Джеси не я чу нито на влизане, нито на излизане. Бе извадила от горното чекмедже на бюрото си купчина вестникарски изрезки и сега спря да печати, за да ги прелисти. Повечето бяха придружени от снимки — снимки на мъж със странно, тясно лице, което хлъгваше в брадичката и изпъкваше в челото. Дълбоко потънали в орбитите, очите бяха тъмни, кръгли и съвършено безизразни — очи, които караха Джеси да се сеща едновременно за бездомното рисувано хлапе Донди и за престъпника Чарлс Мансън. Подпухнали устни, месести като плодови резени, изпъкваха напред под тънкия му като острие нос.

Меги постоя малко до рамото на Джеси в очакване да бъде забелязана, после издаде едно ниско „Хм!“ и излезе. Около четиридесет и пет минути по-късно Джеси погледна настрани и видя препечения сандвич със сирене. Вече беше изстинал и сиренето стоеше сплескано на буци, но въпреки това тя лакомо го погълна на пет бързи хапки. После върна поглед към компютъра. Маркерът отново затанцува напред и твърдо я поведе към дебрите на гората.

Това малко успокои съзнанието ми, но после си помислих: „Може да е клекнал отзад и огледалото да не го хваща.“ Така че успях някак да се обърна, макар да бях толкова отмаляла, че направо не можех да повярвам. Дори при най-лекото побутване на ръката си имах чувството, че някой я ръчка с нажежен ръжен. Отзад нямаше никой, разбира се, и аз се опитах да си кажа, че последния път когато го видях, той наистина е бил само сенки... сенки и моят пренатоварен мозък.

Но не можех да повярвам напълно, Рут — въпреки че слънцето изгряваше, а аз бях свободна от белезниците, въвн от къщата, заключена отвътре в собствената си кола. Хрумна ми, че щом не е на задната седалка, значи е в багажника, а ако не е в багажника, сигурно клечи зад колата. С други думи, реших, че той е още при мен, и оттогава той непрекъснато беше при мен. Точно, това имам нужда да те накарам да разбереш — ти или някой друг, точно това наистина имам нужда да кажа. Оттогава той непрекъснато е при мен. Дори когато рационалното ми съзнание реши, че сигурно винаги е бил само сенки и лунна светлина, той беше при мен. Или може би трябва да кажа то беше при мен. Докато слънцето грее, моят посетител беше „белоликият мъж“, нали разбираш, но след залез той ставаше „белоликото нещо“. Така или иначе, независимо дали беше той или то, накрая рационалното ми съзнание успя да се откаже от него, но открих, че това съвсем не е достатъчно. Защото изскърца ли дъска нощем в къщата, аз разбирам, че то се е върнало, заиграе ли някоя странна сянка по стената, аз разбирам, че то се е върнало, чуя ли непознати стъпки да се приближават по пътеката, аз разбирам, че то се е върнало — върнало се е да довърши работата си. То беше в мерцедеса, когато се събудих онази сутрин, и е тук в къщата ми на източната главна улица почти всяка нощ — може би се крие зад завесите или стои в дрешника с плетения сандък между краката си. Няма вълшебни колове, с които да пронизваме сърцата на истинските чудовища, и това е ужасно, Рут.

Джеси спря за известно време, колкото да изхвърли препълнения пепелник и да запали нова цигара. Направи го бавно и внимателно. Леко, но забележимо потрепване бе обхванало пръстите ѝ, а тя не искаше да се изгори. Щом цигарата се запали, тя всмукна дълбоко от нея, изпусна дима, закрепил я на пепелника и се върна към компютъра.

Не зная какво щях да правя, ако акумулаторът на колата се бе изтощил — сигурно щях да седя там, додето мине някой, дори ако това би означавало да седя цял ден, — но той не бе изтощен и двигателят запали с първото завъртане на ключа. Върнах назад от дървото, в което се бях блъснала, и успях отново да насоча колата направо по алеята. Все така ми се искаше да погледна в огледалото за обратно виждане, но се страхувах да го направя. Страхувах се, че може да го видя. Не защото той беше там, разбираш ли — знаех, че не е, — а защото умът ми можеше да ме накара да го видя.

Накрая, точно когато стигнах до Бей Лейн, все пак погледнах нагоре. Не можах да устоя. Разбира се, в огледалото не се виждаше нищо друго освен задната седалка и това направи останалата част от пътуването ми малко по-лека. Стигнах до шосе 117, после до магазина на Дейкин — това е едно от онези места, в които местните висят, когато нямат достатъчно пари, за да отидат до Рейнджли или до някой бар в Мотън. Обикновено седят на тезгяха, ядат понички и си разменят лъжи за това какво са правили в събота вечер. Спрях зад колонките и просто поседях в колата около пет минути — гледах как дърварите, пазачите и онези от енергийната компания влизат и излизат. Не можех да повярвам, че са истински — голяма смехория, нали? Продължавах да си мисля, че са призраци, че скоро очите ми ще привикнат към дневната светлина и ще мога да виждам през телата им. Отново бях ожадняла и щом някой излезеше с една от онези бели кафени чашки „Стирофоум“, ожаднявах още повече, но все не можех да се насиля да изляза от колата... да изляза сред призраците, така да се каже.

Сигурно накрая щях да го направя, но преди да успея да събера достатъчно кураж за нещо повече от това да вдигна ръчката на главната ключалка, до мен спря и паркира Джими Егърт. Джими е пенсиониран счетоводител от Бостън, който живее целогодишно на езерото, откакто жена му почина през осемдесет и седма или осемдесет и осма. Той слезе от очуканата си кола, погледна ме, позна ме и понечи да се усмихне. След това изразът му се промени —

отначало в загриженост, после в ужас. Приблужи се до мерцедеса, наведе се да погледне през прозореца и толкова се изуми, че всички бръчки по лицето му се изгладиха. Спомням си това съвсем ясно: как изумлението подмлади Джими Егърт.

Видях устата му да оформя думите: „Джеси, добре ли си?“ и поисках да отворя вратата, но внезапно усетих, че нямам смелост да го сторя. В главата ми се роди следната смахната мисъл: че онова нещо, което наричах космическия каубой, е било и в къщата на Джими, само че той не е имал моя късмет. То го е убило, отрязало е лицето му и си го е нахлузило като маска за празника Все светии. Знаех, че мисълта е смахната, но това не ми помагаше много, защото другото не ми излизаше от главата. Нито пък можех да се насиля и да отворя шибаната врата.

Не зная колко зле съм изглеждала онази сутрин и не искам да зная, но сигурно съм била зле, защото след малко Джими Егърт престана да изглежда изумен. Вече изглеждаше достатъчно изплашен, че да побегне, и достатъчно отвратен, че да повърне. Но не направи нито едното, нито другото, Бог да го благослови.

Вместо това отвори вратата и ме попита какво се е случило, дали е било катастрофа или някой ме е наранил.

Трябваше само да погледна надолу, за да разбера какво му е опарило задника. Изглежда, в един момент раната на китката ми отново се бе отворила, защото дамската превръзка, с която я бях омотала, направо бе прогизнала. Предницата на полата ми също тънеше в кръв, сякаш прекарвах най-страшния цикъл на света. Седях в кръв, по волана имаше кръв, по конзолата също, по лоста... дори предното стъкло бе оплескано. Повечето бе засъхнала и придобила онзи ужасен кафяв цвят — на мен ми прилича на мляко с шоколад, — но една част бе още червена и мокра. Докато не видиш подобно нещо, Рут, просто не можеш да си представиш колко много кръв има всъщност в човека. Нищо чудно, че Джими се шашна.

Опитах се да изляза — май исках да му покажа, че мога да го направя със собствени сили, за да го успокоя, — но ударих дясната си ръка във волана и всичко стана бяло и сиво. Не припаднах съвсем, но като че ли някой отрязва и последния сноп жици между ръката и тялото ми. Усетих, че политам напред, и помня, че си помислих как за завършек на приключението ще избия почти всичките си зъби върху

асфалта... при това след като едва миналата година съм похарчила цяло състояние, за да облека предните. После Джими ме хвана... направо за циците всъщност. Чух го как крещи към магазина: „Хей! Хей! Елате помогнете де!“ — а гласът му беше толкова старчески висок и писклив, че ме напуши смях... само че бях твърде изтощена, за да се засмея. Положих буза върху ризата му и се задъхах. Чувствувах, че сърцето ми бие учестено, но всъщност сякаш биеше едва-едва, като че нямаше какво да изтласква. Все пак денят започна да си възвръща някаква светлина и цвят и аз видях как пет-шест мъже идват да видят какво става. Единият бе Лони Дейкин. Ядеше кифла и беше облечен в розова памучна фланела с надпис ТУК НЯМАМЕ МЕСТЕН ПИЯНИЦА, ПРОСТО ВСИЧКИ СЕ РЕДУВАМЕ. Не е ли смешно какви неща си спомня човек, когато се готви да умира?

— Кой ти направи това, Джеси? — попита Джими. Понечих да му отговоря, но не можах да изрека нито дума. Кое то вероятно е все същото, като се има предвид какво се опитвах да кажа. Струва ми се, че исках да кажа: „Баща ми“.

Джеси угаси цигарата си, после сведе поглед към най-горната вестникарска снимка. Тясното налудничаво лице на Реймънд Андрю Джубърт се вторачи прехласнато насреща й... точно както той се бе вторачил в нея от ъгъла на спалнята през първата нощ и от кабинета на мъртвия й съпруг през втората. Почти пет минути минаха в това мълчаливо съзерцание. Сетне, с изражението на човек, който се сепва от кратка дрямка, Джеси запали нова цигара и отново се върна на писмото си. Напомнителят сега обявяваше, че се намира на страница седем. Тя се протегна, вслуша се в тихите пукащи звуци на гръбнака си, после отново пое леко по клавишите. Маркерът възобнови своя танц.

След двадесет минути — двадесет минути, през които открих колко мили, загрижени и забавно смахнати могат да бъдат мъжете (Лони Дейкин ме попита дали не искам малко мидол) — вече бях в линейка на „Бърза помощ“ и пътувах към болницата „Нортърн Къмбърланд“ с мигаща лампа и виеща сирена. Час по-късно лежах в болнично легло, наблюдавах как през една тръбичка в ръката ми тече кръв и слушах някакъв кънтри тъпанар да пее колко труден е станал животът му, откак любимата му го напуснала, а камионетката му се повредила.

Това е доста добър завършек за Първа част от моята история, Рут — можеш да я наречеш „Смелата женичка минава по леда“ или „Как се измъкнах от белезниците и се добрах до спасението“. Има още две части, които наричам „Последиците“ и „Гвоздеят“. Ще премина бегло през „Последиците“ — отчасти защото тя е наистина интересна само ако в момента търпиш присаждане на кожа и съответните болки, но главно защото искам да стигна до „Гвоздея“, преди да се уморя и да ми се завие свят от компютъра, така че да не мога да го разкажа — а имам нужда да го разкажа. Пък и ти всъщност заслужаваш да ти се разкаже. Тази идея ми хрумна току-що и тя е самата гологъза истина, както казвахме някога. В крайна сметка, ако не беше „Гвоздеят“, сигурно въобще не бих седнала да ти пиша.

Преди да стигна до него обаче, трябва да ти разкажа още малко за Брандън Милърън, който за мен всъщност олицетворява този период на „Последиците“. Възстановяването ми бе още в първата, истински грозната си фаза и точно тогава се появи Брандън и, кажи-речи, ме осинови. Искане ми се да го нарека мил човек, защото той бе винаги насреща по време на един от най-кошмарните периоди от живота ми, но всъщност не в това е ролята му — ролята му е в това да ми помага да издържа, да поддържа яснотата по всички флангове и да се грижи всички лампички да са наред. Но и това не е точно — той е много повече от това и е много по-добър, — но времето напредва и трябва да продължавам. Достатъчно е да кажа, че за човек, чиято работа беше да брани интересите на една консервативна адвокатска фирма в зародиша на една потенциално гадна ситуация, в която е замесен един от старшите съдружници, Брандън отдели доста време, за да ми държи ръката и да ми дава кураж. Освен това никога не ми се е карал, че му рева по реверите на изтупаните костюми. Ако това беше всичко, сигурно не бих продължавала да пиша за него, но има и още нещо. Нещо, което той направи за мен едва вчера. Не се отчайвай, бебче — ще стигнем и дотам.

Джералд работи заедно с Брандън доста време през последните четиринадесет месеца от живота си — по някакво дело, в което бе замесена една от най-големите вериги супермаркети тук при нас. Те спечелиха каквото трябваше да спечелят и, което е по-важно за искрено твоята — установиха добри взаимоотношения. Предполагам, че когато старите пушки начело на фирмата махнат името на Джералд

от бланките, мястото му ще заеме името на Брандън. Междувпрочем Брандън е идеалният човек за тази служба, която при първата си среща с мен в болницата самият той нарече контрол върху щетите.

Има нещо наистина мило в него — да, наистина — и се държа честно с мен от самото начало, но, разбира се, все пак си имаше и своя програма. Повярвай ми, мила, когато ти казвам, че в това отношение нищо не ми е убягнало: в края на краищата бях омъжена за адвокат почти две десетилетия и зная колко яростно разпределят адвокатите различните аспекти от живота и личността си. Предполагам, че именно това им позволява да оцеляват без прекалено много срывове, но същото нещо прави немалко от тях безкрайно противни.

Брандън никога не е бил противен, но той имаше мисия: да държи под похлупак всяко лошо нещо, което може да се разчуе за фирмата. Това означаваше да държи под похлупак и всяко лошо нещо, което може да се разчуе за Джералд или за мен, разбира се. Това е такъв вид работа, в която човек може да се издъни още при първата вълна от лош късмет, но въпреки това Брандън я пое като едното нищо... и което още повече му прави чест, нито веднъж не се опита да ми каже, че я е поел от уважение към паметта на Джералд. Пое я защото тя представляваше за него това, което самият Джералд наричаше ковачница за кариерата — онзи вид работа, който може да отвори бърза пряка пътечка към следващия ешелон, стига да излезе на добър край. За Брандън тя излиза на добър край и това ме радва. Той прояви огромно внимание и съчувствие към мен, което сигурно е достатъчен повод да се радвам за него, но съществуват и още два повода. Той никога не изпадаше в истерия, когато му казвах, че някой от пресата се е обадил или е наминал, и никога не се държа към мен така, сякаш съм само част от бизнеса — само това и нищо друго. Искаш ли да знаеш какво мисля всъщност, Рут? Въпреки че съм със седем години по-възрастна от мъжа, за когото ти говоря, и все още изглеждам съсипана, саката и обезобразена, струва ми се, че Брандън Милърън може мъничко да се е влюбил в мен... или в героичната женичка, която вижда във въображението си, щом ме погледне. Не мисля, че за него това има нещо общо със секса (във всеки случай засега не — с моите четиридесет и осем килограма все още доста приличам на оскубано пиле, окачено на витрината на месарски магазин) и това ме устройва: ще бъда напълно щастлива, ако никога

повече не легна с мъж. Все пак ще те излъжа, ако кажа, че не ми харесва да виждам този поглед в очите му — този, който казва, че сега съм част от програмата му — аз, Джеси Анджела Мъхаут Бърлингем, за разлика от неодушевената буца, която шефовете му вероятно наричат Онази Злощастна История Бърлингем. Не зная дали мястото ми в програмата на Брандън е преди фирмата или след нея, или точно до нея, нито пък ме интересува. Достатъчно ми е да зная, че съм вътре в нея и че съм нещо повече от...

Тук Джеси спря и се замисли, почуквайки с левия показалец по зъбите си. Дръпна дълбоко от поредната цигара, после продължи.

...от благотворителен страничен ефект.

По време на полицейските разпити Брандън стоеше винаги до мен с включено касетофонче. Всеки път той учтиво, но неумолимо обръщаше внимание на всички присъстващи — включително на стенографите и медицинските сестри, — че ако някой разгласи общопризнатите за сензационни детайли по случая, ще се изправи пред всички гадни последици, които може да измисли една голяма новоанглийска адвокатска фирма с изключително консервативни разбирания за морала. Сигурно е бил толкова убедителен за тях, колкото и за мен, защото никой от посветените не проговори пред пресата.

Най-лошите разпити бяха по време на трите дни, които прекарах в интензивното отделение на „Нортърн Къмбърланд“ — предимно в смучене на кръв, вода и електролити през пластмасови тръбички. Полицейските доклади, които излизаха от тези сеанси, бяха толкова странни, че когато се появяваха по вестниците, изглеждаха почти правдоподобни. Приличаха на смахнатите истории, дето ги пускат от време на време — онези в стил „мъж заръфал куче“. Само дето тази всъщност беше „куче заръфало мъж“... и жена също, що се отнася до тази версия. Искаш ли да чуеш какво отиде в папките? Добре, ето го:

Ние решаваме да прекараме деня на вилата си в западен Мейн. След едно сексуално преживяване, което е две трети свада и една трета секс, влизаме да се изкъпем заедно. Джералд излиза от банята, докато аз си мия косата. Оплаква се от газове, вероятно от сандвичите, които сме яли на път от Портланд, и ме пита дали в къщата има лекарства за стомах. Казвам, че не зная, но ако има, трябва да са на шкафа или на рафта. След три-четири минути, докато си плакна косата, чувам

някакъв вик. Този вик явно възвестява началото на мощна сърдечна атака. Последван е от тежко тупване — звук от тяло, което пада на пода. Изскачам от душа и когато изтичам в спалнята, краката ми се подхлъзват. Падам в нокаут и си удрям главата в ръба на шкафа.

Според тази версия, скалъпена от господин Милърън и госпожа Бърлингем — и подкрепена възторжено от полицията, бих могла да прибавя, — аз се връщам частично в съзнание няколко пъти, но всеки път отново припадам. Когато стигам до последния път, кучето се е уморило от Джералд и си похапва от мен. Качвам се на леглото (според нашата история двамата с Джералд сме го намерили на това място — може би преместено от работниците, които са идвали да лъскаат пода — и сме били толкова възбудени, че не сме си направили труда да го върнем на мястото му) и отпъждам кучето, като мятам по него водната чаша на Джералд и пепелника от братството. После отново припадам и прекарвам следващите няколко часа в безсъзнание, а кръвта ми облива цялото легло. По-късно отново се събуждам, добирам се до колата и накрая стигам до спасението... впрочем след още един припадък. При сблъсъка с крайпътното дърво.

Веднъж попитах Брандън как е убедил полицията да приеме тази безсмислица. Той ми отговори: „Това разследване е на щатската полиция, Джеси, а ние — става въпрос за фирмата — имаме доста приятели там. Викам на помощ всички необходими любезности, но истината е, че не стана нужда да се престарavam. Ченгетата също са човешки същества, знаеш ли. Веднага щом са видели белезниците да висят от креватните стълбове, тези момчета съвсем ясно са разбрали какво се е случило. Не за първи път виждат белезници след като на някой му е изгърмял карбураторът, повярвай ми. Сред тези полицаи — щатски или местни — нямаше нито един, който би искал да види как ти и мъжът ти се превръщате в мръсна шега заради нещо, което всъщност не е нищо повече от една гротескна злополука.“

Отначало дори на Брандън не казвах за мъжа, който си мислех, че съм видяла, нито за стъпката, нито за обичата, нито за нещо друго. Чаках, разбираш ли — предполагам, че съм следяла накъде ще задуха вятърът.

Джеси погледна последното, поклати глава и отново започна да печати.

Не, глупости. Чаках някое ченге да влезе с едно найлоново пликче за веществени доказателства, да ми го подаде и да ме помоли да идентифицирам халките — за пръсти, не за уши, — които са вътре. „Почти сме сигурни, че са ваши, — щеше да каже той, — защото от вътрешните им страни са гравирани вашите инициали и тези на съпруга ви, а освен това ги намерихме на пода в неговия кабинет.“

Продължавах да очаквам това, защото ако ми покажеха пръстените, щях със сигурност да зная, че Среднощният Ухажор на малката женичка е бил само плод на моето въображение. Чаках и чаках, но това не ставаше. Накрая, точно преди първата операция на ръката ми, разказах на Брандън как ми е хрумнала идеята, че не съм била сама в къщата, поне не през цялото време. Казах му, че може да е било само фантазия, това наистина беше възможно, но че тогава всичко е изглеждало много реално. Не казах нищо за собствените ми липсващи пръстени, но говорих много за стъпката и бисерната обица. Май би било честно да кажа, че за обичата направо се разбъбрих, и струва ми се зная защо: тя трябваше да олицетворява всичко, за което не смеех да говоря дори с Брандън. Разбираш ли? И докато му разказвах всичко това, аз непрекъснато повтарях неща като „После ми се стори, че видях“ или пък „Бях почти сигурна, че“. Трябваше да му кажа, трябваше да кажа на някого, защото страхът ме разяждаше като киселина, но се опитах всячески да му покажа, че не смесвам субективните усещания с обективната действителност. Преди всичко се опитвах да не му позволя да разбере колко бях уплашена все още. Защото не исках да ме помисли за луда. Не ми пукаше, ако ме сметнеше за малко истерична — такава цена бях готова да платя, само и само да не попадна в плен на още една гадна тайна, подобна на тайната за това, което ми направи баща ми в деня на затъмнението, — но за нищо на света не исках да ме помисли за луда. Не исках дори да допуска тази възможност.

Брандън взе ръката ми, потупа я и ми каза, че може да разбере подобна мисъл — при такива обстоятелства сигурно било нормално. Но най-важно било да запомня, че това не е по-реално от душа, който сме взели с Джералд след нашата малко грубичка гимнастика върху леглото. Полицаяте обиколили къщата и ако в нея бил влизал някой, те почти със сигурност щели да намерят някакви следи от присъствието

му. Това ставало още по-вероятно, като се вземел предвид фактът, че къщата съвсем наскоро е била подложена на голямо есенно чистене.

„Може наистина да са намерили следи от него — казах аз. — Може някое ченге да е пъхнало обичата в собствения си джоб.“

„Без съмнение по света има достатъчно лекопръсти ченгета — отвърна той, — но ми е трудно да повярвам, че дори някой глупак ще си рискува кариерата за единична обица. По-лесно бих приел, че онзи, дето мислиш, че е влизал в къщата, след това се е върнал да си я прибере.“

„Да! — рекох аз. — Това е възможно, нали?“

Той понечи да поклати глава, после вместо това вдигна рамене.

„Всичко е възможно, а това включва както алчността, така и човешките грешки от страна на следователите, но...“ Той спря и ме погледна с едно изражение, което аз наричам Брандън Строг Но Справедлив. Голяма част от размислите ти се основават на идеята, че тези ченгета са минали през къщата като лисицата с опашката и с това са приключили. „Не е било така. Ако вътре е имало трети участник, по-вероятно е полицаите да са намерили следи от него. А ако бяха намерили следи от трети участник, аз щях да знам.“

„Защо?“ — попитах аз.

„Защото подобно нещо можеше да те постави в много неприятна ситуация — ситуация, в която полицаите престават да бъдат добри момчета и започват да ти четат правата.“

„Не разбирам за какво говориш“ — казах аз, но вече започвах да разбирам, Рут, наистина. Джералд беше откачен на тема застраховки и вече бях информирана от агентите на три различни застрахователни компании, че ще прекарам периода на официалния си траур — и още не малко години — в доста удобни условия.

„Джон Харълсън в Огъста направи много цялостна, много внимателна аутопсия на съпруга ти — рече Брандън. — Според неговия доклад Джералд е починал от това, което медицинските експерти наричат «чист инфаркт», тоест неусложнен от хранително отравяне, прекомерно налягане или тежка физическа травма. — Той очевидно имаше намерение да продължи — намираще се в онова настроение, което аз наричам Брандън Поучителен, — но видя върху лицето ми нещо, което го възпря. — Джеси, какво има?“

„Нищо“ — отвърнах аз.

„Има нещо — изглеждаш ужасно. Спазъм ли получи?“

Докато успя да го убедя, че ми няма нищо, наистина почти се съвзех. Предполагам, че се досещаш за какво мислех Рут, тъй като вече го споменах в писмото — двойния ритник, с който отблъснах Джералд, когато той не пожела да направи каквото трябва и да ме пусне. Един в корема, един право в семейните бижута. Мислех си какъв късмет беше, дето им казах, че сексът е бил грубичък — това обясняваше белезите. Сигурно все пак са били леки, защото инфарктът последва ритниците незабавно и е спрял процеса на посиняване почти преди той да започне.

Това, разбира се, навежда на друг въпрос — дали аз съм причинила инфаркта му, като съм го изритала? Никоя от медицинските книги, които прегледах, не отговаря еднозначно на този въпрос, но нека да не се залъгваме: сигурно съм му помогнала. Все пак отказвам да опера целия пешкир. Той беше с наднормено тегло, пиеше прекалено много и пушеше като комин. Инфарктът приближаваше: ако не беше станал в този ден, щеше да стане следващата седмица или следващия месец. Дяволът си избира моментите според всеки от нас. Рут. Аз вярвам в това. Ако ти не вярваш, най-сърдечно ти препоръчвам да го запомниш, и то добре. Аз обаче мисля, че съм си спечелила правото да вярвам в каквото желая да вярвам, поне по този въпрос. Особено по този въпрос.

„Ако съм имала вид на човек, който е глътнал кръгла дръжка на врата — казах на Брандън, — това е защото се опитвам да свикна с мисълта, че някои ме смятат за убийца на Джералд заради застраховката му «живот».“

Той пак поклати глава, като през цялото време ме гледаше най-сериозно. „Те въобще не мислят така. Харълсън казва, че Джералд е получил инфаркт, евентуално ускорен от сексуална възбуда, а щатската полиция приема това, защото Джон Харълсън е, кажи-речи, най-добрият в занаята. Най-много да има няколко циници, които да смятат, че си се направила на Саломе и си го довела дотам умишлено.“

„А ти?“ — попитах аз.

Мислех си, че може да го шокирам с такава директност, и част от мен любопитствуваше как би изглеждал един шокиран Брандън Милърън, но трябваше да помисля повече. Той само се усмихна. „Дали мисля, че би имала достатъчно въображение, за да усетиш шанса да

гръмнеш термостата на Джералд, но не би имала достатъчно, че да видиш как в резултат на това самата ти може да свършиш в белезниците? Не. Независимо колко струва мнението ми, Джес, аз мисля, че нещата са станали точно така, както ми каза. Мога ли да бъда искрен?“

„Не искам нищо друго“ — отвърнах му аз.

„Добре. Аз работех заедно с Джералд и се разбирах с него, но във фирмата имаше доста хора, с които не беше така. Той беше най-големият световен перко на тема контрол. Никак не ме изненадва, че идеята да прави секс с прикована към леглото жена е изгърмяла всичките му бушони.“

Когато каза това, аз го стрелнах с поглед. Беше вечер, светеше само лампата над главата ми и от раменете нагоре го покриваше сянка, но аз съм почти сигурна, че Младата адвокатска акула на града Брандън Милърън се беше изчервил.

„Ако съм те обидил, съжалявам“ — рече той с неочаквано скован глас.

Едва не се разсмях. Щеше да прозвучи неучтиво, но в този момент той говореше като осемнадесетгодишен хлапак, току-що излязъл от гимназията. „Не си ме обидил, Брандън“ — рекох.

„Добре. Това ме успокоява. Но все пак в работата на полицията влиза най-малкото да си попрехвърли възможността за някаква измама — те трябва да обмислят възможността да си отишла малко по-далеч от простата надежда съпругът ти да има това, което в занаята наричат «мазолеста коронарна».“

„Нямах никаква представа, че има проблеми със сърцето! — казах аз. — Явно и застрахователните компании не са имали. Ако знаеха, никога нямаше да подпишат, не е ли така?“

„Застрахователните компании ще застраховат всеки, който е готов да плати достатъчно — рече той, — а застрахователните агенти на Джералд не са го виждали как пуши цигарите една след друга и как обръща чашите на екс. Ти си го виждала. Като оставим настрана всички възражения, ти би трябвало да си знаела, че инфарктът му само търси къде да се случи. Ченгетата също знаят това. Така че те казват: «Да предположим, че тя си е поканила приятел на вилата, без да казва на съпруга си? И да предположим, че този приятел просто изскача от дрешника и изкрещява „буху-буху“ в най-подходящия за нея и най-

неподходящия за нейния старец момент?» Ако ченгетата имаха и най-дребната улика за нещо подобно, ти щеше да си доста затънала, Джеси. Защото в някои подбрани моменти един бодър вик «буху-буху» може да се разгледа като акт на чистопробно убийство, фактът, че си прекарала два дни в белезници и е трябвало наполовина да се одереш, за да излезеш от тях, силно противоречи на възможността за съучастник, но в определен смисъл самото присъствие на белезниците прави възможността за съучастник наглед правдоподобна за... ами за определен тип полицейско мислене, да кажем.“

Аз го зяпнах смаяна. Чувствувах се като жена, която току-що е разбрала, че танцува кадрил на ръба на бездънна пропаст. Загледана в сенчестите равнини и извивки на лицето му над светлия кръг от нощната лампа, до този миг аз на няколко пъти си бях помисляла за възможността полицията да ме смята за убийца на Джералд, но то ми изглеждаше само зловеща шега. Слава Богу, че никога не се пошегувах с това пред ченгетата, Рут!

Брандън каза: „Разбираш ли защо сигурно е по-разумно да не се споменава тази идея за натрапник в къщата?“

„Да — отвърнах аз. — По-добре да не разлайваме кучетата, нали?“

Щом казах това, веднага в ума ми изплува картината с онова проклето псе, което влачи Джералд по пода, захапало ръката му — виждах парчето кожа, което се бе отпратило и висеше от муцуната на животното. Открили клетото проклето същество след няколко дена, между другото — било си направило малко леговище под навеса за лодката на семейство Лагълън, на около седемстотин метра нагоре по брега. Имало си там доста голямо парче от Джералд, тъй че трябва да се е върнало поне още един път след като го подгоних с фаровете и клаксона на мерцедеса. Застреляли го. Имало бронзова каишка — жалкото е, че не била от стандартните, по които служителите от „Контрол върху животните“ могат да стигнат до притежателя и да му разгонят фамилията — с името Принц върху нея. Принц, представяш ли си? Когато полицаят Тигърдън дойде да ми каже, че са го убили, бях доволна. Не го обвинявах за това, което направи — то не беше в много по-добро положение от самата мен, Рут, — но тогава бях доволна и сега съм доволна.

Всичко това няма нищо общо с въпроса обаче — разказвах ти за моя разговор с Брандън след като му казах, че в къщата може да е имало непознат. Той се съгласи, при това доста натъртено, че наистина ще е по-добре да не разлайваме кучетата. Реших, че мога да се примиря с това — изпитах огромно облекчение като разказах поне на един човек, — но още не бях напълно готова да се откажа.

„Телефонът ме убеди — казах. — Когато се измъкнах от белезниците и го пробвах, беше мъртъв като Ейб Линкълн. Щом осъзнах това, изведнъж се убедих, че съм права — наистина бе идвал някой и в определен момент бе прерязал телефонната жица между къщата и пътя. Именно това ме накара да си вдигна задника и да се завлека до мерцедеса. Човек не знае какво значи страх, Брандън, докато в един миг не разбере, че е възможно да се намира на сред гората с неканен гост.“

Той се усмихваше, но се боя, че този път усмивката му не бе особено пленителна. Беше онази усмивка, която като че ли винаги се изписва върху лицата на мъжете, когато те си мислят колко са глупави жените и как наистина трябва да им се забрани със закон да ходят без придружители. „Стигнала си до извода, че жицата е прерязана, след като си проверила без успех само единия телефон — този в спалнята. Нали така?“

Не се беше случило точно така и не си бях помислила точно това, но кимнах — отчасти защото изглеждаше по-лесно, но главно защото няма особен смисъл да говориш с мъж, на чието лице е изписано това изражение. То казва: „Жени! Не мож живя с тях, не мож ги застреля!“ Ако не си се променила напълно, Рут, сигурна съм, че знаеш за какво говоря и сто на сто ще ме разбереш, като ти кажа, че всичко, което желяех за момента, беше целият този разговор да приключи.

„Бил е изключен, това е — рече Брандън. Вече звучеше като господин Роджърс^[1], който обяснява как понякога наистина изглежда, че под леглото има чудовище — разбира се, — но всъщност няма. — Джералд е извадил щепсела от контакта. Сигурно не е искал обажданията от офиса да прекъсват свободния му следобед — още по-малко интимните му фантазии. Изключил е и онзи в антрето, но този в кухнята е бил включен и си е работил прекрасно. Всичко това знам от полицейските доклади.“

Тогава ми просветна, Рут. Изведнъж разбрах, че всички те — всички мъже, които разследваха какво се е случило на езерото — си имат свое мнение за това как съм се справила с положението и защо съм вършила нещата, които съм вършила. Повечето от тях работеха в моя полза и това определено опростяваше ситуацията, но все пак имаше нещо едновременно вбесяващо и малко злокобно в прозрението, че те са извелик от заключенията си не от това, което бях казала или от доказателствата, които бяха открили в къщата, а единствено от факта, че аз съм жена, а от жените се очаква да действуват по определени предвидими начини.

Като погледнеш нещата от тази страна, виждаш, че няма никаква разлика между Брандън Милърън в изтупаните му официални костюми и стария полицај Тигърдън в джинсите с провиснало дъно и червените му пожарникарски тиранти. Мъжете все още мислят за нас същите неща, които винаги са мислели, Рут — сигурна съм в това. Много от тях са се научили да изричат каквото трябва и когато трябва, но както казваше майка ми, „дори канибал може да се научи да рецитира Символа на вярата“. И знаеш ли какво? Брандън Милърън ми се възхищава, възхищава се на това как съм се справила след като Джералд е паднал мъртъв. Да, наистина. Виждала съм това върху лицето му не един и два пъти и ако се отбие тази вечер, както прави обикновено, убедена съм, че ще го видя пак. Брандън мисли, че съм се справила адски добре, адски смело... като за жена. Всъщност смятам, че до момента, в който проведохме първия си разговор за моя хипотетичен посетител, той някак бе решил, че съм постъпвала така, както той би постъпвал в подобна ситуация... тоест ако е трябвало да върши работата си с висока температура. Според мен повечето мъже вярват, че така мислят повечето жени: като адвокати с малария. Това определено би обяснило доста от нашите постъпки, нали?

Говоря за снизхождението — един елемент от взаимоотношенията мъже-жени, — но говоря и за нещо адски много по-важно и адски много по-страшно от това. Той не разбираше, това е, и то няма нищо общо с разликата между половете — то е проклятието на човешкото битие и най-сигурното доказателство, че всъщност всеки от нас е сам. В тази къща се случиха ужасни неща, Рут, доскоро аз самата не разбирах колко ужасни са били всъщност, а той изобщо не разбираше. Разказах му тези неща, за да не може ужасът да ме изяде

жива. а той кимна, усмихна се, прояви съчувствие и в крайна сметка сигурно ми помогна с нещо, но той е най-добрият от всички, а всъщност така и не успя да се доближи и на километър до истината... до това как ужасът сякаш непрестанно растеше, докато накрая се превърна в тази огромна черна призрачна къща вътре в главата ми. И тя още е там, стои със зейнала врата и ме кани да се върна когато пожелае, а аз никога не желая, но понякога откривам, че въпреки това се връщам, и в мига, в който пристъпя вътре, вратата се затръшва зад гърба ми и се заключва.

Е, както и да е. Сигурно трябваше да почувствувам облекчение от това, че моята интуиция по отношение на телефона ме е излъгала, но не се получи. Защото една част от ума ми вярваше — и все още вярва, — че дори да бях пропълзяла зад стола и да бях включила телефона, той пак нямаше да работи, че може този в кухнята по-късно да е проработил, но тогава сто процента не е работил, че трябваше или да избягам колкото се може по-далеч от къщата с мерцедеса, или да умра в лапите на онова същество. Брандън се приведе напред, додето лампата над леглото не освети цялото му лице, после каза: „В къщата не е имало човек, Джеси, и най-добре би било да забравиш тази мисъл.“

Тогава за малко да му кажа за липсващите ми пръстени, но бях уморена, имах и силни болки, тъй че накрая си замълчах. След като си тръгна, дълго време лежах будна — тази нощ дори болкоуспокояващото не успя да ме приспи. На следващия ден ми предстоеше операция за присаждане на кожа и аз мислех за нея, но сигурно не толкова, колкото човек би предположил. Мислех си най-вече за пръстените и за калната стъпка, която никой освен мен не бе видял, мислех си също дали пък той — то — не се е върнал да си заличи следите. А точно преди най-сетне да заспя, реших, че не е имало никаква стъпка и никаква обица. Че някое ченге е зърнало пръстените ми на пода до библиотеката в кабинета и просто си ги е прибрало. Сигурно вече стоят на витрината на някоя заложна къща в Люистън, така си помислих. Тази мисъл вероятно трябваше да ме разгневи, но това не стана. От нея се почувствувах така, както се почувствувах при събуждането си зад волана на мерцедеса онази сутрин — изпълнена с невероятно усещане за покой и удовлетворение. Никакъв, никакъв, никакъв непознат, никъде. Само едно лекопръсто

ченге, което поглежда през рамо да види дали теренът е чист, а после хоп пръстените в джоба. Що се отнася до самите халки, не ми пукаше какво е станало с тях, и сега също не ми пука. През последните няколко месеца все повече се убеждавам, че мъжете ни нахлузват халки на пръстите поради единствената причина, че законът вече забранява да ни ги провират през носовете. Е, няма значение — сутринта се превърна в следобед, следобедът бързо напредва, а сега не е времето да се разискват женски проблеми. Сега дойде време да говоря за Реймънд Андрю Джубърт.

Джеси се облегна назад и запали нова цигара със смътното съзнание, че върхът на езика ѝ пари от тютюневата отрова, че главата ѝ се цепи, а бъбреците ѝ протестират срещу този маратон пред компютъра. Протестират бурно. Къщата бе мъртвешки притихнала — в онзи вид тишина, който можеше да означава единствено, че коравата дребна Мегън Ландис се е понесла към супермаркета и пункта за химическо чистене. Джеси се изуми от факта, че Меги е тръгнала, без да направи поне още един опит да я отдели от компютърния екран. После ѝ хрумна друго — икономката сигурно бе разбрала, че усилието ще отиде на вятъра. Сигурно си е помислила така: „Най-добре да го изкара от организма си, каквото и да е това.“ А и в крайна сметка за нея това бе само работа. Последната мисъл леко жегна Джесиното сърце.

Горе изскърца дъска. Цигарата ѝ спря на два сантиметра от устните.

„Върнал се е! — писна Благоверната. — Ох, Джеси, той се е върнал!“

Само че не беше. Погледът ѝ се пренесе към тясното лице, което я наблюдаваше от купчинките печатарски точки, и тя си помисли: „Зная точно къде се намиращ, изчадие такова! Нали?“

Наистина знаеше, но част от ума ѝ продължи да настоява, че това все пак е той — не, не той, а то, нещото-космически каубой, нещото-призрак на любовта, завърнало се да довърши започнатото. То само бе чакало къщата да опустее и ако сега тя вдигнеше телефона от ъгъла на бюрото, щеше да види, че е мъртъв като камък, точно както всички телефони в крайезерната къща онази вечер.

„Твоят приятел Брандън може да се смее колкото си иска, но ние знаем истината, нали, Джеси?“

Тя внезапно протегна върната си ръка, грабна телефона от вилката и го доближи до ухото си. Чу успокоителното жужене. Върна слушалката на място. В ъглите на устните ѝ заигра загадъчна невесела усмивка.

„Да, зная точно къде си, гадино. Каквото и да мислят Благата и останалите дами в главата ми, Тиквичка и аз знаем, че си облечен в оранжев гащеризон и седиш в една килия на окръжния затвор — онази в далечния край на старото крило, каза Брандън, за да не би другите обитатели да те докопат и да ти разкажат играта още преди да са те завлекли пред съд от твои равни... ако съществува като теб въобще има равни. Още не сме се отървали напълно от теб, но ще го направим, обещавам ти.“

Погледът ѝ отново се върна към екрана. Беглата сънливост, предизвикана от съчетанието на хапчето със сандвича, отдавна се бе разсеяла, но въпреки това тя усети някаква всепроникваща немощ и пълна липса на вяра в способността си да довърши започнатото.

„Сега дойде време да говоря за Реймънд Андрю Джубърт“ — така бе написала, но дали беше така? Можеше ли? Толкова бе уморена. Разбира се — та нали почти цял ден ръчкаше проклетия маркер напред по компютърния екран. На това му викаха да блъскаш стените с глава, а ако ги блъскаш твърде силно и твърде дълго, накрая ще си я счупиш. Сигурно би било е най-добре да се качи горе и да подремне. По-добре късно, отколкото никога и прочие помии. Можеше да запази това в паметта, да го извика утре сутринта и отново да се заеме с него...

Прекъсна я гласът на Тиквичка. Този глас вече се обажда ше съвсем рядко и когато го правеше, Джеси се вслушваше в него много внимателно.

„Ако решиш да спреш сега, Джеси, не си прави труда да запазваш написаното. Просто го изтрий. И двете знаем, че никога не ще се осмелиш отново да се срещнеш с Джубърт — не и по начина, по който човек среща нещата, за които пише. Понякога се иска здраво сърце, за да пишеш за нещо, нали? Да извадиш това нещо от дълбините на ума си и да го сложиш на екрана.“

— Да — промълви тя. — Здраво като камък. Може би още по-здраво.

Дръпна от цигарата си, после я смачка недопушена. Попрелисти за последен път изрезките и се взря през прозореца към улицата.

Снегът отдавна бе спрял и слънцето грееше ярко, но това нямаше да продължи още дълго — февруарските дни в Мейн са неблагоприятни скъпции.

— Какво ще кажеш, Тиквишке? — попита Джеси празната стая. Говореше с надменния глас на Елизабет Тейлър, толкова харесван от нея в детството ѝ — същият, който напълно подлудяваше майка ѝ. — Продължаваме ли, сладурше?

Отговор не последва, но Джеси не се нуждаеше от отговор. Тя се приведе напред и за сетен път раздвижи маркера. И дълго време не спря, дори за да запали цигара.

[1] Водещ детска програма по американската телевизия. — Б.пр.

↑

Сега дойде време да говоря за Реймънд Андрю Джубърт. Няма да е лесно, но ще направя всичко възможно. Тъй че си налей още едно кафе, мила, а ако имаш подръка бутилка бренди, можеш да я попреслушаш. Ето я и Трета част.

Вестникарските изрезки са до мен на бюрото, но статиите и новинарските колонки не разказват всичко, което зная аз, камо ли пък всичко, което има да се знае — съмнявам се, че някой въобще може да си представи всички неща, които Джубърт е извършил (включително и самият Джубърт, предполагам), и сигурно трябва да благодарим на Бог, че е така. Нещата, за които вестниците можаха само да намекнат, и нещата, до които въобще не са стигнали, представляват истинска храна за кошмари и аз не бих искала да ги узнавам всичките. Повечето от това, дето го няма по вестниците, стигна до мен през последната седмица с любезното съдействие на един странно тих, странно смирен Брандън Милърън. Извиках го веднага щом връзките между историята на Джубърт и моята станаха прекалено очевидни, за да не им обръщам внимание.

„Мислиш, че е същият тип, така ли? — попита той. — Този, дето е идвал в къщата при теб?“

„Брандън, — казах, — аз зная, че това е той.“

Той въздъхна, загледа се за малко в ръцете си, после отново вдигна поглед към мен — бяхме в същата тази стая, беше девет часът сутринта и този път нямаше сенки, които да скриват лицето му.

„Дължа ти извинение — рече той. — Тогава не ти повярвах.“

„Зная“ — казах възможно най мило.

„... Но сега ти вярвам. Мили Боже. Колко искаш да узнаеш. Джес?“

Поех дълбоко въздух и казах: „Всичко, каквото можеш да откриеш.“

Той пожела да разбере защо. „Всъщност, ако кажеш, че си е твоя работа и аз да не си пъхам носа, сигурно ще трябва да го приема, но ти

искаш от мен наново да отворя нещо, което фирмата смята за приключен въпрос. Ако някой, който знае, че съм се грижил за теб миналата есен, забележи, че душа около Джубърт тази зима, не е невъзможно да...“

„Да си навлечеш някоя беля“ — казах аз. Не бях помисляла за това...

„Да, — рече той, — но не ми пука много от това. Аз съм голямо момче и мога да се грижа за себе си... поне така смятам. Много повече ми пука за теб, Джес. Може пак да лъснеш на първа страница след целия ни труд да те свалим от нея възможно най-бързо и безболезнено. Дори и това не е основното нещо, това е на сто километра от основното нещо. От Втората световна война насам това е най-отвратителното криминално дело на северна Нова Англия, в което човек може да бръкне. Мисълта ми е, че част от тази история е не само отвратителна, а направо радиоактивна, и ти не бива да се спускаш в заразения район без адски сериозна причина. — Той се засмя малко нервно. — По дяволите, лично аз не бих се спуснал без адски сериозна причина.“

Аз станах, пристъпих към него и взех едната му ръка с моята лява. „И след милион години не бих могла да обясня защо, но ми се струва, че мога да ти кажа какво — ще ти бъде ли достатъчно, поне като начало?“

Той нежно обгърна ръката ми със своята и кимна.

„Има три неща — започнах аз. — Първо, нужно ми е да зная, че той е действителен. Второ, нужно ми е да зная, че нещата, които е направил, са действителни. Трето, нужно ми е да зная, че никога няма да го виждам в ъгъла на спалнята си, когато се събуждам.“

Това отново ми припомни всичко, Рут, и аз се разплаках. В тези сълзи нямаше нищо измамно или изчислено, те просто бликнаха. По никакъв начин не можех да ги спра.

„Моля те, Брандън, помогни ми. Всеки път, щом угася лампата, той застава в мрака на отсрещния ъгъл и се боя, че ако не успея да го извадя на светло, това ще продължи вечно. Нямам друг, когато да помоля, а трябва да разбере. Моля те, помогни ми.“

Той пусна ръката ми, извади носна кърпичка някъде от вътрешността на крециящо изтупания адвокатски костюм, с който бе този ден, после избърса с нея лицето ми. Направи го толкова нежно, колкото го правеше майка ми, когато влизах в кухнята с неистов рев,

защото съм си ожулила коляното — това ставаше в ранните години, както разбираш, преди да се превърна в скърцащото колело на семейството.

„Добре — рече накрая той. — Ще открия всичко възможно и ще те осведомя... освен ако не ми кажеш да спра, разбира се. Но имам чувството, че ще е добре да си затегнеш предпазния колан.“

Той откри доста много и сега аз ще те осведомя за него, Рут, но те предупреждавам: той бе прав за предпазния колан. Ако решиш да прескочиш някои от следващите няколко страници, ще те разбера. На мен ми се иска да мога да прескоча написването им, но имам чувството, че това също е част от терапията. Последната част, надявам се.

Този раздел от историята — който сигурно бих могла да нарека „Разказа на Брандън“ — започва още от осемдесет и четвърта или осемдесет и пета година. Точно по това време в района на езерата в западен Мейн започнали да никнат случаите на гробищен вандализъм. В пет-шест градчета по границата на щата и в Ню Хампшър се съобщавало за подобни случаи. Такива неща като събаряне на надгробни паметници, надписи със спрей и кражби на възпоменателни флагчета са доста често явление в провинцията, а след празника на Все светии, разбира се, винаги има купища смачкани тикви, които трябва да се чистят от местната костница, но тези престъпления отивали доста по-далеч от лудориите и дребните кражби. Когато ми донесе първия си доклад в края на миналата седмица, Брандън употреби думата „оскверняване“ и към осемдесет и осма година тази дума започва да се появява в повечето от полицейските доклади за престъпленията. Самите престъпления изглеждали аномални за хората, които ги откривали, както и за тези, които ги разследвали, но начинът на действие бил съвсем разумен, внимателно организиран и целенасочен. Някой — или някои, може би двама-трима, но вероятно един — разбивал криптите и мавзолеите на гробищата в малките градчета с ловкостта на изпечен крадец, който прониква в къща или магазин. Той очевидно пристъпвал към тази работа оборудван с бормашина, болторезачка, здрави ножовки и вероятно крик — Брандън казва, че много превозни средства на четири колела напоследък се продават заедно с тези инструменти.

Взломовете винаги били насочени към криптите и мавзолеите — никога към индивидуалните гробове — и почти всички ставали през зимата, когато земята е твърде корава и не може да се рови в нея, тъй че телата трябва да се пазят, докато силните студове отминат. Щом извършителят проникнел вътре, той отварял ковчезите с помощта на болторезачката и електрическата дрелка. Систематично обирал от труповете всички накити, с които евентуално били погребани, а с клещи вадел златните им зъби и зъбите със златни коронки.

Тези факти са жалки, но поне са разбираеми. Обирите обаче били само началото за този тип. Той вадел очи, късал уши, прерязвал мъртви гърла. През февруари осемдесет и девета два трупа в Паметното гробище „Чилтън“ били намерени без носове — явно той ги е изкъртил с чук и длето. Офицерът, който открил това, казал на Брандън: „Не е било трудна работа — тук беше като в камера за дълбоко замразяване и сигурно са се откършили по-лесно и от ледени висулки. Истинският въпрос е какво прави човек с два замръзнали носа, след като ги вземе? Дали си ги слага на ключодържателя? Или ги поръсва със сирене, а после — хоп в микровълновата фурна? Какво?“

Почти всички осквернени трулове били намерени без пръсти и стъпала, понякога без целите ръце и крака, а в няколко случая извършителят на тези неща бил взел глави и полови органи.

Данните от съдебномедицинските прегледи сочат, че за грубата работа той вероятно е използвал брадва и касапски нож, а за по-фината — различни видове скалпели. При това не е бил несръчен. „Талантлив любител — казал на Брандън един заместник-шериф в окръг Чамбърлейн. — Не бих желал да се занимава с жлъчката ми, но сигурно бих му се доверил да махне някоя брадавица от ръката ми...“

В някои случаи той отварял телата и/или черепните кутии и ги пълнел с животински изпражнения. По-често полицията откривала сексуални осквернения. За кражбите на златни зъби, накити и крайници този тип не подбирал пола, но що се отнася до отнемането на полови атрибути — и съвкуплението с мъртвите — стриктно се придържал към господата.

Сигурно имам страхотен късмет, че е било така.

По време на този месец и нещо след спасяването ми от къщата край езерото научих много за начина, по който работят селските полицейски участъци, но то е нищо в сравнение с това, което научих

през последната седмица. Едно от най-изненадващите неща е колко дискретни и тактични могат да бъдат полицаите в малките градчета. Сигурно когато познаваш лично всички хора в областта, която охраняваш, а доста от тях са ти и роднини, дискретността става почти толкова естествена, колкото дишането.

Начинът, по който се занимава с моя случай, дава само един пример за тази странна и изискана дискретност; друг такъв пример е случаят Джубърт. Разследването е продължило седем години, не забравяй, а докато приключи, в него вече са били посветени много хора — две щатски полицейски управления, четирима окръжни шерифи, тридесет и един заместник-шерифи и само един Господ знае колко местни полицаи. Случаят е бил там, на преден план сред отворените досиета, а до осемдесет и девета година вече били измислили и име за тоя тип — Рудолф, като Рудолф Валентино. Говорели за Рудолф в окръжния съд, докато чакали да свидетелствуват върху другите си случаи, сравнявали бележките си за него на семинари за прилагане на законите в Огъста, Дери и Уотървил, обсъждали го по време на почивките си. „Носехме го и вкъщи, — признал на Брандън един от ченгетата, същият, който му разказал за носовете всъщност. — Така си е. Типове като нас винаги си носят типове като Рудолф вкъщи. Сверяваме последните детайли на някой пикник в задния двор или с някой колега от друг участък си чешем езиците, докато гледаме как хлапетата ни играят бейзбол. Защото човек никога не знае кога ще навърже нещата по нов начин и ще улучи джакпота.“

И тук е истински удивителната част (но ти сигурно вече си ме изпреварила... ако още не си отишла в банята да си издрайфаш червата, разбира се): през всички тези години всички тези ченгета са знаели, че си имат работа е истинско чудовище — по-точно таласъм. — който броди из западните части на щата, и въпреки това историята излезе на бял свят в пресата едва когато Джубърт беше заловен! В известен смисъл намирам това за странно и малко плашещо, но в един много по-широк смисъл го намирам за прекрасно. Сигурно в много от големите градове борбата за спазването на законите не върви така добре, но тук, в Ист Овършу, всичко, което правят, май все още върви направо идеално.

Разбира се, може да се възрази, че има много още да се желае, щом за залавянето на такъв смахнат като Джубърт са нужни седем

години, но Брандън ми изясни това накратко. Каза ми, че деятелят (те наистина използват тази дума) действувал изключително само в незначителни градчета, където бюджетните съкращения принуждавали полицаите да се занимават единствено с най-сериозните и належащи проблеми... което означава престъпления по-скоро спрямо живите, отколкото спрямо мъртвите. Ченгетата казват, че в западната половина на щата действуват поне две банди за отмъкване на коли и четири за обири по магазините, а толкова са само известните на тях. После следват убийците, побойниците, крадците, припрените шофьори и пияниците. И преди всичко познатите истории с дрогите. Купуват се, продават се, отглеждат се. а хората продължават да се съсипват или да се убиват в резултат на употребата им. Според Брандън полицейският шеф в Норуей дори не използвал вече думата кокаин — наричал го Лайно на прах, а в писмените си доклади го изписвал Л... о на прах. Разбрах какво иска да каже той. Когато си полицай в малък град и се опитваш да държиш юздите на цялата лудница, а служебната ти кола е четиригодишен плимут, който сякаш ще се разпадне, щом го пришпориш над сто, работата ти бързо започва да добива приоритети, а един тип, който обича да си играе с мъртъвци, далеч не е в началото на списъка.

Внимателно изслушах всичко това и се съгласих, но не изцяло. „Звучи донякъде вярно, но на места е като самооправдание — казах. — Мисълта ми е, че нещата, дето Джубърт е вършил., хм, те са отивали малко по-далеч от «игра с мъртъвците», не е ли така? Или греша?“

„Въобще не грешаш“ — отвърна той.

Това, което никой от нас не искаше да каже направо, беше. че в продължение на седем години тази уродлива душа се е разнасяла от град на град за минети от мъртвите, а да се прекрати това за мен изглеждаше доста по-важно, отколкото да се спипат гимназистките, които прибират козметични принадлежности от местните магазини, или пък да се открие кой отглежда марихуана в землището зад баптистката църква.

Но важното е, че никой не го е забравил и всички са продължавали да си сверяват бележките. Деятел като Рудолф изнервя ченгетата по ред причини, но основната е тази, че тип, който е достатъчно луд, за да върши такива неща с мъртвите, може да е достатъчно луд, че да ги изпробва и върху все още живите... не че ще

живееш много дълго след като Рудолф реши да разцепи главата ти с вярната си брадва... Полицайте били обезпокоени също и от липсващите крайници — за какво са му били те? Брандън казва, че в шерифската служба на окръг Оксфорд известно време обикалял един анонимен меморандум, който гласял: „Може би Рудолф Любовника е всъщност Ханибал Канибала“. Унищожили го не защото го сметнали само за лоша шега — напротив, — а защото шерифът се опасявал, че може да стигне до пресата.

Винаги когато местните агенции по опазването на закона можели да отделят хора и време, те охранявали по някое и друго гробище. Гробища в западен Мейн дал Господ и додето случаят най-накрая се разкрил, за някои от тези момчета това сигурно вече се е било превърнало в хоби. Осланяли се просто на теорията, че ако хвърляш заровете достатъчно дълго, рано или късно ще паднат шестици. И всъщност именно това станало.

В началото на миналата седмица — всъщност преди около десет дни — шерифът на Окръг Касъл, Норис Риджуик, и един от заместниците му чакали в колата, паркирана пред вратата на един изоставен обор близо до гробището „Хоумланд“. То се намира, до един второстепенен път, който минава край задната му порта. Било два часа през нощта и тъкмо се готвели да приключват, когато заместникът Джон Лапойнт чул мотор. Въобще не видели камиона, докато той на практика не спрял пред вратата, защото валяло сняг, а тоя тип карал с изключени фарове. Заместникът Лапойнт искал да го заловят веднага, щом го видели как слиза от камиона и се захваща с кованата желязна порта на гробището, но шерифът го възпрял. „Риджуик е доста смешно на вид същество — каза ми Брандън, — но знае стойността на добрия удар. Дори в най-критичния момент не спира да мисли за съдебната зала. Учил се е от предшественика си Алън Пангборн, а това значи, че се е учил от най-доброто.“

Десет минути след като камионът влязъл през портата, Риджуик и Лапойнт го последвали също с угасени фарове, като автомобилът им едва-едва пълзял през снега. Карали по следите на камиона, докато не се убедили напълно накъде отива оня — градската крипта, вградена отстрани в хълма. И двамата мислели за Рудолф, но никой не го изрекъл на глас. Лапойнт казал, че щяло да бъде като да урочасаш някой, който прави поредица от успешни удари.

Риджуик наредил на заместника си да спре колата малко встрани от криптата, зад хълма — казал, че иска да даде на оня цялото въже, което му трябва, за да се обеси. Така, както се развили нещата, Рудолф получил достатъчно въже, че да се обеси за рога на луната. Когато накрая Риджуик и Лапойнт влезли с извадени пистолети и включени фенери, заварили Реймънд Андрю Джубърт наполовина влязъл в един отворен ковчег. В едната си ръка държал брадвата, в другата члена си, а Лапойнт казва, че изглеждал готов да приведе в действие и двете неща.

Сигурно Джубърт ги е уплашил до смърт, когато за първи път са го видели в светлината на фенерите си, и това никак не ме учудва — макар да се лаская от мисълта, че мога да си представя по-добре от повечето хора как са се чувствували, попадайки на такова същество в гробищна крипта в два часа през нощта. Като оставим настрана всички други обстоятелства, Джубърт страда от акромегалия — прогресивно нарастване на ръцете, стъпалата и лицето, което се случва, когато хипофизната жлеза започне да се развива погрешно. Точно това е причината челото му да изпъкне така, а устните му да се издуят напред. Освен това има неестествено дълги ръце — висят чак до коленете му. Преди около година в Касъл Рок имаше голям пожар — изгоря почти целият център на града — и напоследък шерифът затваря най-сериозните престъпници в Чамбърлейн или Норуей, но нито шерифът Риджуик, нито заместникът Лапойнт искали да пътуват по снежния път в три сутринта, така че го върнали в потегнатата барака, която напоследък използват като карцер.

’Те твърдяха, че било заради късния час и снежните пътища — каза Брандън, — но според мен сигурно е имало и още нещичко. Не ми се вярва шерифът Риджуик да е искал да пусне гърнето с подаръците на когото и да било, преди сам да се опита да го счупи. Във всеки случай Джубърт не създавал проблеми — седял отзад в полицейската кола, кротък като агънце и с вид на същество, излязло от сериала „Разкази от криптата“, а от устата му — и двамата се кълнат, че това е така — се носело „Щастливи заедно“, старото парче на „Търтълс“.

Риджуик се обадил по радиостанцията на няколко заместник — шерифи доброволци да ги посрещнат. Преди двамата с Лапойнт отново да тръгнат, той проверил дали Джубърт е здраво заключен и дали заместниците са въоръжени с пистолети и голямо количество прясно кафе. Двамата се върнали в „Хоумланд“ за камиона. Риджуик си

сложил ръкавици, седнал върху един от онези зелени найлонови пликосе, които полицаите обичат да наричат „одеяла за уликите“, когато ги използват при някой случай, и откарал автомобила обратно в града. Казва, че отворил всички прозорци, но въпреки това вътре воняло като в „месарница след шестдневно спиране на тока.“

Риджуик видял добре каросерията чак когато стигнал под осветения свод на градския гараж. В складовите отделения, наредени по дължина от двете страни, имало няколко гниещи крайника. Намерил също и плетен сандък — много по-малък от този, който видях аз, — както и едно сандъче за инструменти, пълно с приспособления за разбиване на врати. Когато отворил плетения сандък, намерил шест пениси, нанизани на канапче. Казва, че веднага разбрал какво представляват — огърлица. По-късно Джубърт признал, че често я носел на своите гробищарски експедиции, и изразил убеждението си, че ако е бил с нея при последния си поход, никога нямало да го хванат. „Тя ми даваше бая късмет“ — казал той и като се има предвид колко време им е трябвало, за да го спипат, Рут, мисля, трябва да признаем, че е имал известно основание.

Най-гадното обаче бил сандвичът, който лежал на седалката до шофьора. Стърчащото нещо между филийките хляб „Чудо“ съвършено очевидно било човешки език. Залят с онази яркожълта горчица, дето я обичат децата.

„Риджуик успял да слезе от камиона, преди да повърне — каза Брандън. — Което е добре — щатската полиция щеше да му пробие още една дупка в задника, ако се беше издрайфал върху веществените доказателства. От друга страна, ако не беше повърнал, аз бих препоръчал да го отстранят от тази служба по психологически причини.“

Преместили Джубърт в Чамбърлейн малко след изгрев слънце. Докато Риджуик му четял правата през мрежата, извърнат назад от предната седалка на колата (правел го за втори или трети път — шерифът явно е преди всичко методичен човек), Джубърт го прекъснал, за да каже, че „мож да съм направил нещо лошо на тате-мама, ного се извинявам“. От един документ в портмонето му вече било установено, че живее в Мотън — фермерски град срещу Чамбърлейн, на отсрещния бряг на реката; и веднага щом го

заклучили сигурно в новото му убежище, Риджуик информирал полицаите в Чамбърлейн и Мотън за казаното от него.

На връщане към Касъл Рок Лапойнт попитал Риджуик какво смята, че могат да намерят полицаите, изпратени в къщата на Джубърт. Риджуик казал: „Не зная, но се надявам, че няма да си забравят противогазите.“

Една версия за намереното от полицаите и за направените заключения излезе във вестниците през следващите дни, като с всеки изминал ден се увеличаваше, разбира се, но щатската полиция и кабинетът на главния прокурор на Мейн са получили доста ясна картина за станалото във фермерската къща край Кингстън Роуд още преди слънцето да залезе над първия Джубъртов ден зад решетките. Двойката, която Джубърт наричал свои „тате-мама“ — всъщност неговата мащеха и законният ѝ съпруг, — били мъртви, да. Били мъртви от месеци, въпреки че Джубърт продължавал да говори така, сякаш „лошото нещо“ се е случило само преди няколко дена или часа. Той бил скалпирал и двамата, а повечето от „тате“ бил изял.

Из къщата имало много пръснати телесни части, някои гниещи ѝ червясали въпреки студеното време, други внимателно реставрирани и запазени. Повечето били мъжки полови органи. На един рафт до стълбището за килера полицаите намерили около петдесет кръгли буркана, които съдържали очи, устни, пръсти от ръце и крака, тестиси. Джубърт си бил направо отговорникът за консервите на дома. Освен това къщата била напълнена — точно напълнена имам предвид — с крадени стоки, повечето от летни къщи и вили. Джубърт ги нарича „моите неща“ — прибори, инструменти, градинско оборудване и достатъчно дамско бельо, за да снабди секс-шоп. Очевидно обичал да се облича с него.

Полицаите все още се опитват да отделят телесните части, които са дошли от походите на Джубърт из гробищата, от онези, които е получил при другите си дейности. Смятат, че през последните пет години може да е убил около десетина души — стопаджии, които е качвал в камиона си. Според Брандън общият брой може да е и по-голям, но следствието върви много бавно. Самият Джубърт никак не помага, но не защото отказва да говори, а защото говори твърде много. Брандън казва, че той вече е признал над триста престъпления, включително убийството на Джордж Буш. Изглежда, смята, че Буш е

всъщност Дейна Карви — онзи, дето играе църковната настоятелка в „На живо в събота вечер“.

Бил е приет и изписван от най-различни заведения за психичноболни след петнадесетата си година, когато са го арестували за извършване на противозаконно сексуално действие с братовчед му. Въпросният братовчед тогава бил на две години. Самият Джубърт също е жертва на сексуални извращения, разбира се — очевидно и баща му, и вторият му баща, и мащехата му са го тормозели. Как беше онази приказка? Семейство, дето си играе заедно, остава заедно?

Изпратили го в „Гейдж Поинт“ — някакво съчетание от изтрезвително заведение, хан и клиника за психичноболни непълнолетни в окръг Ханкок — с обвинението за тежко сексуално извращение, а четири години по-късно, когато бил на деветнадесет, го освободили като излекуван. Това става през седемдесет и трета. Втората половина на седемдесет и пета и по-голямата част от седемдесет и шеста прекарал в една лудница в Огъста. Това станало в резултат на неговия период на Забавления с животните. Зная, че сигурно не трябва да се шегувам с тези неща, Рут — ще ме помислиш за отвратителна, — но истината е, че не зная какво друго да направя. Понякога имам чувството, че ако не се шегувам, ще се разплача, а разплача ли се, не ще мога да спра. Той пъхал котки в боклукчийски кофи. а после ги взривявал с онези големи фишеци, дето ги наричат „консерворазбивачи“, това правел... а от време на време, вероятно когато имал нужда да разнообрази скуката, заковавал с пирони някое кутре за дървесен ствол.

През седемдесет и девета бил изпратен в „Джунипър Хил“ за изнасилване и ослепяване на шестгодишно момче. Този път се очаквало да бъде завинаги, но стигне ли се до политика и държавни заведения — особено държавни заведения за психичноболни, — мисля, би било честно да се каже, че нищо не е завинаги. Изписали го от „Джунипър Хил“ през осемдесет и четвърта, като отново го обявили за „излекуван“. На Брандън му се струва — а и на мен също, — че това повторно оздравяване има по-голяма връзка с бюджетните съкращения за тези държавни заведения, отколкото с някакво чудо на съвременната наука или психиатрия. Във всеки случай Джубърт се върнал в Мотън да живее с мащехата си и нейния мъж, а щатът забравил за него... освен че му издал шофьорски документ. Той минал през практическия

изпит и взел напълно редовен документ — в някои отношения аз намирам това за най-удивителния факт, — а в един момент в края на осемдесет и четвърта или началото на осемдесет и пета започнал да го използва за обиколките си из местните гробища. Не си губело времето момчето. През зимата си имало своите крипти и мавзолеи, през пролетта и есента прониквало в сезонни къщи и домове из целия западен Мейн, събирайки всичко, което възбуждало фантазията му — „моите неща“, нали разбираш. Очевидно имал голяма слабост към снимки в рамки. Открили четири сандъка с такива снимки на тавана в къщата на Кингстън Роуд. Брандън казва, че още ги броят, но общото число сигурно ще възлезе на повече от седемстотин.

Невъзможно е да се каже до каква степен „тате-мама“ са участвували във всичко това, преди Джубърт да им види сметката. Сигурно са участвували доста, защото Джубърт не е положил ни най-малко усилие да скрие какво върши. Що се отнася до съседите, тяхното мото, изглежда, гласи така: „Те си плащаха сметките и не общуваха с никого. Нас не ни засяга.“ Това съдържа някаква злокобна перфектност, не мислиш ли? Новоанглийска готика, представена от „Списание за психиатрия на анормалното“.

В мазето намерили друг, по-голям плетен сандък. Брандън преснимал полицейските фотографии, които документират тази конкретна находка, но отначало се колебаеше дали да ми ги покаже. Хм... това всъщност е доста меко казано. Този беше единственият момент, в който той се поддаде на изкушението, изпитвано като че ли от всеки мъж — знаеш за какво говоря — да се прави на Джон Уейн. „Айде малката, чай само да минеме индианските трупове, глей към пустинята. Ше ти кажа кат свършат.“

„Готов съм да приема, че може би Джубърт е бил в къщата при теб — каза той. — Трябва да съм някакъв проклет щраус с глава, заровена в пясъка, ако поне не допусна тази мисъл — всичко съвпада. Но ми отговори на следния въпрос, Джеси: защо продължаваш с всичко това? Каква полза изобщо може да има?“

Не знаех как да отговоря Рут, но знаех едно: не можех да направя нищо, което да направи нещата по-лоши, отколкото вече бяха. Тъй че аз се заинатих и накрая Брандън разбра, че малката няма да влезе обратно в „дилиджанса“, докато не погледне индианските трупове. Така че Видях снимките. Тази, която разглеждах най-дълго, в ъгъла си

имаше прикрепена бележчица с надпис ВЕЩЕСТВЕНО ДОКАЗАТЕЛСТВО 217 НА ЩАТСКАТА ПОЛИЦИЯ. Все едно гледах видеолента, на която някой е записал най-ужасния ми кошмар. Снимката показваше квадратен плетен сандък с отворен капак, за да може фотографът да заснеме съдържанието му, което по случайност представляваше купища кости, примесени с влудяваща колекция от накити: някои фалшиви, други ценни, някои откраднати от летни къщи, други несъмнено измъкнати от студените ръце на трупове, пазени в студените камери на малките градчета.

Гледах снимката — толкова изцъклена и някак гола, каквито са винаги полицейските снимки — и отново се върнах на езерото. Това стана мигновено, без никакъв преход. Без да си спомням, разбираш ли? Аз съм там. окована и безпомощна, гледам как сенките прелитат през ухиленото лице, чувам се как му казвам, че ме плаши. А после той се навежда да вземе сандъка, трескавите очи не се откъсват от лицето ми и аз виждам този мъж — това същество — да бърка вътре с разкривените си, безформени пръсти, виждам как тези пръсти започват да разбъркват костите и бижутата и чувам звуците, които те издават — като полепнали в мръсотията кастанети.

И знаеш ли кое най-много ме преследва? Мислех, че това е баща ми, че това е моят татко, завърнал се от мъртвите, за да направи това, което е искал да направи преди. „Давай — казах му аз. — Направи го, но ми обещавай, че после ще ме отключиш и ще ме пуснеш. Само ми обещавай това.“

Мисля, че дори да знаех кой е всъщност, пак бих му казала същото, Рут. Мисля ли? Зная, че щях да му кажа същото. Разбираш ли? Щях да го оставя да си пъхне члена — члена, който е пъхал в гниещите гърла на мъртви мъже — вътре в мен, стига само да ми бе обещал, че няма да умра като куче от мускулни спазми и конвулсии, което ме чакаше. Стига само да бе обещал, че **ЩЕ МЕ ОСВОБОДИ**.

Джеси спря за момент. Дишаше толкова бързо и тежко, че почти се задавяше. Погледна към думите на екрана — невероятното, неописуемото признание на екрана — и почувствува внезапен силен порив да ги изтрие. Не защото се срамуваше, че Рут ще ги прочете — срамуваше се, но не това бе причината. Причината бе, че не искаше да се занимава с тях, а предполагаше, че ако не ги изтрие, ще трябва да

направи точно това. Думите имат способността да създават свои собствени повели.

„Не и преди да излязат изпод ръцете ти“ — помисли Джеси и протегна облечения в черно показалец на десницата си. Докосна бутона DELETE, за да ги изтрие — погали го всъщност, — после се отдръпна. Това бе истина, нали?

— Да — рече тя с онзи приглушен глас, който използваше толкова често в часовете на пленничеството си. Но сега поне не говореше на Благата или на вътрешната Рут — беше се завърнала при себе си, без да се налага да минава по обиколни пътища. Това вероятно бе някакъв напредък. — Да, истината е, да.

И нищо друго освен истината, така че Бог да ѝ е на помощ. Нямаше да употреби бутона DELETE върху нея, независимо за колко гадна биха я сметнали някои хора — включително и тя самата всъщност. Щеше да я остави. В крайна сметка можеше да реши да не изпраща писмото (дори не знаеше дали е честно да го изпраща — да натовари една жена, която не бе виждала от години, с това бреме от болка и лудост), но нямаше да изтрие нищо. Което означаваше, че е по-добре да приключи сега, набързо, преди остатъкът от куража ѝ да я напусне, а остатъкът от силите ѝ да се стопи. Джеси се приведе напред и отново започна да печати. Брандън каза: „Има едно нещо, което ще трябва да запомниш и да признаеш, Джеси — няма конкретно доказателство. Да, зная, че пръстените ти са изчезнали, но за тях може да си била права в началото — нищо чудно да ги е взело някое лекопръсто ченге.“

„Ами Веществено доказателство 217? — попитах. — Плетеният сандък?“

Брандън вдигна рамене и аз получих един от онези взривове от прозрение, които поетите наричат епифания. Той продължаваше да вярва във възможността плетеният сандък да е бил просто съвпадение. Това не беше лесно, но беше по-лесно от необходимостта да приеме всичко останало — най-вече факта, че чудовище като Джубърт може да е докоснало живота на някой, когото самият той познава и харесва. Това, което видях върху лицето на Брандън Милърън в този ден, бе абсолютно просто: той щеше да пренебрегне цял куп обстоятелствени улики и да се съсредоточи върху липсата на конкретни доказателства. Щеше да се придържа към идеята, че всичко е било само плод на

моята фантазия, която се вкопчва в случая Джубърт, за да обясни една особено ярка халюцинация, получена от мен по време на часовете, прекарани в белезници върху леглото.

И това прозрение бе последвано от друго, още по-ясно: че и аз мога да направя същото. Можех да повярвам, че съм сгрешила... но ако успеех да стигна дотам, щях да съсия живота си. Гласовете щяха да започнат да се връщат — не само твоят, на Тиквичка или на Нора Калигън, но и тези на майка ми, на сестра ми, на момичетата, с които дружах в гимназията, на хората, с които съм се срещала за по десет минути в лекарски кабинети, и един Бог знае колко още други. И сигурно повечето от тях щяха да бъдат плашещи извънземни гласове.

Не можех да понеса това, Рут, защото през двата месеца след трудния си период в къщата край езерото аз си спомних много неща, които бях потискала дълги години. Струва ми се, че най-важният от тези спомени изплува на повърхността между първата и втората операция на ръката ми, когато почти през цялото време бях „на медикаменти“ (това е техническият болничен термин за изрази „насмукан до козирката“). Ето какъв беше споменът: през двете години и нещо между деня на затъмнението и рождения ден на брат ми Уил — когато той ме бодна в задника по време на крокета — аз чувах тези гласове почти непрекъснато. Може би бодването на Уил ми действа като някаква груба, непредвидена терапия. Предполагам, че това е възможно — нали казват, че нашите предци са се научили да готвят след като са опитали от нещата, които горските пожари са оставяли зад себе си? Макар че ако в този ден се е получила някаква щастлива случайна терапия, според мен тя не дойде с бодването, а след него, когато се дръпнах и фраснах Уил по устата, задето го направих... но в момента това не е важно. Важното е, че след този ден на верандата в продължение на две години аз делях пространството в главата си с нещо като шептящ хор — десетки гласове, които присъждаха оценки на всяка моя дума и действие. Някои бяха мили и подкрепящи, но повечето принадлежаха на уплашени хора, объркани хора, хора, които смятаха, че Джеси е едно нищо и никакво малко нищожество, което заслужава всичко лошо, което ѝ се случва, а за всичко хубаво ще трябва да плати двойно. Две години чувах тези гласове, Рут, а когато спряха, ги забравих. Не малко по малко, а изведнъж и изцяло.

Как е възможно подобно нещо? Не зная и, честно казано, малко ме интересува. Предполагам, че щеше да ме интересува, ако промяната бе влошила нещата, но това не стана, напротив — тя ги подобри неизмеримо много. Прекарах двете години между затъмнението и рождения ден в някакво състояние, подобно на фуга — съзнателният ми ум бе разбит на множество спорещи фрагменти, а истинската епифания бе следната: ако оставех милия, приятен Брандън Милърън да надделее, щях да приключа точно там, откъдето бях започнала — на път по булевард „Шизофрения“ към улица „Лудница“. И този път нямам подръка братче, което да проведе една грубовата шокова терапия; този път трябва сама да я извърша, точно както трябваше сама да се измъкна от проклетите белезници на Джералд.

Брандън ме наблюдаваше и се опитваше да прецени резултата от това, което бе казал. Сигурно не успя, защото го каза още веднъж, този път по малко по-различен начин: Трябва да запомниш това, независимо как ти звучи — възможно е да грешиш. И според мен трябва да се примириш с факта, че, тъй или иначе, „никога няма да разбереш със сигурност.“

„Не, няма да се примиря.“

Той повдигна вежди.

„Все още има една чудесна възможност да разбере със сигурност. И ти ще ми помогнеш, Брандън.“

Той отново бе започнал да се усмихва по онзи не твърде приятен начин — който самият Брандън почти не знае, че има в репертоара си, обзалагам се. — онзи, който казва, че „не мож живя с тях, не мож ги застреля“. „Ами? И как ще го направя?“ „Като ме заведеш да видя Джубърт“ — казах.

„А, не — рече той. Това е единственото нещо, което няма да направя — не мога да направя, Джеси.“

Ще ти спестя следващия едночасов разговор, който се състоеше в повтаряне на едно и също нещо, а в един момент се принизи до такива дълбоко интелектуални изказвания като: „Ти си луда, Джес“ и „Стига си се опитвал да ръководиш живота ми, Брандън“. Мислех да му размахам плашилото на пресата — бях почти убедена, че това е нещото, което ще го накара да отстъпи, — но в крайна сметка не се наложи. Трябваше само да се разплача. В известен смисъл се чувствам невероятно жалка, като пиша това, но от друга страна —

не, — от друга страна го смятам просто за още един симптом на това, което не е наред между момците и момите в този конкретен кадрил. Разбираш ли, той повярва, че говоря сериозно, едва когато се разплаках.

За да съкратя поне малко тази дълга история, ще ти напиша само, че той взе телефона, проведе четири-пет бързи разговора и после се върна с новината, че на следващия ден Джубърт ще бъде изправен пред окръжния съд на окръг Къмбърланд за ред второстепенни престъпления — предимно кражби. Каза ми, че ако наистина говоря сериозно — и ако имам шапка с воалетка, — ще ме заведе там. Съгласих се веднага и макар върху лицето на Брандън да бе изписано убеждението, че прави една от най-големите грешки в живота си, все пак той си удържа на думата.

Джеси отново спря и когато се върна към печатането, направи го бавно, загледана през екрана към вчера, когато снощната педя сняг все още представляваше само гладка бяла заплаха в небето. Видя на булеварда сини мигащи светлини, усети как синята лимузина на Брандън намалява скоростта.

Закъсняхме за разпита, защото на I-295, околоръстното шосе на града, имаше преобърнато ремарке. Брандън не го каза, но зная, че се надяваше да стигнем твърде късно и Джубърт вече да е отведен в килията си в дъното на крилото с максимално обезопасените килии на окръжния затвор, но стражата пред вратата на съда ни каза, че разпитът все още не е приключил, макар да е към края си. Когато ми отвори вратата, Брандън се наведе към ухото ми и измърмори: „Спусни си воалетката, Джеси, и не я вдигай.“ Аз я смъкнах, а той ме подхвана през кръста и ме въведе вътре. Съдебната зала...

Спряла да пише, Джеси гледеше през прозореца към тъмнеещия следобед с разширени, сиви и кухи очи. Припомняше си.

Съдебната зала е осветена от онези висящи стъклени глобуси, които Джеси свързва с магазинчетата за домашни потреби от младостта си, и е сънлива като класна стая на начално училище в края на зимен ден. Докато пристъпва напред по пътеката между редиците, тя усеща две неща — неслизащата от извивката на кръста ѝ ръка на Брандън и воалетката, която гъделичка бузите ѝ като паяжина. Тези две усещания се съчетават, за да я изпълнят с някакво странно венчално усещане.

Двама адвокати стоят пред съдийската скамейка. Съдията е приведен напред и гледа надолу към вдигнатите им лица. Тримата са потънали в някакъв шептящ професионален разговор. За Джеси те изглеждат като живо превъплъщение на скица от Боз към някой Дикенсов роман. Съдебният пристав стои отляво, до американското знаме. До него секретарката чака края на текущото съдебно обсъждане, от което явно е била изключена. А зад една дълга маса от другата страна на парапета, който разделя залата на една част, определена за зрителите, и друга, принадлежаща на спорещите страни, седи мършава, невъзможно висока фигура, облечена в яркооранжев цял затворнически гащеризон. До нея има мъж с костюм — несъмнено още един адвокат. Човекът в оранжевия гащеризон е сведен над жълт юридически бележник — явно пише нещо.

От милиони километри Джеси чувства как ръката на Брандън Милърън се притиска по-настойчиво към кръста ѝ, а гласът му промърморва: „Недей по-близо.“ Отделя се от него. Той греши — трябва по-близо. Брандън няма ни най-малка представа какво мисли или чувства тя, но това няма значение и тя го знае. В момента всичките ѝ гласове са се слели в един — тя се радва на неочаквано единодушие, — а това, което знае, е следното: ако сега не се доближи до него, ако не стигне възможно най-близо, той никога няма да бъде достатъчно далеч. Той винаги ще стои в дрешника или просто отвън до прозореца, или пък скрит под леглото посред нощ, ухилен с бледата си

сбръчкана гримаса — тази, която открива златните отблясъци в дъното на устата му.

Тя пристъпва бързо по пътеката към разделителния парапет, а мрежестата тъкан на воалетката докосва бузите ѝ като мънички загрижени пръсти. Чува как Брандън роптае жално, но този звук идва поне от десет светлинни години разстояние. По-близо (но все още на другия континент), един от адвокатите пред скамейката шепне „... чувството, че държавата е безкомпромисна по този въпрос, ваше благородие, и ако само погледнете цитатите ни — най-вече от «Кастонгуйе срещу Холис»...“

Още по-близо, и сега съдебният пристав я поглежда с мигновено подозрение, но Джеси повдига воалетката, за да му се усмихне, и той се успокоява. Все още без да откъсва очи от нейните, приставът врътва палец към Джубърт и поклаща лекичко глава — жест, който в изостреното си емоционално и перцептивно състояние тя може да разчете лесно като сензационно заглавие: „Стой по-далеч от тигъра, мадам. Не се приближавай в обсега на ноктите му.“ После той се успокоява още повече, като вижда да я настига Брандън — възможно най-безупречният нежен рицар, — но приставът явно не чува неговото ниско ръмжене: „Спусни си воалетката, Джеси, иначе аз ще го направя, по дяволите!“

Тя не само отказва да послуша думите му, отказва дори да погледне към него. Знае, че заплахата му е празна — той няма да направи сцена в това осветено място и ще стори почти всичко, за да избегне въвличането си в такава, — но дори да е истинска, на Джеси ѝ е все едно. Тя наистина харесва Брандън, но вече са отминали дните, в които е вършила разни неща просто защото този, който ги е казвал, е бил мъж. Само периферно осъзнава, че Брандън ѝ съска, че съдията още се съвещава със защитника и окръжния прокурор, че съдебният пристав се е отпуснал назад в своята полузапетая със сънено и унесено лице. Нейното собствено лице е застинало в онази приятна усмивка, с която бе обезоръжила пристава, но сърцето бие бясно в гърдите ѝ. Сега тя е стигнала на две крачки от парапета — две малки крачки — и вижда, че се е излъгала за това, което прави Джубърт. В крайна сметка се оказва, че той не пише. Той рисува. Рисунката му представлява мъж с щръкнал penis, голям приблизително колкото бейзболна бухалка. Рисуваният мъж се е навел напред и сам си прави фелацио. Тя

различава картината съвсем ясно, но все още вижда само малък блед отрязък от бузата на художника и влажните кичури коса, които висят край нея.

— Джеси, ти не можеш... — започва Брандън и я сграбчва за ръката.

Тя се измъква, без да погледне назад — сега цялото ѝ внимание е съсредоточено върху Джубърт.

— Хей! — шепне му тя като суфльор. — Хей, ти!

Нищо, поне засега. Обзема я усещане за нереалност. Възможно ли е тя да прави това? Възможно ли е наистина? И всъщност прави ли го? Като че ли никой не я забелязва, абсолютно никой.

— Хей! Задник! — Сега по-силно, сърдито — все още шепнешком, но не съвсем. — Пссст! Пссст! Хей, на теб говоря!

Сега съдията вдига поглед и се смръщва, тъй че тя, изглежда, все пак привлича нечие внимание. Брандън изпъшква отчаяно и стисва с ръка рамото ѝ. Ако се опита да я дръпне назад по пътеката, тя ще го отблъсне, дори ако трябва да разкъса горната половина на роклята си, но Брандън сигурно знае това, защото я застава само да седне на празната пейка точно зад масата на защитата (всички пейки са празни, това на практика е закрит разпит), и в този момент Реймънд Акндрю Джубърт най-накрая се обръща.

Уродливото му астероидно лице с подпухнали, издадени напред устни, с острие на нож за нос и изпъкнала луковица за чело, е напълно безизразно, напълно равнодушно... но то е онова лице, тя го разпознава незабавно — и мощното чувство, което я изпълва, не е предимно ужас. Предимно е облекчение. Сетне най-неочаквано лицето на Джубърт просветва. Руменина обагря тесните му страни като обрив, а обрамчените в червено очи придобиват зловещ блясък, който тя вече е виждала. Сега те се взират в нея така, както се взираха в (същата край езерото Кашуакамак — с екзалтирания захлас на неизлечимо луд), а тя стои прикована и хипнотизирана, разбрала от ужасния прилив в очите му, че той я е разпознал.

— Господин Милърън? — пита остро съдията от някаква друга вселена. — Господин Милърън, бихте ли ми казали какво правите тук и коя е тази жена?

Реймънд Андрю Джубърт изчезва — това е космическият каубой, призракът на любовта. Свръхголемите му устни отново се сбръчкват

назад и разкриват зъбите му — потъмнелите, противни и чапълно подходящи за диво животно зъби. Тя вижда златните отблясъци като хищни очи в дъното на пещера. И бавно, о, колко бавно, кошмарът оживява и се раздвижва, бавно започва да вдига идиотски дългите си оранжеви ръце.

— Господин Милърън, моля елате при скамейката с вашата неканена гостенка, и то незабавно!

Приставът, стреснат от камшичния тон на този глас, изскача от замаяното си състояние. Секретарката се оглежда, Джеси смята, че Брандън я хваща за ръка с намерението да я застави да се подчини на съдийската заповед, но не е сигурна в това и при всички случаи то няма значение, защото тя не може да се помръдне — все едно е забита до кръста в цимент. Отново е дошло затъмнението, разбира се — тоталното, окончателно затъмнение. След всички тези години звездите отново блестят посред бял ден. Блестят вътре в главата ѝ.

Тя стои там и наблюдава как ухиленото същество в оранжевия гащеризон вдига изкривените си ръце и все още не отделя от нея своя мътен, зачервен и втрещен поглед. То започва да вдига ръцете си, докато дългите му тесни пръсти не застиват във въздуха на около педя от двете бледи уши. Мимикрията е ужасяващо ефективна: тя почти вижда креватните стълбове, когато съществото в оранжевия гащеризон най-напред завърта тези разкривени, дългопръсти ръце... а после ги разклаща напред-назад, сякаш нещо ги спира да се движат, но само то и жената с вдигнатата воалетка могат да видят какво. Гласът, който идва от ухилената му уста, рязко контрастира с грубото свръхразвитие на лицето — писклив, хленчещ глас, глас на лудо дете.

— Според мен не си никой! — вика Реймънд Андрю Джубърт с този детински, треперлив глас. Гласът се връзва като бляскаво острие в застоялия, нажежен въздух на съдебната зала. — Ти си само лунна светлина!

А сетне то започва да се смее. То клати противните си ръце в окови, видими само за тях двамата, и се смее... смее... смее.

Джеси се протегна към цигарите си, но успя само да ги събори на пода. Не понечи да ги вдигне, а отново се върна към клавишите и екрана.

Усещах как полудявам, Рут — и наистина ти казвам, че го усещах как става. После чух в себе си някакъв глас, на Тиквичка, струва ми се. На Тиквичка, която най-напред ми показа как да се измъкна от белезниците, а после ме раздвижи, когато Благата се опита да се намеси — Благата с нейната скръбна, фалшива логика. Тиквичка, Бог да я благослови.

„Не му доставяй това удоволствие, Джеси! — каза тя. — И не оставяй Брандън да те дръпне, преди да си направила каквото трябва!“

Той наистина се опитваше. Беше хванал с две ръце раменете ми и ме дърпаше, като че ли бях въже в игра на дърпанка; през това време съдията дънеше с чукчето си, а приставът тичаше към нас и аз разбрах, че имам само тази последна секунда, за да направя нещо, което ще бъде от значение, което те промени нещата, което ще ми покаже, че никое затъмнение не продължава вечно, така че аз...

Така че тя се бе навела напред и беше плюла в лицето му.

А сега изведнъж се облегна назад в стола си, закри очи с ръце и се разплака. Плака почти десет минути — силни, шумни, разтърсващи ридания в опустялата къща, — а после отново се зае да пише. Често спираше и прокарваше ръка през бликащите очи, опитвайки се да проясни замъгления си поглед. След известно време започна да надделява над сълзите.

... така че аз се наведох напред и плюх в лицето му, само че не беше просто плюнка — мацнах го с една наистина хубава хрчка. Струва ми се, че той дори не забеляза, но това няма значение. Не го направих заради него, нали така?

Ще трябва да платя глоба, загдето си позволих това деяние, и Брандън казва, че сигурно ще бъде тежка, но самият той се измъкна само с мъмрене, а това е адски много по-важно за мен, отколкото каквато и да е глоба, дето трябва да плащам, тъй като аз, кажи-речи, му извих ръцете и после го закарах така на разпита.

Та това е, струва ми се. Най-сетне. Мисля, че наистина ще ти изпратя това, Рут, а през следващите няколко седмици ще се потя в очакване на твоя отговор. Отнесох се подло с теб тогава, в онези години, и макар че вината не беше точно моя — напоследък започнах да осъзнавам колко много сме зависими от другите, дори когато се гордеем със своята самостоятелност и независимост, — все пак искам да ти кажа, че съжалявам. Искам да ти кажа и още нещо — нещо, в което наистина започвам да вярвам: ще се оправя. Не днес, не утре и не следващата седмица, но в крайна сметка ще стане. Поне толкова, колкото е възможно за нас, смъртните Хубаво е да се знае това — хубаво е човек да знае, че оцеляването все пак е възможно и че понякога дори е приятно че понякога всъщност има вкус на победа.

Обичам те, мила Рут. Ти и твоите железни приказки направихте много за спасяването на живота ми миналия октомври, въпреки че ти не го знаеше. Страшно те обичам.

Твоята стара приятелка

P. S.

Моля те, пиши ми. Още по-добре ще е да ми се обадиш... моля те!

След десет минути тя остави върху масата в антрето писмото, надписано и запечатано в голям плик от опаковъчна хартия (беше се оказало твърде обемисто за обикновен плик). Имаше адреса на Рут от Карол Ритънхаус — все някакъв адрес — и го бе написала върху плика грижливо, с разкривени букви — единствените, които можеше да пише с лявата си ръка. До него бе оставила бележка, написана внимателно със същите разкривени букви.

Меги, моля те, пусни това писмо. Ако те извикам и ти кажа да не го пускаш, моля те, съгласи се... и после все пак го пусни.

Тя пристъпи към прозореца в хола и преди да се качи горе, постоя малко там, загледана над залива. Смрачаваше се. За първи път от дълго време насам това просто заключение не я изпълни с ужас.

— Е, какво пък, мамка му — каза тя на празната къща. — Заповядай, нощ. — После се обърна и бавно изкачи стълбите към втория етаж

Когато след час Мегън Ландис се върна и видя писмото на масата в антрето, Джеси спеше дълбоко под две дебели одеяла в горната спалня за гости... която сега наричаше своята стая. За пръв път от месеци сънищата ѝ не бяха неприятни, а една лека котешка усмивка бе извила ъгълчетата на устата ѝ. Когато студеният февруарски вятър духна под стрехите и засвири в комина, тя се уви похубаво в одеялата... но хитрата усмивчица не угасна.

16 ноември 1991 г. Бангор, щат Мейн

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.